

ເມື່ອເຮົາມາພົບກັນອີກ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ເມື່ອເຮົາມາເຕົ້າໂຮມກັນອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນກອງປະຊຸມຂອງສາດສະໜາຈັກນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຕ້ອນຮັບທ່ານ ແລະ ຂໍສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ທ່ານທຸກຄົນ. ເຮົາໄດ້ມາພົບກັນແຕ່ລະຫົກເດືອນ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ກັນ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈກັນ, ແລະ ປອບໂຍນກັນ, ແລະ ເສີມສ້າງສັດທາ. ເຮົາມາ ນີ້ເພື່ອຮູ້ກັນ. ພວກທ່ານບາງຄົນອາດຢາກໄດ້ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມ ແລະ ການທ້າທາຍທີ່ທ່ານປະເຊີນຢູ່ໃນ ຊີວິດ. ບາງຄົນກໍກຳລັງດື່ມລົນກັບຄວາມຜິດຫວັງ ຫລື ການສູນເສຍ. ແຕ່ລະຄົນສາມາດໃຫ້ຄວາມ ສະຫວ່າງ ແລະ ສິ່ງເສີມ ແລະ ປອບໃຈກັນໄດ້ ເມື່ອໄດ້ຮັບການສຳພັດຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ.

ຖ້າຫາກມີສິ່ງໃດທີ່ຕ້ອງປັບປຸງໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຈິ່ງມີເຫດຜົນ ແລະ ມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະ ເຮັດ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານຟັງຖ້ອຍຄຳທີ່ດົນໃຈ ຊຶ່ງຈະກ່າວ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິ່ງຕັ້ງໃຈໃໝ່ ທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໃຫ້ສົມ ກັບເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິ່ງສືບຕໍ່ຕ້ານທານກັບສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ເມື່ອ ເຮົາພົບເຫັນມັນຢູ່ໃນບ່ອນໃດກໍຕາມ.

ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍຂະໜາດໃດທີ່ໄດ້ມາສູ່ໂລກໃນວັນເວລາເຊັ່ນນີ້—ເປັນເວລາທີ່ປະເສີດລ້ຳໃນ ປະຫວັດສາດຂອງໂລກ. ເຮົາບໍ່ສາມາດມາເຕົ້າໂຮມຢູ່ໃນສະຖານທີ່ດຽວກັນ, ແຕ່ຕອນນີ້ເຮົາສາມາດຮັບຊົມ ຮັບຟັງກອງປະຊຸມນີ້ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ຜ່ານທາງໂທລະທັດ, ວິທະຍຸ, ເຄໂບ, ແລະ ດາວທຽມ—ແມ່ນແຕ່ ທາງໂທລະສັບມິຖືນຳອີກ. ເຮົາມາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນໜຶ່ງ, ກ່າວໃນຫລາຍພາສາ, ອາໄສຢູ່ໃນຫລາຍປະ ເທດ, ແຕ່ເຮົາທຸກຄົນມີສັດທາ ແລະ ຈຸດປະສົງອັນດຽວກັນ.

ຈາກການເລີ່ມຕົ້ນອັນນ້ອຍໆ 182 ປີກ່ອນ, ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວໂລກ. ອຸດົມການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຊຶ່ງ ເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມ ຈະຂະຫຍາຍອອກໄປເລື້ອຍໆ, ປ່ຽນແປງ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ຊີວິດດັ່ງທີ່ເປັນມາ. ບໍ່ມີ ອຸດົມການອື່ນໃດ, ບໍ່ມີພະລັງອື່ນໃດຢູ່ໃນໂລກນີ້ຈະສາມາດຢຸດຍັ້ງວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເຖິງແມ່ນຈະ

ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ວຽກງານນີ້ຈະດຳເນີນໄປໜ້າ. ທ່ານຄົງຈື່ຈຳຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ທີ່ວ່າ: “ບໍ່ມີມິໄດທີ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງວຽກງານນີ້; ອາດມີການຂົ່ມເຫັງ, ສັດຕູອາດລວມຫົວກັນ, ກອງທັບອາດເຕົ້າໂຮມກັນ, ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີອາດເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຈະດຳເນີນໄປໜ້າຢ່າງອາດຫານ, ຢ່າງມີກຽດ, ແລະ ຢ່າງເປັນອິດສະລະ, ຈົນກວ່າມັນຈະມີຢູ່ໃນທຸກທະວີບ, ໃນທຸກເຂດແດນ, ໃນທຸກປະເທດ, ແລະ ທຸກຫຼຸຈະໄດ້ຍິນ, ຈົນກວ່າຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດຄົບຖ້ວນ, ແລະ ພຣະເຢໂຮວາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະກ່າວວ່າ ວຽກງານສຳເລັດແລ້ວ.”¹

ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ທ້າທາຍຫລາຍຢູ່ໃນໂລກທຸກວັນນີ້, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ແຕ່ກໍມີສິ່ງດີ ແລະ ເສີມສ້າງຄືກັນ. ດັ່ງທີ່ເຮົາປະກາດຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມວ່າ “ຫາກມີສິ່ງໃດທີ່ເປັນຄຸນນະທຳ, ສວຍງາມ, ຫລື ຄວນສັນລະເສີນ ພວກເຮົາສະແຫວງຫາສິ່ງເຫລົ່ານີ້.” ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຮັດແນວນັ້ນຕໍ່ໄປ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບສັດທາ ແລະ ການອຸທິດຕົນຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ. ຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນຫ່ວງທີ່ມີຕໍ່ກັນແລະກັນ. ຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຫວອດ ແລະ ສາຂາຂອງທ່ານ ແລະ ໃນສະເຕກ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຂອງທ່ານ. ເປັນເພາະການຮັບໃຊ້ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈື່ງສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບຄວາມເມດຕາຂອງທ່ານທີ່ມີຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຫາບ່ອນໃດກໍຕາມ. ຂໍຂອບໃຈທ່ານທີ່ໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄຳອະທິຖານເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍ.

ບັດນີ້, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ມານີ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການສິດສອນ ແລະ ດົນໃຈ. ເຮົາຈະໄດ້ຍິນຂ່າວສານຕ່າງໆໃນລະຫວ່າງສອງມື້ນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ຜູ້ຈະກ່າວປາໄສໄດ້ຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກສະຫວັນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເພິ່ນຕຽມຂ່າວສານຂອງພວກເພິ່ນ. ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບການດົນໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເພິ່ນຈະກ່າວກັບເຮົາ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈື່ງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ເມື່ອເຮົາຮັບຊົມຮັບຟັງກອງປະຊຸມນີ້. ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານອັນຈິງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith (2007), 444.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ແລະ ເດັກນ້ອຍກໍຈະດູແລສັດເຫລົ່ານັ້ນ

ໂດຍ ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ
ປະທານສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຫລາຍປີກ່ອນ, ໃນຄືນທີ່ເຍືອກເຢັນໃນສະຖານີລົດໄຟຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຄົນເຄາະປ່ອງ ຢັ້ງມຫ້ອງລົດໄຟບ່ອນຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງຍືນຢູ່ໃນຄວາມໜາວ, ເສື້ອ ລາວຂາດສ້ອຍ ແລະ ໃສ່ກາລະວັດທີ່ເປີະເປື້ອນ ທີ່ຄ້ອງຢູ່ຄາງທີ່ໄຂ່ຂອງຂອງລາວ. ຫົວຂອງລາວເປັນ ພະຍາດຂີ້ເຮື້ອນ. ລາວຍົກກະບ່ອງຂີ້ໝັ້ງກັບບ່ວງກ້ານໜຶ່ງຂຶ້ນ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງເດັກກຳພ້າຂໍທານ. ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເປີດປະຕູເອົາເງິນໃຫ້ລາວ, ລົດໄຟໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແລ່ນອອກຈາກສະຖານີ ໄປ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນລືມເດັກຊາຍຜູ້ຫົວໂຫຍຄົນນັ້ນຖືກປະໃຫ້ຍືນຢູ່ໃນຄວາມໜາວ, ຈັບກະບ່ອງເປົ່າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍລືມຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ອຍເຫລືອເມື່ອລົດໄຟແລ່ນອອກຈາກສະຖານີ ແລະ ບ່ອຍໃຫ້ລາວຍືນຢູ່ຊານລົດໄຟ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນຢູ່ໃນເມືອງຄູສະໂຄ, ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນພູສູງແອນດີຂອງປະເທດເປຣູ, ແອວເດີ ເອ ເຕຍດໍ ເທີໂທ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມສິນລະລຶກຂຶ້ນໃນຫ້ອງໜຶ່ງທີ່ນ້ອຍ ແລະ ຍາວ ຊຶ່ງປະຕູເປີດ ໄປຫາທາງຖະໜົນ. ມັນເປັນຕອນຄ່ຳ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ແອວເດີເທີໂທກ່າວຢູ່ນັ້ນ, ເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງອາຍຸ ປະມານຫົກປີໄດ້ປະກົດຂຶ້ນທີ່ປະຕູ. ລາວນຸ່ງຕັ້ງແຕ່ເສື້ອເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂາດສ້ອຍ; ເສື້ອໂຕນັ້ນຍາວລົງໄປເຖິງ ຫົວເຂົ້າຂອງລາວ.

ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງພວກເຮົາມີໂຕະນ້ອຍໜ່ວຍໜຶ່ງ ແລະ ມີເຂົ້າຈີ່ວາງຢູ່ໃນຖາດສຳລັບສິນລະລຶກ. ເດັກ ຊາຍນ້ອຍຄົນນັ້ນຫລຽວເຫັນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ໄດ້ຄ່ອຍໆຍ່າງລຽບຝາເຂົ້າມາຫາໂຕະ. ລາວເກືອບມາເຖິງໂຕະ ແຕ່ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຢູ່ໃກ້ຮອມຫລຽວເຫັນລາວ. ໂດຍການງົກຫົວແບບເຄັ່ງຄັດ, ນາງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ້າວນ້ອຍ ນັ້ນຫາຍໄປໃນຄ່ຳຄືນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຄວນຄາງຢູ່ພາຍໃນ.

ບໍ່ດົນເດັກຊາຍນ້ອຍຄົນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາອີກ. ລາວໄດ້ຄ່ອຍໆຍ່າງໄປຕາມຝາຫ້ອງ, ຫລຽວເບິ່ງເຂົ້າຈີ່ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອລາວຍ່າງໄປໃກ້ຍິງຄົນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນອອກໄປ, ແລະ ລາວໄດ້ແລ່ນມາຫາ ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອຸ້ມເອົາລາວຂຶ້ນນັ່ງຕັກ.

ແລ້ວ, ຄືກັບວ່າລາວເປັນຕົວຢ່າງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງລາວໄວ້ເທິງຕັ້ງຂອງແອວເດີເທີໂທ. ຫລັງຈາກການ ອະທິຖານປົດ, ທ້າວນ້ອຍນັ້ນໄດ້ແລ່ນໜີໄປໃນຄວາມມືດອີກ.

ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບມາບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄົມໂບ ກ່ຽວກັບ ປະສົບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍ ແລະ ໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ທ່ານໄດ້ ເອົາປະຊາຊາດຂຶ້ນນັ່ງຕັກ.” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, “ປະສົບການນັ້ນມີຄວາມ ໝາຍຫລາຍກວ່າທີ່ທ່ານຈະຮູ້ຈັກ.”

ຫລາຍກວ່າ 100 ເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເຂດອະເມຣິກາໃຕ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາທ້າວນ້ອຍ ນັ້ນໃນໃບໜ້າຂອງຜູ້ຄົນ. ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າປະທານຄົມໂບໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຢູ່ແຄມຖະໜົນໃນເມືອງເຊົາເລັກ. ມັນເປັນຄົນທີ່ໜາວເຢັນ. ຕອນນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ອອກມາຈາກງານລ້ຽງບຸນຄຣິດສະມັດຢູ່ທີ່ໂຮງແຮມ. ຢູ່ແຄມຖະໜົນມີຊາຍໜຸ່ມປະມານເຈັດ ແປດຄົນ. ທຸກຄົນຄວນກັບໄປບ້ານແລ້ວໃນຄືນທີ່ໜາວເຢັນເຊັ່ນນັ້ນ.

ຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງບໍ່ໃສ່ເສື້ອກັນໜາວ. ລາວເຕັ້ນໄປມາເພື່ອຄວາມອົບອຸ່ນ. ລາວລັບຕາຂ້າພະເຈົ້າໄປຈາກ ຖະໜົນ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ຄົງເປັນເຮືອນຫ້ອງແຖວນ້ອຍໆແຖວນັ້ນທີ່ມີຕຽງນອນ ແຕ່ຄົງບໍ່ມີຜ້າທີ່ມ ພຽງພໍໃຫ້ລາວທີ່ມ.

ໃນຄືນນັ້ນ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າດຶງຜ້າທີ່ມຂຶ້ນມາຕູ້ມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕຽງອັນອົບອຸ່ນທີ່ຈະ ກັບຄືນໄປຫາ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປປະຈຳການຢູ່ເມືອງໂອຊາກາ, ຍີ່ປຸ່ນ, ຕອນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງສິ້ນສຸດລົງ, ຕົວ ເມືອງໄດ້ພັງທະລາຍ, ແລະ ຖະໜົນຫົນທາງເຕັມໄປດ້ວຍກ້ອນຫີນ, ຂີ້ເຫຍື້ອ, ແລະ ຊຸມລະເບີດ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າ ຕົ້ນໄມ້ສ່ວນຫລາຍຖືກລະເບີດທະລົ່ມ, ແຕ່ບາງຕົ້ນຍັງຕັ້ງຢູ່ເຖິງແມ່ນງ່າຫັກໄປ ຫລື ເຫລືອແຕ່ ຕົ້ນ, ແຕ່ມັນກໍຍັງປົງງ່າໃໝ່ອອກມາ.

ນາງນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຜູ້ນຸ່ງເຄື່ອງພື້ນເມືອງເປັນສີສົດໃສທີ່ຂາດສ້ອຍ, ໄດ້ເກັບເອົາໃບໄມ້ເຮັດເປັນກຳ. ນາງ ຄົງບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໜັກທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງນາງ ໃນຂະນະທີ່ນາງຄ່ອຍຢ່າງໄປຕາມກອງຂີ້ດິນຈີ່ ຫາເກັບເອົາໃບໄມ້. ນາງໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງສວຍງາມທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນໂລກ. ບາງທີຂ້າພະເຈົ້າຄວນກ່າວວ່າ ນາງ ເປັນ ສິ່ງທີ່ສວຍງາມທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນໂລກ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບນາງ, ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີສັດທາ ຫລາຍຂຶ້ນ. ນາງນ້ອຍນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມຫວັງ.

ມໍ່ມອນໄດ້ສອນວ່າ “ເດັກນ້ອຍໆມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ”¹ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກັບໃຈ.

ໃນຊ່ວງລະຍະສັດຕະວັດຜ່ານມາ, ຜູ້ສອນສາດສະໜາສອງຄົນໄດ້ໄປສອນຢູ່ໃນເຂດພູຢູ່ພາກໃຕ້ຂອງ ສະຫະລັດ. ມື້ໜຶ່ງ, ຈາກຄ່ອຍພູ, ເຂົາເຈົ້າຫລຽວເຫັນຜູ້ຄົນເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນເດີນເບື້ອງລຸ່ມໂກເຕີບ. ໂດຍ ປົກກະຕິແລ້ວ ຜູ້ສອນສາດສະໜາບໍ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ຈະສອນ, ສະນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ພາກັນຢ່າງລົງໄປຫາ ເດີນ.

ເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕີກນ້ຳຕາຍ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າພວມເຮັດງານສົ່ງສະການ. ພໍ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປ ຕາມເອົາຄຸນພໍ່ມາ “ກ່າວບາງຄຳ” ໃນພິທີ. ຜູ້ສອນສາດສະໜາກໍໄດ້ຢືນຢູ່ຫ່າງໆ ໃນຂະນະທີ່ຄຸນພໍ່ມາຫາຜູ້ ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ເລີ່ມເທດສະໜາ. ຖ້າຫາກພໍ່ແມ່ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປອບໂຍນຈາກຄຸນພໍ່ຄົນນັ້ນ, ເຂົາ ເຈົ້າຄົງຜິດຫວັງ.

ລາວໄດ້ຮ້າຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ຫລາຍເທື່ອທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັບຕິສະມາໃຫ້ລູກຊາຍນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ເລື່ອນມື້ເລື່ອນວັນ ເພາະເລື່ອງນັ້ນເລື່ອງນີ້, ແລະ ບັດນີ້ມັນໄດ້ສາຍເກີນໄປເສຍແລ້ວ. ລາວໄດ້ບອກເຂົາ ເຈົ້າວ່າ ລູກຊາຍຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕີກນະລົກ. ມັນເປັນຄວາມຜິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນຜິດ ສຳລັບຄວາມທຸກທໍລະມານອັນບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງທ້າວນ້ອຍນັ້ນ.

ຫລັງຈາກການເທດສະໜາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ໄດ້ຝັງສົບແລ້ວ, ພວກແອວເດີໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພໍ່ແມ່ທີ່ໂສກ ເສົ້າ. “ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,” ເຂົາເຈົ້າເວົ້າກັບຜູ້ເປັນແມ່, “ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ມາ ພ້ອມກັບເອົາຂ່າວສານມາໃຫ້ທ່ານ.” ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຟັງດ້ວຍນ້ຳຕາ, ຜູ້ສອນສາດສະໜາສອງຄົນ ໄດ້ອ່ານຈາກການເປີດເຜີຍ ແລະ ໄດ້ສະແດງປະຈັກພະຍານຂອງເຂົາເຈົ້າເຖິງຂໍກະແຈສຳລັບການໄຖ່ ທັງ ຄົນເປັນ ແລະ ຄົນຕາຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມໂສກເສົ້າສຳລັບຄຸນພໍ່ຄົນນັ້ນ. ລາວກໍໄດ້ເຮັດເທົ່າທີ່ລາວສາມາດເຮັດໄດ້ ຕາມຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີ. ແຕ່ກໍມີຫລາຍກວ່ານັ້ນ ທີ່ລາວສາມາດມອບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ນັ້ນຄືພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສົມບູນ.

ພວກແອວເດີໄດ້ມາໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ໃນນາມຄູສອນ, ໃນນາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃນນາມຜູ້ປະກາດພະທຳແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເດັກນ້ອຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. “ເດັກນ້ອຍຄືຂອງຂວັນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂປດປະທານ: ແລະ ... ຄວາມສຸກເປັນຂອງຄົນທີ່ມີທະນູຫລາຍລູກໃນມື.”²

ການສ້າງມະນຸດເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳລັບຄູ່ແຕ່ງງານ. ມັນເປັນການທ້າທາຍໃນຄວາມເປັນມະຕະເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພໍ່ແມ່ທີ່ມີຄ່າຄວນ ແລະ ຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບ. ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍ ຫລື ຜູ້ຍິງຄົນໃດທີ່ສາມາດມີລູກດ້ວຍຕົນເອງ. ມັນເປັນເຈດຕະນາທີ່ເດັກນ້ອຍຈະມີທັງສອງ—ທັງພໍ່ ແລະ ແມ່. ບໍ່ມີແບບແຜນອື່ນ ຫລື ຂັ້ນຕອນຢ່າງອື່ນທີ່ສາມາດທົດແທນພໍ່ແມ່ໄດ້.

ດົນນານມາແລ້ວ ຍິງໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳຕົວວ່າ ນາງກັບແຟນຂອງນາງໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດອັນຮ້າຍແຮງ. ແຟນຂອງນາງໄດ້ໃຫ້ນາງແທ້ງລູກ. ຫລັງຈາກຮຽນຈົບ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານກັນ ແລະ ມີລູກຫລາຍຄົນ. ມັນເຮັດໃຫ້ນາງໂສກເສົ້າຫລາຍເມື່ອນາງຫລົງວເບິ່ງຄອບຄົວຂອງນາງ, ເບິ່ງລູກທີ່ໜ້າຮັກຂອງນາງ, ແລະ ເຫັນຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງນາງບ່ອນຫວ່າງເປົ່າໃນຕອນນີ້, ບ່ອນທີ່ລູກຜູ້ນັ້ນໄດ້ເສຍໄປ.

ຖ້າຫາກຄູ່ຜົວເມຍນີ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳໃຊ້ການຊົດໃຊ້, ເຂົາເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ປະສົບການເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດທີ່ພວກເຂົາມີ ຈະລືບເລືອນໄປ. ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດໃດທີ່ຈະຍືນຍົງໄປຕະຫລອດການ. ມັນບໍ່ເປັນເລື່ອງງ່າຍ, ແຕ່ຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາໃຫ້ເປັນສິ່ງງ່າຍ ຫລື ຍຸດຕິທຳ. ການກັບໃຈ ແລະ ຄວາມຫວັງອັນເປັນນິດທີ່ການໃຫ້ອະໄພນຳມາໃຫ້ ຈະກຸ້ມຄ່າສະເໝີ.

ຜົວເມຍຄູ່ໜຶ່ງອີກໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳຕົວວ່າ ເຂົາເຈົ້າຫາກໄດ້ໄປຫານາຍໝໍ ແລະ ໄດ້ຍິນວ່າເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີລູກ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫລາຍ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມແປກປະຫລາດໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າໂຊກດີຫລາຍ. ເຂົາເຈົ້າແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າແນວນັ້ນ. ສະພາບຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນດີກວ່າຄົນທີ່ສາມາດມີລູກໄດ້ ແຕ່ປະຕິເສດບໍ່ຍອມມີລູກ ເພາະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ພະຍາຍາມຫລີກເວັ້ນຈາກໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ຢ່າງໜ້ອຍພວກທ່ານຕ້ອງການລູກ, ແລະ ຄວາມປາຖະໜານນັ້ນ ຈະເປັນ ຜົນດີໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງພວກທ່ານຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະ ໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ, ເພາະມັນຈະເປັນຄວາມໝັ້ນຄົງ ທາງວິນຍານ ແລະ ທາງຄວາມຮູ້ສຶກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ. ໃນທີ່ສຸດ, ສະພາບຂອງພວກທ່ານຈະດີກວ່າ ເພາະວ່າພວກທ່ານຢາກໄດ້ລູກແຕ່ບໍ່ສາມາດມີ, ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບຄົນທີ່ສາມາດມີລູກ ແຕ່ບໍ່ຢາກມີ.”

ບາງຄູ່ບໍ່ຍອມແຕ່ງງານ ແລະ ສະນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີລູກ. ບາງຄູ່, ອີງຕາມສະພາບການເກີນກວ່າຈະຄວບ ຄຸມໄດ້, ໄດ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນສະພາບຊົ່ວຄາວ. ໃນແຜນນິລັນດອນ—ບໍ່ແມ່ນ ຕອນເປັນມະຕະນີ້ເທົ່ານັ້ນ—ຄວາມຫວັງທີ່ຊອບທຳຈະສົມບູນໃນມື້ໜຶ່ງ.

“ຖ້າຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາໃນພຣະຄຣິດມີຄຸນຄ່າພຽງແຕ່ສຳລັບຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນທີ່ ໜ້າສັງເກດ.”³

ເປົ້າໝາຍຂອງກິດຈະກຳທັງໝົດໃນສາດສະໜາຈັກ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ສາມີພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ ມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນບ້ານ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ວຍຫລັກທຳ ແລະ ກິດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ໄດ້ຖືກຜະນຶກ ເຂົ້າກັນໃນພັນທະສັນຍາອັນເປັນນິດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ສາມີພັນລະຍາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ການເອີ້ນຢ່າງ ທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າ—ຊຶ່ງເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນຖືກປົດ—ແມ່ນຕໍ່ກັນແລະກັນ ແລະ ຕໍ່ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການຄົ້ນພົບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງຂອງການເປັນພໍ່ແມ່ຄື ເຮົາໄດ້ຮຽນວ່າສິ່ງໃດສຳຄັນກວ່າໝູ່ໝົດຈາກ ລູກໆຂອງເຮົາ ຫລາຍກວ່າເຮົາໄດ້ຮຽນຈາກພໍ່ແມ່ຂອງເຮົາ. ເຮົາຮູ້ວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງເອຊາຢາເປັນຄວາມຈິງ ທີ່ວ່າ “ເດັກນ້ອຍໆກໍຈະດູແລສັດເຫລົ່ານັ້ນ.”⁴

ໃນເຢຣູຊາເລັມ, “ພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມາຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ,

“ແລະ ກ່າວວ່າ, ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນ ເດັກນ້ອຍ ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ.

“ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖ່ອມຕົວລົງເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້.”⁵

“ພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ແລະ ຢ່າຫ້າມພວກເຂົາເພາະອານາຈັກສະຫວັນ ເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.

“ພຣະອົງໄດ້ວາງມືໃສ່ພວກເຂົາແລ້ວສະເດັດອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ.”⁶

ເຮົາອ່ານໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເຖິງຕອນພຣະເຢຊູຄຣິດມາຢັ່ງມຢາມໂລກໃໝ່. ພຣະອົງໄດ້ປິ່ນປົວ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ໄດ້ບັນຊາເຂົາເຈົ້າໃຫ້ພາລູກນ້ອຍໆມາຫາພຣະອົງ.

ມໍ່ມອນໄດ້ບັນທຶກວ່າ, “ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາມານັ່ງຢູ່ພື້ນດິນອ້ອມຮອບພຣະອົງ, ແລະ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທັບຍືນຢູ່ເຄິ່ງກາງ; ແລະ ຜູງຊົນໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ຜູ້ຄົນນຳເອົາເດັກນ້ອຍທັງໝົດເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ.”⁷

ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ບັນຊາຜູ້ຄົນໃຫ້ຄູ່ເຂົາລົງ. ໂດຍທີ່ມີເດັກນ້ອຍຫຼ້ມລ້ອມພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຄູ່ເຂົາລົງ ແລະ ໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ຫລັງຈາກການອະທິຖານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກັນແສງ, “ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາມາເທື່ອລະຄົນ, ແລະ ອວຍພອນພວກເຂົາ, ແລະ ອະທິຖານຕໍ່ພຣະບິດາເພື່ອພວກເຂົາ.

“ແລະ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພຣະອົງກຳກັນແສງອີກ.”⁸

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສະແດງຕໍ່ເດັກນ້ອຍ. ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈາກການເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງໃນການສະແຫວງທີ່ຈະອະທິຖານເພື່ອ, ໃຫ້ພອນ, ແລະ ສອນ “ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນ.”⁹

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກຜູ້ທີ 10 ໃນຈຳນວນລູກ 11 ຄົນ. ແຕ່ໃດໆມາ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ໃນຕຳແໜ່ງໃດທີ່ສຳຄັນຢູ່ໂບດ.

ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງຊື່ສັດໃນການເອີ້ນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຖານະເປັນພໍ່ແມ່. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳພາຄອບຄົວດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ບໍ່ເຄີຍໃຈຮ້າຍ ຫລື ຍ້ານກົວ. ແລະ ຕົວຢ່າງອັນດີເລີດຂອງພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຄຳແນະນຳທີ່ອ່ອນໂຍນຂອງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນອິດທິພົນທີ່ມີພະລັງໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໃນຄອບຄົວແພ້ກເກີ ແລະ ໃນລຸ້ນລູກຫລານຕ່າງໄປ, ຕາມທີ່ພວກເຮົາເຫັນມາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະຖືກພິພາກສາວ່າດີເທົ່າກັບພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຄຳວ່າ “ດີຫລາຍ” ຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະໄດ້ຍິນຈາກພໍ່ໃນໂລກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ອນ.

ຫລາຍເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສົງໄສວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວົກ ແລະ ໃຫ້ເປັນ
ປະທານສະພາອັກຄະສາວົກສົບສອງ ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງຄື
ວ່າເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນໃນສະມາຊິກສົບສອງຄົນທີ່ຮູ້ສຶກ
ເຊັ່ນນັ້ນ.

ໃນທີ່ສຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຫັນ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄົງເປັນເພາະສະພາບການນັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກ
ເອີ້ນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າໃນທຸກສິ່ງທັງປວງທີ່ພວກເຮົາເຮັດຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ ເຮົາຕ້ອງຈັດຫາ
ວິທີໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ນຳ ໃຫ້ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກໆມີເວລາຢູ່ນຳກັນເປັນຄອບຄົວ. ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຕ້ອງ
ເຮັດໃຫ້ສາດສະໜາຈັກເຂົ້າກັບຄອບຄົວເດີ.

ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ບໍ່ສາມາດວັດແທກ
ໄດ້ ຫລື ເຫັນຢູ່ໃນບັນຊີຂອງການໄປຮ່ວມ. ພວກເຮົາຫຍຸ້ງຢູ່ກັບການສ້າງ ແລະ ການງົບປະມານເງິນທຶນ
ແລະ ໂຄງການ ແລະ ການດຳເນີນງານ. ໃນການເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ, ບາງເທື່ອພວກເຮົາອາດມອງ
ຂ້າມຈຸດປະສົງອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຫລາຍເທື່ອມີຄົນຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ປະທານແພັກເກີ, ມັນຊິບໍ່ດີບໍ່ ຖ້າຫາກ ... ?”

ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະຕອບວ່າ ບໍ່, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ສິ່ງທີ່ຕາມມາຈະເຮັດໃຫ້ເກີດກິດຈະກຳ ຫລື
ໂຄງການໃໝ່ ຊຶ່ງຈະນຳພາລະອັນໜັກໜ່ວງ ແລະ ບັນຫາເລື່ອງການງານມາສູ່ຄອບຄົວ.

ເວລາສຳລັບຄອບຄົວເປັນເວລາທີ່ສັກສິດ ແລະ ຄວນປົກປ້ອງ ແລະ ນັບຖື. ພວກເຮົາຂໍເຊື່ອເຊີນ
ສະມາຊິກໃຫ້ອຸທິດຕົນຕໍ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ.

ຕອນຫາກໄດ້ແຕ່ງງານ, ພັນລະຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາລູກໆທີ່ຈະມາເກີດກັບພວກເຮົາ
ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະດູແລ ແລະ ລ້ຽງດູພວກເຂົາ. ບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍໄດ້ມີຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ.

ມີສອງເທື່ອ, ຕອນຄອດລູກຊາຍນ້ອຍທັງສອງຄົນຂອງພວກເຮົາ, ທ່ານໝໍໄດ້ບອກວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຄິດວ່າ
ພວກເຈົ້າຊິໄດ້ລູກຜູ້ນີ້.”

ທັງສອງເທື່ອ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາທັງສອງຕອບວ່າ ພວກເຮົາຈະຍອມສະລະຊີວິດເພື່ອເຫັນແກ່ລູກຊາຍນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພວກເຮົາມີຕໍ່ລູກຊາຍຂອງພວກເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສູງສົ່ງແທ້ໆ!

ບັດນີ້ ໃນຊີວິດທີ່ເຖົ້າແກ່ຂອງພວກເຮົາ, ຊິດສະເຕີ ແພັກເກີ ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານວ່າ ຄອບຄົວຂອງເຮົາສາມາດຢູ່ນຳກັນຕະຫລອດການ. ເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນ. ພ້ອມດ້ວຍລູກ, ຫລານ, ແລະ ບັດນີ້ ເຫລັ້ນຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາອະທິຖານວ່າ ແຕ່ລະຄອບຄົວທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນຂອງພວກເຮົາ ຈະມີຄວາມອຸທິດຕົນເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ເດັກນ້ອຍທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ.

ພໍ່ແມ່ທັງຫລາຍ, ເມື່ອທ່ານໄດ້ອູ້ມລູກຜູ້ຫາກໍເກີດໃໝ່ໄວ້ໃນອ້ອມແຂນ, ທ່ານຈະເຫັນພາບຂອງຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງຊີວິດ. ທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນວ່າ ເປັນຫຍັງສາດສະໜາຈັກຈຶ່ງເປັນເຊັ່ນນີ້ ແລະ ເປັນຫຍັງຄອບຄົວຈຶ່ງເປັນການສ້າງຕັ້ງອັນພື້ນຖານ ແລະ ໃນນິລັນດອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຄວາມຈິງ, ວ່າແຜນແຫ່ງການໄຖ່, ຊຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກ, ເປັນແຜນສຳລັບຄອບຄົວ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານພອນໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ, ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກຊາຍ, ວ່າວຽກງານນີ້ຈະດຳເນີນໄປໜ້າດັ່ງທີ່ພຣະບິດາປະສົງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໂຣໄນ 8:12.
2. ເພງສັນລະເສີນ 127:3, 5.
3. 1 ໂກຣິນໂທ 15:19.
4. ເອຊາຍາ 11:6.
5. ມັດທາຍ 18:2–4.
6. ມັດທາຍ 19:14–15.
7. 3 ນິໄຟ 17:12.
8. 3 ນິໄຟ 17:21–22.
9. 3 ນິໄຟ 17:24.

ການສອນລູກງຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈ

ໂດຍ ແຊໂຣ ເອ ແອສປະລິນ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານປະຖົມໄວສາມັນ

ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ລາຍລະອຽດຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍນັບມື້ນັບບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຫລາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ຄວາມຊົງຈໍາບາງຢ່າງທີ່ຍັງແຈ້ງຊັດຕິກໍຄືການເກີດຂອງລູກງຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ. ສະຫວັນປະກົດຄືວ່າຢູ່ໃກ້ໆ, ແລະ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມ, ຂ້າພະເຈົ້າເກືອບຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຄາລະວະ ແລະ ຄວາມປະຫລາດໃຈອັນດຽວກັນນັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີ ແຕ່ລະເທື່ອເມື່ອລູກນ້ອຍໆທີ່ລ້ຳຄ່າແຕ່ລະຄົນຖືກວາງໄວ້ຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ລູກງຂອງເຮົາ “ຄືຂອງຂວັນທີ່ພຣະອົງໂຜດປະທານ” (ເພງສັນລະເສີນ 127:3). ພຣະອົງຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກ ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ສົມບູນ (ເບິ່ງ ໂມໂຣໂນ 8:17). ຊ່າງເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສັກສິດແທ້ໆ ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາປະທານໃຫ້ເຮົາ ໃນຖານະຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ເພື່ອເປັນທຸ້ນສ່ວນກັບພຣະອົງໃນການຊ່ອຍເຫລືອວິນຍານທີ່ລ້ຳຄ່າຂອງພຣະອົງໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າພວກເຂົາສາມາດກາຍເປັນໄດ້.

ສິດພິເສດອັນສູງສົ່ງໃນການລ້ຽງດູລູກງຂອງເຮົາເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນກວ່າທີ່ເຮົາຈະຈັດການໄດ້ຄົນດຽວ ປາດສະຈາກຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນເຖິງສິ່ງທີ່ລູກງຂອງເຮົາຕ້ອງຮູ້, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການເພື່ອຈະກັບຄືນໄປສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງປະທານຄໍາແນະນໍາ ແລະ ການຊີ້ນໍາທີ່ຊັດເຈນໃຫ້ບັນດາພໍ່ ແລະ ແມ່ຜ່ານພຣະຄໍາພີ, ຜ່ານສາດສະດາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ໃນການເປີດເຜີຍຍຸກສຸດທ້າຍ ຜ່ານສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສອນພໍ່ແມ່ວ່າໃຫ້ສອນລູກງຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ *ເຂົ້າໃຈ* ຄໍາສອນແຫ່ງການກັບໃຈ, ແຫ່ງສັດທາໃນພຣະຄຣິດ, ແຫ່ງການຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ແຫ່ງການຮັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ທ່ານສັງເກດ

ເຫັນບໍ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວວ່າ ເຮົາຄວນ “ສອນຄຳສອນ” ເທົ່ານັ້ນ; ຄຳສັ່ງສອນຂອງ ພຣະອົງຄືວ່າ ໃຫ້ສອນລູກງຂອງເຮົາໃຫ້ “ເຂົ້າໃຈ ຄຳສອນນັ້ນນຳອີກ.” (ເບິ່ງ D&C 68:25, 28; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ໃນເພງສັນລະເສີນ ເຮົາໄດ້ອ່ານວ່າ, “ໂຜດອະທິບາຍບັນຍັດນັ້ນເພື່ອຈະໄດ້ທຳຕາມ; ຂ້າພະອົງຈະ ຖືຮັກສາດ້ວຍສຸດໃຈພຣະບັນຍັດນັ້ນ” (ເພງສັນລະເສີນ 119:34).

ການສອນລູກງຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າພຽງແຕ່ຈະແບ່ງປັນຂໍ້ມູນເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ເປັນການຊ່ອຍເຫລືອລູກງຂອງເຮົາໃຫ້ຮັບເອົາຄຳສອນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາ ໃນວິທີທາງ ທີ່ມັນຈະກາຍເປັນພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະ ຖືກສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນໃນທ່າທາງ ແລະ ການປະພຶດຂອງເຂົາຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາດ້ວຍ.

ນີໂຟໄດ້ສອນວ່າບົດບາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຈະນຳຄວາມຈິງ “ໄປຫາຈິດໃຈຂອງ ລູກຫລານມະນຸດ” (2 ນີໂຟ 33:1). ບົດບາດຂອງເຮົາໃນຖານະເປັນພໍ່ແມ່ ຄືທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງ ທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອສ້າງບັນຍາກາດບ່ອນທີ່ລູກງຂອງເຮົາຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງອິດທິພົນ ຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ແລ້ວຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຮູ້ສຶກຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳສາຍໂທລະສັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເມື່ອສີ່ຫ້າປີກ່ອນຈາກນາງມີແຊວ ລູກສາວຄົນໜຶ່ງ ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ລະອຽດອ່ອນນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ແມ່, ລູກຫາກໄດ້ມີປະສົບການ ທີ່ດີຫລາຍແທ້ໆກັບນາງແອສະລີ.” ນາງແອສະລີ ເປັນລູກສາວຂອງນາງ ທີ່ໃນເວລານັ້ນມີອາຍຸຫ້າປີ. ນາງມີແຊວໄດ້ບັນຍາຍເຖິງເຊົ້າມື້ນັ້ນວ່າເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ມີການຜິດຖຽງກັນລະຫວ່າງນາງແອສະລີ ແລະ ທ້າວແອນດຣູ ອາຍຸສາມປີ—ຜູ້ໜຶ່ງບໍ່ແບ່ງປັນ ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງຊຳພັດຕິບຕິ. ຫລັງຈາກໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ທັງສອງ ແກ້ໄຂບັນຫາແລ້ວ, ນາງມີແຊວໄດ້ເຂົ້າໄປກວດເບິ່ງລູກນ້ອຍອີກຄົນໜຶ່ງ.

ບໍ່ດົນຈາກນັ້ນ, ນາງແອສະລີໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປຫາ, ໃຈຮ້າຍທີ່ທ້າວແອນດຣູບໍ່ແບ່ງປັນ. ນາງມີແຊວ ໄດ້ເຕືອນນາງແອສະລີເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດລົງໄປໃນການສັ່ງສັນໃນຄອບຄົວວ່າ ຈະໃຈດີມີເມດຕາຫລາຍຂຶ້ນ.

ນາງມີແຊວໄດ້ຖາມນາງແອສະລີວ່ານາງຢາກອະທິຖານ ແລະ ທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັນບໍ, ແຕ່ນາງແອສະລີ, ທີ່ຍັງໃຈຮ້າຍຢູ່ນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່.” ເມື່ອຖາມວ່ານາງເຊື່ອບໍ່ວ່າ

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງນາງ, ນາງແອສະລີໄດ້ຕອບວ່ານາງບໍ່ຮູ້. ແມ່ຂອງນາງໄດ້ຂໍໃຫ້ນາງລອງເຮັດເບິ່ງ ແລະ ໄດ້ຄ່ອຍໆຈັບເອົາມືຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ຖືເຂົ້າລົງອະທິຖານນໍານາງ.

ນາງມີແຊວໄດ້ແນະນຳວ່າ ນາງແອສະລີສາມາດທູນຂໍໃຫ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊ່ອຍໃຫ້ທ້າວແອນດຣູແບ່ງປັນ—ແລະ ຊ່ອຍໃຫ້ນາງເປັນຄົນໃຈດີ. ຄວາມຄິດທີ່ວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະຊ່ອຍໃຫ້ນັ້ນຊາຍຂອງນາງແບ່ງປັນຕ້ອງໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈຂອງນາງແອສະລີ, ແລະ ນາງໄດ້ເລີ່ມອະທິຖານ, ທໍາອິດທູນຂໍໃຫ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊ່ອຍໃຫ້ທ້າວແອນດຣູແບ່ງປັນ. ຂະນະທີ່ນາງໄດ້ທູນຂໍພຣະອົງໃຫ້ຊ່ອຍໃຫ້ນາງເປັນຄົນໃຈດີ, ນາງເລີ່ມໄຫ້. ນາງແອສະລີຈົບການອະທິຖານ ແລະ ໄດ້ເມາະຫົວຂອງນາງຢູ່ໃນບ່າໄຫລ່ຂອງແມ່ນາງ. ນາງມີແຊວໄດ້ກອດນາງ ແລະ ໄດ້ຖາມນາງວ່າເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງໄຫ້. ນາງແອສະລີໄດ້ຕອບວ່ານາງບໍ່ຮູ້.

ແມ່ຂອງນາງໄດ້ບອກວ່າ, “ແມ່ຄິດວ່າແມ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງລູກຈຶ່ງໄຫ້. ລູກມີຄວາມຮູ້ສຶກດີໆຢູ່ໃນໃຈຂອງລູກບໍ່?” ນາງແອສະລີໄດ້ຖືກຫົວຕອບວ່າແມ່ນແລ້ວ, ແລະ ແມ່ຂອງນາງກໍໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ນີ້ແຫລະຄືພຣະວິນຍານທີ່ຊ່ອຍລູກໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນີ້. ມັນເປັນວິທີທາງທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນກໍາລັງບອກລູກວ່າພຣະອົງຮັກລູກ ແລະ ຈະຊ່ອຍເຫລືອລູກ.”

ແມ່ໄດ້ຖາມນາງແອສະລີ ວ່ານາງເຊື່ອເລື່ອງນີ້ບໍ່, ວ່ານາງໄດ້ເຊື່ອບໍ່ວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນສາມາດຊ່ອຍນາງໄດ້. ດ້ວຍດວງຕານ້ອຍໆຂອງນາງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ, ນາງແອສະລີໄດ້ບອກວ່ານາງເຊື່ອ.

ບາງເທື່ອວິທີທາງທີ່ມີພະລັງຫລາຍທີ່ສຸດ ທີ່ຈະສອນລູກໆຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄໍາສອນກໍແມ່ນທີ່ຈະສອນຢູ່ໃນສະພາບການຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງປະສົບຢູ່ໃນເວລານັ້ນ. ໂອກາດເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ວາງແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນໃນກິດຈະກຳທຳມະດາຂອງຊີວິດຄອບຄົວ. ມັນຈະເກີດຂຶ້ນແລະ ຫາຍໄປຢ່າງວ່ອງໄວ, ສະນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງຕຽມຕົວ ແລະ ຮັບຮູ້ໂອກາດທີ່ຈະສອນນັ້ນ ເມື່ອລູກໆຂອງເຮົາມາຫາເຮົາພ້ອມດ້ວຍຄໍາຖາມ ຫລື ຄວາມກັງວົນໃຈບາງຢ່າງ, ເມື່ອພວກເຂົາມີບັນຫາໃນການຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນກັບເອື້ອຍອ້າຍນ້ອງ ຫລື ໝູ່ເພື່ອນ, ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງຄວບຄຸມຄວາມໂມໂຫ, ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດຜິດພາດໄປ, ຫລື ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງຕັດສິນໃຈເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ. (ເບິ່ງ *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], 140; *Marriage and Family Relations Instructor's Manual* [2000], 61.)

ຖ້າຫາກເຮົາຕຽມພ້ອມ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະວິນຍານນຳພາໃນສະພາບການເຫຼົ່ານີ້, ລູກງຂອງເຮົາ ຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງສອນດ້ວຍຜົນສະທ້ອນ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຂຶ້ນ.

ໂອກາດທີ່ຈະສອນທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຮົາວາງແຜນໃຫ້ມີໂອກາດເປັນປະຈຳຢ່າງໃຊ້ຄວາມຄິດກຳສຳຄັນເໝືອນ ກັນ, ດັ່ງເຊັ່ນ ການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ, ການສຶກສາພຣະຄຳພີເປັນຄອບຄົວ, ການສັງສັນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ກິດຈະກຳອື່ນໆຂອງຄອບຄົວ.

ໃນສະພາບຂອງການສອນທຸກໆຢ່າງ ຄວາມຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທັງໝົດຈະໄດ້ຮັບການ ບຳລຸງລ້ຽງໃນບັນຍາກາດແຫ່ງຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ຄວາມຮັກ ບ່ອນທີ່ພຣະວິນຍານປະທັບຢູ່ດ້ວຍ.

ປະມານສອງເດືອນກ່ອນລູກງຂອງລາວມີອາຍຸແປດປີ, ພໍຄົນໜຶ່ງຈະຈັດເວລາໄວ້ແຕ່ລະອາທິດ ເພື່ອຊ່ອຍຕຽມພວກເຂົາສຳລັບການຮັບບັບຕິສະມາ. ລູກສາວຂອງລາວໄດ້ເວົ້າວ່າເມື່ອເຖິງຜຽນຂອງນາງ, ພໍໄດ້ມອບບັນທຶກສ່ວນຕົວໃຫ້ນາງ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ນັ່ງລົມກັນ, ພຽງແຕ່ສອງພໍ່ລູກ, ແລະ ໄດ້ສົນທະນາ ແລະ ແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນ. ພໍໄດ້ໃຫ້ນາງແຕ້ມຮູບຂະນະ ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ເວົ້າລົມກັນໄປ. ຮູບນັ້ນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຊີວິດກ່ອນຊີວິດມະຕະ, ຊີວິດຢູ່ເທິງໂລກນີ້, ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນ ຕອນທີ່ນາງຈຳເປັນຕ້ອງກ້າວໄປເພື່ອຈະໄດ້ກັບຄືນໄປດຳລົງຊີວິດກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ພໍໄດ້ກ່າວປະຈັກພະຍານເຖິງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນໃນແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ ຂະນະທີ່ລາວໄດ້ສອນ ມັນໃຫ້ແກ່ນາງ.

ເມື່ອລູກສາວຂອງລາວໄດ້ກ່າງເຖິງປະສົບການນີ້ຫລັງຈາກນາງໄດ້ເຕີບໂຕເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ, ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ມີວັນລົມຄວາມຮັກທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ສຶກຈາກພໍ່ຂ້ານ້ອຍ ຂະນະທີ່ພໍ່ ໄດ້ໃຊ້ເວລານຳຂ້ານ້ອຍ. ... ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າປະສົບການນີ້ເປັນເຫດຜົນສຳຄັນທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີ ປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະກິດຕິຄຸນຕອນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ” (ໃນ *Teaching, No Greater Call*, 129).

ການສອນສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ເດັດດ່ຽວ ແລະ ສະໝໍ່າສະເໝີ. ມັນຮຽກຮ້ອງ ການສອນ ໂດຍຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ການເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ໂດຍສະເພາະການຊ່ອຍໃຫ້ລູກງ ຂອງເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮຽນຮູ້.

ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ສອນວ່າ, “ປາດສະຈາກການມີປະສົບການໃນການກະທຳຕາມຫລັກກຳ
ພຣະກິດຕິຄຸນ, ມັນຈະ ... ຍາກຫລາຍກວ່າທີ່ຈະເຊື່ອໃນຫລັກກຳນັ້ນ” (*Teachings of Presidents
of the Church: Harold B. Lee* [2000], 121).

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງການອະທິຖານເທື່ອທຳອິດເມື່ອໄດ້ຮູ້ເຂົ້າລົງພ້ອມຄອບຄົວໃນການອະທິຖານເປັນ
ຄອບຄົວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຄຳສັບຂອງການອະທິຖານ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງພໍ່ແມ່ອະທິຖານ ແລະ
ເມື່ອພວກເພິ່ນໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຄຳອະທິຖານເທື່ອທຳອິດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ
ສາມາດເວົ້າລົມນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ ແລະ ທູນຂໍການຊື່ນຳຈາກພຣະອົງ.

ທຸກໆເຊົ້າໂດຍບໍ່ມີວັນຂາດ, ແມ່ ແລະ ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຕົ້າໂຮມພວກຂ້າພະເຈົ້າອ້ອມໂຕະ
ກິນເຂົ້າກ່ອນອາຫານເຂົ້າ, ແລະ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ເຂົ້າໃນການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ.
ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານກ່ອນທຸກໆຄາບເຂົ້າ. ໃນຕອນແລງກ່ອນເຂົ້ານອນ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຮູ້ເຂົ້ານຳກັນໃນຫ້ອງຮັບແຂກ ແລະ ໄດ້ປິດແຕ່ລະວັນດ້ວຍການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ.

ເຖິງແມ່ນວ່າມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການອະທິຖານຕອນເປັນເດັກນ້ອຍ, ມັນຍັງໄດ້ກາຍ
ມາເປັນພາກສ່ວນຂອງຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຍັງຕິດຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮຽນຮູ້ຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງພະລັງແຫ່ງການອະທິຖານກໍຍັງເຕີບໂຕຢູ່ຕໍ່ໄປ.

ແອວເດີແຈັບພຣີ ອາ ຮໍແລນ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາທຸກຄົນເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມສຳເລັດຜົນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງ
ພຣະກິດຕິຄຸນກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບທີ່ມັນຖືກສອນ ແລະ ແລ້ວ ຖືກເຂົ້າໃຈ ແລະ ແລ້ວຖືກປະຕິບັດຕາມ
ໃນວິທີທາງທີ່ຄວາມສັນຍາແຫ່ງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມລອດຂອງມັນຈະໄດ້ສຳເລັດຜົນ” (“Teaching
and Learning in the Church” [worldwide leadership training meeting, Feb. 10,
2007], *Liahona*, June 2007, 57; *Ensign*, June 2007, 89).

ການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄຳສອນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຢ່າງຄົບຖ້ວນເປັນຂັ້ນຕອນຂອງຊີວິດ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນ
ເປັນບັນທັດໆ, ເປັນຂັ້ງ, ບ່ອນນັ້ນອຍໜຶ່ງ ແລະ ບ່ອນນັ້ນອຍໜຶ່ງ (ເບິ່ງ 2 Nephi 28:30). ຂະນະທີ່
ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ ແລະ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮຽນຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາຈະຖືກຂະຫຍາຍ,
ຊຶ່ງຈະນຳໄປການຮຽນຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ການກະທຳຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ທົນທານ ແລະ
ຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຂຶ້ນ.

ເຮົາສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າລູກໆຂອງເຮົາກຳລັງເລີ່ມເຂົ້າໃຈຄຳສອນເມື່ອເຮົາເຫັນມັນຖືກສະແດງອອກມາໃນທ່າທາງ ແລະ ການກະທຳຂອງເຂົາປາດສະຈາກການຊູ່ ຫລື ລາງວັນທາງພາຍນອກ. ຂະນະທີ່ລູກໆຂອງເຮົາຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ເພິ່ງຕົວເອງ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫລາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະເປັນພາກສ່ວນຂອງຄຳຕອບຂອງບັນຫາໃນຄອບຄົວ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທີ່ດີໃນບັນຍາກາດໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງຄອບຄົວ.

ເຮົາຈະສອນລູກໆຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ຂະນະທີ່ເຮົາສວຍເອົາໂອກາດໃນທຸກໆສະຖານະການແຫ່ງການສັ່ງສອນ, ເຊື່ອເຊີນພຣະວິນຍານ, ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ ແລະ ຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮຽນຮູ້.

ເມື່ອເຮົາຫລົງເບິ່ງດວງຕາຂອງເດັກນ້ອຍໆ, ເຮົາຈະຄິດເຖິງບົດເພງທີ່ວ່າ:

ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໃຫຍ່ຍິ່ງ;
ຊ່ອຍເຮົາ ເຂົ້າໃຈ ພຣະຄຳຄວາມຈິງ
ກ່ອນທຸກສິ່ງສາຍເກີນການ.

ພາເຮົາ, ນຳເຮົາ, ຢ່າງຄຽງຂ້າງເຮົາ,
ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົບທາງ,
ສອນເຮົາທຸກຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດ
ເພື່ອຢູ່ກັບພຣະອົງອີກ.

(“ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ,” ເພງສວດ ແລະ ເພງຂອງເດັກນ້ອຍ, ເລກທີ 64; ເນັ້ນຄຳເນື່ອງ)

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຮັດແບບນີ້ເຖິດ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງຜ່ານສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາໂນ ແອວ ຮອນສະຕອມ

ຈາກຝ່າຍປະທານສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ຂ້າພະເຈົ້າຮັກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ບາງເທື່ອເຮົາຈະໃຊ້ຄຳວ່າ *ພຣະກິດຕິຄຸນ* ແລະ *ສາດສະໜາຈັກ* ສັບປຸງນັ້ນ, ແຕ່ສອງຄຳນີ້ບໍ່ຄືກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນມີຄວາມໝາຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ແລະ ເຮົາຕ້ອງການທັງສອງຄຳ.

ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນແຜນອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໃນແຜນນັ້ນເຮົາຜູ້ເປັນລູກກຸງຂອງພຣະອົງໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະບິດາມີ (ເບິ່ງ D&C 84:38). ສິ່ງນີ້ເອີ້ນວ່າ ຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ ມັນເປັນຂອງປະທານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຂອງປະທານທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ (ເບິ່ງ D&C 14:7). ສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງແຜນນີ້ແມ່ນປະສົບການຢູ່ເທິງແຜນດິນໂລກ, ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ຈະພັດທະນາສັດທາ (ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 7:26), ທີ່ຈະກັບໃຈ (ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 3:12), ແລະ ທີ່ຈະຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ (ເບິ່ງ ຢາໂຄບ 4:11).

ເພາະຄວາມອ່ອນແອຂອງຄວາມເປັນມະຕະຂອງເຮົາ ແລະ “ການກົງກັນຂ້າມໃນທຸກຢ່າງ” (2 ນິໄຟ 2:11), ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ, ແລະ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດຊຳລະຕົວເຮົາເອງຈາກບາບ, ເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ເມື່ອ ເອໂລຣິມ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງນິລັນດອນ ແລະ ພຣະບິດາຂອງວິນຍານທັງປວງ, ໄດ້ສະເໜີແຜນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ, ມີຜູ້ໜຶ່ງໃນທ່າມກາງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ນີ້, ຈຶ່ງສິ່ງຂ້ານ້ອຍໄປເຖິດ (ເບິ່ງ Abraham 3:27). ພຣະອົງມີພຣະນາມວ່າ ພຣະເຢໂຮວາ.

ໃນການເກີດຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ທັງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບອຳນາດອັນສູງສຸດທີ່ຈະເອົາຊະນະໂລກ. ໃນການເກີດຈາກມານດາທີ່ເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຮັບທຸກທໍລະມານໃນຄວາມເປັນມະຕະ. ພຣະເຢໂຮວາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍມີພຣະນາມໜຶ່ງອີກວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ນອກເໜືອນັ້ນ ກໍຖືກເອີ້ນອີກວ່າ ພຣະຄຣິດ, ໝາຍເຖິງພຣະເມຊີອາ ຫລື ຜູ້ຖືກເຈີມ.

ເປົ້າໝາຍອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນການຊົດໃຊ້, ຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ລົງຕໍ່ກວ່າທຸກສິ່ງທັງປວງ (ເບິ່ງ D&C 88:6), ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບພຣະອົງທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າສໍາລັບເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ ໃນຊ່ວງໄລຍະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຢູ່ ໃນໂລກ, “ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງຮາກຖານ ຊຶ່ງພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາໄດ້ວາງລົງແລ້ວ” (ເອເຟໂຊ 2:20). ໃນຍຸກຂອງຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລານີ້ (ເບິ່ງ D&C 128:18), ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພື້ນຟູສິ່ງທີ່ເຄີຍເປັນຢູ່ ໂດຍສະເພາະໄດ້ບອກສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ວ່າພຣະອົງຈະສະຖາປະນາໜ່ວຍຂອງສາດສະໜາຈັກໂດຍມີຂອງເພີ່ມ (ເບິ່ງ D&C 31:7). ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເປັນປະມຸກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງມີຕົວແທນຂອງພຣະອົງຄື ສາດສະດາ, ຜູ້ມີສິດອໍານາດຂອງການເປັນອັກຄະສາວິກ.

ນີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກທີ່ດີເດັ່ນ, ມີປະສິດທິພາບ, ແລະ ມີຄວາມດີແທ້ໆ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືຈາກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈແທ້ໆ. ສາດສະໜາຈັກມີໂຄງການສໍາລັບເດັກນ້ອຍ, ຄົນໜຸ່ມ, ຜູ້ຊາຍໃຫຍ່ ແລະ ຜູ້ຍິງໃຫຍ່. ມີຕຶກໂບດທີ່ສວຍງາມຫລາຍກວ່າ 18,000 ແຫ່ງ. ມີພຣະວິຫານທີ່ສະຫງ່າງາມ, ຕອນນີ້ມີຢູ່ 136 ແຫ່ງ, ຢາຍຢູ່ທົ່ວໂລກ, ໂດຍມີ 30 ແຫ່ງທີ່ພວມຖືກສ້າງຢູ່ ຫລື ໄດ້ຖືກແຈ້ງບອກ. ຜູ້ສອນສາດສະໜາເຕັມເວລາມີຫລາຍກວ່າ 56,000 ຄົນ, ທັງຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນອາວຸໂສ ພວມຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຫລາຍກວ່າ 150 ປະເທດ. ວຽກງານຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທໍາຂອງສາດສະໜາຈັກກໍໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມເພື່ອແຜ່ຂອງສະມາຊິກຂອງພວກເຮົາ. ໂຄງການສະຫວັດດີການກໍໃຫ້ການດູແລສະມາຊິກ ແລະ ສິ່ງເສີມການກຸ້ມຕົນເອງໃນທາງທີ່ປຽບທຽບບໍ່ໄດ້. ໃນສາດສະໜາຈັກນີ້ ພວກເຮົາມີຜູ້ນໍາທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໃນວິທີທາງໜ້າອັດສະຈັນໃຈ. ບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ເປັນເໝືອນສາດສະໜາຈັກນີ້ຢູ່ໃນໂລກ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກີດມາ, ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫຍິບນ້ອຍໜຶ່ງຢູ່ໃນບໍລິເວນຕຶກໂບດຫລັງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນປະຫວັດສາດຂອງສາດສະໜາຈັກ, ເອີ້ນວ່າຕຶກແທໂບແນໂກ ໂຮໂນລູລູ. ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຄໍາຂໍໂທດນໍາເພື່ອນທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ, ຜູ້ດູແລຕຶກໂບດຕ່າງໆຂອງສາດສະໜາຈັກ, ແຕ່ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປົນຂຶ້ນເທິງ, ຄານໃຕ້ພື້ນຫ້ອງ, ເລາະຫລິ້ນທົ່ວທຸກບ່ອນ, ຈາກພື້ນສະນ້ໍາທີ່ໂສສະອາດຈົນເຖິງຂ້າງໃນຂອງຈອມຕຶກທີ່ມີໄຟອັນສວຍງາມສ່ອງສະຫວ່າງ. ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຫລິ້ນແບບ (ທາຊານ ນໍາອີກ) ທີ່ແຂວນຫ້ອຍໂດດໄປຕາມເຄືອໄມ້ທີ່ຫ້ອຍຢູ່ຕາມຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ຢູ່ໃນບໍລິເວນແຫ່ງນັ້ນ.

ສາດສະໜາຈັກແມ່ນສໍາຄັນທີ່ສຸດຕໍ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ໄປຮ່ວມປະຊຸມໂບດຫລາຍແຫ່ງ, ຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຮົາເຮັດໃນຕອນນີ້. ພວກເຮົາໄດ້ໄປຫ້ອງປະຖົມໄວໃນວັນອັງຄານຕອນບ່າຍ. ໄປຫ້ອງສະມາຄົມ

ສະຕີສິງເຄາະໃນວັນອັງຄານຕອນເຊົ້າ. ໄປກິດຈະກຳສຳລັບຊາວໜຸ່ມໃນແລງຄືນວັນພຸດ. ວັນເສົາແມ່ນ
ກິດຈະກຳຂອງຫວອດ. ວັນອາທິດ ຜູ້ຊາຍໃຫຍ່ ແລະ ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ໄປຫ້ອງຮຽນຖານະປະໂລທິດໃນຕອນ
ເຊົ້າ. ຕອນບ່າຍຂອງວັນອາທິດພວກເຮົາໄດ້ໄປຫ້ອງຮຽນວັນອາທິດ. ແລ້ວໃນຕອນຄ່ຳພວກເຮົາໄດ້ກັບໄປ
ປະຊຸມສິນລະລຶກ. ໂດຍທີ່ໄດ້ທຽວໄປທຽວມາ ແລະ ໄປປະຊຸມ, ເບິ່ງຄືວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາຫລາຍ
ກັບກິດຈະກຳຂອງສາດສະໜາຈັກໝົດມື້ໃນວັນອາທິດ ແລະ ເກືອບທຸກມື້ພາຍໃນອາທິດ.

ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາດສະໜາຈັກຢູ່ແລ້ວ, ແຕ່ໃນຊ່ວງໄຍລະທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍນັ້ນ, ເປັນເທື່ອທຳອິດ
ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ເກີນກວ່ານັ້ນ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ຫ້າປີ, ໄດ້ມີກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຢູ່
ແທໂບແນໂກ. ພວກເຮົາໄດ້ຍ່າງໄປຕາມທາງຍ່າງບ່ອນພວກເຮົາອາໄສຢູ່ ແລະ ຂ້າມຂົວໄປ ແລະ ຕົງໄປ
ຫາຕຶກໂບດ ແລະ ນັ່ງລົງແຖວທີ 10 ຢູ່ໃນຕຶກຫລັງໃຫຍ່ນັ້ນ. ຜູ້ຄວບຄຸມ ແລະ ຜູ້ກ່າວໃນຢູ່ກອງປະຊຸມ
ນັ້ນ ແມ່ນປະທານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ, ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນເວົ້າຫຍັງ, ແຕ່
ຈື່ບໍລິມະສິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ສຶກ. ປະທານມິກເຄໄດ້ນຸ່ງຊຸດສີໄຂ່ ແລະ ມີຜົມຂາວທີ່ກູດເປັນຄື້ນ
ໃນທ່າທາງທີ່ສະຫງ່າງາມ. ຕາມປະເພນີຂອງຊາວເກາະ, ເພິ່ນໃສ່ພວງມະໂລສາມຊັ້ນເປັນດອກຄາເນເຊິນ
ສີແດງ. ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກ່າວປາໄສ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກປະທັບໃຈ ແລະ ເປັນສ່ວນບຸກຄົນ. ຕໍ່ມາຂ້າພະ
ເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຮົາໄດ້ຮ້ອງເພງສວດປິດ.

ໃຜຢູ່ຝ່າຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ໃຜ?

ຕອນນີ້ ເປັນເວລາທີ່ຈະສະແດງອອກ.

ພວກເຮົາຖາມຢ່າງບໍ່ຍ້ານກວ່າ:

ໃຜຢູ່ຝ່າຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ? ໃຜ?

("Who's on the Lord's Side?" *Hymns*, no. 260)

ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳນັ້ນທີ່ຮ້ອງໂດຍຜູ້ຄົນເກືອບເຖິງ 2,000 ຄົນ, ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ມັນເປັນຄຳຖາມສຳລັບຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຍືນຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າ!"

ບາງຄົນຄິດວ່າກິດຈະກຳໃນສາດສະໜາຈັກເປັນຈຸດເປົ້າໝາຍທີ່ສູງສຸດ. ການຄິດແນວນັ້ນເປັນສິ່ງ
ອັນຕະລາຍ. ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນ. ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂໍອະທິບາຍຕື່ມ: ກິດຈະກຳຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກເປັນຄວາມປາຖະໜາສູງ; ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ.

ກິດຈະກຳໃນສາດສະໜາຈັກເປັນການສະແດງອອກພາຍນອກຂອງຄວາມປາຖະໜາທາງວິນຍານຂອງເຮົາ.
ຖ້າຫາກເຮົາໄປໂບດ, ເຮັດໜ້າທີ່ການເອີ້ນຂອງເຮົາ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ເປັນການປະຕິບັດຢ່າງເປີດ
ເຜີຍ.

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຈະເປັນສິ່ງຕາບໍ່ເຫັນ ແລະ ຍາກທີ່ຈະ
ວັດແທກ, ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນນິລັນດອນຫລາຍກວ່າ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ເຮົາມີສັດທາຫລາຍປານໃດ? ເຮົາ
ໄດ້ກັບໃຈຫລາຍປານໃດ? ພິທີການຕ່າງໆມີຄວາມໝາຍຫລາຍຂະໜາດໃດໃນຊີວິດຂອງເຮົາ? ເຮົາເອົາໃຈ
ໃສ່ຫລາຍປານໃດນໍາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ?

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວລືມຄືນວ່າ: ເຮົາຕ້ອງການພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ສາດສະໜາຈັກ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ,
ຈຸດປະສົງຂອງສາດສະໜາຈັກຄືທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ. ສ່ວນຫລາຍເຮົາ
ຈະຄິດວ່າ: ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ບາງຄົນເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງໃນສາດສະໜາຕອນເຂົາເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ແຕ່ບໍ່
ເຂັ້ມແຂງຕອນມີອາຍຸສູງຂຶ້ນ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ບາງຄົນທີ່ຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ໄປໂບດເປັນປະຈຳ ແຕ່ຕອນນີ້
ເຊົາໄປແລ້ວ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ບາງຄົນທີ່ຜູ້ນໍາ ຫລື ສະມາຊິກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເສຍໃຈ
ແລ້ວໄດ້ເຊົາໄປໂບດ? ບາງທີເຫດຜົນກໍຄື ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫລືອມໃສໃນພຣະກິດຕິຄຸນແທ້ໆ—ສິ່ງທີ່ເປັນ
ນິລັນດອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນໍາສາມວິທີທີ່ສໍາຄັນ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນພື້ນຖານຂອງເຮົາ:

ໃຫ້ຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະເຈົ້າ. ການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີຄວາມຮັກຕໍ່
ຝ່າຍພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນຫລາຍແທ້ໆ. ຈົ່ງອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທາພຣະບິດາ, ໃນພຣະນາມ
ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ສະແຫວງຫາການຊື່ນໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຈົ່ງອະທິຖານພ້ອມກັບການ
ສຶກສາເປັນປະຈຳ ແລະ ການໄຕ່ຕອງດ້ວຍຄວາມຖ່ອມ, ເພື່ອສ້າງສັດທາທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນພຣະເຢຊູ
ຄຣິດຕະຫລອດເວລາ. “ເພາະແມ່ນໃຜຈະຮູ້ຈັກນາຍ ... ຊຶ່ງເປັນຄົນແປກໜ້າສໍາລັບເຂົາ, ແລະ ຢູ່ໄກ
ຈາກຄວາມນິກົດ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງໃຈເຂົາ?” (ໂມໄຊຢາ 5:13).

ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພິທີການ ແລະ ພັນທະສັນຍາ. ຖ້າຫາກມີພິທີການໃດຊຶ່ງສໍາຄັນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກະທໍາເທື່ອໃນ
ຊີວິດຂອງທ່ານ, ຈົ່ງຕັ້ງໃຈຕຽມໄປຮັບເອົາມັນ. ແລ້ວເຮົາຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພັນທະສັນຍາ
ຂອງເຮົາ, ໂດຍໃຊ້ຂອງປະທານປະຈຳອາທິດຂອງເຮົາເມື່ອຮັບສິນລະລຶກ. ຫລາຍຄົນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປຽນ
ແປງເປັນປະຈຳໂດຍອໍານາດແຫ່ງການຊຳລະລ້າງຂອງມັນ ເນື່ອງດ້ວຍການຂາດຄວາມຄາລະວະຂອງເຮົາ
ຕໍ່ພິທີການທີ່ສັກສິດນີ້.

ໃຫ້ເປັນໜຶ່ງໃນພຣະກິດຕິຄຸນກັບສາດສະໜາຈັກ. ເມື່ອເຮົາເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ, ຈະເຮັດໃຫ້
ສາດສະໜາຈັກເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາໄປຮ່ວມປະຊຸມໂບດດ້ວຍຄວາມຕຽມພ້ອມທີ່
ຈະສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້, ແມ່ນແຕ່ໂດຍການສຶກສາ ແລະ ໂດຍສັດທານໍາອີກ (ເບິ່ງ D&C 88:118),

ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປັນຄູສອນຂອງເຮົາ. ຖ້າຫາກເຮົາໄປເພື່ອຄວາມສະໜຸກສະໜານ, ແລ້ວສ່ວນຫລາຍເຮົາຈະຜິດຫວັງ. ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມໂບ ເທື່ອໜຶ່ງໄດ້ຖືກຖາມວ່າ, “ທ່ານຈະເຮັດສິ່ງໃດເມື່ອທ່ານເຫັນວ່າກອງປະຊຸມສິນລະລຶກເປັນໜ້າເປື້ອ?” ເພິ່ນຕອບວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ” (quoted by Gene R. Cook, in Gerry Avant, “Learning Gospel Is Lifetime Pursuit,” *Church News*, Mar. 24, 1990, 10).

ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ເຮົາຄວນປາຖະໜາສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາຜູ້ຄົນຢູ່ໃນໂລກໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ. ພຣະຄຳພິບອກວ່າ: “ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ພວກເພິ່ນ [ໝາຍເຖິງສານຸສິດຂອງພຣະອົງ] ໄດ້ອອກໄປດັ່ງນັ້ນໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງນີໂຟທັງໝົດ, ແລະ ໄດ້ສິດສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຜົນແຜ່ນດິນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປຸງໃຈເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ຮ່ວມເຂົ້າໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ຄົນລຸ້ນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນດັ່ງນີ້ຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູ.” (3 ນີໂຟ 28:23).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງເຫລື້ອມໃສແທ້ໆຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ. ນີ້ເປັນພຽງວິທີທີ່ແນ່ນອນທີ່ຈະມີຄວາມປອດໄພທາງວິນຍານໃນຕອນນີ້ ແລະ ມີຄວາມສຸກຕະຫລອດການ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ພຣະອົງຮັກເຂົາແທ້ໆ

ໂດຍ ແອວເດີ ພໍ ອີ ໂຄໄລເກີ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຂ້າພະເຈົ້າມັກຢູ່ກັບຜູ້ສອນສາດສະໜາເຕັມເວລາ. ເຂົາເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນທີ່ແທ້ຈິງ. ປະສົບການແຫ່ງການເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າກໍເໝືອນກັບຊົ່ວຊີວິດ ໜຶ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນ 18 ເຖິງ 24 ເດືອນ. ເຂົາເຈົ້າມາເຖິງສະໜາເຜີຍແຜ່ເໝືອນດັ່ງແອນໂອຍພ້ອມ ດ້ວຍຄວາມຢາກຮຽນຮູ້ຢ່າງແຮງກ້າ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈົບຈາກສະໜາເຜີຍແຜ່ເໝືອນດັ່ງຜູ້ໃຫຍ່, ເບິ່ງຄື ວ່າພ້ອມທີ່ຈະເອົາຊະນະການທ້າທາຍໃດໆ ແລະ ທຸກຢ່າງທັງໝົດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮັກ ຜູ້ສອນສາດສະໜາອາວຸໂສທີ່ອຸທິດຕົນຄືກັນ, ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດທິນ, ປັນຍາ, ແລະ ຄວາມແນ່ນອນໃຈທີ່ສະຫງົບສຸກ. ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມຮັກມາໃຫ້ ກຳລັງວັງຊາຜູ້ໜຸ່ມນ້ອຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ພ້ອມກັນຜູ້ສອນສາດສະໜາໜຸ່ມ ແລະ ຄູ່ອາວຸໂສ ໄດ້ເປັນພະລັງທີ່ມີອິດທິພົນຄຸ້ມຄອງສຳລັບຄວາມດີງາມ, ທີ່ມີຜົນສະທ້ອນອັນເລິກຊຶ້ງໃນຊີວິດຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳປາໄສຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາໜຸ່ມທີ່ດີສອງຄົນເຫລົ່ານີ້ຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ທົບທວນປະສົບການ ແລະ ວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນເວລາສະທ້ອນຄົດນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ໂຕ້ຕອງເຖິງ ບຸກຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕິດຕໍ່ຫາໃນມື້ນັ້ນ, ບາງຄົນກໍໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ ໂຕ້ຕອງກ່ຽວກັບສະພາບການ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ພັດທະນາຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຫລາຍຂຶ້ນ? ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຮັກເຂົາເຈົ້າ?”

ຂ້າພະເຈົ້າຈົນຕະນາການໄດ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຫັນຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນນີ້ເມື່ອສາມສິ່ງປົກຄຸມຈາກເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ສຳເລັດການເຜີຍແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້ານຶກເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບຄູ່ນິລັນດອນຂອງເຂົາເຈົ້າ

ແລະ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານກຸ່ມແອວເດີ ຫລື ສອນກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມ. ບັດນີ້, ແທນທີ່ຈະຄິດເຖິງຜູ້ສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າກໍຖາມຄຳຖາມດຽວກັນນັ້ນກ່ຽວກັບສະມາຊິກໃນກຸ່ມ ຫລື ຊາຍໜຸ່ມທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຊ່ອຍບຳລຸງລ້ຽງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າປະສົບການຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າຈະຖືກນຳມາໃຊ້ເປັນແບບແຜນສຳລັບການບຳລຸງລ້ຽງຄົນອື່ນຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອກອງທັບສານຸສິດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳນີ້ກັບຈາກເຂດເຜີຍແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຫລາຍໆປະເທດຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ເຂົາເຈົ້າກໍກາຍເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນໃນວຽກງານແຫ່ງການສະຖາປະນາສາດສະໜາຈັກ.

ລີໄຮ ສາດສະດາໃນພຣະຄຳພິມມອນອາດໄດ້ຄິດໄຕ່ຕອງຄຳຖາມດຽວ ດັ່ງຜູ້ສອນສາດສະໜາເຫລົ່ານີ້ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຟັງຄຳຕອບຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຕໍ່ການຊີ້ນຳ ແລະ ພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ. “ແລະ ເລມັນ ກັບ ເລມູເອນ, ໂດຍທີ່ເປັນອ້າຍໄດ້ຈື່ມວ່າບິດາຂອງຕົນເຊັ່ນນັ້ນ. ແລະ ເຂົາໄດ້ຈື່ມວ່າເພາະບໍ່ຮູ້ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນຜູ້ຊົງສ້າງເຂົາມາ. ...”

ບາງທີເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງທີ່ລີໄຮໄດ້ປະສົບກັບລູກຊາຍຜູ້ໃຫຍ່ສອງຄົນຂອງເພິ່ນ. ເມື່ອເຮົາປະເຊີນໜ້າກັບລູກທີ່ທ່າງເຫີນໄປຈາກຄວາມຈິງ, ຜູ້ສົນໃຈທີ່ບໍ່ຢາກເຮັດຄຳພັນສັນຍາ, ຫລື ແອວເດີທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່, ເຮົາກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງແຮງກ້າຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ລີໄຮໄດ້ມີ ແລະ ເຮົາຈະຖາມວ່າ, ເຮົາຈະຊ່ອຍເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ສຶກ ແລະ ຮັບຟັງພຣະວິນຍານໄດ້ແນວໃດ ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຫລົງຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມມ່ວນຊື່ນທາງໂລກ? ພຣະຄຳພິສອງຂໍ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຫັນທີ່ສາມາດຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົບເຫັນທິນທາງຂອງເຮົາຜ່ານພື້ນສິ່ງລົບກວນເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງພະລັງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີໂຟໃຫ້ຈໍຂໍກະແຈສຳລັບປະຕູແຫ່ງການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການຂອງເພິ່ນເອງວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າ, ນີໂຟ, ... ມີຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າຢາກຮູ້ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທູນຂໍຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຊົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນລົງຈົນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຄຳທີ່ບິດາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າທັງໝົດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ງບໍ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ທ່ານເໝືອນກັບອ້າຍໆ” (1 ນີໂຟ 2:16).

ການປຸກຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຊ່ອຍໃຫ້ຄວາມສາມາດທາງວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຈາກສະຫວັນ. ການພົບຫາວິທີທາງທີ່ຈະປຸກ ແລະ ບຳລຸງຄວາມປາຖະໜານັ້ນ ກໍເປັນການສະແຫວງຫາ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະຄົນ—ຜູ້ສອນສາດສະໜາ, ພໍ່ແມ່, ຄູສອນ, ຜູ້ນຳ, ແລະ ສະມາຊິກ. ເມື່ອເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມປາຖະໜານັ້ນ ເປັນຮູບແບບໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍກຳລັງຕຽມຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການຮຽນຮູ້ຂໍ້ພຣະຄຳພິອັນທີສອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວເຖິງ.

ໃນເດືອນມິຖຸນາຂອງປີ 1831, ເມື່ອໄດ້ມອບການເອີ້ນໃຫ້ຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກແລ້ວ, ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ບອກວ່າ “ຊາຕານໄດ້ໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ ເພື່ອລ້ລວງປະຊາຊາດ.” ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບອິດທິພົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງກ່າວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະມອບແບບແຜນໃນທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຫລອກລວງ (ເບິ່ງ D&C 52:14).

ແບບແຜນກໍເປັນຕົວຢ່າງ, ເປັນການນຳພາ, ບາດກ້າວທີ່ເຮັດຊ້ຳ, ຫລື ເສັ້ນທາງທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງຕິດຕາມເພື່ອຈະຄົງຢູ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຮັດຕາມແບບແຜນນີ້, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຖ່ອມຕົນ, ຮູ້ສຶກຕົວ, ແລະ ສາມາດໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈາກສຽງຕ່າງໆທີ່ລົບກວນເຮົາ ແລະ ນຳພາເຮົາອອກໄປ. ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສອນວ່າ, ຄົນທີ່ຕົວສັນພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຮົາ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຈະນຳຜົນແຫ່ງການສັນລະເສີນ ແລະ ປັນຍາອອກມາຕາມການເປີດເຜີຍ ແລະ ຄວາມຈິງຊຶ່ງພຣະອົງໃຫ້ເຮົາໄວ້ (ເບິ່ງ D&C 52:17).

ພອນແຫ່ງການອະທິຖານທີ່ຖ່ອມຕົນ, ທີ່ໄດ້ກ່າວດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ, ປ່ອຍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມາດົນໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຈິດຈຳສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ກ່ອນເຮົາໄດ້ມາເກີດຢູ່ໃນຊີວິດມະຕະນີ້. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ເຮົາເລີ່ມຈະຍອມຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈແຜນຂອງພຣະອົງ. ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນໃຫ້ຈິດຈຳກໍຄືວິທີທີ່ເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນໃນຊີວິດຂອງເຮົາເອງ. ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນແທ້ໆ ໃນແບບແຜນທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສອນ, ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ປະສົບການຕໍ່ໄປນີ້ກໍເປັນຕົວຢ່າງທີ່ຫລັກທຳນີ້ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ແນວໃດ.

ຜູ້ສອນສາດສະໜາໜຸ່ມສອງຄົນໄດ້ເຄາະປະຕູໜຶ່ງ, ຫວັງວ່າຈະໄດ້ພົບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ຈະຮັບເອົາຂ່າວສານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອປະຕູເປີດອອກ, ແລະ ຊາຍທີ່ສູງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ທັກທາຍເຂົາເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳສູງທີ່ບໍ່ເປັນມິດ. “ຂ້ອຍໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວວ່າບໍ່ໃຫ້ມາເຄາະປະຕູຂ້ອຍອີກ. ຂ້ອຍໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າແຕ່ກ່ອນແລ້ວວ່າຖ້າພວກເຈົ້າກັບມາອີກ, ມັນຈະບໍ່ເປັນປະສົບການທີ່ດີ. ໜີໄປສາ.” ແລ້ວລາວກໍໄດ້ອັດປະຕູໄວ້ໆ.

ຂະນະທີ່ພວກແອວເດີໄດ້ຍ່າງໜີໄປ, ຜູ້ເປັນລຸ້ນອ້າຍ, ຜູ້ສອນສາດສະໜາທີ່ມີປະສົບການຫລາຍກວ່າໄດ້ເອົາແຂນໄປກອດບ່າຂອງຜູ້ເປັນລຸ້ນນ້ອງເພື່ອປອບໂຍນ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈລາວ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວເລີຍວ່າ, ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເບິ່ງເຂົາເຈົ້າຢູ່ຜ່ານປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງລາວ. ລາວໄດ້ຄາດຫວັງເຕັມທີ່ວ່າຈະເຫັນເຂົາເຈົ້າທົ່ວຂວັນ ແລະ ເວົ້າຕະຫລົກກັບການໂຕ້ຕອບທີ່ບໍ່ສຸພາບ

ຂອງລາວຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກແອວເດີທີ່ຈະເວົ້າລົມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ເມື່ອລາວໄດ້ເຫັນ
ຄວາມເມດຕາທີ່ຖືກສະແດງອອກລະຫວ່າງຜູ້ສອນສາດສະໜາສອງຄົນນັ້ນ, ຫົວໃຈຂອງລາວກໍ່ອ່ອນລົງ
ທັນທີ. ລາວໄດ້ເປີດປະຕູອີກ ແລະ ໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ສອນສາດສະໜາກັບຄືນມາແບ່ງປັນຂ່າວສານຂອງ
ເຂົາເຈົ້າກັບລາວ.

ເມື່ອເຮົາຍອມຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມແບບແຜນຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະວິນຍານ
ຂອງພຣະອົງຈະຖືກຮູ້ສຶກ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ, ທຸກຄົນ
ກໍຈະຮູ້ວ່າພວກທ່ານເປັນສາວິກຂອງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 13:35). ຫລັກທຳແຫ່ງການມີຄວາມຮັກໃຫ້ກັນ
ແລະກັນ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເຮົານີ້ ທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ພຣະຄຣິດໃນວິທີທີ່ເຮົານຶກຄິດ,
ເວົ້າຈາ, ແລະ ກະທຳກຳສຳຄັນໃນການກາຍເປັນສານຸສິດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ຄູ່ສອນພຣະກິດຕິຄຸນ
ຂອງພຣະອົງ.

ການປຸກຄວາມປາຖະໜານນີ້ຕຽມເຮົາໃຫ້ຄົ້ນຫາແບບແຜນທີ່ສັນຍາໄວ້. ການສະແຫວງຫາແບບແຜນຈະນຳ
ເຮົາໄປສູ່ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ສາດສະດາຜູ້ນຳຂອງພຣະອົງໄດ້ສອນ.
ແບບແຜນໜຶ່ງຂອງຄຳສອນນີ້ກໍຄືທີ່ຈະອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ນີ້ໄຟໄດ້ສອນວ່າ ຄົນທີ່ພະຍາຍາມນຳເອົາ
ສີໂອນຂອງພຣະອົງອອກມາໃນວັນນັ້ນຈະເປັນສຸກ, ເພາະເຂົາຈະມີຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະ
ວິນຍານບໍລິສຸດ; ແລະ ຫາກເຂົາອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະ ລອດໃນ
ອານາຈັກອັນເປັນນິດຂອງລູກແກະ (ເບິ່ງ 1 Nephi 13:37).

ແມ່ນຫຍັງຄືວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຮົາຈະສາມາດຊື່ນຊົມກັບຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ? ມັນເປັນອຳນາດທີ່ມາສູ່ຜ່ານການເປັນສານຸສິດທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ມັນເປັນຄວາມຮັກທີ່
ເຮົາມີໃຫ້ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດຂອງເຮົາ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງແບບແຜນ
ແຫ່ງຄວາມຮັກເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ, “ເຮົາມອບພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃໝ່ໃຫ້ພວກທ່ານ, ຈຶ່ງຮັກຊຶ່ງກັນ
ແລະກັນ. ເຮົາຮັກພວກທ່ານຢ່າງໃດ, ພວກທ່ານກໍຈຶ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນຢ່າງນັ້ນ” (ໂຢຮັນ 13:34).

ປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ໄດ້ຍືນຍັນຫລັກທຳນີ້ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ: “ການຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງ
ແຕ່ການແນະນຳ; ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄວາມຫວັງດີ. ມັນເປັນພຣະບັນຍັດ. ... ການຮັກພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານ
ຂອງຄຸນງາມຄວາມດີ, ຄວາມອ່ອນໂຍນ, ພະລັງຂອງທຸກສິ່ງໃນຄຸນສົມບັດ, ຄວາມຊື່ສັດທີ່ຈະເຮັດສິ່ງດີ”
 (“Words of the Living Prophet,” *Liahona*, Dec. 1996, 8; “Excerpts from Recent
Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, Apr. 1996, 73).

ແຜນຂອງພຣະບິດາໄດ້ສ້າງແບບແຜນຂອງການຈັດຕັ້ງໃນຄອບຄົວ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້, ນຳໃຊ້, ແລະ ເຂົ້າໃຈອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮັກ. ໃນມື້ທີ່ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ແອນພັນລະຍາຜູ້ອ່ອນຫວານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງການແຕ່ງງານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັກນາງຫລາຍຂະໜາດໃນມື້ນັ້ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເຫັນພາບແຫ່ງຄວາມຮັກນັ້ນ. ເມື່ອລູກໆ ແລະ ຫລານໆຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປຮັກພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ເຕັມທີ່. ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດໃນຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງຄວາມຮັກທີ່ເຕີບໂຕນີ້.

ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາກໍເໝືອນກັບແຮງດຶງດູດຈາກສະຫວັນ. ເມື່ອເຮົາກຳຈັດສິ່ງລົບກວນທີ່ດຶງເຮົາໄປສູ່ໂລກ ແລະ ໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ເຮົາຈະເປີດໃຈເຮົາໃຫ້ແກ່ພະລັງທີ່ສູງສົ່ງ ຊຶ່ງຈະດຶງເຮົາໄປຫາພຣະອົງ. ນີໂຟ ໄດ້ບັນຍາຍຄວາມຢິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນດັ່ງນີ້ວ່າ “ຈົນເນື້ອໜັງຂອງ [ເພິ່ນ] ຮ້ອນຮົນ” (2 ນີໂຟ 4:21). ພະລັງແຫ່ງຄວາມຮັກອັນດຽວກັນນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມໍ່ມອນຮ້ອງ “ເພງສະດຸດິຄວາມຮັກທີ່ໄຖ່ແລ້ວ” (ແອວມາ 5:26; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 5:9 ນຳອີກ). ມັນໄດ້ປະທັບໃຈຂອງມໍ່ມອນໃນວິທີທາງທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນແນະນຳເຮົາໃຫ້ “ອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສຸດພະລັງຂອງໃຈ,” ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ (ໂມໂຣໄນ 7:48).

ພຣະຄຳພີຂອງສະໄໝໃໝ່ ແລະ ພຣະຄຳພີຂອງສະໄໝໂບຮານແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄຳເຕືອນກ່ຽວກັບຄວາມຮັກນິລັນດອນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າແຜນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເດ່ອອກມາຕະຫລອດເວລາ, ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໂອບກອດເຮົາທຸກຄົນ ແລະ ກ່າວດ້ວຍສຽງອັນນັ້ນນວນວ່າ, “ພໍ່ຮັກລູກ.”

ເປັນເພາະແບບແຜນຂອງຄອບຄົວທີ່ສະຫວັນໄດ້ອອກແບບ, ເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາຮັກເຮົາແຕ່ລະຄົນຈິງໆຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ສົມບູນແບບ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ມອບພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວິກາໃຫ້ສອນຫລັກທຳ ແລະ ແບບແຜນທີ່ຈະນຳເຮົາຄືນໄປຫາພຣະອົງອີກ. ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມໃຫ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆຫລາຍຂຶ້ນ ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມແບບແຜນ, ແລ້ວເຮົາຈະພົບວ່າ ເຮົາຖືກຕິດດູດໃຫ້ໄປຫາພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ໆ, ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ປະເສີດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ການເສຍສະລະ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ “ເຫດການທີ່ເລີດລ້ຳກວ່າເຫດການໃດໆນັບແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນເຖິງຕະຫລອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝເຖິງນິລັນດອນ.”¹ ການເສຍສະລະນັ້ນເປັນຂ່າວສານສຳຄັນຂອງສາດສະດາທັງປວງ. ມັນໄດ້ບອກກ່ວ່າໜ້າໂດຍການເຜົາຖະຫວາຍສັດຕາມກົດຂອງໂມເຊ. ສາດສະດາໄດ້ປະກາດວ່າ ທຸກຕອນ “ຊື່ແຈງເຖິງການເສຍສະລະຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສຸດທ້າຍ ... ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ນິລັນດອນ” (ແອວມາ 34:14). ພຣະເຢຊູໄດ້ອິດທິນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານອັນບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ເພື່ອຖະຫວາຍພຣະອົງເອງສຳລັບບາບຂອງທຸກຄົນ. ການເສຍສະລະນັ້ນໄດ້ຖະຫວາຍສິ່ງທີ່ດີສຸດ—ລູກແກະທີ່ບໍລິສຸດຢ່າງບໍ່ມີບ່ອນຕຳນິ—ເພື່ອຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍທີ່ສຸດ—ບາບທັງໝົດຂອງໂລກ. ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ຊົງຈຳຂອງອິລາຍຊາ ອາ ສະໂນ ມີຄຳວ່າ:

ພຣະອົງໄດ້ຫລັ່ງໂລຫິດອັນມີຄ່າຢ່າງເຕັມໃຈ;
ພຣະອົງໄດ້ປະທານຊີວິດຢ່າງເພິ່ງພໍໃຈ,
ຜູ້ປາດສະຈາກບາບໄດ້ເສຍສະລະສຳລັບຄວາມຜິດ,
ໄດ້ຊ່ວຍກູ້ໂລກທີ່ເສື່ອມໂຊມ.²

ການເສຍສະລະນັ້ນ—ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ—ເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ.

ການຮັບທຸກທໍລະມານອັນທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໂດຍການຫລັ່ງເລືອດ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດຄວາມສຳຄັນຂອງການເສຍສະລະໃນແຜນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງເຮົາໃຫ້ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ໄປ, ແຕ່ການຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ພຣະອົງບັນຊາເຮົາໃຫ້ເຮັດໃນຕອນນີ້ແມ່ນໃຫ້ຖະຫວາຍໃຈທີ່ຊອກຊ້ຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດຂອງເຮົາແກ່ພຣະອົງເປັນເຄື່ອງບູຊາ (ເບິ່ງ 3 Nephi 9:20). ພຣະອົງກໍໄດ້ບັນຊາເຮົາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນນຳອີກ—ຕາມຈິງແລ້ວ, ເພື່ອມອບພາກສ່ວນເລັກນ້ອຍຂອງການເສຍສະລະຂອງພຣະອົງ ໂດຍການເສຍ

ສະລະເວລາ ແລະ ລຳດັບຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງເຮົາ. ໃນເພງສວດທີ່ດົນໃຈ, ເຮົາຮ້ອງວ່າ, “ການເສຍສະລະນຳພອນຈາກສະຫວັນມາໃຫ້.”³

ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງການເສຍສະລະທາງໂລກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາເຮັດ. ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຮ່ວມທັງການເສຍສະລະທີ່ເຮົາຮູ້ສຶກຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ ຫລື ການກະທຳທີ່ເອົາປຽບຄົນອື່ນ ແທນທີ່ຈະເປັນການຮັບໃຊ້ ຫລື ການເສຍສະລະ (ເບິ່ງ 2 Nephi 26:29).

I. ສາດສະໜາຂອງຊາວຄຣິດສະຕຽນມີປະຫວັດສາດເລື່ອງການເສຍສະລະ, ຮ່ວມທັງການເສຍສະລະອັນສູງສຸດ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງຍຸກຄຣິດສະຕຽນ, ກຸງໂຣມໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນເພາະການເຊື່ອຖືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນສັດຕະວັດຕໍ່ໆມາ, ເມື່ອຫລັກຄຳສອນເປັນເຫດໃຫ້ເກີດການແບ່ງແຍກໃນກຸ່ມຄຣິດສະຕຽນ, ບາງກຸ່ມໄດ້ຖືກຂູ່ເຂັນ ແມ່ນແຕ່ຂ້າສະມາຊິກຂອງບາງກຸ່ມ. ຄົນຄຣິດສະຕຽນໄດ້ຖືກຂ້າໂດຍກຸ່ມຄຣິດສະຕຽນອີກກຸ່ມໜຶ່ງເປັນການຂ້າທີ່ໜ້າສັ່ງເວດຫລາຍທີ່ສຸດຂອງສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນ.

ຊາວຄຣິດສະຕຽນຫລາຍຄົນໄດ້ເຕັມໃຈເສຍສະລະໂດຍສັດທາໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ບາງຄົນໄດ້ເລືອກທີ່ຈະອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຕອນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້ພຣະອາຈານ. ກຸ່ມທີ່ສູງສຳຄັນແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາດສະໜາກາໂຕລິກ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະລະຕະຫລອດຊີວິດເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງນິກາຍໂປເທັດສະຕັງ. ຕົວຢ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ໃຫ້ການດົນໃຈ, ແຕ່ສ່ວນຫລາຍຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຄາດໝາຍ ຫລື ສາມາດອຸທິດຕະຫລອດຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອການຮັບໃຊ້ສາດສະໜາ.

II. ສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນຫລາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ການເສຍສະລະຂອງເຮົາແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໃນແຕ່ລະວັນ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ. ໃນປະລິບການນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກກຸ່ມໃດທີ່ສະມາຊິກໄດ້ເສຍສະລະຫລາຍກວ່າໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການເສຍສະລະຂອງເຂົາເຈົ້າ—ການເສຍສະລະຂອງທ່ານ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ—ແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈສ່ວນຕົວນຳສິ່ງຂອງຝ່າຍໂລກ.

ຕົວຢ່າງທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນກຸ່ມບຸກເບີກຊາວມໍມອນ. ເລື່ອງລາວເຖິງການເສຍສະລະຊີວິດ, ຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວ, ບ້ານເຮືອນ, ແລະ ຄວາມສຸກສະບາຍ ເປັນພື້ນຖານຂອງການພື້ນຟູພຣະກິດຕິຄຸນ. ນາງແຊຣາ ຣິດຈ໌ ໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນກຸ່ມບຸກເບີກເຫລົ່ານີ້ ເມື່ອນາງບັນຍາຍເຖິງສາມີຂອງນາງ, ຊາລີ, ໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄປເຜີຍແຜ່ວ່າ: “ນີ້ເປັນຕອນທົດສອບແທ້ໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືກັນ; ແຕ່ໜ້າທີ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພັດພາກຈາກກັນຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ ແລະ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາ

ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຈຳເປັນຕ້ອງເກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາໄວ້ ເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ອຍເຮັດວຽກງານນີ້ ... ເພື່ອຊ່ອຍສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.”⁴

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ພະລັງທີ່ເຫັນໄດ້ດີທີ່ສຸດຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແມ່ນການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ການເສຍສະລະຂອງສະມາຊິກ. ກ່ອນການອຸທິດພຣະວິຫານແຫ່ງໜຶ່ງຂອງເຮົາ, ຄຸນພໍ່ຄົນຄຣິດສະຕຽນຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖາມປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ວ່າເປັນຫຍັງສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີໄມ້ກາງແຂນ, ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍທີ່ວ່າໄປຂອງສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນ. ປະທານຮິງລີ ໄດ້ຕອບວ່າ ເຄື່ອງໝາຍຂອງສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນຂອງ ພວກເຮົາ ແມ່ນ “ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ.”⁵ ແນ່ນອນ, ການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະໃນຊີວິດຂອງເຮົາເປັນການສະແດງອອກທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອາຈານ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ.

III. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງໃນການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ນັ້ນຄື ສະມາຊິກທຳມະດາທີ່ຖືກເອີ້ນໃຫ້ນຳພາ ແລະ ຮັບໃຊ້ກຸ່ມສະມາຊິກ ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບການປະຊຸມຕ່າງໆ, ໂຄງການ, ແລະ ກິດຈະກຳທັງໝົດ. ເຂົາເຈົ້າເຮັດແນວນີ້ໃນກຸ່ມສະມາຊິກຫລາຍກວ່າ 14,000 ແຫ່ງ ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນສະຫະລັດ ແລະ ການາດາເທົ່ານັ້ນ. ແນ່ນອນ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນພິເສດແນວໃດທີ່ມີສະມາຊິກທຳມະດາຮັບໃຊ້ເປັນຄູສອນ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳ. ແຕ່ເວລາທີ່ສະມາຊິກສະລະເວລາເພື່ອຝຶກຝົນ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນ ເປັນສິ່ງພິເສດຫລາຍ. ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາທີ່ຈະໃຫ້ແຕ່ລະຄອບຄົວໃນສາດສະໜາຈັກມີຄູສອນປະຈຳບ້ານໄປຢັ້ງຢືນຢາມເຂົາເຈົ້າແຕ່ລະເດືອນ ແລະ ມີສະຕິໄປຢັ້ງຢືນສອນຈາກສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະແຕ່ລະເດືອນກໍເປັນຕົວຢ່າງເຖິງເລື່ອງນີ້. ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກການຮັບໃຊ້ໃນອົງການໃດໆຢູ່ໃນໂລກນີ້ທີ່ເທົ່າທຽມກັບການຮັບໃຊ້ນີ້ໄດ້.

ຕົວຢ່າງທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະອັນພິເສດຂອງຊາວມໍມອນ ແມ່ນວຽກງານຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງເຮົາ. ບໍ່ດົນມານີ້ມີຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ຍິງໜຸ່ມ ຫລາຍກວ່າ 50,000 ຄົນ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ຊາຍຍິງຫລາຍກວ່າ 5,000 ຄົນ ໄດ້ອຸທິດເວລາຈາກຫົກເດືອນ ຫາ ສອງປີ ຂອງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຮັບໃຊ້ມະນຸດສະທຳຫລາຍກວ່າ 160 ປະເທດຢູ່ໃນໂລກ. ວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການເສຍສະລະ, ຮ່ວມທັງປີທີ່ເຂົາເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ການເສຍສະລະໂດຍການຈັດຫາເງິນທຶນສຳລັບການຊ່ອຍເຫລືອຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຜູ້ຢູ່ບ້ານ, ພໍ່ແມ່ ແລະ ຄົນອື່ນໆໃນຄອບຄົວ, ກໍໄດ້ເສຍສະລະໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ນຳກັນ ເພື່ອການໄປຮັບ ໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຊາຍໜຸ່ມຊາວບຣາວຊາວຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບການເອີ້ນໃຫ້ໄປເຜີຍແຜ່ໃນ ຂະນະທີ່ທຳການຫາລ້ຽງນ້ອງໆຂອງລາວຫລັງຈາກພໍ່ແມ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ ບັນຍາຍກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ໃນການປະຊຸມສະພາ ແລະ ຈື່ຈຳວ່າພໍ່ແມ່ທີ່ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວຂອງເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ສອນເຂົາເຈົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າຄວນຕຽມພ້ອມສະເໝີເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຮັບເອົາ ການເອີ້ນໄປເຜີຍແຜ່, ແລະ ນ້ອງຊາຍອາຍຸ 16 ປີ ໄດ້ຮັບຜິດຊອບຫາລ້ຽງຄອບຄົວແທນອ້າຍ.⁶ ເຮົາ ສ່ວນຫລາຍຮູ້ຈັກຕົວຢ່າງອື່ນໆເລື່ອງການເສຍສະລະເພື່ອຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ ຫລື ເພື່ອສົ່ງເສີມຜູ້ສອນ ສາດສະໜາ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະຂອງອົງການອື່ນໃດທີ່ເປັນແບບນີ້ຢູ່ໃນໂລກ.

ເຮົາມັກຈະຖາມເລື້ອຍໆວ່າ, “ເຮົາຈະຊັກຊວນຄົນໜຸ່ມຂອງເຮົາ ແລະ ສະມາຊິກຄົນອາວຸໂສຂອງເຮົາໃຫ້ ປະໂຮງຮຽນ ຫລື ຈາກການອອກກິນເບ້ຍບຳນານເພື່ອເສຍສະລະໃນວິທີນີ້?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຫລາຍຄົນ ອະທິບາຍວ່າ: “ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ—ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ໃນ ການຮັບທຸກທໍລະມານເພື່ອບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໃນການເອົາຊະນະຄວາມຕາຍ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະ ໄດ້ມີຊີວິດອີກ—ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດທີ່ໄດ້ເສຍສະລະອັນເລັກນ້ອຍ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກຂໍ ໃຫ້ຮັບໃຊ້. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.” ເຮົາຈະຊັກຊວນຜູ້ ຕິດຕາມພຣະຄຣິດເຊັ່ນນັ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງທີ່ສາດສະດາໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ເຮົາພຽງແຕ່ຖາມ ເຂົາເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.”⁷

ການເສຍສະລະຢ່າງອື່ນໆທີ່ເກີດຈາກການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາເປັນການເສຍສະລະຂອງຄົນ ທີ່ກະທຳຕາມການສອນຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາ ແລະ ກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ. ສຳລັບຜູ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຫລາຍຄົນ, ການເສຍສະລະເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍ, ຮ່ວມທັງການສູນເສຍຄວາມ ສຳພັນກັບໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຄອບຄົວ.

ຫລາຍປີກ່ອນກອງປະຊຸມນີ້ໄດ້ຍິນເລື່ອງຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ພົບພໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ພື້ນຟູຄົນມາໃໝ່ ໃນ ຂະນະທີ່ລາວສຶກສາຢູ່ທີ່ມະຫາວິທະຍາໄລ. ໃນຕອນທີ່ຊາຍຄົນນີ້ພວມຈະກັບໄປບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງ ລາວ, ປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ໄດ້ຖາມລາວວ່າ ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອລາວກັບໄປບ້ານໃນຖານະເປັນ ຄົນຄຣິດສະຕຽນ. “ຄອບຄົວຂອງຂ້າພໍ່ອຍຈະຜິດຫວັງຫລາຍ,” ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນຕອບ. “ເຂົາເຈົ້າອາດໄລ່ ຂ້າພໍ່ອຍໜີ ແລະ ຖືວ່າຂ້າພະເຈົ້າຕາຍໄປແລ້ວ. ກ່ຽວກັບອະນາຄົດ ແລະ ວຽກງານຂອງຂ້າພໍ່ອຍ, ຄົງ ໝົດໂອກາດທີ່ຈະມີ.”

“ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະສູນເສຍທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະກິດຕິຄຸນບໍ່?” ປະທານຮິງລີໄດ້ຖາມ.

ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບດ້ວຍນ້ຳຕົວວ່າ, “ເປັນແນວນັ້ນແທ້, ບໍ່ແມ່ນບໍ?” ເມື່ອໄດ້ຮັບຄຳຢືນຢັນວ່າເປັນແນວນັ້ນແທ້, ແລ້ວລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ແລ້ວກໍບໍ່ມີສິ່ງອື່ນທີ່ສຳຄັນ?”⁸ ນັ້ນຄືການເສຍສະລະໃນບັນດາຜູ້ເປັນສະມາຊິກໃໝ່.

ຕົວຢ່າງອື່ນອີກກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະແມ່ນປະກົດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຜູ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ. ການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານເປັນສິ່ງພິເສດສຳລັບໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນຂອງການເສຍສະລະເຊັ່ນນັ້ນຄວນເປັນສິ່ງເຂົ້າໃຈດີຕໍ່ຊາວຄຣິດສະຕຽນທຸກຄົນ. ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ມີປະເພນີຂອງການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນໂບດຂອງສາດສະໜາອື່ນໆ, ແຕ່ເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ໃຫ້ກຽດແກ່ການເສຍສະລະຂອງຜູ້ຄົນທີ່ສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນໄດ້ກະຕຸ້ນເຂົາເຈົ້າໃຫ້ອຸທິດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກິດຈະກຳຂອງສາດສະໜາ.

ໃນກອງປະຊຸມນີ້ພຽງແຕ່ປີຜ່ານມານີ້ເອງ, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ກ່າວເຖິງຕົວຢ່າງໜຶ່ງເຖິງການເສຍສະລະ ຊຶ່ງກ່ຽວພັນກັບການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ພໍ່ຄົນໜຶ່ງຜູ້ເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຊື່ສັດຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເກາະຫ່າງໄກແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ໃນເຂດປາຊີຟິກ ໄດ້ທຳງານອອກແຮງທັກຢູ່ຫ່າງໄກຄອບຄົວເປັນເວລາຫົກປີ ເພື່ອຈະໄດ້ມີເງິນພາພັນລະຍາກັບລູກ 10 ຄົນໄປຜະນຶກເຂົ້າກັນເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນຢູ່ພຣະວິຫານນິວຊີແລນ. ປະທານມອນສັນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈພອນນິລັນດອນ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິຫານຮູ້ວ່າບໍ່ມີການເສຍສະລະໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄ່າຫລາຍກວ່າ, ບໍ່ມີການດື່ມລົດໃດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານັ້ນ.”⁹

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບຕົວຢ່າງອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກ, ການຮັບໃຊ້, ແລະ ການເສຍສະລະຂອງຊາວຄຣິດສະຕຽນ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໃນບັນດາໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານເຮັດໜ້າທີ່ການເອີ້ນຂອງທ່ານ, ສ່ວນຫລາຍເປັນການເສຍສະລະເວລາ ແລະ ຊັບສິນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ໂດຍໃຊ້ຊັບສິນຂອງຕົນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານໃຊ້ຄວາມຊຳນານຂອງທ່ານຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນຢ່າງເບີກບານ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານດູແລຄົນຍາກຈົນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກໂຄງການສະຫວັດດີການ ແລະ ການບໍລິຈາກຂອງອົງການຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທຳຂອງສາດສະໜາຈັກ.¹⁰ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ເປັນພະລັງໃຫ້ແກ່ເຮົາທຸກຄົນ. ມີການລາຍງານຈາກການຄົ້ນຄວ້າທີ່ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ “ມັກຈະອາສາສະໝັກ ແລະ ບໍລິຈາກຊັບສິນຫລາຍກວ່າຊາວອາເມລິກາໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ມີໃຈເພື່ອແຜ່ເລື່ອງເວລາ ແລະ ເງິນຄຳຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ 20 ເປີເຊັນ ໃນອາເມລິກາ.”¹¹

ຕົວຢ່າງການຮັບໃຊ້ໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນ. ມັນໄດ້ເຕືອນໃຈພວກເຮົາເຖິງຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ວ່າ:

“ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ເຂົາເຂົາເຫັນແກ່ຕົວເອງ. ...

“ເພາະຜູ້ໃດຢາກຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈະເສຍຊີວິດ, ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ຈະເສຍຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ພົບຊີວິດນັ້ນ” (ມັດທາຍ 16:24–25).

IV. ບາງທີຕົວຢ່າງທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກ ແລະ ສຳຄັນຫລາຍແມ່ນການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ກະທຳຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາເອງ. ແມ່ໄດ້ອຸທິດຕົນໃນການລ້ຽງດູ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງລູກໆຂອງນາງ. ສາມີໄດ້ທຳລ້ຽງລູກເມຍ. ການເສຍສະລະທີ່ກ່ຽວພັນກັບການຮັບໃຊ້ທີ່ສຳຄັນອັນນິລັນດອນຕໍ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາແມ່ນມີຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຈະກ່າວເຖິງ ແລະ ຮູ້ຈັກກັນດີ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະກ່າວເຖິງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຫັນສິດທິຊົນຜູ້ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວໄດ້ຮັບເອົາເດັກນ້ອຍມາລ້ຽງເປັນລູກນຳອີກ, ຮ່ວມທັງເດັກພິການ, ແລະ ໄດ້ເປັນພໍ່ແມ່ບຸນທຳນຳອີກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຫວັງ ແລະ ໂອກາດທີ່ເຂົາອາດບໍ່ສາມາດມີໃນສະພາບກ່ອນໜ້ານັ້ນຂອງເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານດູແລຄອບຄົວ ແລະ ຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງຂອງທ່ານ ຜູ້ເປັນພະຍາດມາແຕ່ເກີດ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍທາງຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ແລະ ຄົນເຖົ້າແກ່. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍເຫັນທ່ານຄືກັນ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ສາດສະດາຂອງພຣະອົງປະກາດວ່າ “ເມື່ອພວກທ່ານເສຍສະລະເພື່ອກັນແລະກັນ ແລະ ເພື່ອລູກໆຂອງພວກທ່ານ, ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.”¹²

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ເສຍສະລະຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວໃນການນະມັດສະການພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈາກຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງຈະຍຶດໝັ້ນຄຸນຄ່ານິລັນດອນໄວ້ໄດ້ດີຫລາຍກວ່າຜູ້ຄົນກຸ່ມອື່ນໆ. ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຖືການເສຍສະລະເວລາ ແລະ ຊັບສິນຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການມີຄ່າຄວນສຳລັບນິລັນດອນ. ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເປີດເຜີຍຢູ່ໃນປື້ມ *Lectures on Faith*, ຊຶ່ງສອນວ່າ “ສາດສະໜາໃດທີ່ບໍ່ຮຽກຮ້ອງການເສຍສະລະທຸກສິ່ງ ຈະບໍ່ມີພະລັງພຽງພໍທີ່ຈະສ້າງສັດທາອັນຈຳເປັນໄປສູ່ຊີວິດ ແລະ ຄວາມລອດ. ... ແມ່ນຜ່ານການເສຍສະລະນີ້ແຫລະ, ແລະ ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ ທີ່ມະນຸດຈະມີຄວາມສຸກນິລັນດອນ.”¹³

ດັ່ງທີ່ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ, ເຮົາຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດກໍຕ້ອງເສຍສະລະຄືກັນເພື່ອຕຽມສຳລັບເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ຈັດໄວ້ສຳລັບເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະບຸດທີ່ຖືກກຳເນີດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດານິລັນດອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເພາະການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຈຶ່ງສາມາດແນ່ໃຈເລື່ອງຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ໂອກາດສຳລັບຊີວິດນິລັນດອນ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ແລະ ເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), 218.
2. “How Great the Wisdom and the Love,” *Hymns*, no. 195.
3. “Praise to the Man,” *Hymns*, no. 27.
4. Sarah Rich, in Guinevere Thomas Woolstenhulme, “I Have Seen Many Miracles,” in Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), 283.
5. Gordon B. Hinckley, “The Symbol of Our Faith,” *Liahona* and *Ensign*, Apr. 2005.
6. ເບິ່ງ Harold G. Hillam, “Sacrifice in the Service,” *Ensign*, Nov. 1995, 42.
7. Gordon B. Hinckley, “The Miracle of Faith,” *Liahona*, July 2001, 84; *Ensign*, May 2001, 68.
8. Gordon B. Hinckley, “It’s True, Isn’t It?” *Tambuli*, Oct. 1993, 3–4; *Ensign*, July 1993, 2; ເບິ່ງ Neil L. Andersen, “It’s True, Isn’t It? Then What Else Matters?” *Liahona* and *Ensign*, May 2007, 74 ນຳອີກ.
9. Thomas S. Monson, “The Holy Temple—a Beacon to the World,” *Liahona* and *Ensign*, May 2011, 91–92.
10. ເບິ່ງ, for example, Naomi Schaefer Riley, “What the Mormons Know about Welfare,” *Wall Street Journal*, Feb. 18, 2012, A11.
11. Ram Cnaan and others, “Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints” (draft), 16.

12. Ezra Taft Benson, "To the Single Adult Brethren of the Church," *Ensign*, May 1988, 53.
13. *Lectures on Faith* (1985), 69.

ພູເພື່ອໃຫ້ປົນ

ໂດຍ ປະທານເຮັນລີ ປີ ໄອຣິງ
ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ ກ່າວຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເທື່ອໜຶ່ງ ທູນຂໍໃຫ້
ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເຫລືອເພີ່ມປົນຂ້າມພູ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ມັນມີການທ້າທາຍອັນໜັກໜ່ວງຫລາຍຢ່າງຢູ່
ຂ້າງໜ້າເຮົາ, ມີໂອກາດທີ່ຈະປະເຊີນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະປະເຊີນ ແລະ ທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົວວ່າ, ‘ຂໍຈົ່ງປະທານພູໜ່ວຍນີ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຖິດ,’ ຂໍຈົ່ງປະທານການທ້າທາຍນີ້ໃຫ້
ຂ້ານ້ອຍເຖິດ.”¹

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການຄົນໃຈເນື່ອຮູ້ເຖິງການທ້າທາຍ ແລະ ບັນຫາທີ່ເພິ່ນມີ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢາກເປັນ
ຄືກັບເພິ່ນ, ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ກ້າຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ຄົນໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານທູນຂໍການທົດລອງ
ເພື່ອພິສູດເບິ່ງຄວາມກ້າຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈິໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ໃນຄືນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ຄູ່ເຂົ້າລົງຢູ່ຫ້ອງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍສັດທາທີ່ເບິ່ງຄືວ່າ ເກືອບເຕັມຫົວໃຈຈົນຈະລະເບີດ.

ພາຍໃນສອງສາມມື້ ຄໍາອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຄໍາຕອບ. ການທົດລອງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດໃນຊີວິດ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈ ແລະ ຖ່ອມຕົວລົງ. ມັນໄດ້ເປັນບົດຮຽນສອງບົດໃຫ້ແກ່
ຂ້າພະເຈົ້າ. ໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ຍິນຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ໄດ້ຕອບຄໍາອະທິຖານດ້ວຍສັດທາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ ສອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຮຽນບົດຮຽນນັ້ນ ແລະ
ກໍຍັງຮຽນຢູ່ຕອນນີ້ກ່ຽວກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກແນ່ນອນໃຈແທ້ໆ ວ່າພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະມາເຖິງຈາກບັນຫາ
ຊຶ່ງເກີນກວ່າການຕອບແທນກັບສິ່ງໃດໆ.

ບັນຫາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີໃນຊ່ວງລະຍະນັ້ນເບິ່ງຄືວ່າເລັກນ້ອຍ ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບບັນຫາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກນັ້ນ. ຫລາຍຄົນພວກທ່ານໃນຕອນນີ້ ໄດ້ຜ່ານການທົດລອງມາແລ້ວ ທາງຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ, ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານຕ້ອງຮ້ອງໃຫ້ ດັ່ງເຊັ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຄື. ນາຍແພດຂອງເພິ່ນໄດ້ຍິນເພິ່ນຮ້ອງຄວນຄາງຢູ່ຕຽງນອນຂອງເພິ່ນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດແຕ່ຄວາມດີຕະຫລອດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລ້ວເປັນຫຍັງຊຶ່ງນີ້ຈຶ່ງເກີດກັບ ຂ້ານ້ອຍ?”

ທ່ານຮູ້ຄຳຕອບທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ຕອນເພິ່ນຢູ່ໃນຄຸກວ່າ:

ແລະ ຖ້າຫາກເຈົ້າຖືກໂຍນລົງໄປໃນຫລຸມ ຫລື ໃນມືຂອງຄາດຕະຕອນ ແລະ ເຈົ້າຖືກຕັດສິນປະຫານຊີວິດ; ຖ້າຫາກເຈົ້າຖືກໂຍນລົງໄປໃນຄວາມເລິກ; ຖ້າຫາກຄືນຊັດກະໜຳລົງມາກະແທກເຈົ້າ; ຖ້າຫາກລົມ ແຮງກາຍເປັນສັດຕູຂອງເຈົ້າ; ຖ້າຫາກຟ້າສະຫວັນຮວມຄວາມມິດ, ແລະ ທາດທັງປວງຮວມກັນ ສະກັດກັ້ນທາງ; ແລະ ເໝືອນຊຶ່ງອື່ນໃດ, ຖ້າຫາກປາກນະລິກນັ້ນເອງຈະເປີດກວ້າງເພື່ອຈັບເຈົ້າ, ຈຶ່ງຮູ້ໄວ້ເຖິດ, ລູກຂອງພໍ່, ວ່າສິ່ງທັງຫລາຍເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນປະສົບການແກ່ເຈົ້າ, ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນເພື່ອຄວາມດີຂອງເຈົ້າ.

ບຸດແຫ່ງມະຫາບຸລຸດເຄີຍລົດພຣະຖານະລົງຕໍ່ກວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ. ເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະອົງບໍ່?

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຍິດຖືວິທີທາງຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຖານະປະໂລຫິດຈະຄົງຢູ່ກັບເຈົ້າ; ເພາະຂອບເຂດຂອງພວກເຂົາ ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ; ພວກເຂົາຈະຜ່ານໄປບໍ່ໄດ້. ວັນເວລາຂອງເຈົ້າເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ແລະ ຈະບໍ່ນັບປີຂອງເຈົ້າ ໃຫ້ນ້ອຍລົງ; ສະນັ້ນ, ຢ່າຢ້ານສິ່ງທີ່ມະນຸດຈະເຮັດໄດ້, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຢູ່ກັບເຈົ້າຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ.²

ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ເບິ່ງຄືວ່າ ບໍ່ມີຄຳຕອບອື່ນໃດທີ່ດີໄປກວ່ານີ້ ວ່າເປັນຫຍັງການທົດລອງຈຶ່ງມາຫາເຮົາ ແລະ ຄົງບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດທີ່ດີໄປກວ່າພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ຜ່ານຜ່າການທົດລອງເພື່ອເຮົາ ຊຶ່ງເກີນກວ່າທີ່ເຮົາຈະສາມາດວາດພາບໄດ້.

ທ່ານຄົງຈຶ່ງຄຳພຣະຄຳຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງໄດ້ແນະນຳວ່າ ເຮົາຄວນກັບໃຈ ໂດຍມີສັດທາໃນພຣະອົງວ່າ:

ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບັນຊາເຈົ້າໃຫ້ກັບໃຈ—ກັບໃຈເຖິດ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຕິສອນເຈົ້າດ້ວຍແສ້ຈາກປາກຂອງເຮົາ, ແລະ ໂດຍພຣະພິໂລດຂອງເຮົາ, ແລະ ໂດຍຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາ, ແລ້ວຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຈົ້າ ຈະສາຫັດ—ຫາສັດພຽງໃດເຈົ້າບໍ່ຮູ້, ໃຫຍ່ຫລວງພຽງໃດເຈົ້າບໍ່ຮູ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຍາກແສນຈະທົນ ພຽງໃດເຈົ້າບໍ່ຮູ້.

ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ເຮົາພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແທນທຸກຄົນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະ ບໍ່ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຖ້າຫາກພວກເຂົາຈະກັບໃຈ;

ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານແມ່ນແຕ່ເໝືອນດັ່ງເຮົາ;

ຊຶ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານເຮັດໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ, ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາທຸກສິ່ງທັງປວງ, ຕ້ອງສັນເພາະຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ ເລືອດໄຫລອອກຈາກທຸກຊຸມຂົນ, ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານທັງຮ່າງກາຍ ແລະ ວິນຍານ—ແລະ ປາຖະໜາທີ່ເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອງດິ່ມຈອກອັນຂົນຂົນນັ້ນ, ແລະ ຢຸດສະຫງົກຢູ່—

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລັດສະໝີພາບຈຶ່ງມີແຕ່ພຣະບິດາ, ແລະ ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາ ແລະ ໄດ້ສຳເລັດການຕຽມ ຂອງເຮົາເພື່ອລູກຫລານມະນຸດ.³

ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີສັດທາວ່າ ທາງດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດລູກຂຶ້ນເພື່ອຜ່ານຜ່າ ແລະ ເອົາຊະນະການທົດລອງໄດ້ ແມ່ນການເຊື່ອວ່າ ມັນມີ “ຫວ້ານຢາທີ່ກິເລອາດ”⁴ ແລະວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ ... ປະຖິ້ມເຈົ້າ.”⁵ ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ສອນເຮົາ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ ແລະ ຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້ທີ່ມີຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍການທົດລອງ.⁶

ແຕ່ປະທານມອນສັນໄດ້ສອນຢ່າງສະຫລາດສະເໝີມາວ່າ ພື້ນຖານແຫ່ງສັດທາໃນຄວາມເປັນຈິງ ຂອງຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ເວລາດົນຈຶ່ງຈະສ້າງສຳເລັດ. ທ່ານອາດເຫັນວ່າບາງຄົນ ຕ້ອງໄດ້ສ້າງພື້ນຖານນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານຢູ່ຂ້າງຕຽງນອນຂອງເຂົາ ຜູ້ກຳລັງຈະຍອມແພ້ ບໍ່ສາມາດອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຖ້າຫາກພື້ນຖານແຫ່ງສັດທາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັງແໜ້ນຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ, ແລ້ວຄວາມເຂັ້ມແຂງທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ໄປຈະເພງພັງລົງ.

ຈຸດປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ແມ່ນເພື່ອອະທິບາຍເຖິງວິທີທີ່ເຮົາສາມາດສ້າງພື້ນຖານທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະທິບາຍດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ ດ້ວຍເຫດຜົນສອງຢ່າງ. ທຳອິດ, ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ ອາດເຮັດໃຫ້ບາງຄົນທີ່ດີນັ້ນຢູ່ໃນທ່າມກາງບັນຫາທີ່ຖອຍໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າພື້ນຖານແຫ່ງສັດທາ ຂອງເຂົາເຈົ້າພວມຈະພັງລົງ. ແລະ ສອງ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ການທົດລອງອັນໜັກໜ່ວງກວ່າ ລໍຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກ່ອນບໍ່ນັ້ນທ້າຍຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ຫວັ້ນຢາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບໃຫ້ທ່ານ ແມ່ນຈາກປະສົບການໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານການອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງໜຸ່ມ, ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຮັດວຽກເປັນຄົນເທເລືອ ສ້າງພື້ນສຳລັບເຮືອນປຸກໃໝ່. ໃນລະດູແລ້ງທີ່ຮ້ອນອົບເອົາ ມັນເປັນວຽກງານທີ່ໜັກຫລາຍ ໃນການຕຽມພື້ນດິນເພື່ອຖອກສີມັງເທເລືອ. ຕອນນັ້ນບໍ່ມີເຄື່ອງຈັກເທື່ອ. ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຈັກ ແລະ ຊ້ວນ. ການສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ຕົກໜັ້ນຄົງຢູ່ຢ່າງ ດົນນານເປັນວຽກງານທີ່ຍັງຍາກໃນຕອນນັ້ນ.

ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຄວາມອົດທົນ. ຫລັງຈາກພວກເຮົາໄດ້ຖອກເສົາແລ້ວ ພວກເຮົາໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ມັນແຫ້ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຮົາຢາກເຮັດວຽກໃຫ້ແລ້ວໄວ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້າ ແລະ ການສ້າງພື້ນຖານຂອງຕົກກັກຄືກັນຕ້ອງ ໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ມັນແຫ້ງ ກ່ອນເຮົາຈະຍ້າຍຂອບໄມ້ອອກ.

ສຳລັບຜູ້ຮຽນກໍ່ສ້າງໃໝ່, ມັນເປັນສິ່ງແປກປະຫລາດໃຈ ເມື່ອເຫັນແຫ່ງເຫລັກຖືກວາງໃສ່ຂ້າງໃນ ຂອງຂອບໄມ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພື້ນຖານແໜ້ນໜ້າກວ່າເກົ່າ.

ໃນວິທີດຽວກັນ, ເຮົາຕ້ອງຈັດຕຽມຕົວເຮົາໃຫ້ດີສຳລັບພື້ນຖານແຫ່ງສັດທາຂອງເຮົາ ເພື່ອວ່າມັນຈະສາມາດ ທົນກັບລົມພະຍູແຫ່ງຊີວິດໄດ້ ເມື່ອມັນມາເຖິງ. ພື້ນຖານແຫ່ງສັດທາທີ່ແໜ້ນໜ້າ ນັ້ນແມ່ນຄວາມຊື່ສັດຂອງເຮົາ.

ການເລືອກສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງສະເໝີເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງໄດ້ເລືອກເຮັດ ຈະສ້າງພື້ນຖານອັນແໜ້ນໜ້າ ໃຫ້ແກ່ສັດທາຂອງເຮົາ. ເຮົາສາມາດເລີ່ມຕົ້ນນັບແຕ່ຕອນຍັງນ້ອຍໆ ເພາະທຸກຄົນໄດ້ເກີດມາດ້ວຍຂອງ ປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄິດທີ່ມອບໃຫ້ລ້າໆ. ດ້ວຍພຣະວິນຍານນັ້ນ ເຮົາຈະຮູ້ເມື່ອເຮົາເຮັດ ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜິດຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການເລືອກເຫລົ່ານັ້ນ, ເປັນຫລາຍຮ້ອຍໃນແຕ່ລະມື້, ຈະຕຽມພື້ນຖານອັນແໜ້ນໜາໃຫ້ແກ່ສັດທາຂອງເຮົາ. ແລະ ໂລຫະທີ່ເອົາມາໂກບສັດທາຂອງເຮົາໄວ້ ແມ່ນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ພ້ອມດ້ວຍພັນທະ ສັນຍາ, ພິທີການ, ແລະ ຫລັກທຳນຳອີກ.

ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບສັດທາທີ່ອົດທົນໄດ້ດົນນານ ຄືການຕັດສິນໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເວລາທີ່ຈຳເປັນ. ສະນັ້ນແລ້ວ ຈິ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງສະຫລາດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ທູນຂໍບູສູງທີ່ຈະປົນຂ້າມ ແລະ ການທົດລອງອັນຫຍຸ້ງຍາກ ທີ່ຈະບັນລຸໄວເກີນໄປ.

ພື້ນຖານອັນໝັ້ນຄົງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບເວລາທີ່ຜ່ານໄປ, ແຕ່ຂຶ້ນກັບການເອົາໃຈໃສ່ສ້າງ. ການມີອາຍຸສູງບໍ່ໄດ້ຖືວ່າ ຈະມີສັດທາອັນໝັ້ນຄົງ, ແຕ່ຂຶ້ນກັບການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນໆຕະຫລອດເວລາ ດ້ວຍສຸດໃຈ ແລະ ສຸດຈິດທີ່ປ່ຽນປະຈຳພະຍານແຫ່ງຄວາມຈິງໃຫ້ກາຍເປັນພະລັງທາງວິນຍານອັນແຂງແກ່ນ.

ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊັກຊວນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງການທົດລອງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ, ຜູ້ຮູ້ສຶກວ່າສັດທາຂອງຕົນກຳລັງ ເສື່ອມ ເພາະຄວາມກົດດັນຂອງບັນຫາ. ບັນຫາຕ່າງໆສາມາດເປັນວິທີທີ່ໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສັດທາ ອັນບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຂອງທ່ານໄດ້. ໂມ ໂຮ ໄນ, ລູກຊາຍຂອງມໍ່ມອນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ໄດ້ບອກເຮົາເຖິງ ວິທີທີ່ພອນນັ້ນສາມາດມາເຖິງເຮົາໄດ້. ລາວໄດ້ສອນວ່າ ແມ່ນແຕ່ການປູກງ່ານ້ອຍໆໜຶ່ງຂອງສັດທາ ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເຮັດໃຫ້ມັນເຕີບ ໂຕຂຶ້ນ ດັ່ງນີ້:

ໂມ ໂຮ ໄນກ່າວວ່າ ຄວາມເຊື່ອຄືສິ່ງທີ່ມັ່ງຫວັງໄວ້ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນເຫັນ; ສະນັ້ນ ຈິ່ງຢາໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນເລີຍ, ເພາະ ເຮົາບໍ່ເຫັນຍ້ອນວ່າເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພະຍານຈົນກວ່າຫລັງຈາກການທົດລອງສັດທາຂອງເຮົາ.

ເພາະເປັນດ້ວຍສັດທາທີ່ພຣະຄິດໄດ້ມາປະກົດຕົວແກ່ບັນພະບູລຸດຂອງລາວ, ຫລັງຈາກພຣະອົງຟື້ນຄືນຊີວິດ ແລ້ວ; ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະກົດຕົວແກ່ພວກເຂົາ ຈົນກວ່າຫລັງຈາກພວກເຂົາມີສັດທາໃນພຣະອົງແລ້ວ; ສະນັ້ນ, ມັນຈິ່ງຕ້ອງເປັນໄປວ່າ ບາງຄົນມີສັດທາໃນພຣະອົງ, ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກົດຕົວແກ່ໂລກ.

ແຕ່ເປັນຍ້ອນສັດທາຂອງມະນຸດ ພຣະອົງຈິ່ງຈະມາປະກົດຕົວແກ່ໂລກ, ແລະ ຖະຫວາຍບາລະມີພຣະນາມ ຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ຕຽມທາງໄວ້ເພື່ອໂດຍທາງນັ້ນ ຜູ້ອື່ນຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນຂອງປະທານຈາກສະຫວັນ, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຫວັງໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຊົ່ງພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນເຫັນເທື່ອ.

ສະນັ້ນ, ເຮົາຈະມີຄວາມຫວັງອີກ, ແລະ ເປັນຜູ້ມີສ່ວນໃນຂອງປະທານນັ້ນ, ຖ້າພຽງແຕ່ເຮົາມີສັດທາ.⁷

ພາກສ່ວນນັ້ນຂອງສັດທາທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດ ແລະ ສ່ວນທີ່ທ່ານຕ້ອງປົກປ້ອງ ແລະ ເພື່ອໃຊ້ໃນທາງໃດກໍໄດ້ ແມ່ນສັດທາໃນອົງພຣະເປຊຸຄິດເຈົ້າ. ໂມ ໂຣໄນໄດ້ສອນເຖິງພະລັງຂອງສັດທານັ້ນ ໃນທາງນີ້ວ່າ ທັງບໍ່ວ່າ ເວລາໃດກໍຕາມຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນໄດ້ເລີຍຈົນກວ່າຜູ້ນັ້ນຈະມີສັດທາເສຍກ່ອນ; ສະນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໝົດເຂົາຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເສຍກ່ອນ.⁸

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສະຕິຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ໄດ້ຮັບພະລັງພຽງພໍອັນໜ້າມະຫັດສະຈັນໃຈ ເພື່ອອົດທົນກັບ ຄວາມສູນເສຍອັນບໍ່ຄາດຄິດ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ, “ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ໃຖືຊື່ງພຣະຊົນ.”⁹ ສັດທານັ້ນ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານນັ້ນ ຍັງຕິດພັນຢູ່ກັບນາງເປັນເວລາດົນນານ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈິດໆທີ່ໄດ້ຮູ້ວ່າສະຕິຄົນໜຶ່ງອີກ ໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ່ຄົນທີ່ເຮັດຜິດຕ່ໍ່ນາງເປັນເວລາຫລາຍປີ. ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈຫລາຍ ແລະ ໄດ້ຖາມນາງວ່າ ເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພ ແລະ ລິມຊ່ວງລະຍະຫລາຍປີທີ່ນາງຖືກຂົ່ມເຫັງ.

ນາງໄດ້ຕອບຢ່າງຄ່ອຍໆວ່າ, “ມັນເປັນສິ່ງຍາກທີ່ສຸດທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງໄດ້ເຮັດ. ສະນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເຮັດ.” ສັດທາຂອງນາງທີ່ວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະໃຫ້ອະໄພນາງ ຖ້າຫາກນາງໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນ ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ນາງມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມຫວັງເນື່ອນາງປະເຊີນກັບ ຄວາມຕາຍພຽງແຕ່ສອງສາມເດືອນຫລັງຈາກນາງໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ່ສັດຕູຂອງນາງຜູ້ບໍ່ຍອມກັບໃຈ.

ນາງຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງ, ມັນຈະເປັນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ?”

ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈາກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຈາກຄວາມສາມາດຂອງທ່ານທີ່ຈະໃຊ້ ສັດທາ ແລະ ໃຫ້ອະໄພ ຊຶ່ງຈະເປັນການກັບບ້ານທີ່ປະທັບໃຈຫລາຍ.”

ຂ້າພະເຈົ້າມີສິ່ງໜຶ່ງອີກທີ່ຈະໃຫ້ກຳລັງໃຈຕໍ່ຜູ້ທີ່ໃນຕອນນີ້ ລົງໄສຖ້າຫາກວ່າສັດທາຂອງຕົນໃນພຣະເປຊຸຄິດ ຈະພຽງພໍບໍ່ສຳລັບເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະອົດທົນໄດ້ດີຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນຫລາຍທີ່ຮູ້ຈັກຫລາຍຄົນ ທີ່ຟັງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຕອນນີ້ ຕອນພວກທ່ານຍັງໜຸ່ມ, ສະຫລາດ, ມີພອນສະຫວັນຫລາຍເກີນກວ່າທຸກຄົນ ທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກທ່ານ, ແຕ່ພວກທ່ານໄດ້ເລືອກເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະເຮັດ. ດ້ວຍພອນຢ່າງຫລວງ ຫລາຍທີ່ພວກທ່ານມີ, ພວກທ່ານໄດ້ຫາທາງເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ດູແລຄົນທີ່ພວກທ່ານຄິດວ່າພວກທ່ານ ບໍ່ໄດ້ສົນໃຈນຳ ຫລື ຜູ້ທີ່ພວກທ່ານເຄີຍໝັ່ນປະໝາດແຕ່ຜ່ານມາ.

ເມື່ອການທົດລອງອັນຫຍຸ້ງຍາກມາເຖິງ, ສັດທາທີ່ຈະອົດທົນກັບມັນໄດ້ຈະຢູ່ນຳ, ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດັ່ງທີ່ທ່ານ
ເຫັນໃນຕອນນີ້ ແຕ່ອາດບໍ່ເຫັນໃນຕອນທີ່ທ່ານເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ ເຖິງແມ່ນທ່ານ
ຈະບໍ່ຮູ້ສຶກກໍຕາມ, ຮັບໃຊ້ ແລະ ໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນໆດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກະທຳ. ທ່ານໄດ້ສ້າງພື້ນ
ຖານແຫ່ງສັດທາຈາກຄວາມຮັກ ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ແທນພຣະອົງ. ການມີສັດທາ
ໃນພຣະອົງ ພາທ່ານໃຫ້ເຮັດຄວາມໃຈບຸນ ຊຶ່ງໄດ້ນຳຄວາມຫວັງມາໃຫ້ທ່ານ.

ຍັງບໍ່ສາຍເກີນໄປທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງແກ່ພື້ນຖານແຫ່ງສັດທາ. ຍັງມີເວລາຢູ່. ໂດຍການມີສັດທາ
ໃນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ທ່ານສາມາດກັບໃຈ ແລະ ອ້ອນວອນຂໍການໃຫ້ອະໄພໄດ້. ມີຄົນທີ່ທ່ານສາມາດ
ໃຫ້ອະໄພ. ມີຄົນທີ່ທ່ານສາມາດຂອບໃຈ. ມີຄົນທີ່ທ່ານສາມາດຮັບໃຊ້ ແລະ ເພື່ອສິ່ງເສີມ. ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້
ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຢູ່ໃສກໍຕາມ ເຖິງແມ່ນທ່ານຈະ ຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ ແລະ ຖືກປະຖິ້ມກໍຕາມ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດສັນຍາວ່າ ບັນຫາຂອງທ່ານຈະໝົດໄປໃນຊີວິດນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ການທົດລອງຂອງທ່ານຈະເປັນພຽງຊ່ວຍລະຍະສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ລັກສະນະໜຶ່ງຂອງການທົດລອງ
ໃນຊີວິດແມ່ນວ່າ ມັນເຮັດໃຫ້ເວລາຜ່ານໄປຢ່າງຊ້າໆ ແລະ ປະກົດວ່າເກືອບຢຸດຊ້ຳອີກ.

ມັນມີເຫດຜົນສຳລັບສິ່ງນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນຮູ້ວ່າເຫດຜົນເຫຼົ່ານັ້ນ ອາດບໍ່ໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນຫລາຍ,
ແຕ່ມັນເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມອົດທົນ. ເຫດຜົນເຫຼົ່ານັ້ນມາຈາກຄວາມຈິງນີ້: ໃນຄວາມຮັກທີ່ດີພ້ອມທີ່ມີຕໍ່ທ່ານ,
ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢາກຄຽມທ່ານໃຫ້ສາມາດໄປຢູ່ກັບພວກພຣະອົງ
ເພື່ອຢູ່ກັບຄອບຄົວຕະຫລອດການ. ພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ສະອາດທັງໝົດຜ່ານ
ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະສາມາດໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້.

ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທົນກັບການເປັນມະເລັງເກືອບເຖິງ 10 ປີ. ເພິ່ນໄດ້ທົນກັບການຮັກສາ ແລະ ການຜ່າຕັດ
ແລະ ໃນທີ່ສຸດໄດ້ນອນຈົມຢູ່ໃນຕຽງ ເປັນການທົດລອງຂອງເພິ່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງຖ້ອຍຄຳທີ່ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນ ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ຫລຽວເບິ່ງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ຫັນໃຈເທື່ອສຸດທ້າຍວ່າ, “ນາງນ້ອຍໄດ້ກັບຄືນບ້ານແລ້ວ.”

ຜູ້ປ່າໄສຄົນໜຶ່ງທີ່ກ່າວຢູ່ງານສົ່ງສະການແມ່ນປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ. ໃນບັນດາຖ້ອຍ
ຄຳສະແດງຄວາມນັບຖືນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສົ່ງໜຶ່ງທີ່ວ່າແບບນີ້: “ບາງຄົນພວກທ່ານອາດຄິດວ່າ

ເອື້ອຍມຽວດະເຣດ ໄດ້ຮັບທຸກໜ້າລະມານຫລາຍ ເພາະສິ່ງທີ່ນາງໄດ້ເຮັດ ຈົ່ງຕ້ອງໄດ້ຜ່ານຜ່າການທົດລອງ. ແລ້ວເພິ່ນກ່າວວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ, ເປັນເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ນາງຖືກຫລໍ່ຫລອມດົນເຕີບ.” ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໃນຕອນນັ້ນ ຄິດວ່າ, “ຖ້າຫາກຜູ້ຍິງທີ່ດີເຊັ່ນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຖືກຫລໍ່ຫລອມ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຖືກຫລໍ່ຫລອມຫລາຍຂະໜາດໃດ?”

ຖ້າຫາກເຮົາມີສັດທາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເວລາທີ່ຍາກທີ່ສຸດ ແລະ ງ່າຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດສາມາດເປັນພອນໄດ້. ໃນທຸກສະຖານະການ, ເຮົາສາມາດເລືອກສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງດ້ວຍການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານ. ເຮົາມີພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ຈະຫລໍ່ຫລອມ ແລະ ນຳພາຊີວິດຂອງເຮົາ ຖ້າຫາກເຮົາເລືອກທີ່ຈະເລືອກເອົາມັນ. ແລະ ໂດຍການເປີດເຜີຍຂອງສາດສະດາຕໍ່ເຮົາ ເຖິງບ່ອນຂອງເຮົາຢູ່ໃນແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ, ເຮົາຈະສາມາດອາໄສຢູ່ດ້ວຍຄວາມຫວັງອັນສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມສັບຕົສຸກ. ເຮົາຈະບໍ່ມີວັນຮູ້ສຶກວ່າເຮົາຢູ່ຄົນດຽວ ຫລື ບໍ່ມີຄົນຮັກໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະເຮົາບໍ່ເຄີຍເປັນດັ່ງທີ່ກ່າວ. ເຮົາສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ສັນຍາວ່າ ທູດຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ທາງຂ້າຍມື ແລະ ທາງຂວາມືເຮົາ, ເພື່ອຄຳຊື້ເຮົາ.¹⁰ ແລະ ພຣະອົງຈະເຮັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະອົງສະເໝີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງເປັນພຣະບິດາຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ວ່າພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຢືນຢັນຄວາມຈິງຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນີ້ ແລະ ຈະຢືນຢັນອີກເມື່ອທ່ານສະແຫວງຫາພຣະອົງ ເມື່ອທ່ານພັງ ແລະ ຈາກນັ້ນເມື່ອທ່ານສຶກສາຂ່າວສານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນນີ້. ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງໂລກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະດູແລທ່ານ. ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເປັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ. ຄວາມຮັກຂອງບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Spencer W. Kimball, “Give Me This Mountain,” *Ensign*, Nov. 1979, 79.
2. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 122:7–9.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 19:15–19.
4. ເຢເຣມີຢາ 46.
5. ໂຢຊຸວຍ 1:5.
6. ເບິ່ງ Thomas S. Monson, “Look to God and Live,” *Ensign*, May 1998, 52–53.

7. ເບື້ອງ Ether 12:6–9.

8. ເບື້ອງ Ether 12:18.

9. ເບື້ອງ “I Know That My Redeemer Lives,” *Hymns*, no. 136.

10. ເບື້ອງ Doctrine and Covenants 84:88.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ການສະໜັບສະໜູນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງສາດສະໜາຈັກ

ສະເໜີໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ທອມມັສ ສະເປັນເຊີ ມອນລັ່ນ ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ
ແລະ ເປັນປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຊື້ອຄິດແຫ່ງໄຟຟ້າຍຸກສຸດທ້າຍ; ເຣັນລີ ເບັນນຽນ ໄອນິງ
ເປັນທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ແລະ ດິເດີ ພະຣິດະນິກ ອຸກດອບ ເປັນທີ່ປຶກສາທິສອງ
ໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ບອຍ ເຄນເນັດ ແຟັກເກີ ເປັນປະທານສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ; ແລະ
ຕໍ່ໄປນີ້ຄື ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ: ບອຍ ເຄ ແຟັກເກີ, ແອວ ທອມ ແພລີ, ລະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ,
ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ, ເອັມ ລະໂຊ ບາເລີດ, ຣິເຈດ ຈິ ສະກາດ, ຣໍເບີດ ດີ ແຣວ, ແຈັບພຣິ ອາ ຣໍແລນ, ເດວິດ
ເອ ແບັດນາ, ຄວນຕິນ ແອວ ຄຸກ, ດີ ທອດ ຄຣິສໂຕເຟີສັນ, ແລະ ນຽວ ແອວ ແອນເດີເສັນ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ
ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ແອວເດີ ສະຕິບເວັນ ອີ ສະ ໂນ ໄດ້ຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງໃນຝ່າຍປະທານສະພາສາວົກເຈັດສິບ.

ຜູ້ທີ່ຢາກສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳພວກເຮົາ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ແອວເດີ ຣິເຈີດ ຈີ ເມເນສ ເປັນສະມາຊິກໃນຝ່າຍປະທານສະພາສາວົກເຈັດສິບ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີປົດ ແອວເດີ ແຣອນ ຈິນ ຄໍສີ ແລະ ແກຣີ ອີ ສະຕິບເວັນເຊິນ ຈາກສະພາທຳອິດຂອງກຸ່ມ ໂຄຣນຳ
ສາວົກເຈັດສິບ ດ້ວຍການຍົກມືສະແດງຄວາມຂອບໃຈ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບເປັນເວລາຫລາຍປີ, ພວກເຮົາຂໍສະເໜີປົດອະທິການ ເອັຈ ເດວິດ
ເບີຕັນ, ຣິເຈີດ ຊີ ເອດເກີ, ແລະ ຄິດ ປີ ມິກມູລິນ ຈາກຕຳແໜ່ງຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ ແລະ
ພວກເພິ່ນຈະມີຕຳແໜ່ງເປັນອາດິດເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່.

ຜູ້ທີ່ຢາກສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳພວກເຮົາ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີປົດເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່ປະຈຳເຂດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 1 ເດືອນພຶດສະພາ, 2012:

ນິເຈດ ເຄ ອາຫາດຈີ, ຄະລິມາໂຕ ຊື່ ເອ ອາເມດາ, ເພີແນນໂດ ເຈ ດີ ອາຣາອູໂຣ, ມາວິນ ທີ ບຣິນເຄີຣ໌ອຟ, ມາຣິໂອ ແອວ ຄາໂລສ, ຣາຟາແອວ ອີ ຄາສໂຕ, ເດວິດ ແອວ ຄຸກ, ເຊັສາ ເອ ດ້າວິລາ, ໂມໄຊຢາ ແອັສ ແດວກາໂດ, ຫລຸຍສ໌ ຈີ ດູອາເທ, ຫູອານ ອາ ເອດຈິກາເຣ, ສະເຕັບເຟນ ແອວ ຟະລຸກຄີເກີ, ເຈ ຣໍເຈີ ຟະລຸແມນ, ຣໍເບີດ ຊື່ ເກ, ມິແກວ ຣິດານໂກ, ແກຣິດ ຊື່ ຮຽວ, ເດວິດ ເຈ ໂຣອາເຣ, ເດວິດ ເອັຈ ອິງແກຣມ, ເທັດຊຸຈິ ອິສິອິ, ຄາບູມບາ ທີ ໂຄລາ, ກະເລັນດອນ ລີອອນສ໌, ອາ ບຣູສ ເມີໂຣ, ເອນຣິເກ ເຈ ມອນໂທຢາ, ແດນໂຍ ເອ ໂມເຣໂນ, ອາເດຊິນາ ເຈ ໂອລູຄານນີ, ການາລີເອນ ໂອໂຊຣ໌ໂນ, ພາທຣິກ ເອັຈ ພຣາຍສ໌, ມາໂກສ໌ ອາ ພຣີເອໂທ, ພໍໂລ ອາ ພູເອທາ, ຄາໂລສ໌ ແອັຟ ຣີວາສ໌, ອາ ຣິຄາໂດ ຊ້ານອານາ, ຟາບີອານ ແອວ ຊິນາມບານ, ນາທາ ຊື່ ໂທບີອາສ໌, ສະແຕນລີ ຫວານ, ແຟຣີ ເອັມ ແວບ, ນິເຈດ ດັບເບິນຢູ ວຽວເລີ, ສະກາດ ດີ ວິດທິງ

ຜູ້ທີ່ປາກສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳພວກເຮົາສຳລັບການຮັບໃຊ້ທີ່ດິເລີດຂອງພວກເພິ່ນ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີປິດຊິດສະເຕີ ຈູລີ ປີ ແບັກ, ຊິວເວຍ ເອັຈ ອອນເຣດ, ແລະ ບາບາຣາ ທອມສັນ ຈາກຕຳແໜ່ງຝ່າຍ ປະທານສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ ດ້ວຍການຍົກມືສະແດງຄວາມຂອບໃຈ.

ຂໍສະເໜີປິດກຳມະການຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະສາມັນ.

ທຸກຄົນທີ່ປາກຮ່ວມກັບພວກເຮົາເພື່ອສະແດງຄວາມຂອບໃຈຕໍ່ເອື້ອຍນ້ອງເຫລົ່ານີ້ສຳລັບການຮັບໃຊ້ ແລະ ການອຸທິດຕົນທີ່ດິເລີດຂອງພວກເພິ່ນ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນສະມາຊິກໃໝ່ຂອງກຸ່ມ ໂຄຣນຳທຳອິດຂອງສາວິກເຈັດສິບ ກະເຣກ ເອ ຄາດອນ, ສະແຕນລີ ຈີ ອິລິສ, ແລຣີ ອີໂກ ຫອກ, ຣໍເບີດ ຊື່ ເກ, ແລະ ສະກາດ ດີ ວິດທິງ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ແກຣີ ອີ ສະຕິບເວັນສັນ ເປັນອະທິການຄວບຄຸມຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍ, ໂດຍມີ ແຈຣອນ ຈິນ ຄໍສີ ເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ດິນ ມາຍຣອນ ເດວີ
ເປັນທີ່ປຶກສາທີສອງ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນບຸກຄົນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເປັນສາວິກເຈັດສິບປະຈຳເຂດ:

ເປຕະ ໂຣ ຢູ ອາດູຊູ, ເດັດແລັບ ເອ້ຈ ແອດເລີ, ອັງແກວ ເອ້ຈ ອາລາຄອນ, ອາເລ ເຄ ອໍນາ ຈູເນຍ, ດັບເບິນຢູ ມາກ
ບາແຊັດ, ຣໍເບີດ ເອັມ ຄໍ, ເຣີແນນໂດ ຄາມາໂກ, ຈິນ ອາ ຈິແຕັສເຕີ, ໂຣອາຄະວິນ ອີ ໂຄສຕາ, ເຮ້າຟ ແອວ
ດູສະນັບ, ອັງແຄວ ອາ ດູອາເທ, ເອດເວີດ ດູບີ, ໂມໂຣໄນ ກາໂອນາ, ເທເລີ ຈີ ໂກໂດຍ, ແຟຣນຊິດສະໂກ ດີ ເອັນ
ແກຣນຈາ, ຢູຊູຍ ເອ ກູດຈິນ, ຣິເຈິດ ເຄ ແຣນເຊິນ, ທອດ ບີ ແຣນເຊິນ, ຄະລິບເຝີດ ທີ ເຣີເບີດສັນ, ອານິຟີໂອກ ອູໂດ
ອິງປອນ, ລູອິສ ເອັມ ລີອອນ, ອາເລຣັນດະ ໂຣ ໂລເປສ, ແອວ ຈິນ ຄະລໍດີ ມາບາຢາ, ອາວິນ ແອັຟ ແມເຣດິດ
ເດີເຕີດ, ອາໂດນາຍ ແອັສ ໂອບານໂດ, ແຈເຣັດ ອາ ໂອກາໂປ, ອາເດຢິນກາ ອາ ໂອເຣດີຣານ, ແອນດະຣູ ເອັມ
ໂອຣີອໍດານ, ເຣຊູ ອາ ອໍທິສ, ຟະເຣດ ເອ ພາກເກີ, ຊູ ຣິງ ພອນ, ອັບຣາຣາມ ອີ ເກໂຣ, ຣໍເບີດ ຄະແຣ ຣຽນ, ຈໍເຈ
ລູອິສ ໂຣເມອູ, ຈໍເຈ ຊາດິວາ, ກໍດອນ ເອ້ຈ ສະມິດ, ອາລິນ ສະແປນນອສ, ໂມໂຣໄນ ບີ ທໍແກນ, ສະຕິບເວັນ ແອວ
ໂທຣອນໂທ, ແດນໂຍ ຢີເຣນປາ-ທາວີອາ

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ລິນດາ ຄະຈາ ເບີຕັນ ເປັນປະທານສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະສາມັນ, ໂດຍມີ
ແຄໂຣ ມານແຊວ ສະຕິບເຟັນ ເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ລິນດາ ແຊັບຟຣວ ຣິວິສ ເປັນທີ່ປຶກສາທີສອງ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຂວາງ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກເລີກ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆ, ສາວກເຈດສິບປະຈຳເຂດ, ແລະ ຝ່າຍປະທານ
ອົງການສາມັນຕ່າງໆ ຊຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ແລ້ວຕອນນີ້.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກເລີກ.

ຜູ້ຂັດຂວາງ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກເລີກ.

ປະທານມອນສັນ, ເຫັນໄດ້ວ່າ ທຸກຄົນໃນສູນກາງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ ກໍໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ
ຢ່າງເປັນເອກກະສັນ.

ຂອບໃຈ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ສຳລັບການອອກສຽງສະໜັບສະໜູນ, ສັດທາ, ການອຸທິດຕົນ, ແລະ
ຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ.

ຂໍເຊື່ອເຊິນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນຂຶ້ນມານັ້ງຢູ່ປ່ອນຂອງ
ພວກເພິ່ນຢູ່ເທິງເວທີ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ການລາຍງານຂອງພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາດສະໜາຈັກ, ປີ 2011

ສະເໜີໂດຍ ຣໍເບີດ ດັບເບິນຢູ ແຄນແວວ

ຫົວໜ້າຜູ້ຈັດການ, ພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາດສະໜາຈັກ

ຮຽນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່. ດັ່ງທີ່ອະທິບາຍໄວ້ໂດຍການເປີດເຜີຍໃນພາກທີ 120 ຂອງ Doctrine and Covenants ສະພາຈັດການເລື່ອງເງິນສ່ວນສິບ ມີອຳນາດໃນການໃຊ້ຈ່າຍເງິນທຶນຂອງສາດສະໜາຈັກ. ສະພາປະກອບດ້ວຍຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ກຸ່ມອັກຄະສາວິກສິບສອງ, ແລະ ຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ.

ສະພານີ້ຈະກຳນົດເງິນທຶນໃຫ້ພະແນກຕ່າງໆຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ການດຳເນີນງານ. ພະແນກຕ່າງໆ ຂອງສາດສະໜາຈັກຈະອະນຸມັດການງົບປະມານສຳລັບການໃຊ້ຈ່າຍຕາມນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບປະຕິບັດການຂອງສາດສະໜາຈັກ.

ພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາດສະໜາຈັກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ກວດສອບບັນທຶກທຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອປະເມີນການຄວບຄຸມລາຍໄດ້ ແລະ ລາຍຈ່າຍຂອງເງິນທຶນ ແລະ ປົກປ້ອງຄູແລຊັບສິນຂອງ ສາດສະໜາຈັກ. ພະແນກກວດສອບບັນຊີເປັນໜ່ວຍທີ່ທຳຮ່າງອິດສະລະ ໂດຍບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບພະແນກ ຫລື ໜ່ວຍງານໃດຂອງສາດສະໜາຈັກ. ພະແນກກວດສອບບັນຊີປະກອບດ້ວຍນັກບັນຊີເອກກະຊົນ ທີ່ມີໃບອະນຸຍາດ. ຜູ້ກວດສອບບັນຊີພາຍໃນທີ່ມີໃບອະນຸຍາດ, ຜູ້ກວດສອບຂໍ້ມູນທີ່ມີໃບອະນຸຍາດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ອື່ນໆລະດັບມີອາຊີບ.

ຕາມການດຳເນີນງານການກວດສອບ, ພະແນກກວດສອບບັນຊີລົງຄວາມເຫັນວ່າ ລາຍໄດ້ ແລະ ລາຍຈ່າຍເງິນບໍລິຈາກ ແລະ ການໃຊ້ຊັບສິນຂອງສາດສະໜາຈັກ ລະຫວ່າງປີ 2011 ໄດ້ຮັບການຈັດການ ແລະ ບັນທຶກຕາມແນວທາງທີ່ປະຕິບັດຕາມລະບົບບັນຊີ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດ ແລະ ຕາມນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບປະຕິບັດທີ່ສາດສະໜາຈັກກຳນົດໄວ້ທຸກປະການ.

ດ້ວຍຄວາມນັບຖືເປັນຢ່າງສູງ,
ພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາດສະໜາຈັກ
ນິເວດ ດັບເບີນຢູ ແຄນແວວ
ຫົວໜ້າຜູ້ຈັດການ

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ການລາຍງານສະຖິຕິ, ປີ 2011

ສະເໜີໂດຍ ບະລຸກ ພິ ແຣວ
ເລຂານຸການຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ສໍາລັບຂໍ້ມູນຂອງສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ອະນຸມັດການລາຍງານ
ກ່ຽວກັບການເຕີບ ໂຕ ແລະ ສະຖິຕິຂອງສາດສະໜາຈັກ ນັບແຕ່ວັນທີ 31 ເດືອນທັນ, 2011.

ໜ່ວຍຕ່າງໆຂອງສາດສະໜາຈັກ

ສະເຕກ

2,946 ແຫ່ງ

ເຂດເສີຍແຜ່

340 ແຫ່ງ

ອະນາເຂດ

608 ແຫ່ງ

ຫວອດ ແລະ ສາຂາ

28,784 ແຫ່ງ

ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ

ຈຳນວນສະມາຊິກທັງໝົດ

14,441,346 ຄົນ

ຈຳນວນເດັກນ້ອຍໃນບັນທຶກໃໝ່ລະຫວ່າງປີ 2011

119,917 ຄົນ

ຜູ້ປ່ຽນໃຈທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາລະຫວ່າງປີ 2011

281,312 ຄົນ

ຜູ້ສອນສາດສະໜາ

ຜູ້ສອນສາດສະໜາເຕັມເວລາ

55,410 ຄົນ

ຜູ້ສອນສາດສະໜາບໍລິການຮັບໃຊ້

22,299 ຄົນ

ພຣະວິຫານ

ພຣະວິຫານທີ່ໄດ້ຮັບການອຸທິດລະຫວ່າງປີ 2011 (ພຣະວິຫານ ແຊນ ເຊົາວາດໍ ແອວ ເຊົາວາດໍ ແລະ ພຣະວິຫານ ເກັດຊາເຕນັງໂກ ກົວຕາມາລາ).

2 ແຫ່ງ

ພຣະວິຫານທີ່ຖືກອຸທິດຄືນໃໝ່ລະຫວ່າງປີ 2011 (ແອັດແລນຕາ ຈໍເຈຍ)

1 ແຫ່ງ

ພຣະວິຫານທີ່ເປີດບໍລິການ

136 ແຫ່ງ

ອາດິດເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ນັບແຕ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນ
ເດືອນເມສາປີຜ່ານມາ

ແຂວງເດີ ມາຣິອອນ ດີ ແຫ້ງສ໌, ແຂວງເດີ ແຈິກ ເອັສ ໂກອາສະລິນ ຈູເນຍ, ແຂວງເດີ ນອນທິ ເຈ ບະລໍ, ແຂວງເດີ ຣານິນ
ອີ ໂພເອມານ, ແລະ ແຂວງເດີ ຄິດ ດັບເບິນຢູ ວິວຄີອກ, ແລະ ແຮ ໂຮນ ຈີ ຣຽວລາ, ທຸກຄົນເປັນອາດິດ
ສະພາສາວິກເຈັດສິບ; ຊິດສະເຕີ ຈອຍ ແອັຟ ອີແວນສ໌ ແລະ ຊິດສະເຕີ ຈີ ໂກະ ເອັນ ໂອກາສາກີ,
ອາດິດທີ່ປົກສາໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະສາມັນ; ຊິດສະເຕີ ນໍມາ ວໍລອຍ ຊັນແຖກ,
ພັນລະຍາຂອງ ແຂວງເດີ ຟິລິບ ທີ ຊັນແຖກ, ອາດິດສະມາຊິກແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ; ຊິດສະເຕີ ລີ ໂອລາ ຈອດຈ໌,
ແມ່ໝ້າຍຂອງ ແຂວງເດີ ຫລອຍ ຟີ ຈອດຈ໌, ອາດິດສະມາຊິກແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ; ຊິດສະເຕີ ອາເກເລຍ
ວິລານູເອວາ ເດ ອາວາເຣສ, ພັນລະຍາຂອງ ແຂວງເດີ ລີ ໂນ ອາວາເຣສ, ອາດິດສາວິກເຈັດສິບ; ແລະ ບະລາເດີ
ເວັບແດວ ເອັມ ສະມູດ ຈູເນຍ, ອາດິດປະທານກຸ່ມນັກຮ້ອງແທ ໂບແນ ໂກ.

ຄົນເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນ

ໂດຍ ແອວເດີ ແຈັບຟຣີ ອາ ຮໍແລນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ເມື່ອກ່າວເຖິງການເອີ້ນ ແລະ ການປົດຕຳແໜ່ງທີ່ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ຫາກໄດ້ສະເໜີມານີ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍກ່າວແທນທຸກຄົນພວກເຮົາໃນການກ່າວວ່າ ເຮົາຈະຈົດຈຳ ແລະ ຮັກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງຊື່ສັດຕະຫລອດ ໄປ, ດັ່ງທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ຍິນດີຕ້ອນຮັບຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນສູ່ຕຳແໜ່ງນີ້ໃນເວລານີ້ທັນທີ. ດ້ວຍສຸດທິວິໄຈ ຂອງເຮົາ, ເຮົາຂໍຂອບໃຈທ່ານຫລາຍໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເຖິງຄຳອຸປະມາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນເລື່ອງທີ່ເຈົ້າຂອງສວນຄົນໜຶ່ງໄດ້ “ອອກໄປແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຈ້າງຄົນມາເຮັດວຽກໃນສວນອະງຸ່ນຂອງຕົນ.” ຫລັງຈາກໄດ້ຈ້າງກຸ່ມທຳອິດຕອນ 6 ໂມງເຊົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນໄປຕອນ 9 ໂມງເຊົ້າ, ໃນເວລາທ່ຽງ, ແລະ ຕອນບ່າຍ 3 ໂມງ ເພື່ອຈ້າງ ຄົນງານອີກຫລາຍຄົນເມື່ອຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເກັບກ່ຽວຢ່າງຮີບດ່ວນ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າເພິ່ນໄດ້ກັບອອກ ໄປອີກເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ, “ເວລາໃກ້ຮອດທ້າຍໂມງແລງ,” ແລະ ໄດ້ຈ້າງຄົນງານກຸ່ມສຸດທ້າຍ. ພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຊົ່ວໂມງຫລັງຈາກນັ້ນ, ຄົນງານທຸກຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຮັບຄຳແຮງງານ. ໂດຍຄວາມປະຫລາດໃຈ, ທຸກໆຄົນໄດ້ຮັບຄຳແຮງງານເປັນຈຳນວນດຽວກັນເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ເຮັດວຽກເປັນຫລາຍຊົ່ວໂມງຕ່າງກັນ. ໃນທັນທີ, ຜູ້ທີ່ຖືກຮັບຈ້າງກ່ອນກໍໃຈຮ້າຍ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຄົນຮັບຈ້າງຜູ້ທີ່ມາຫລ້າສຸດເຫລົ່ານີ້, ເຮັດວຽກ ພຽງແຕ່ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງທໍ່ນັ້ນ, ສ່ວນພວກເຮົາເຮັດວຽກໜັກຕາກແດດຮ້ອນໝົດມື້, ແຕ່ທ່ານພັດຈ່າຍໃຫ້ ພວກເຂົາທໍ່ກັນກັບພວກເຮົາ.”¹ ເມື່ອໄດ້ອ່ານຄຳອຸປະມານີ້ແລ້ວ, ບາງທີທ່ານ, ດັ່ງທີ່ຄົນງານເຫລົ່ານີ້ ກໍໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຄວາມເປັນທຳໃນເລື່ອງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເຖິງຄວາມຫວ່າງໃຍ ໃນເລື່ອງນີ້ຈັກບົດໜຶ່ງ.

ກ່ອນອື່ນໝົດມັນກໍສຳຄັນທີ່ຕ້ອງຈຳໄວ້ວ່າ *ບໍ່ມີຄົນໃດ* ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງບໍ່ເປັນທຳ. ຄົນງານກຸ່ມທຳອິດໄດ້ ຕົກລົງຮັບເຮັດວຽກໃນມື້ນັ້ນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຄຳແຮງງານ. ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຈົນຕະນາການໄດ້ວ່າ, ເຂົາເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກບຸນຄຸນທີ່ໄດ້ມີວຽກເຮັດ. ໃນວັນເວລາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຜູ້ຊາຍທຳມະດາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ຫລາຍເກີນລາຍໄດ້ທີ່ລາວຫາມາ

ໄດ້ໃນມື້ນັ້ນ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ ຫລື ເຮັດໄຮ່ເຮັດສວນ ຫລື ຕຶກປາ ຫລື ຂາຍຂອງ, ເຂົາເຈົ້າອາດບໍ່ມີຫຍັງກິນເລີຍ. ໂດຍທີ່ມີຄົນຢາກເຮັດວຽກຫລາຍກວ່າວຽກນັ້ນເອງ, ຄົນງານທີ່ ຖືກຈ້າງກ່ອນໝູ່ໝົດເປັນຄົນທີ່ໂຊກດີທີ່ສຸດ ໃນກຸ່ມຄົນງານໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນ.

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າເຮົາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກສົງສານ, ທຳອິດເຮົາຄວນສົງສານຄົນທີ່ບໍ່ຖືກເລືອກໃຫ້ເຮັດວຽກ ຜູ້ທີ່ມີຄອບຄົວທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງລ້ຽງດູ. ເບິ່ງຄືວ່າເຂົາເຈົ້າບາງຄົນບໍ່ມີໂຊກດີທີ່ຈະໄດ້ເຮັດວຽກເລີຍ. ເມື່ອເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ເຂົ້າໄປຫາຄົນງານຕະຫລອດມື້ນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນ *ຄົນອື່ນ* ຖືກເລືອກ *ສະເໝີ*.

ແຕ່ໃນທ້າຍຂອງມື້ນັ້ນ, ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ກັບມາຢ່າງປະຫລາດໃຈ ເປັນເທື່ອທີທ້າດ້ວຍຂໍ້ສະເໜີທີ່ດີ ເປັນພິເສດ! ຄົນງານກຸ່ມສຸດທ້າຍທີ່ທ້ຽວໃຈ, ເມື່ອໄດ້ຍິນແຕ່ວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທຳ, ກໍໄດ້ ຮັບວຽກເຖິງບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກເຕັມວັນກໍຕາມ, ຮູ້ແຕ່ວ່າໄດ້ທີ່ໃດກໍດີກວ່າບໍ່ໄດ້ຫຍັງເລີຍ, ຊຶ່ງເປັນໂຊກຊາຕາ ຂອງເຂົາເຈົ້າຈົນເຖິງເວລານີ້. ແລ້ວເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຮັບຄ່າແຮງງານ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະ ຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານເທົ່າກັບຄົນງານທຸກໆຄົນ! ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະຫລາດໃຈຫລາຍພຽງໃດ ແລະ ຮູ້ສຶກບຸນຄຸນຫລາຍພຽງໃດ! ແນ່ນອນວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ປະສົບຄວາມເມດຕາກະລຸນາໃນ ຊີວິດທຳງານຂອງເຂົາກ່ອນໜ້ານີ້.

ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເລື່ອງນີ້ທີ່ເຮົາຕ້ອງໄດ້ເຫັນການຈົມວ່າຂອງຄົນງານກຸ່ມທຳອິດ. ຕາມທີ່ເຈົ້າຂອງ ສວນໃນຄຳອຸປະມາບອກເຂົາເຈົ້າ (ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖອດຄວາມນ້ອຍໜຶ່ງວ່າ): “ເພື່ອນເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ສັ່ນໂກງ ເຈົ້າ. ເຈົ້າໄດ້ຕຶກລົງເຮັດວຽກຕາມຄ່າງແຮງງານສຳລັບມື້ນັ້ນ. ເຈົ້າດີໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ວຽກເຮັດ, ແລະ ຂ້ອຍກໍພິຈາລະນາວຽກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານເຕັມສ່ວນ. ສະນັ້ນຈຶ່ງຮັບເອົາຄ່າຈ້າງ ຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມສຸກເຖິດ. ສຳລັບຄົນງານຄົນອື່ນ, ແນ່ນອນວ່າຂ້ອຍມີສິດ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍ ຢາກເຮັດກັບເງິນຂອງຂ້ອຍ.” ແລ້ວບັດນີ້ກໍມີຄຳຖາມທີ່ໃຫ້ຄວາມຄິດຕໍ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນສະໄໝນັ້ນ ແລະ ໃນເວລານີ້ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍິນມັນວ່າ: “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອິດສາເພາະຂ້ອຍເລືອກຈະເປັນຄົນໃຈດີ?”

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈະມີເວລາໃນຊີວິດຂອງເຮົາເມື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງ ຫລື ໄດ້ຮັບຄຳຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພິເສດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງວ່າບໍ່ໃຫ້ເຮົາເສຍໃຈ—ແລະ ແນ່ນອນວ່າບໍ່ໃຫ້ ອິດສາບັງບຽດ—ເມື່ອຄົນອື່ນໄດ້ຮັບພອນ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍລົງເມື່ອຄົນອື່ນໄດ້ຮັບ ຫລາຍກວ່າ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການແຂ່ງຂັນກັບຄົນອື່ນວ່າຜູ້ໃດຈະລ້ຳລວຍທີ່ສຸດ ຫລື ມີພອນສະຫວັນ ຫລາຍທີ່ສຸດ ຫລື ສວຍງາມທີ່ສຸດ ຫລື ແມ່ນແຕ່ໄດ້ຮັບພອນຫລາຍທີ່ສຸດ. ການແຂ່ງຂັນທີ່ເຮົາມີ ສ່ວນແທ້ໆແມ່ນໃນການແຂ່ງຂັນກັບບາບ, ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ຄວາມອິດສາບັງບຽດເປັນບາບ ຢ່າງໜຶ່ງທີ່ມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນບັນດາບາບທັງໝົດ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມອິດສາ ບັງບຽດເປັນຄວາມຜິດພາດທີ່ຄົງຢູ່ຕໍ່ໄປ. ແນ່ນອນວ່າເຮົາທົນທຸກ ທໍລະມານໄປຈັກໜ້ອຍເມື່ອ *ໂຊກຮ້າຍ* ເກີດຂຶ້ນກັບ *ເຮົາ*, ແຕ່ຄວາມອິດສາບັງບຽດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາ ທົນທຸກທໍລະມານ ເພາະ *ໂຊກດີທັງໝົດ* ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທຸກໆຄົນທີ່ເຮົາຮູ້! ນີ້ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຫວັງ ທີ່ດີສຳລັບອະນາຄົດ—ທີ່ຈະໂສກເສົ້າເສຍໃຈທຸກໆເທື່ອ ເມື່ອຄົນອື່ນມີຄວາມສຸກ. ໃນທີ່ສຸດມັນ ຈະເປັນທີ່ໜ້າອັບອາຍຫລາຍກວ່າ, ເມື່ອເຮົາພົບເຫັນວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າທັງຍຸດຕິທຳ ແລະ ມິເມດຕາ, ຈະປະທານໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ “ສົມບັດທັງໝົດຂອງຕົນ”² ດັ່ງທີ່ຂໍພຣະຄຳພີກ່າວ. ສະນັ້ນບົດຮຽນທີ່ໜຶ່ງຈາກສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄື: ຄວາມອິດສາບັງບຽດ, ຄວາມເຢັນຊາ, ຫລື ການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເສົ້າໃຈຈະ ບໍ່ ເຮັດໃຫ້ສະພາບການຂອງທ່ານດີຂຶ້ນ, ຫລື ການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນ ອັບອາຍຈະເຮັດໃຫ້ພາບຮັກ *ຂອງທ່ານ* ດີຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ຈິ່ງເປັນຄົນໃຈດີ, ແລະ ຈິ່ງຮູ້ສຶກບຸນຄຸນທີ່ ພຣະເຈົ້າມີພຣະໄທດີ. ມັນເປັນວິທີທາງທີ່ຈະມີຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ.

ຈຸດທີ່ສອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຈາກຄຳອຸປະມານີ້ຄືຄວາມຜິດພາດທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ຄົນບາງຄົນສາມາດ ເຮັດໄດ້ຖ້າເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຮັບຄຳແຮງງານຂອງຕົນໃນທ້າຍມື້ນັ້ນເພາະເຂົາເຈົ້າເປັນຫວ່າງນຳແຕ່ເລື່ອງທີ່ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າເປັນບັນຫາ *ໃນຕົນ* ມື້ນັ້ນ. ມັນບໍ່ໄດ້ກ່າວໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີວ່າມີຄົນໃດດີກຫລຽນເງິນໃສ່ ໜ້າເຈົ້າຂອງສວນ ແລະ ໃຈຮ້າຍອອກໜີໄປໂດຍບໍ່ມີເງິນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າອາດມີຄົນໜຶ່ງເຮັດ ແບບນັ້ນ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເລື່ອງນີ້ຕອນເກົ້າໂມງ ຫລື ຕອນທ່ຽງ ຫລື ຕອນບ່າຍ ສາມໂມງນັ້ນບໍ່ສຳຄັນເມື່ອມາປຽບທຽບໃສ່ກັບການຈ່າຍຄຳແຮງງານຢ່າງເພື່ອແຜ່ໃນທ້າຍມື້ນັ້ນ. ແບບແຜນ ຂອງການພັດທະນາສັດທາແມ່ນທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນ, ເຮັດວຽກ, ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ແລະ ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ຄວາມ ກັງວົນຈາກຊົ່ວໂມງແຕ່ເຊົ້າ—ບໍ່ວ່າເປັນຈິງ ຫລື ຄິດໄປຊຶ່ງ—ມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍລົງເມື່ອປຽບໃສ່ ຄວາມມາກມາຍຂອງລາງວັນສຸດທ້າຍ. ຢ່າຄິດແຕ່ນຳບັນກາເກົ້າໆ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈ—ທີ່ມີຕໍ່ໂຕເອງ ຫລື ເພື່ອນມະນຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຕື່ມວ່າ ຫລື ແມ່ນແຕ່ຕໍ່ສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ດຳລົງຢູ່ນີ້. ຄວາມສວຍງາມໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ຂອງເພື່ອນມະນຸດຂອງທ່ານ, ແລະ ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກໃນວັນສຸດທ້າຍ ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມສວຍງາມນັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ສະເໝີໄປໂດຍທຸກຄົນໃນຕອນຕົ້ນກໍຕາມ. ສະນັ້ນ ຢ່າກັງວົນໃຈເລີຍນຳສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕອນເກົ້າໂມງເຊົ້າ ເມື່ອພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມໃຫ້ລາງວັນທ່ານ ເມື່ອທຶກໂມງແລງ—ບໍ່ວ່າວຽກງານຂອງທ່ານ ຈະເປັນແບບໃດກໍຕາມຕະຫລອດທັງວັນ.

ເຮົາໃຊ້ກຳລັງທາງອາລົມ ແລະ ວິນຍານທີ່ລ້ຳຄ່າຫລາຍເກີນໄປທີ່ຈະຕື່ງເກັບຄວາມຊົງຈຳເລື່ອງທີ່ເຮົາ
ໄດ້ຫລິ້ນປີອາໂນຜິດໄປຕອນຍັງນ້ອຍ, ຫລື ຄຳໃດໜຶ່ງທີ່ພັນລະຍາສາມີໄດ້ເວົ້າ ຫລື ໄດ້ເຮັດເມື່ອ 20
ປີກ່ອນທີ່ເຮົາຍັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຈື່ຈຳ ແລະ ຮູ້ສຶກຜິດຕໍ່ໄປອີກ 20 ປີ, ຫລື ເຫດການໃນ
ປະຫວັດສາດຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ພຽງແຕ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າມະນຸດຈະດື່ນລົນຢູ່ສະເໝີວ່າຕົນຕີ
ພໍ່ສົມກັບຄວາມຄາດຫວັງທີ່ພຣະເຈົ້າມີໄວ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມບໍ່ພໍໃຈບາງຢ່າງບໍ່ໄດ້
ເລີ່ມຈາກທ່ານ, ມັນສາມາດຈົບລົງກັບທ່ານໄດ້. ຈະມີລາງວັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ສຳລັບສິ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະນຸມອງເບິ່ງດວງຕາຂອງທ່ານ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຜິດພາດໄປໄດ້ຮັບຄວາມໃຫ້
ອະໄພໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາຢູ່ເທິງໂລກນີ້.

ນັ້ນກໍ່ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຈຸດທິສາມ ແລະ ສຸດທ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຄຳອຸປະມານີ້—ເໝືອນດັ່ງຄຳອຸປະມາ
ທັງໝົດ—ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບຄົນງານ ຫລື ຄຳຈ້າງຫລາຍກວ່າຄຳອຸປະມາອື່ນໆທີ່ກ່ຽວກັບແກະ ແລະ ແບ້.
ນີ້ເປັນເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມອິດທິນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພ,
ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ມັນເປັນເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມເພື່ອແຜ່ ແລະ
ຄວາມເມດຕາ. ມັນເປັນເລື່ອງລາວທີ່ກ່ຽວກັບພຣະຄຸນ. ມັນເນັ້ນເຖິງຄວາມຄິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເມື່ອ
ຫລາຍໆປີກ່ອນວ່າ ແນ່ນອນວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊື່ນຊົມຫລາຍໃນການເປັນພຣະເຈົ້າຄືຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນ
ການເປັນຜູ້ມີເມດຕາ, ໂດຍສະເພາະຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງມັນ ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວເຂົາເຈົ້າບໍ່ຄວນ
ຈະໄດ້ຮັບມັນຊ້ຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າມີຄົນໃດໃນບັນດາຜູ້ຮັບຊົມຮັບຟັງທີ່ມີຫລວງຫລາຍໃນມື້ນີ້ທີ່ຕ້ອງການຈະໄດ້ຍິນຂ່າວສານ
ແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພທີ່ມີສ່ວນຢູ່ໃນຄຳອຸປະມານີ້, ແຕ່ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຄິດວ່າມາຊ້ຳເກີນໄປຫລາຍປານໃດ,
ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຄິດວ່າທ່ານໄດ້ພາດໂອກາດໄປຫລາຍປານໃດ, ບໍ່ວ່າທ່ານໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດຜິດພາດ
ຫລາຍປານໃດ, ຫລື ວ່າພອນສະຫວັນທີ່ທ່ານຄິດວ່າທ່ານບໍ່ມີ, ຫລື ວ່າທ່ານໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າທ່ານໄດ້ເດີນ
ທາງໄປຈາກຄອບຄົວ ແລະ ພຣະເຈົ້າໂກປານໃດກໍ່ຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານວ່າທ່ານ
ບໍ່ໄດ້ເດີນໄປໂກເກີນການເອື້ອມຂອງຄວາມຮັກອັນສູງສົ່ງ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ທ່ານຈະຈົມລົງເລິກ
ກວ່າຄວາມສະຫວ່າງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດຈະສ່ອງແສງໄປເຖິງໄດ້.

ເຖິງວ່າທ່ານຍັງບໍ່ທັນເປັນພາກສ່ວນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາ, ຫລື ວ່າເຄີຍໄດ້ຢູ່ກັບເຮົາແຕ່ກ່ອນ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ອີກແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນສອງກໍລະນີນີ້ທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດໄປທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້. ບໍ່ມີບັນຫາ
ໃດທີ່ທ່ານບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້. ບໍ່ມີຄວາມຜັນໃດໆທີ່ເມື່ອການເວລາ ແລະ ນິລັນດອນຜ່ານ
ໄປຈະເກີດເປັນຈິງບໍ່ໄດ້. ແມ່ນແຕ່ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກວ່າທ່ານເປັນຜູ້ຫລົງທາງ ຫລື ຄົນງານທີ່ຖືກຈ້າງ
ໃນຊົ່ວໂມງສຸດທ້າຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວນອະນຸມືນເອີ້ນທ່ານຢູ່. “ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຫຍັບເຂົ້າໄປດ້ວຍ

ຄວາມພັນໃຈ [ສູ່] ບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ບ່ອນທີ່ພົບພຣະຄຸນ,”³ ແລະ ລົມລົງຢູ່ທີ່ພຣະບາດຂອງ ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ. ເຊັ່ນມາເຖິດ ແລະ ຊິນຊິມ “ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຈ່າຍຫຍັງທັງໝົດ”⁴ ຢູ່ທີ່ໂຕະອາຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງບັນດາສາມີ ແລະ ພໍ່, ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ຫລື ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດໃນອະນາຄົດ, ດັ່ງທີ່ລິໂຮໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຕື່ນເຖິດ! ແລະ ລຸກຂຶ້ນຈາກຜົງທຸລີ ... ແລະ ເປັນບຸລຸດ (ລູກຜູ້ຊາຍ).”⁵ ຈະບໍ່ເປັນແບບນີ້ສະເໝີໄປ ແຕ່ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ເລືອກ ຈະບໍ່ຕອບຮັບການເອີ້ນໃຫ້ “ມາຮ່ວມກອງທັບ.”⁶ ເລື້ອຍໆບັນດາສະຕີ ແລະ ເດັກນ້ອຍປະກົດວ່າ ຈະເຕັມໃຈຮັບຫລາຍກວ່າ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໄດ້ດີກວ່ານີ້. ຈົ່ງເຮັດເພື່ອຕົວທ່ານເອງ. ຈົ່ງເຮັດເພື່ອຜູ້ຄົນທີ່ຮັກທ່ານ ແລະ ອະທິຖານວ່າທ່ານຈະຕອບຮັບ. ຈົ່ງເຮັດເພື່ອເຫັນແກ່ອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອົງທີ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າໄຖ່ທີ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈສຳລັບອະນາຄົດທີ່ພຣະອົງປະສົງໃຫ້ທ່ານມີ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະກິດຕິຄຸນເປັນເວລາຫລາຍປີ ເພາະວ່າທ່ານໂຊກດີພໍທີ່ໄດ້ພົບເຫັນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ເຖິງທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ພຣະກິດຕິຄຸນເທື່ອລະເລັກລະ ນ້ອຍ, ແລະ ເຖິງທ່ານຜູ້ທີ່—ເປັນສະມາຊິກ ແລະ ຍັງບໍ່ເປັນເທື່ອ—ຜູ້ທີ່ອາດຍັງລັງເລໃຈຢູ່, ເຖິງທ່ານ ແຕ່ລະຄົນ, ຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ທຸກໆຄົນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງອຳນາດທີ່ຕໍ່ໃໝ່ໄດ້ຂອງຄວາມຮັກ ແລະ ພຣະຄຸນແຫ່ງການອັດສະຈັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເປັນຫ່ວງນຳສັດທາທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ບໍ່ແມ່ນນຳວັນເວລາທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບສັດທານັ້ນ.

ສະນັ້ນ ຖ້າຫາກທ່ານໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ຮັກສາມັນໄວ້. ຖ້າຫາກທ່ານຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຮັດມັນ, ຂໍໃຫ້ເຮັດມັນເຖິດ. ຖ້າຫາກທ່ານໄດ້ເຮັດມັນແລ້ວ ແລະ ແລ້ວໄດ້ຝ່າຝົນມັນ, ຂໍໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ແກ້ໄຂ ມັນສາ. ມັນບໍ່ຊ້າເກີນໄປຈັກເທື່ອຖ້າຫາກວ່າເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນກ່າວວ່າຍັງມີເວລາຢູ່. ກະລຸນາ ຈົ່ງຮັບຟັງການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ກຳລັງບອກທ່ານຢູ່ໃນເວລານີ້, ໃນວິນາທີນີ້, ວ່າທ່ານຄວນຍອມຮັບຂອງປະທານແຫ່ງການຊົດໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ມີຄວາມສຸກຢູ່ກັບ ມິດຕະພາບໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ. ຢ່າຊັກຊ້າເລີຍ. ມັນກຳລັງຈະຄຳແລ້ວ. ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 20:1–15.

2. ລູກາ 12:44.
3. ເຮັບເຮີ 4:16.
4. ເອຊາຢາ 55:1.
5. 2 ນີໄຟ 1:14, 21.
6. "We Are All Enlisted," *Hymns*, no. 250.

ມາຮູ້ຈັກເຮົາເອງ: ສິນລະລຶກ, ພຣະວິຫານ, ແລະ ການເສຍສະລະໂດຍການຮັບໃຊ້

ໂດຍ ແອວເດີ ຣໍເບີດ ດີ ແຮວ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ບອກສານຸສິດຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບລູກຊາຍຜູ້ໄດ້ໜີຈາກພໍ່ທີ່ຮັ່ງມີຂອງລາວ, ໄດ້ເດີນທາງໄປຕ່າງປະເທດ, ແລະ ຈັບຈ່າຍມູນມໍລະດົກຂອງລາວຈົນໝົດ. ເມື່ອມີຄວາມອິດຢາກ, ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດວຽກເປັນຄົນເກືອໝູ. ລາວທົ່ວຫລາຍຈົນຢາກກິນອາຫານຂອງໝູ.

ໂກຈາກບ້ານ, ໂກຈາກບ່ອນທີ່ລາວຢາກຢູ່, ແລະ ໃນຄວາມຕົກທຸກໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ, ບາງສິ່ງທີ່ສຳຄັນທາງນິລັນດອນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້. ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, “ລາວກໍສຳນຶກຕົວໄດ້.”¹ ລາວຈື່ໄດ້ວ່າ ລາວເປັນໃຜ, ໄດ້ຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ລາວຄິດຮອດ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຢາກໄດ້ຮັບພອນທີ່ມອບໃຫ້ລ້າງຢູ່ໃນບ້ານຂອງພໍ່ລາວ.

ຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຮົາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຕອນມືດມົນ, ມີການທ້າທາຍ, ໂສກເສົ້າ, ຫລື ຕອນເຮັດບາບ, ເຮົາອາດຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຕືອນເຮົາວ່າ ເຮົາເປັນບຸດ ແລະ ທິດາແທ້ໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຜູ້ເປັນທ່ວງເປັນໄຍ, ຜູ້ຮັກເຮົາ, ແລະ ເຮົາອາດປາຖະໜາຢາກໄດ້ພອນທີ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງສາມາດມອບໃຫ້. ໃນເວລາເຫລົ່ານັ້ນ ເຮົາຄວນພະຍາຍາມ ມາ ຮູ້ຈັກ ເຮົາເອງ ແລະ ກັບມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ພອນເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງລູກໆທັງປວງຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ຄວາມປາຖະໜາພອນເຫລົ່ານັ້ນ, ຮ່ວມທັງຊີວິດທີ່ມີຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະ ຄວາມສຸກ, ເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນໃນແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນສຳລັບເຮົາແຕ່ລະຄົນ. ສາດສະດາແອວມາໄດ້ສອນວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຫາກທ່ານຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ຫລາຍໄປກວ່າປາຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອກໍຂໍໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຜົນໃນທ່ານ.”²

ເມື່ອຄວາມປາຖະໜາທາງວິນຍານຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານຫລາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນ, ຕົນເອງ, ແລະ ຄອບຄົວໃຫ້ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງໄດ້? ເຮົາຈະເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາເພື່ອກັບໃຈ, ກາຍເປັນຄົນມີຄ່າຄວນ, ແລະ ອິດທິພົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະຊ່ວຍເຫລືອຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນໂສດ ເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຢູ່ໃນພວກເຂົາ ຈົນກວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫລື້ອມໃສ ແລະ ກາຍເປັນ “ໄພ່ພົນທີ່ແທ້ຈິງໂດຍການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ”?³

ເຮົາກາຍເປັນຄົນເຫລື້ອມໃສ ແລະ ກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານ ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາດ້ວຍການອະທິຖານ—ຜ່ານການຮັບສິນລະລຶກຢ່າງມີຄ່າຄວນ, ການມີຄ່າຄວນສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານ, ແລະ ການເສຍສະລະເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ໃນການຮັບສິນລະລຶກຢ່າງມີຄ່າຄວນ, ເຮົາຈື່ວ່າເຮົາ ເຮົາໄດ້ຕໍ່ພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນຕອນຮັບບັບຕິສະມາ. ເພາະໃນການເຮັດໃຫ້ສິນລະລຶກເປັນປະສົບການຊຳລະລ້າງແຕ່ລະອາທິດໄດ້ນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງຕຽມຕົນເອງ ກ່ອນ ໄປປະຊຸມສິນລະລຶກ. ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍການປະວຽກງານປະຈຳວັນ ແລະ ການພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມ ແລະ ປະຄວາມຄິດ ຫລື ຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍທາງໂລກ. ເມື່ອເຮົາເຮັດ, ເຮົາຈະຈັດຫ້ອງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາໄວ້ສຳລັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແລ້ວເຮົາຈະຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບການຊົດໃຊ້. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນການພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ການໄຕ່ຕອງຂອງເຮົາຈະຊ່ວຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ຮັບຮູ້ວ່າ ຜ່ານການເສຍສະລະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ເຮົາມີຄວາມຫວັງ, ໂອກາດ, ແລະ ພະລັງທີ່ຈະປ່ຽນຊີວິດຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈແທ້ໆ.

ເມື່ອເຮົາຮ້ອງເພງສິນລະລຶກ, ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄຳອະທິຖານສຳລັບສິນລະລຶກ, ແລະ ຮັບສິນລະລຶກຮັບເອົາພຣະກາຍ ແລະ ໂລຫິດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາໄດ້ສະແຫວງຂໍການໃຫ້ອະໄພສຳລັບບາບ ແລະ ຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງເຮົາ. ເຮົາຄິດກ່ຽວກັບຄຳສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ ແລະ ຮັກສາລະຫວ່າງອາທິດທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ໄດ້ເຮັດຂໍ້ຜູກມັດທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໃນລະຫວ່າງອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງ.

ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳທັງຫລາຍ, ທ່ານສາມາດຊ່ວຍເຫລືອຄົນໜຸ່ມໃຫ້ມີປະສົບການກັບພອນທີ່ປຽບທຽບບໍ່ໄດ້ຂອງສິນລະລຶກ ໂດຍການຈັດຫາໂອກາດພິເສດໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອສຶກສາ, ສົນທະນາ, ແລະ ພົບເຫັນຄວາມຄາລະວະຂອງການຊົດໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ສອນກັນແລະກັນຈາກປະສົບການຂອງພວກເຂົາເອງ.

ພໍ, ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ, ແລະ ຝ່າຍປະທານກຸ່ມໂຄຣຣາມິໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບພິເສດທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້
ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ເພື່ອຕຽມປະຕິບັດໜ້າທີ່ສິນລະລຶກທີ່ສັກສິດຂອງພວກເຂົາ. ການຕຽມ
ນີ້ຕ້ອງໄດ້ເຮັດຕະຫລອດທັງອາທິດໂດຍການດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ. ເມື່ອຊາຍ
ໜຸ່ມຕຽມພ້ອມ, ໃຫ້ພອນ, ແລະ ຢາຍສິນລະລຶກໃນການມີຄຳຄວນ ແລະ ຄາລະວະ, ເຂົາເຈົ້າເຮັດຕາມ
ຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແທ້ໆດັ່ງໃນອາຫານແລງຄາບສຸດທ້າຍ⁴ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ
ພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າສິນລະລຶກໄດ້ໃຫ້ໂອກາດເຮົາເພື່ອ ມາ ຮູ້ຈັກເຮົາເອງ ແລະ ປະສົບກັບ “ການ
ປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່” ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈ⁵—ເພື່ອຈື່ຈຳວ່າເຮົາເປັນໃຜ ແລະ ເຮົາປາຖະໜາສິ່ງໃດຫລາຍທີ່ສຸດ.
ເມື່ອເຮົາຕໍ່ພັນທະສັນຍາທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ເຮົາຈະມີເພື່ອຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເພື່ອນຳພາເຮົາ
ກັບຄືນໄປສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ບໍ່ແປກແນວໃດທີ່ເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ “ປະຊຸມກັນເລື້ອຍໆ
ເພື່ອຮັບສ່ວນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ນ້ຳ”⁶ ແລະ ເພື່ອຮັບສິນລະລຶກແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.⁷

ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ, ນອກເໜືອໄປຈາກສິນລະ
ລຶກແລ້ວ, ເມື່ອເຮົາມີຄຳຄວນສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານ. ເຮົາມີຄຳຄວນໂດຍການເຊື່ອຟັງ ແລະ
ຍິດໝັ້ນຕໍ່ພຣະບັນຍັດສະເໝີ. ການເຊື່ອຟັງນີ້ ແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນຕອນຍັງນ້ອຍ ແລະ ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຜ່ານປະສົບ
ການໃນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ແລະ ໃນອົງການຍິງໜຸ່ມລະຫວ່າງປີທີ່ຕຽມພ້ອມ. ແລ້ວ, ຫວັງ
ວ່າປະໂລຫິດ ແລະ ກຸນລະສະຕິຈະຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ແລະ ຕຽມຕົນເອງໂດຍສະເພາະສຳລັບການຮັບເອົາ
ຂອງປະທານສັກສິດ ແລະ ຜະນຶກຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ແມ່ນຫຍັງຄືມາດຕະຖານຂອງຜູ້ຖືໃບຮັບຮອງ? ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ:

“ໃຜມີສິດຂຶ້ນໄປເທິງທີ່ເນີນພູຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແດ່? ໃຜອາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດ?

“ພວກທີ່ບໍລິສຸດໃນຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳ.”⁸

ການມີຄຳຄວນຖືໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານໄດ້ເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ເຮົາເພື່ອຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງ
ພຣະວິຫານ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພະລັງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ,
ພຣະເຢຊູ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຄວາມຈິງແທ້ຂອງການຊົດໃຊ້, ແລະ ຄວາມຈິງແທ້ຂອງສາດສະດາ
ໂຢເຊັບ ສະມິດ ແລະ ການພື້ນຟູ. ເຮົາສະໜັບສະໜູນຜູ້ນຳຂອງເຮົາ, ເຮັດກັບຄອບຄົວຂອງເຮົາດ້ວຍ

ຄວາມອ່ອນໄຫວ, ຍິນເປັນພະຍານເຖິງສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄປຮ່ວມ
ປະຊຸມໂບດ, ໃຫ້ກຽດແກ່ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງການເປັນພໍ່ແມ່, ແລະ ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍ
ຄຸນງາມຄວາມດີ. ທ່ານອາດເວົ້າວ່າ ຟັງແລ້ວຄືການເປັນໄພພິນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຊື່ສັດນໍ! ແມ່ນແລ້ວ.
ມາດຕະຖານຂອງຜູ້ຖືໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານບໍ່ໄດ້ສູງເກີນໄປສຳລັບເຮົາທີ່ຈະບັນລຸໄດ້. ພຽງແຕ່ເປັນ
ການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ເຮັດຕາມສາດສະດາຢ່າງຊື່ສັດເທົ່ານັ້ນ.

ແລ້ວ, ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຖືໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານທີ່ໄດ້ຮັບຂອງປະທານສັກສິດແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງແບບ
ແຜນຂອງການດຳລົງຊີວິດເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຮ່ວມດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ, ການເສຍສະລະເພື່ອ
ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ການຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ການມີຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳທີ່ບໍລິສຸດ, ແລະ ມອບ
ຕົນເອງເພື່ອສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ໂດຍການ
ເຮັດຕາມແບບແຜນຂັ້ນພື້ນຖານນີ້ຢ່າງຊື່ສັດ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກເບື້ອງບົນ⁹ ເພື່ອປະເຊີນການ
ທ້າທາຍຂອງຊີວິດ. ເຮົາຕ້ອງການອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນໃນທຸກມື້ນີ້ຫລາຍກວ່າທີ່ຜ່ານມາ. ມັນເປັນອຳນາດ
ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ຜ່ານພິທີການຂອງພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ການເສຍສະລະທີ່
ເຮົາໄດ້ເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພິທີການຂອງພຣະວິຫານແມ່ນກຸ້ມຄຳກັບຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ.

ເມື່ອຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະຮຽນ ແລະ ດຳລົງຕາມພຣະກິດຕິຄຸນເພີ່ມຂຶ້ນ, ຕາມທຳມະຊາດແລ້ວ,
ເຮົາຈະສະແຫວງທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າກັບຄືນ
ມາຫາເຮົາແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງຊູແຮງບັນດາພິນ້ອງຂອງເຈົ້າໄວ້.”¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າປາບປັ້ມຄົນໜຸ່ມໃນທຸກວັນນີ້ມີ
ຄວາມປາຖະໜາຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ—ເພື່ອສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງຢູ່ໃນ
ໂລກນີ້. ພວກເຂົາກໍມີຄວາມປາຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບຄວາມສຸກທີ່ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາກໍມາໃຫ້ນຳອີກ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບຄົນໜຸ່ມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການກະທຳໃນປະຈຸບັນຈະ
ຕຽມພວກເຂົາ ຫລື ປະຕິເສດຈາກໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃຊ້. ເຮົາທຸກຄົນມີໜ້າທີ່ອັນຈຳເປັນ¹¹ ທີ່ຈະຊ່ອຍ
ເຫລືອຄົນໜຸ່ມຂອງເຮົາໃນການຕຽມຕົວສຳລັບການຮັບໃຊ້ຕະຫລອດຊີວິດໂດຍການຕຽມພວກເຂົາໃຫ້ກາຍ
ເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ. ນອກເໜືອໄປຈາກການກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມານັ້ນ, ກໍ
ຍັງມີການກຸ້ມຕົນເອງທາງໂລກນຳອີກ, ຊຶ່ງຮ່ວມທັງການສຶກສາຕໍ່ ຫລື ຮັບການຝຶກຝົນວິຊາຊີບຕື່ມອີກ,
ຮຽນເຮັດວຽກງານ, ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມທີ່ມີ. ໂດຍການຫລີກເວັ້ນຈາກໜີ້ສິນ ແລະ ການເກັບທ້ອນເງິນ
ໃນຕອນນີ້, ເຮົາໄດ້ຕຽມຕົວສຳລັບການຮັບໃຊ້ສາດສະໜາຈັກເຕັມເວລາໃນພາຍໜ້າ. ຈຸດປະສົງຂອງການ
ເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກເປັນສິ່ງຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຂຶ້ນຫາບ່ອນສູງກວ່າ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະ
ໄດ້ດຶງຄົນອື່ນຂຶ້ນໃນຍາມຈຳເປັນ.

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະເປັນຄົນໜຸ່ມ ຫລື ຄົນເຖົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດໃນທຸກວັນນີ້ ຈະກຳນົດການຮັບໃຊ້ທີ່ເຮົາຈະສາມາດເຮັດ ແລະ ຊື່ນຊົມກັບອະນາຄົດ. ດັ່ງທີ່ນັກກະວີໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ, “ໃນທຸກຄຳທີ່ກ່າວ ຫລື ທຸກປາກກາທີ່ຂຽນ, ບໍ່ມີຄຳໃດທີ່ໂສກເສົ້າໄປກວ່າຄຳວ່າ: ‘ຖ້າພຽງແຕ່!’”¹² ຂໍໃຫ້ເຮົາຢ່າດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ ຫລື ບໍ່ໄດ້ເຮັດ!

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເຖິງ, ຊາຍໜຸ່ມທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງວ່າເປັນລູກທີ່ເສຍ, *ໄດ້ກັບຄືນບ້ານ*. ພໍ່ຂອງລາວບໍ່ໄດ້ລືມລາວ; ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ລໍຖ້າລາວ. ແລະ “ໃນຂະນະທີ່ [ລູກຊາຍ] ຍັງຢູ່ຫ່າງໄກ, ພໍ່ກໍແນມເຫັນລູກ, ແລະ ສົງສານ ຈຶ່ງແລ່ນອອກໄປ, ແລະ ... ກອດລູກ.”¹³ ໃນການກັບມາຂອງລູກ, ລາວໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ລາວນຸ່ງ, ເອົາແຫວນສຸບໃສ່ດົ້ວມີລາວ, ແລະ ຂ້າງົວສະເຫລີມສະຫລອງ¹⁴—ເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພອນທັງຫລາຍຈະບໍ່ຖືກກົດກັນຖ້າຫາກເຮົາອົດທົນຢ່າງຊື່ສັດໃນເສັ້ນທາງກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍທ້າທາຍເຮົາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມປາຖະໜາທາງວິນຍານຂອງເຮົາ ແລະ *ມາ ຮູ້ຈັກ ເຮົາເອງ*. ໃຫ້ເວົ້າກັບເຮົາເອງຢູ່ໜ້າແວ່ນແຍງ ແລະ ຖາມວ່າ, “ເຮົາເປັນຈັ່ງໃດເລື່ອງການດຳລົງຊີວິດຕາມພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ?” ເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເມື່ອເຮົາສາມາດກ່າວອອກມາວ່າ, “ເຮົາມີຄຳຄວນທີ່ຈະຮັບສິນລະລຶກແຕ່ລະອາທິດ, ເຮົາມີຄຳຄວນທີ່ຈະມີໃບຮັບຮອງ ແລະ ໄປພຣະວິຫານ, ແລະ ເຮົາເສຍສະລະທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານພິເສດວ່າພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍ “ຈົນວ່າໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະອົງ”¹⁵ ໃຫ້ຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ລໍຖ້າເຮົາ ເຖິງແມ່ນໃນຕອນທີ່ເຮົາຢູ່ຫ່າງໄກ. ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຕົວເອງ, ແລ້ວເຮົາຈະ “ຖືກໂອບກອດດ້ວຍອ້ອມແຂນອັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງ”¹⁶ ແລະ ຖືກຕ້ອນຮັບຄືນບ້ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ລູກາ 15:17.
2. ແອວມາ 32:27.
3. ໂມໄຊຢາ 3:19.

4. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 26:17–28; ລູກາ 22:1–20.
5. ແອວມາ 5:12; ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 5:2; ແອວມາ 5:13–14.
6. ໂມໂຣໄນ 6:6.
7. ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 4:3; Doctrine and Covenants 20:77.
8. ເພງສັນລະເສີນ 24:3–4.
9. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 95:8.
10. ລູກາ 22:32.
11. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 123:11.
12. John Greenleaf Whittier, “Maud Muller,” {73}The Complete Poetical Works of Whittier{74} (1894), 48.
13. ລູກາ 15:20.
14. ເບິ່ງ ລູກາ 15:22–24.
15. ໂຢຮັນ 3:16.
16. 2 ນິໄຟ 1:15.

ສັດທາ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ: ຂ່າວສານຕໍ່ພໍ່ແມ່ຜູ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ

ໂດຍ ແອວເດີ ເດວິດ ແອັສ ແບັກສເຕີ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນສຳລັບພໍ່ແມ່ໃນສາດສະໜາຈັກຜູ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ, ຊຶ່ງສ່ວນຫລາຍເປັນແມ່—ທ່ານຜູ້ເປັນສະຕີທີ່ກ້າຫານ ຜູ້ຊຶ່ງຜ່ານຜ່າສະພາບການຫລາຍຢ່າງຂອງຊີວິດ, ພົບເຫັນຕົນເອງລ້ຽງລູກ ແລະ ດູແລບ້ານເຮືອນດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ບາງທີທ່ານເປັນແມ່ໝ້າຍ ຫລື ແມ່ຮ້າງ. ທ່ານອາດປະເຊີນກັບການທ້າທາຍຂອງການເປັນແມ່ຜູ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວເນື່ອງມາຈາກການເດີນໄປໃນທາງຜິດນອກການແຕ່ງງານ, ແຕ່ຕອນນີ້ທ່ານໄດ້ມາຫາພຣະກິດຕິຄຸນແລ້ວ, ໂດຍໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດ. ທ່ານໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ ທີ່ໄດ້ຫລີກເວັ້ນຈາກການມີເພື່ອນເຊັ່ນນັ້ນ ອັນທີ່ທຳລາຍຄຸນງາມຄວາມດີ ແລະ ການເປັນສານຸສິດ. ມັນເປັນຄວາມສູນເສຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

ເຖິງແມ່ນວ່າບາງເທື່ອທ່ານຈະຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນເຮົາ? ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນີ້ແຫລະທີ່ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ເຕີບໂຕໄປສູ່ການເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາຖືກຫລໍ່ຫລອມຢູ່ໃນອ່າງແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ, ເມື່ອເຫດການໃນຊີວິດເກີດຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ໂອກາດມະນຸດໃຊ້ອຳເພີໃຈ. ດັ່ງທີ່ແອວເດີ ນຽວ ເອ ແມັກສະແວວ ໄດ້ກ່າວໄປນັ້ນ, ເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ ຫລື ສົມເລກທັງປວງເຂົ້າກັນ ເພາະວ່າ “ເຮົາບໍ່ມີເລກທັງໝົດ.”¹

ບໍ່ວ່າສະພາບການ ຫລື ເຫດຜົນຂອງທ່ານຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ທ່ານເປັນຄົນດີແທ້ໆ. ທຸກມື້ທ່ານຈະປະເຊີນກັບບັນຫາໃນຊີວິດ, ເຮັດໜ້າທີ່ສຳລັບສອງຄົນທີ່ຈະເຮັດ. ທ່ານຕ້ອງໄດ້ເປັນພໍ່ ແລະ ເປັນແມ່ນຳອີກ. ທ່ານເຮັດທຸກສິ່ງໃນບ້ານ, ເບິ່ງແຍງຄອບຄົວ, ບາງເທື່ອກໍຂາດເຂີດເລື້ອງການເງິນ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນໃຈ ທ່ານຍັງມີເວລາພໍທີ່ຈະຊ່ອຍຮັບໃຊ້ ຢູ່ໃນໂບດອີກໃນວິທີທາງທີ່ສຳຄັນ. ທ່ານບຳລຸງລ້ຽງລູກຂອງທ່ານ. ທ່ານຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ອະທິຖານກັບເຂົາ ແລະ ເພື່ອເຂົາ. ທ່ານຢາກໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແຕ່ເປັນຫ່ວງທຸກຄົນ ຍ້ານວ່າທ່ານເຮັດບໍ່ດີພໍ.

ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ຢາກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບອກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າກໍມາຈາກຄອບຄົວເຊັ່ນນັ້ນ. ເພາະຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ແລະ ຕອນເປັນໄວລຸ້ນ, ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ ໃນສະພາບທີ່ທຸກຍາກລຳບາກ. ຕ້ອງໄດ້ປະຢັດເງິນແທ້ໆ. ເພິ່ນໄດ້ປະເຊີນກັບຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ບາງເທື່ອໝົດຫວັງທີ່ຈະລ້ຽງດູລູກ ແລະ ບໍ່ມີຄູ່ຄອງ. ເຖິງແມ່ນເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງເປັນແມ່ທີ່ມີສັກສີ, ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ເປັນທົນອັນແຂງແກ່ນຂອງປະເທດສະກັອດ.

ໂຊກດີທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບພອນໃນຕອນເຖົ້າແກ່ຫລາຍກວ່າຕອນເປັນໜຸ່ມ. ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງງານກັບພໍ່ໝ້າຍຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນຢູ່ພຣະວິຫານລອນດອນ ອັງກິດ ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ເປັນພະນັກງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຊີວິດນຳກັນເກືອບເຖິງຊາວທ້າປີ—ມີຄວາມສຸກ, ເພິ່ງພໍໃຈ, ແລະ ມີທຸກຢ່າງຈົນກວ່າໄດ້ຈາກໂລກນີ້ໄປ.

ມີສະຕິຫລາຍຄົນທີ່ດີເລີດຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ຜູ້ໄດ້ປະເຊີນກັບສະພາບການທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ ແລະ ຜູ້ໄດ້ສະແດງຄວາມສາມາດປີແລ້ວປີເລົ່າ.

ນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ທ່ານຫວັງ ແລະ ວາງແຜນ, ອະທິຖານ ຫລື ຄາດໝາຍເມື່ອທ່ານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຫລາຍປີກ່ອນ. ເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງທ່ານຈະມີບ່ອນຫລຸບໂນນ, ທາງອ້ອມ, ທາງຄິດ, ແລະ ທາງລ້ຽວ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເປັນເພາະສາເຫດຂອງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ເສື່ອມໂຊມລົງ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນພິສູດ ແລະ ທົດສອບທ່ານ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ທ່ານໄດ້ພະຍາຍາມລ້ຽງດູລູກງ່າໃນຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ, ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າ ທ່ານບໍ່ສາມາດປ່ຽນອາດີດ, ແຕ່ທ່ານສາມາດຫລໍ່ຫລອມອະນາຄົດໄດ້. ໃນເສັ້ນທາງນັ້ນ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນທົດແທນ, ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໃນທັນທີທັນໃດກໍຕາມ.

ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າ, ທ່ານບໍ່ຕ້ອງຢ້ານເລື່ອງອະນາຄົດ. ລູກງ່າຂອງທ່ານຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າທ່ານເປັນພອນແກ່ເຂົາ, ແລະ ຄວາມສຳເລັດຜົນທັງຫລາຍໃນຊີວິດຂອງເຂົາ, ເຂົາຈະກ່າວສັນລະເສີນທ່ານ.

ຢ່າຮູ້ສຶກວ່າທ່ານເປັນຄົນໜ້ອຍໜ້າ, ຫລື ເປັນພາກສ່ວນນ້ອຍໃນສາດສະໜາຈັກ, ຫລື ຄິດວ່າຕົນເອງມີສິດໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໜ້ອຍກວ່າຄົນອື່ນ. ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ໜ້ອຍໜ້າໄປກວ່າຄົນອື່ນ.

ພວກເຮົາຫວັງວ່າ ເມື່ອທ່ານໄປຮ່ວມປະຊຸມໂບດ ແລະ ເຫັນຄອບຄົວອື່ນທີ່ສົມບູນ ແລະ ມີຄວາມສຸກ ຫລື ໄດ້ຍິນບາງຄົນເວົ້າເລື່ອງຄອບຄົວ, ໃຫ້ທ່ານມີຄວາມພາກພູມໃຈເດີທີ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ ທີ່ສາດສະໜາຈັກເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງຄອບຄົວ ສອນບົດບາດຂອງແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນສຳລັບ ຄວາມສຸກຂອງລູກຂອງພຣະອົງ; ວ່າໃນທ່າມກາງຄວາມຫຍຸ້ງເຫຍື່ງ ແລະ ຄວາມເສື່ອມໂຊມເລື່ອງສິນ ທຳ, ເຮົາຍັງມີຄຳສອນ, ສິດອຳນາດ, ພິທີການ, ແລະ ພັນທະສັນຍາ ທີ່ໃຫ້ຄວາມຫວັງແກ່ໂລກ, ແກ່ ຄວາມຜາສຸກໃນອະນາຄົດຂອງລູກຂອງທ່ານ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ເຂົາຈະມີໃນພາຍໜ້າ.

ໃນກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະສາມັນ ເດືອນກັນຍາ ປີ 2006, ປະທານກໍດອນ ປີ ຮິງລີ ໄດ້ກ່າວ ເຖິງປະສົບການໜຶ່ງ ຈາກແມ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ລ້ຽງລູກເຈັດຄົນ ອາຍຸ 7 ຫາ 16 ປີດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ນາງໄດ້ເອົາ ບາງສິ່ງໄປໃຫ້ຄົນຂ້າງບ້ານ. ນາງເວົ້າວ່າ:

“ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງກັບບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໄຟຢູ່ບ້ານສະຫວ່າງສະໄຫວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງ ລູກງຸດງຸດຢູ່ໃນຫູ ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງອອກຈາກເຮືອນວ່າ: ‘ແມ່, ມີແລງມື້ພວກເຮົາຊິກິນຫຍັງ?’ ‘ແມ່ພາລູກໄປຫໍສະໝຸດໄດ້ບໍ່?’ ‘ລູກຕ້ອງຊື້ກະດາດໂປສະເຕີຄົນນີ້.’ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງບ້ານຫລັງນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມເມື່ອຍອ່ອນ ແລະ ເຫັນແສງໄຟໃນແຕ່ລະຫ້ອງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຶກເຖິງລູກທຸກຄົນຜູ້ກຳລັງຄອຍ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າກັບໄປເພື່ອຈັດຫາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີພາລະໜັກໜ່ວງເກີນກວ່າ ຈະແບກຫາບໄດ້.

“ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ວ່າ ໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນທ້ອງຟ້າສະຫວັນດ້ວຍນ້ຳຕາ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ໂອ້ ພຣະບິດາເອີຍ, ລູກ ເຮັດບໍ່ໄດ້ຄົນນີ້, ລູກເມື່ອຍຫລາຍ. ລູກຮັບບໍ່ໄຫວແລ້ວ. ລູກບໍ່ສາມາດກັບບ້ານໄປດູແລລູກງຸດຄົນດຽວໄດ້. ຂໍໃຫ້ລູກໄປຫາພຣະອົງ ແລະ ຢູ່ກັບພຣະອົງຈັກຄົນໜຶ່ງໄດ້ບໍ່? ...’

“ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຄຳຕອບເປັນສຽງ, ແຕ່ໄດ້ຍິນຢູ່ໃນໃຈວ່າ: ‘ບໍ່ໄດ້, ລູກຮັກ, ລູກຈະກັບມາຫາພໍ່ຕອນ ນີ້ບໍ່ໄດ້. ... ແຕ່ພໍ່ຈະມາຫາລູກ.’”²

ຂອບໃຈຫລາຍໆເດີ້, ເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດເພື່ອລ້ຽງດູຄອບຄົວ ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ບ້ານເຮືອນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ບ່ອນທີ່ມີຄວາມດີ, ສັນຕິສຸກ, ແລະ ໂອກາດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຈະຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍເລື້ອຍໆ, ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕາມລຳພັງ ຈັກເທື່ອ. ເມື່ອທ່ານເດີນໄປດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ແລະ ດ້ວຍສັດທາ, ພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ນຳທ່ານ; ສະຫວັນຈະ ປະທານພອນທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ທ່ານ.

ທັດສະນະ ແລະ ພາບຂອງຊີວິດຈະປ່ຽນໄປ, ແທນທີ່ຈະຖືກໂຍນລົງ, ແຕ່ທ່ານຈະຫລຽວຂຶ້ນ.

ຫລາຍຄົນພວກທ່ານກໍໄດ້ພົບເຫັນຄວາມຈິງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ປ່ຽນແປງນີ້ແລ້ວ ເມື່ອທ່ານໃຊ້ຊີວິດໃນການແບ່ງເບົາພາລະຂອງຄົນອື່ນ, ແລ້ວພາລະຂອງທ່ານກໍຈະເບົາບາງລົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ສະພາບການອາດບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແຕ່ຄຸນສົມບັດຂອງທ່ານຈະປ່ຽນແປງ. ທ່ານຈະສາມາດປະເຊີນກັບບັນຫາ ແລະ ຍອມຮັບເອົາມັນ, ເຂົ້າໃຈ, ແລະ ມີຄວາມກະຕັນຍູອັນເລິກຊຶ້ງຕໍ່ສິ່ງທີ່ທ່ານມີ, ແທນທີ່ຈະເຫັນແຕ່ຄວາມຂາດຕົກປົກພ່ອງຂອງຕົນ.

ທ່ານໄດ້ພົບເຫັນວ່າ ເມື່ອທ່ານເອື້ອມອອກໄປຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສົນ, ແລ້ວບັນຫາຂອງທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຄືກັນ; ຈອກຂອງທ່ານຈະ “ລື້ນ” (ເພງສັນລະເສີນ 23:5).

ໂດຍການດຳລົງຊີວິດຢ່າງຊອບທຳ, ທ່ານ ແລະ ລູກໆຂອງທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນຂອງການເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວນິລັນດອນໃນມື້ໜຶ່ງ.

ສະມາຊິກ ແລະ ຜູ້ນຳທັງຫລາຍ, ມີສິ່ງອື່ນອີກບໍ່ທີ່ທ່ານສາມາດຊ່ອຍເຫລືອພໍ່ແມ່ຜູ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ ໂດຍປາດສະຈາກການຕັດສິນ ຫລື ການກ່າວຫາ? ທ່ານຈະເປັນຜູ້ປຶກສາໃຫ້ຄົນໜຸ່ມໄດ້ບໍ່ໃນຄອບຄົວດັ່ງກ່າວ, ໂດຍສະເພາະຊ່ອຍໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມເຫັນຕົວຢ່າງເຖິງສິ່ງທີ່ຊາຍທີ່ດີເຮັດ ແລະ ວິທີທີ່ຊາຍທີ່ດີດຳລົງຊີວິດ? ໃນບ້ານທີ່ບໍ່ມີພໍ່, ທ່ານໄດ້ເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີພໍ່ແລ້ວບໍ່ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຮັດຕາມ?

ແນ່ນອນ, ຈະມີຄອບຄົວທີ່ພໍ່ເປັນຜູ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ອະທິຖານເພື່ອທ່ານຄືກັນ. ຂ່າວສານນີ້ກໍແມ່ນສຳລັບທ່ານດ້ວຍ.

ພໍ່ແມ່ຜູ້ລ້ຽງລູກດ້ວຍຕົນເອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຮັດຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງທ່ານແລ້ວ ກັບການທ້າທາຍອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ, ແລ້ວສະຫວັນຈະຍິ້ມໃຫ້ທ່ານ. ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕາມລຳພັງ. ຂໍໃຫ້ການໄຖ່, ອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈຶ່ງເຍືອງທາງຊີວິດຂອງທ່ານໃນຕອນນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງກັບຄຳສັນຍານິລັນດອນ. ຈົ່ງກ້າຫານ. ຈົ່ງມີສັດທາ ແລະ ຄວາມຫວັງ. ຈົ່ງອົດທົນກັບປະຈຸບັນ ແລະ ເບິ່ງອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), 68.
2. In Gordon B. Hinckley, "In the Arms of His Love," *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2006, 117.

ຈົ່ງຢູ່ໃນເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ໂດຍ ແອວເດີ ຢູລິດຊິສ ໂຊອາເຣສ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເຄີຍເວົ້າວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳວິທີການອັນງ່າຍໆ ທີ່ທ່ານສາມາດ ພິຈາລະນາການເລືອກຂອງທ່ານທີ່ຈຳໄດ້ງ່າຍຄື: ‘ເມື່ອທ່ານຜິດທ່ານຈະຖືກຕ້ອງບໍ່ໄດ້; ເມື່ອທ່ານຖືກຕ້ອງ ທ່ານຈະຜິດບໍ່ໄດ້ຄືກັນ’” (Teachings of President Thomas S. Monson [2011], 84–85). ວິທີການຂອງປະທານມອນສັນກ່າຍ ແລະ ຊື່ຕົງ. ມັນເກີດມີຜົນເໝືອນກັບເລຍໂຮນາທີ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ລີໄຮ. ຖ້າຫາກພວກເຮົາຈະໃຊ້ສັດທາ ແລະ ພາກພຽນໃນການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວຕອນທີ່ປະສົບການເລືອກທຸກມື້ ພວກເຮົາຈະພົບທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ງ່າຍ.

ອັກຄະສາວິກໂປໂລສອນພວກເຮົາກຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງການຫວ່ານໃນທາງພຣະວິນຍານ ແລະ ບໍ່ຫວ່ານຕາມທາງເນື້ອໜັງ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ:

“ຢ່າຫລອກລວງຕົນເອງ; ບໍ່ມີໃຜດອກຫລອກລວງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດຈະເກັບກຽວສິ່ງທີ່ຕົນຫວ່ານລົງ.

“ຖ້າລາວຫວ່ານສິ່ງທີ່ພໍໃຈຕົນທາງຂອງຕົນ ຕົນທາງຂອງລາວກໍຈະໃຫ້ລາວເກັບກຽວຜົນແຫ່ງຄວາມຕາຍ; ແຕ່ຖ້າລາວຫວ່ານສິ່ງທີ່ພໍໃຈພຣະວິນຍານ ພຣະວິນຍານກໍຈະໃຫ້ລາວເກັບກຽວຜົນແຫ່ງຊີວິດອັນ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

“ສະນັ້ນຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາເມື່ອຍລ້າໃນການເຮັດດີ; ເພາະຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຫລົດລະໃນການເຮັດດີ ພວກເຮົາກໍຈະເກັບກຽວຜົນດີຕາມເວລາອັນສົມຄວນ” (ຄາລາເຕຍ 6:7-9).

ການຫວ່ານຕາມທາງພຣະວິນຍານໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຄິດ, ຄຳເວົ້າ, ແລະ ການກະທຳທັງໝົດຂອງ ພວກເຮົາຕ້ອງຊ່ອຍຍົກພວກເຮົາໄປສູ່ລະດັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະບິດາພຣະມານດາເທິງສະຫວັນຂອງ

ພວກເຮົາ. ແຕ່ບໍ່ມີພຣະຄຳພີບົ່ງບອກວ່າ ທາງເນື້ອໜັງເປັນລັກສະນະຂອງມະນຸດທຳມະຊາດ ຊຶ່ງຍອມໃຫ້ຄົນຖືກຊັກຈູງໂດຍຕົນຫາຄວາມປາຖະໜາ, ຄວາມຢາກ, ແລະ ຄວາມປັດໃຈຂອງເນື້ອໜັງແທນທີ່ຫາການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ລະມັດລະວັງ ເຫດຜົນດັ່ງກ່າວພ້ອມດ້ວຍການກົດຂີ່ແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນໂລກອາດນຳພວກເຮົາລົງໄປເຮັດສິ່ງທີ່ຕໍ່າຊ້າ ແລະ ບໍ່ໄຕ່ຕອງ ຊຶ່ງອາດເກີດເປັນສ່ວນຂອງຄຸນລັກສະນະຂອງພວກເຮົາ. ເພື່ອຫລີກເວັ້ນຈາກອິດທິພົນບໍ່ດີດັ່ງກ່າວ ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ກ່ຽວກັບການຫວ່ານຕາມທາງພຣະວິນຍານຕະຫລອດ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເປື້ອໃນການເຮັດດີ ເພາະພວກເຮົາກຳລັງວາງຮາກຖານຂອງວຽກງານອັນສຳຄັນຢຶ່ງ. ແລະ ຈາກສິ່ງນັ້ນອຍໆ ບັງເກີດເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ (ເບິ່ງ D&C 64:33).

ເພື່ອປັບປຸງຈິດວິນຍານ, ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ “ໃຈອັນຂົມຂື່ນໃຈໂມໂຫໂຫໂໂສ, ແລະ ໃຈໂກດຮ້າຍນັ້ນຢູ່ໄກຈາກ [ພວກເຮົາ]. ການອີກກະທົກຜິດຖຽງກັນ ແລະ ການກ່າວສຽດສີກັນກໍຢ່າໃຫ້ມີ” (ເອເຟໂຊ 4:31) ແລະ ໃຫ້ເຮົາຮອບຄອບໃນວັນແຫ່ງການທົດລອງຂອງເຮົາ ແລະ ຈົ່ງເອົາຕົວຂອງເຮົາອອກຈາກຄວາມບໍ່ສະອາດທັງໝົດ (ເບິ່ງ Mormon 9:28).

ຂະນະທີ່ພວກເຮົາສຶກສາພຣະຄຳພີ, ພວກເຮົາກໍຮຽນວ່າ ຄຳສັນຍາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາກໍຂຶ້ນຢູ່ຕາມການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຮົາ ແລະ ນຳພວກເຮົາທີ່ດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມຊອບທຳ. ຄຳສັນຍາດັ່ງກ່າວນັ້ນຍອມບຳລຸງລ້ຽງຈິດວິນຍານພວກເຮົາ ຊຶ່ງນຳຄວາມຫວັງໂດຍທາງການຊຸກຍູ້ພວກເຮົາໃຫ້ບໍ່ທໍ້ຖອຍໃຈເລີຍ ເຖິງແມ່ນຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກປະຈຳວັນທີ່ຢູ່ໃນໂລກທີ່ກຳລັງສູນເສຍສິນທຳຊຶ່ງການສູນເສຍ ບໍ່ນຳຄົນໃຫ້ເຮັດຕາມເນື້ອໜັງຫລາຍກວ່າອີກ. ແຕ່ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຮັດຈັ່ງໃດເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບການເລືອກຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດຕາມພຣະວິນຍານ ແລະ ບໍ່ເຮັດຕາມທາງເນື້ອໜັງ?

ປະທານຈອດ ອາເບີດ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວຄຳແນະນຳຈາກພໍ່ຜູ້ຂອງເພິ່ນວ່າ “ກໍມີຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງລະຫວ່າງເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຂດຂອງມານ. ຖ້າຫາກທ່ານຈະຢູ່ໃນເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທ່ານຍອມຢູ່ໃຕ້ອິດທິພົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດຜິດເລີຍ; ແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານຂ້າມເຂົ້າໃນເຂດຂອງມານ ແມ່ນແຕ່ຄືບດຽວ ທ່ານກໍຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຜູ້ຫລອກລວງ ແລະ ຖ້າຫາກມານໄດ້ຜົນແລ້ວ ທ່ານຈະຄິດ ຫລື ພິຈາລະນາບໍ່ໄດ້ດີ ເພາະທ່ານຈະສູນເສຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (Teachings of Presidents of the Church: George Albert Smith [2011], 191).

ດັ່ງນັ້ນ ຄຳຖາມທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຖາມທຸກມື້ກໍຄື “ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍເຮັດ ມັນຊິໃຫ້ຂ້ອຍຢູ່ໃນເຂດຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຫລື ຢູ່ໃນເຂດຂອງສັດຕູ?”

ສາດສະດາມໍມອນໄດ້ເຕືອນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮູ້ຈັກ ຄວາມດີຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ:

“ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ດີທັງໝົດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວມາຈາກມານ ເພາະມານເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ ແລະ ເຊື້ອເຊີນ ແລະ ຊັກຈູງໃຫ້ກະທຳບາບ ແລະ ໃຫ້ກະທຳ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

“ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າເຊື້ອເຊີນ ແລະ ຊັກຈູງໃຫ້ເຮັດດີຢູ່ຕະຫລອດເວລາ” (ໂມໂຣໄນ 7:12-13).

ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຣິດພ້ອມດ້ວຍຄວາມເປັນເພື່ອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງຊ່ອຍ ພວກເຮົາຕັດສິນໃຈວ່າ ວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຮົານຳໃຫ້ຢູ່ໃນເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລືບໍ່. ຖ້າພວກເຮົາມີທ່າທາງທີ່ດີ ມັນຈຶ່ງຮັບການດີໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະສິ່ງທີ່ດີທັງໝົດມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າທາງທ່າທາງພວກເຮົາບໍ່ດີ ພວກເຮົາກຳລັງຖືກຊັກຈູງ ໂດຍສັດຕູນັ້ນ ເພາະມານຊັກຈູງຄົນ ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າປະທັບໃຈກັບຊາວອາຟຣິກາ ເພາະເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ມີຄວາມພາກພຽນທີ່ຈະຢູ່ໃນ ເຂດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຊີວິດ. ຄົນທີ່ຍອມຮັບການເຊື້ອເຊີນທີ່ມາຫາ ພຣະຄຣິດຈະກາຍເປັນຄວາມສະຫວ່າງຕໍ່ໂລກ. ສອງສາມອາທິດກ່ອນ ຕອນທີ່ໄປຢ້ຽມຫວອດບ່ອນໜຶ່ງ ໃນປະເທດອາຟຣິກາໃຕ້, ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດໄປນຳປະໂລຫິດສອງຄົນ ພ້ອມກັບອະທິການ ແລະ ປະທານສະເຕກ ໄປຫາຊາຍໜຸ່ມໃນກຸ່ມທີ່ບໍ່ໄປໂບດປະຈຳ. ຂ້າພະເຈົ້າປະທັບໃຈຫລາຍກັບຄວາມ ກ້າຫານ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງປະໂລຫິດສອງຄົນດັ່ງກ່າວ ທີ່ເຊີນຊາຍຜູ້ບໍ່ໄປປະຈຳໃຫ້ກັບໄປໂບດ. ຂະນະທີ່ລົມກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ໄປປະຈຳ ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເບິ່ງລັກສະນະທີ່ສະແດງອອກມີຄວາມສະຫວ່າງ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງຄືກັນ. ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດ ໜ້າທີ່ ທີ່ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ອ່ອນແອ, ຍົກມືທີ່ອ່ອນແຮງ, ແລະ ໃຫ້ກຳລັງເຂົ້າທີ່ອ່ອນລ້າ (ເບິ່ງ D&C 81:5).

ໃນພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants 20:37 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສອນພວກເຮົາເຖິງຄວາມໝາຍຂອງການຫວ່ານຕາມທາງພຣະວິນຍານ ແລະ ສິ່ງທີ່ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຖ້ອມຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານທີ່ໄດ້ມາໂດຍຫົວໃຈຕໍ່ຕ້ອຍ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດເປັນພະຍານໃຫ້ສາດສະໜາຈັກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບທັງໝົດຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຕັ້ງໃຈທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ສະແດງໂດຍທາງການກະທຳທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາເຂົ້າສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຮົາທີ່ເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຍ້ອມຕຽມພວກເຮົາ ເພື່ອຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າໃນຖານະເປັນຄົນສູງສົ່ງ. ການຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງນຳພາການກະທຳຂອງພວກເຮົາໃນທາງດ້ານຄອບຄົວ, ດ້ານສັງຄົມ, ແລະ ໂດຍສະເພາະຄວາມສຳພັນກັບພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.

ພຣະເຢຊູຄຣິດຈັດຕັ້ງແບບຢ່າງອັນສົມບູນ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມເພື່ອຈະໄດ້ມີທ່າທາງທີ່ສາມາດເຮັດຕາມພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດດັ່ງກ່າວນີ້. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ປະຖິ້ມອິດທິພົນອັນໃດທີ່ອາດຊັກຈູງພຣະອົງໄປຈາກພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ ໂດຍສະເພາະຕອນທີ່ສັດຕູ ຫລື ຜູ້ຕິດຕາມສັດຕູເຄີຍລ້ຽວພຣະອົງໃນໂລກນີ້. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດບາບຈັກເທື່ອ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງມີໃຈທີ່ຊອກຊຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ມະນຸດທັງປວງ. ພຣະອົງຖ້ອມຕົວຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກເຮົາ, ປະຕິເສດພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເພື່ອບັນລຸສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຂໍຈາກພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນໃນເວລາທີ່ຮັບທຸກທໍລະມານທາງກາຍ ແລະ ວິນຍານຢູ່ນັ້ນ ຊຶ່ງພຣະອົງຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ໂລຫິດໄດ້ໄຫລອອກຈາກທຸກຊຸມຂົນ, ພຣະອົງຍັງບອກພຣະບິດາວ່າ “ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະອົງຕ້ອງການ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຕາມລູກຕ້ອງການ” (ມາຣະໂກ 14:36).

ຄຳວິງວອນຂ້າພະເຈົ້າ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂະນະທີ່ຄິດເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຮົາແມ່ນຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາສາຕົວເອງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຕໍ່ຕ້ານລູກສອນໄຟຂອງຜູ້ປໍລະປັກ (ເບິ່ງ 1 Nephi 15:24) ຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເພື່ອພວກເຮົາຈະຫວ່ານຕາມທາງພຣະວິນຍານ ແລະ ຢູ່ໃນເຂດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈື່ຈຳວິທີການຂອງປະທານມອນສັນ ທີ່ວ່າ: “ເມື່ອທ່ານຜິດທ່ານຈະຖືກຕ້ອງບໍ່ໄດ້; ເມື່ອທ່ານຖືກຕ້ອງທ່ານຈະຜິດບໍ່ໄດ້ຄືກັນ.” ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວສິ່ງນີ້ໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ຖືກສຽງກັບດິນຕີແຫ່ງສັດທາ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄະເວັນຕິນ ແອວ ຄຸກ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ເມື່ອເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງສາດສະໜາຈັກພົບປະກັບສະມາຊິກຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ພວກເຮົາເຫັນດ້ວຍຕົວເອງວ່າໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ເປັນພະລັງແຫ່ງຄວາມດົງາມແນວໃດ. ພວກເຮົາຂໍສັນລະເສີນທ່ານສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານເຮັດເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງທຸກໆຄົນທັງປວງ.

ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ມີໜ້າທີ່ມອບໝາຍກັບວຽກງານທາງປະຊາສຳພັນກໍຮູ້ຕົວ ໄດ້ດີວ່າຄວາມຄິດເຫັນຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີອິດທິພົນ ແລະ ນັກສື່ສານໃນສະຫະລັດ ແລະ ຕະຫລອດທົ່ວໂລກໄດ້ເພີ່ມການສົນທະນາຂອງປະຊາຊົນກ່ຽວກັບສາດສະໜາຈັກ ແລະ ສະມາຊິກຂອງເຮົາ. ປັດໃຈພິເສດທີ່ເຂົ້າຫາຈຸດດຽວກັນໄດ້ເພີ່ມທະວີຄວາມຮູ້ສຶກຕົວກ່ຽວກັບສາດສະໜາຈັກ.¹

ຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບສາດສະໜາຈັກໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຈິງໃຈເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ແລະ ຄຳສອນຂອງເຮົາ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນສຸພາບ ແລະ ໄດ້ພະຍາຍາມບໍ່ໃຫ້ມີອະຄະຕິ, ຊຶ່ງເຮົາກໍມີຄວາມກະຕັນຍູ.

ເຮົາກໍເຂົ້າໃຈອີກວ່າຫລາຍຄົນກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງສັກສິດ. ເຈົ້າອາຈານ ໂລດ ແສກສ໌ ແຫ່ງປະເທດອັງກິດ, ເມື່ອກ່າວປາໄສຕໍ່ຜູ້ນຳຊາວກາໂຕລິກເມື່ອເດືອນທັນວາຜ່ານມານີ້ຢູ່ທີ່ມະຫາວິທະຍາໄລ ພອນທິ ພິໂກກອະໂກຣຽນ (Pontifical Gregorian),” ໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນວ່າຜູ້ຄົນສົນໃຈຝ່າຍໂລກຫລາຍຂະໜາດໃດ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ຜູ້ເຮັດຜິດກໍເປັນຜູ້ຮຸກຮານທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າໃນໂລກນີ້ ກໍບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງສັດທາຫລື ສາດສະໜາ.²

ພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນທີ່ແນະນຳອັນປະເສີດໃນພຣະຄຳພິມມອນກໍຄືຄວາມຝັນຂອງສາດສະດາລີໄຮກ່ຽວກັບຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ.³ ພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນນີ້ບັນຍາຍຢ່າງແຈ້ງຊັດເຖິງການທ້າທາຍຕໍ່ສັດທາທີ່ມີ

ຢູ່ໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ແບ່ງແຍກລະຫວ່າງຜູ້ຄົນທີ່ຮັກ, ນະມັດສະການ, ແລະ ຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ. ລິໄຮອະທິບາຍເຖິງການປະພຶດບາງຢ່າງ ທີ່ທຳລາຍສັດທາ. ບາງຄົນກຳຈອງຫອງ, ທະນົງຕົວ, ແລະ ໂງ່ຈ້າ. ເຂົາເຈົ້າສົນໃຈນຳພຽງແຕ່ສິ່ງ ທີ່ບາງຄົນຄິດຖືວ່າປັນຍາຂອງໂລກ.⁴ ອີກຄົນອື່ນກໍມີຄວາມສົນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ກໍຖືກຫລົງທາງໄປ ໃນໝອກແຫ່ງຄວາມມືດມົວ ແລະ ບາບຂອງໂລກ.⁵ ບາງຄົນກໍໄດ້ຊົມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ແລ້ວຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈເພາະຜູ້ຄົນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຕົກໄປໃນເສັ້ນທາງທີ່ຕ້ອງຫ້າມ.⁶

ສຸດທ້າຍ, ກໍມີຜູ້ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈດົນຕີແຫ່ງສັດທາ. ທ່ານຮູ້ຢູ່ວ່າທ່ານເປັນໃຜ. ທ່ານຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະ ພະຍາຍາມຕໍ່ໄປທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດ ແລະ ແບ່ງປັນຂ່າວສານຂອງ ພຣະອົງ, ໂດຍສະເພາະກັບຄອບຄົວຂອງທ່ານ.⁷ ທ່ານຄົງຢູ່ໃນຄວາມປອງດອງກັບການກະຕຸ້ນເຕືອນ ຂອງພຣະວິນຍານ, ຮູ້ສຶກຕົວຕໍ່ອຳນາດຂອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການປະພຶດທາງສາດສະໜາໃນ ບ້ານເຮືອນຂອງທ່ານ, ແລະ ພະຍາມຢ່າງພຽກພຽນທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດເໝືອນພຣະຄຣິດ ໃນຖານະ ສານຸສິດຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າທ່ານມີວຽກເຮັດຫລາຍຂະໜາດໃດ. ປາດສະຈາກການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ ທີ່ໄດ້ຄຳຈ້າງ, ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດວຽກງານຂອງສາດສະໜາຈັກນີ້ກໍຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບທ່ານ ສະມາຊິກຜູ້ອຸທິດຕົນ. ພວກເຮົາຮູ້ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບສະມາຊິກຂອງຝ່າຍອະທິການ ແລະ ປະທານສະເຕກ ແລະ ອີກຫລາຍໆຄົນທີ່ຈະທຸ້ມເທຫລາຍໆຊົ່ວໂມງໃນການຮັບໃຊ້ທີ່ອຸທິດຕົນ. ຝ່າຍກຳມະການຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ປະທານກຸ່ມເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເລີດໃນການເສຍສະລະທີ່ບໍ່ເຫັນ ແກ່ຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະກໍມີຢູ່ຕະຫລອດທົ່ວສາດສະໜາຈັກ, ໄປເຖິງສະໝຽນຜູ້ຮັກສາບັນທຶກ, ຄູສອນປະຈຳບ້ານ ແລະ ຄູຢັ້ງມສອນທີ່ຊື່ສັດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ສອນ ຫ້ອງຮຽນຕ່າງໆ. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກບຸນຄຸນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ຢ່າງກ້າຫານໃນຖານະຜູ້ນຳກຸ່ມລູກເສືອ ຫລື ເດັກອະນຸບານ. ພວກທ່ານຍັງມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຂອບໃຈສຳລັບສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຮັດ ແລະ ເປັນຢູ່!

ພວກເຮົາຮັບຮູ້ຢູ່ວ່າມີສະມາຊິກຜູ້ທີ່ບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ຄຳສອນບາງຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາກໍຢາກໃຫ້ສະມາຊິກຕົ້ນຂຶ້ນດ້ວຍສັດທາ ແລະ ເພີ່ມທະວີການມາໂບດ ແລະ ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຮັກລູກໆຂອງພຣະອົງທຸກໆຄົນ. ພຣະອົງປະສົງໃຫ້ເຂົາທຸກຄົນກັບ ຄືນໄປຫາພຣະອົງອີກ. ພຣະອົງປະສົງໃຫ້ທຸກຄົນປອງດອງຢູ່ກັບດິນຕີສັກສິດແຫ່ງສັດທາ. ການຊົດໃຊ້ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຂອງປະທານສຳລັບທຸກໆຄົນ.

ມັນຕ້ອງຖືກສອນ ແລະ ຖືກເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາຮັກ ແລະ ນັກຖືທຸກໆຄົນທີ່ລີໄຮໄດ້ບັນຍາຍເຖິງ.⁸ ຈິ່ງຈຳໄວ້ວ່າ, ມັນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາທີ່ຈະຕັດສິນ. ການຕັດສິນເປັນໜ້າທີ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁹ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງເຮົາໂດຍສະເພາະໃຫ້ມີ “ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຫລີກລ້ຽງຈາກການຕັດສິນຄົນອື່ນ.”¹⁰ ເພິ່ນຍັງໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະມາຊິກຜູ້ຊື່ສັດທຸກຄົນໃຫ້ຊ່ອຍກູ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົມລົດຊາດຂອງຜົນລະໄມ້ແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ແລ້ວໄດ້ຕົກເຮ່ຍໄປຄືກັບວ່າເປັນຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ພົບເສັ້ນທາງທີ່ຄັບ ແລະ ແຄບນັ້ນ. ເຮົາອະທິຖານວ່າເຂົາເຈົ້າຈະຈັບເຫລັກເສັ້ນເອົາໄວ້ ແລະ ຮັບສ່ວນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ “ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກຢ່າງເຫລືອລົ້ນ.”¹¹

ຂະນະທີ່ພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນຂອງລີໄຮຮ່ວມເຖິງທຸກໆຄົນ, ຈຸດຄຳສອນທີ່ສຳຄັນສຸດແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນນິລັນດອນຂອງຄອບຄົວ. “ຄອບຄົວຖືກແຕ່ງຕັ້ງຈາກພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນໜ່ວຍທີ່ສຳຄັນສຸດໃນການເວລາ ແລະ ໃນນິລັນດອນ.”¹² ເມື່ອລີໄຮໄດ້ຮັບສ່ວນຜົນລະໄມ້ຂອງຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ (ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ), ເພິ່ນໄດ້ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ “ຄອບຄົວ [ຂອງເພິ່ນ] ຮັບສ່ວນຜົນນັ້ນດ້ວຍ.”¹³

ຄວາມປາຖະໜາຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາແມ່ນຢາກລ້ຽງດູລູກໆຂອງເຮົາໃນຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ. ຫລັກທຳໜຶ່ງທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາສຳເລັດຜົນນີ້ກໍແມ່ນການຫລີກລ້ຽງຈາກການຕັດສິນຫລາຍເກີນໄປກ່ຽວກັບການປະພຶດທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ສະຫລາດແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນບາບ. ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ, ຕອນພັນລະຍາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີລູກຢູ່ນຳໃນບ້ານ, ແອວເດີ ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ ໄດ້ສອນວ່າມັນສຳຄັນທີ່ຈະໄຈ້ແຍກລະຫວ່າງຄວາມຜິດພາດຂອງຄົນໜຸ່ມ ຊຶ່ງຄວນໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນ ແລະ ບາບທີ່ຕ້ອງການການຕິຕຽນ ແລະ ການກັບໃຈ.¹⁴ ເມື່ອຂາດປັນຍາ, ລູກໆຂອງເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນ. ເມື່ອມີບາບ, ການກັບໃຈນັ້ນແມ່ນຈຳເປັນ.¹⁵ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນວ່າສິ່ງນີ້ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃນຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

ການປະຕິບັດທາງເລື່ອງສາດສະໜາໃນບ້ານເຮືອນໃຫ້ພອນຄອບຄົວເຮົາ. ການເປັນຕົວຢ່າງແຮ່ງສຳຄັນເປັນພິເສດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນຢູ່ສະທ້ອນສຽງດັງຫລາຍຈົນວ່າລູກໆຂອງເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸເກືອບຫ້າປີ, ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຂ່າວວ່ານ້ອງຊາຍໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ເມື່ອກຳປັ່ນລົບທີ່ລາວໄດ້ເປັນທະຫານຮັບໃຊ້ຖືກລະເບີດໃນຝັ່ງທະເລຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນໃກ້ຕອນທ້າຍຂອງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ.¹⁶ ຂ່າວນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ສະຫລົດໃຈຫລາຍ. ແມ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນ. ບໍ່ດົນຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປສ່ອງເບິ່ງໃນຫ້ອງເພື່ອຈະຮູ້ວ່າແມ່ເປັນຈັ່ງໃດ. ແມ່ໄດ້ນັ່ງຄູ່ເຂົ້າອະທິຖານຢູ່ຂ້າງຕຽງ. ຄວາມສະຫງົບສຸກໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າເພາະພໍ່ແມ່ໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ອະທິຖານ ແລະ ໃຫ້ຮັກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ນີ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ແມ່ໄດ້ເຮັດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີ. ແມ່ທີ່ນັ່ງອະທິຖານນຳລູກມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າຕົວຢ່າງໃດໆ.

ຂ່າວສານ, ການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ, ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ເປັນຫລັກສູດທີ່ຈຳເປັນຂອງຄອບຄົວເຮົາ. ບໍ່ມີຂໍ້ພຣະຄຳພີໃດບັນຍາຍເຖິງສັດທາຂອງເຮົາໄດ້ດີກວ່າ 2 ນິໄຟ 25:26 ວ່າ: “ແລະ ເຮົາກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດ, ເຮົາຊື່ນຊົມໃນພຣະຄຣິດ, ເຮົາສັ່ງສອນເລື່ອງພຣະຄຣິດ, ເຮົາພະຍາກອນເຖິງພຣະຄຣິດ, ແລະ ເຮົາຂຽນຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງເຮົາເພື່ອລູກຫລານຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຂົາຈະມອງຫາແຫລ່ງໃດເພື່ອການປົດບາບຂອງເຂົາ.”

ຫລັກທຳພື້ນຖານຢ່າງໜຶ່ງຈາກພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນຂອງລິໂຮກວ່າສະມາຊິກຜູ້ຊື່ສັດຕ້ອງຈັບເອົາຮາວເຫລັກນັ້ນໄວ້ໃຫ້ແໜ້ນເພື່ອຈະຮັກສາເຂົາເຈົ້າໄວ້ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຄັບ ແລະ ແຄບ ທີ່ນຳໄປສູ່ຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ. ມັນສຳຄັນຫລາຍສຳລັບສະມາຊິກທີ່ຈະອ່ານ, ໄຕ່ຕອງ, ແລະ ສຶກສາພຣະຄຳພີ.¹⁷

ພຣະຄຳພີມໍມອນແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ.¹⁸ ແນ່ນອນວ່າ, ຈະມີຜູ້ຄົນທີ່ປະໝາດຄວາມສຳຄັນ ຫລື ແມ່ນແຕ່ຈະເຍາະເຍີ້ຍປື້ມສັກສິດນີ້. ບາງຄົນໄດ້ໃຊ້ຄວາມຕະຫລົກ. ແຕ່ກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປສອນສາດສະໜາ, ອາຈານມະຫາວິທະຍາໄລຄົນໜຶ່ງໄດ້ອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານ ມາກ ທະເວນ ວ່າຖ້າທ່ານເອົາຄຳທີ່ວ່າ “ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ” ອອກຈາກພຣະຄຳພີມໍມອນ, ແລ້ວມັນ “ຈະເປັນພຽງແຕ່ປື້ມນ້ອຍຫົວໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.”¹⁹

ສອງສາມເດືອນຕໍ່ໄປ, ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ກຸ່ງລອນດອນ ປະເທດອັງກິດ, ອາຈານທີ່ມີຊື່ສຽງດັງຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາຈາກມະຫາວິທະຍາໄລ ອອກສະໂຟດ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານຊາວເອຢິບຄົນໜຶ່ງໃນຝ່າຍພາສາສີມິຕິກ, ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີມໍມອນ, ໄດ້ຕິດຕໍ່ຫາປະທານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ, ແລະ ໄດ້ພົບກັບຜູ້ສອນສາດສະໜາ. ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າເພິ່ນຍອມຮັບວ່າພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນການແປຂອງການຮຽນຮູ້ຂອງຊາວຢິວ ແລະ ວ່າພາສາຂອງຊາວເອຢິບສຳລັບຍຸກສະໄໝນັ້ນໄດ້ບັນຍາຍຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍມອນ.²⁰ ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຈາກຫລາຍໆຢ່າງທີ່ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ກຳແມ່ນຄຳຕໍ່ປະໂຫຍກດັ່ງ “ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ,” ທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າເປັນວິທີທີ່ເພິ່ນຈະແປຄຳສັບທີ່ຖືກໃຊ້ໃນການຂຽນພາສາສີມິຕິກເກົ່າແກ່ຄືກັນ.²¹ ອາຈານຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າຂະນະທີ່ວິທີທາງຄວາມຮຽນຮູ້ທີ່ອີງຕາມອາຊີບຂອງເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍເພິ່ນ, ແຕ່ມັນຍັງຈຳເປັນທີ່ຈະມີປະຈັກພະຍານທາງວິນຍານ. ຜ່ານການສຶກສາ ແລະ ການອະທິຖານເພິ່ນໄດ້ຮັບພະຍານທາງວິນຍານ ແລະ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ສະນັ້ນຄຳທີ່ນັກຕະຫລົກທີ່ມີຊື່ສຽງຄົນໜຶ່ງໄດ້ໃຊ້ເປັນຂໍ້ເຍາະເຍີ້ຍ, ນັກປາດອີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າເປັນຫລັກຖານອັນເລິກຊຶ້ງຂອງຄວາມຈິງຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນ, ທີ່ຖືກຍືນຍັນຕໍ່ເພິ່ນໂດຍພຣະວິນຍານ.

ຄວາມສຳຄັນຂອງຄຳສອນເລື່ອງອຳເພີໃຈທີ່ຮຽກຮ້ອງປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ພື້ນພູຄົນມາ
ໃໝ່ຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບສັດທາແທນສິ່ງທາງນອກ ຫລື ການພິສູດທາງວິທະຍາສາດ. ການເອົາຈິງເອົາຈັງ
ຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກເປີດເຜີຍ ດັ່ງເຊັ່ນຍິງພິມມະຈັນຈະຄອດລູກ ຫລື ການພື້ນຄົນພຣະຊົນຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ ຫລືວ່າໂຈເຊັບ ສະມິດ ແປພຣະຄຳພີໄດ້ແນວໃດ
ຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດ ຫລື ໃຫ້ຄວາມກ້າວໜ້າທາງວິນຍານ. ນີ້ເປັນເລື່ອງທາງສັດທາ. ໃນທີ່ສຸດ,
ຄຳແນະນຳຂອງໂມໂຣໂນວ່າໃຫ້ອ່ານ ແລະ ໄຕ່ຕອງ ແລະ ແລ້ວໃຫ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ
ເຕັມທີ, ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງ, ໃຫ້ຍືນຍັນຄວາມຈິງທາງພຣະຄຳພີໂດຍການເປັນພະຍານຂອງ
ພຣະວິນຍານຄືຄຳຕອບນັ້ນ.²² ນອກເໜືອຈາກນີ້, ເມື່ອເຮົາພັດທະນາໃຫ້ພຣະຄຳພີມີຄວາມສຳຄັນ
ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນໂດຍພຣະວິນຍານ ແລະ
ຈະໄດ້ຊົມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມດີງາມຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກປິຕິຍິນດີ, ຄວາມສຸກ, ແລະ
ຄວາມສັນຕິສຸກເປັນພິເສດ.²³

ແນ່ນອນວ່າ, ເສັ້ນທາງທີ່ແບ່ງແຍກຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງດົນຕີແຫ່ງສັດທາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າ ຫລື
ບໍ່ຢູ່ຢ່າງປອງດອງນັ້ນ ຄືການສຶກສາພຣະຄຳພີຢ່າງຈິງຈັງ. ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກປະທັບໃຈ
ຫລາຍວ່າສາດສະດາທີ່ຮັກຄົນໜຶ່ງ, ສະເປັນເຊີ ດັບບັນຍູ ຄິມໂບ, ໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່
ຈະຕ້ອງອ່ານ ແລະ ສຶກສາພຣະຄຳພີຕໍ່ໄປ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າພົບເຫັນວ່າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເອົາ
ໃຈໃສ່ຄວາມສຳພັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບສະຫວັນ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຫຼືທາງສະຫວັນຮັບຟັງ ແລະ
ສຽງທາງສະຫວັນບໍ່ເວົ້າຈາ, ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກ. ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ພຣະຄຳພີເສັ້ນທາງນັ້ນ
ກໍ່ແຄບເຂົ້າ ແລະ ສະພາບການທາງວິນຍານກໍ່ກັບຄືນມາ.”²⁴

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າເຮົາກຳລັງອ່ານພຣະຄຳພີມໍ່ມອນຢູ່ກັບລູກໆຂອງເຮົາເປັນປະຈຳ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ສົນທະນາເລື່ອງນີ້ກັບລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນຂໍ້ສັ່ງເກດສອງຂໍ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າຈະແບ່ງປັນກັບທ່ານ. ທຳອິດ, ຄວາມບໍ່ລົດລະໃນການອ່ານພຣະຄຳພີທຸກໆມື້ເປັນຄອບຄົວ.
ລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າບັນຍາຍຄວາມພະຍາຍາມອ່ານພຣະຄຳພີໃນຕອນເຊົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າກັບລູກ
ໄວລຸ້ນຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມຕະຫລົກ. ນາງ ແລະ ສາມີພາກັນລຸກແຕ່ເຊົ້າໆ, ຢ່າງໄປໃນໝອກທີ່ມີດມົວເພື່ອ
ໄປຈັບຮາວເຫລັກຕາມຂັ້ນໃດຂອງເຂົາເຈົ້າບ່ອນທີ່ຄອບຄົວເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອອ່ານພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມບໍ່ຫລົດລະເປັນຄຳຕອບ, ແລະ ອາລິມຕະຫລົກກໍ່ຊ່ອຍໄດ້ຄືກັນ. ມັນຮຽກຮ້ອງຄວາມພະຍາຍາມ
ຫລາຍຈາກສະມາຊິກໃນຄອບຄົວທຸກໆຄົນ, ທຸກໆມື້, ແຕ່ມັນກໍ່ຮຸ່ນຄ່າ. ຄວາມບໍ່ຫລົດລະເອົາຊະນະ
ອຸປະສັກຊົ່ວຄາວໄດ້.

ທີສອງຄືວິທີທີ່ລູກຊາຍຫລ້າຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພັນລະຍາຂອງລາວອ່ານພຣະຄຳພີກັບ
ຄອບຄົວໝູ່ມ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສອງໃນລູກສີ່ຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງອ່ານບໍ່ເປັນເທື່ອ. ສຳລັບລູກຜູ້ມີ
ອາຍຸຫຼ້າປີ ເຂົາເຈົ້າກໍມີນິທານນີ້ວ່າເພື່ອເປັນສັນຍານທີ່ເຂົາຕອບໄດ້ເພື່ອຈະໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເຕັມທີ່
ໃນການອ່ານພຣະຄຳພີເປັນຄອບຄົວ. ສັນຍານຂອງນີ້ວິທີ 1 ແມ່ນໃຫ້ພໍ່ອ່ານຊ້ຳ: “ແລະ ເຫດການ
ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ,” ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມ້ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງສາລະພາບວ່າຂ້າພະເຈົ້າ
ມັກຄວາມຈິງທີ່ວ່າສຳນວນນີ້ປະກົດວ່າມີຫລາຍ. ໂດຍບັງເອີນ, ສຳລັບຄວາມສົນໃຈຂອງຄອບຄົວ
ໝູ່ມ້ອຍແລ້ວ, ສັນຍານນີ້ວິທີ 2 ແມ່ນ “ແລ້ວເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າ”; ນີ້ວິທີ 3, 4, ແລະ 5 ແມ່ນຖືກ
ເລືອກໂດຍພໍ່ແມ່ ອີງຕາມຄຳທີ່ມີຢູ່ໃນບົດທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງອ່ານຢູ່.

ເຮົາຮູ້ວ່າການສຶກສາພຣະຄຳພີເປັນຄອບຄົວ ແລະ ການສັ່ງສັນໃນຄອບຄົວຈະບໍ່ສົມບູນແບບສະເໝີໄປ.
ບໍ່ວ່າການທ້າທາຍທີ່ທ່ານຈະປະເຊີນຈະເປັນແບບໃດກໍຕາມ, ຢ່າທີ່ຖອຍໃຈ.

ຂໍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າສັດທາໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະອົງແມ່ນການທົດລອງທີ່ສຳຄັນຂອງຊີວິດມະຕະ ແລະ ຈະເປັນໄປຕະຫລອດການ. ເໜືອທຸກສິ່ງ
ທັງໝົດ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງດິນຕີແຫ່ງສັດທາ,
ເຂົາຈະບໍ່ປອງດອງຢູ່ກັບພຣະວິນຍານ. ຕາມທີ່ສາດສະດານິໄຟໄດ້ສອນວ່າ, “ອ້າຍໄດ້ຍິນສຽງ
ຂອງພຣະອົງ ... ; ແລະ ພຣະອົງຮັບສັ່ງກັບອ້າຍດ້ວຍສຽງອັນຮຽບຮ້ອຍນີ້ມນວນ, ແຕ່ອ້າຍມີໃຈເກີນ
ກວ່າທີ່ຈະຮູ້ສຶກ, ອ້າຍຈຶ່ງຮູ້ສຶກໃນຄຳຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້.”²⁵

ຄຳສອນຂອງເຮົາກໍແຈ້ງຊັດດີ; ເຮົາຕ້ອງຮູ້ສຶກດີ ແລະ ມີຄວາມເບີກບານ. ເຮົາເນັ້ນໜັກເຖິງສັດທາ
ຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຍ້ານກົວຂອງເຮົາ. ເຮົາຊື່ນຊົມໃນຄວາມຮັບຮອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ວ່າພຣະອົງ
ຈະຢູ່ຄຽງຂ້າງເຮົາ ແລະ ປະທານການຊື່ນຳ ແລະ ການນຳພາໃຫ້ເຮົາ.²⁶ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນ
ພະຍານຕໍ່ຫົວໃຈຂອງເຮົາວ່າເຮົາມີພຣະບິດາໃນສະຫວັນທີ່ຊົງຮັກ, ທີ່ແຜນແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງ
ພຣະອົງສຳລັບການໄຖ່ຂອງເຮົາຈະບັນລຸຜົນໃນທຸກໆດ້ານເພາະການເສຍສະລະຊິດໃຊ້ຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຕາມທີ່ນາງເນໂອມີ ດັບບັນຍູ ແຣນໂດ, ນັກປະພັນເພງ “ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ,” ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ:
“ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງນຳພາ; ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຮັບຮອງວ່າ ຄວາມຍ້ານກົວ
ນັ້ນຈະຫາຍໄປເມື່ອສັດທາຍິນຍົງຢູ່.”²⁷

ສະນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຢູ່ໃນຈຸດໃດກໍຕາມໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເປັນສາມຮາກສິດໃນພາບທີ່ມາ ໃຫ້ເຫັນຂອງລີໄຮ, ພາຍໃນຕົວເຮົາເອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຮົາ ໃຫ້ຕັ້ງໃຈບຸກໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ນີ້ ທີ່ຈະຮັບເອົາຂອງປະທານແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນທີ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າເຮົາຈະຄົງຢູ່ຢ່າງປອງດອງກັບດິນຕີແຫ່ງສັດທາ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 1:30.
2. Jonathan Sacks, “Has Europe Lost Its Soul?” (address delivered on Dec. 12, 2011, at the Pontifical Gregorian University), chief Rabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. ເບິ່ງ 1 Nephi 8.
4. ເບິ່ງ 1 Nephi 8:27; 11:35.
5. ເບິ່ງ 1 Nephi 8:23; 12:17.
6. 1 ນິໄຟ 8:28.
7. ເບິ່ງ 1 Nephi 8:30.
8. ຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແມ່ນໃຫ້ຊອກຫາແກະທີ່ຫລົງທາງໄປ; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 18:12-14.
9. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 5:22; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 7:1–2 ນຳອີກ.
10. Thomas S. Monson, “May You Have Courage,” *Liahona* and *Ensign*, May 2009, 124.
11. 1 ນິໄຟ 8:12.
12. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.1.1.
13. 1 ນິໄຟ 8:12.
14. ເບິ່ງ Dallin H. Oaks, “Sins and Mistakes,” *Ensign*, Oct. 1996, 62. ແອວເດີໂອກໄດ້ ສອນກຽວກັບແນວຄິດນີ້ ຕອນເພິ່ນເປັນປະທານຂອງມະຫາວິທະຍາໄລບຣິກຳ ຢັງ ລະຫວ່າງປີ 1980.
15. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 1:25–27.
16. ເບິ່ງ Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn played football as a quarterback for Brigham Young University in

the fall of 1941. The day after the attack on Pearl Harbor, December 8, 1941, he enlisted in the US Navy. He was killed on May 11, 1945, by enemy bombing attacks against the USS *Bunker Hill* and was buried at sea.

17. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 5:39.

18. ເບິ່ງ Ezra Taft Benson, “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 4; or *Liahona* and *Ensign*, Oct. 2011, 52.

19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), 127–28. Each new generation is presented with Twain’s comments as if they were a significant new discovery. There is usually little reference to the fact that Mark Twain was equally dismissive of Christianity and religion in general.

20. ເບິ່ງ 1 Nephi 1:2.

21. I met Dr. Ebeid Sarofim in London when the elders were teaching him. See also N. Eldon Tanner, in Conference Report, Apr. 1962, 53. Many scholars of ancient Semitic and Egyptian writings have noted the repetitive use of the conjunctive phrase “And it came to pass” at the beginning of sentences; see Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2nd ed. (1988), 150.

22. ເບິ່ງ ໂມໂຣໂນ 10:4; ມີຄົນທີ່ສິ່ງໃສ່ສ່ວນນ້ອຍທີ່ໄດ້ທົດລອງສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈແທ້.

23. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 59:23.

24. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 67.

25. ເບິ່ງ 1 Nephi 17:45; see also Ezra Taft Benson, “Seek the Spirit of the Lord,” *Tambuli*, Sept. 1988, 5; *Ensign*, Apr. 1988, 4: “We hear the words of the Lord most often by a feeling. If we are humble and sensitive, the Lord will prompt us through our feelings.”

26. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 68:6.

27. “When Faith Endures,” *Hymns*, no. 128.

ວິທີທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ ແລະ ການດົນໃຈສໍາລັບຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງທ່ານ

ໂດຍ ແອວເດີ ຣິເຈີດ ຈີ ສະກາດ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ກ່າວຢູ່ເທິງແທ່ນປາໄສນີ້ກໍຮູ້ສຶກເຖິງພະລັງ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຂອງສະມາຊິກ ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຢ່າງດຽວກັນນັ້ນຈາກຄູ່ຄອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ຂອບໃຈຫລາຍໆຈົນນີ້.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສີ່ສານຂໍ້ມູນສໍາຄັນທີ່ເຮົາຕ້ອງການເພື່ອນໍາພາເຮົາໃນການເດີນທາງຂອງເຮົາຢູ່ເທິງ ໂລກມະຕະ. ເມື່ອຂໍ້ມູນນັ້ນຊັດເຈນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ສໍາຄັນ, ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຊື່ວ່າເປັນການເປີດ ເຜີຍ. ເມື່ອມັນເປັນການກະຕຸ້ນຕາມລໍາດັບທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບເລື້ອຍໆ ເພື່ອນໍາພາເຮົາແຕ່ລະບາດກ້າວທີ່ນໍາ ໄປສູ່ເປົ້າໝາຍທີ່ມີຄຸນຄ່າ, ສໍາລັບຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້ານີ້, ມັນເປັນຄວາມດົນໃຈ.

ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງການເປີດເຜີຍອາດເປັນການນໍາພາທີ່ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບບັນຍູ ຄົມໂບ ໄດ້ຮັບ ຫລັງຈາກການອ້ອນວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນເວລາອັນຍາວນານ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບ ການປະທານຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊາຍທີ່ຊອບທຳທຸກຄົນໃນສາດສະໜາຈັກໃນວັນເວລາທີ່ມັນ ໄດ້ມີໃຫ້ພຽງແຕ່ສໍາລັບບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ.

ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງການເປີດເຜີຍຄືການຊື່ນໍາທີ່ຖືກມອບໃຫ້ສາດສະດາໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າພວກເຮົາເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ໄດ້ເປັນຕົວເຮົາເອງໃນທີ່ປະທັບຂອງເຫລົ່າທູດແຫ່ງ ສະຫວັນ ແລະ ຜູ້ຄົນແຫ່ງສະຫວັນ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ແຍກຈາກເຂົາເຈົ້າ. ... ພວກເຮົາກ່ຽວພັນ ກັບຍາດພີ່ນ້ອງ, ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ, ... ຜູ້ທີ່ໄດ້ໄປສູ່ໂລກແຫ່ງວິນຍານກ່ອນເຮົາ. ເຮົາບໍ່ສາມາດລືມເຂົາເຈົ້າໄດ້; ເຮົາຈະບໍ່ເຊົາຮັກເຂົາເຈົ້າ; ເຮົາເກັບເຂົາເຈົ້າໄວ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ໃນຄວາມຊົງຈໍາ, ແລະ ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມກັນຢູ່ກັບເຂົາເຈົ້າໂດຍຄວາມສໍາພັນ ທີ່ເຮົາຕັດຂາດບໍ່ໄດ້. ... ຖ້ານີ້ເປັນແບບດຽວກັບພວກເຮົາໃນສະພາບການທີ່ຈໍາກັດຂອງເຮົາ,

ອ້ອມຮອບຢູ່ກັບຄວາມອ່ອນແອທາງໂລກຂອງເຮົາ, ... ມັນຈະແນ່ນອນພຽງໃດ .... ທີ່ຈະເຊື່ອວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊື່ສັດ, ທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ .... ສາມາດເຫັນໄດ້ດີກວ່າທີ່ເຮົາສາມາດເຫັນເຂົາເຈົ້າ; ວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາດີກວ່າເຮົາຮູ້ຈັກເຂົາເຈົ້າ. ... ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າ ເຫັນເຮົາ, ເຂົາເຈົ້າເປັນທ່ວງນຳຄວາມຜາສຸກຂອງເຮົາ, ເຂົາເຈົ້າຮັກເຮົາໃນເວລານີ້ຫລາຍກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ໃນເວລານີ້ເຂົາເຈົ້າເຫັນອັນຕະລາຍທີ່ລ້ຽວງເຮົາ; ... ຄວາມຮັກທີ່ເຂົາເຈົ້າມີໃຫ້ເຮົາ ແລະ ຄວາມ ປາຖະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າສຳລັບຄວາມປອດໄພຂອງເຮົາຕ້ອງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທີ່ເຮົາຮູ້ສຶກສຳລັບຕົວເຮົາເອງ.”¹

ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກແພງທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ແລ້ວເຂັ້ມແຂງໄດ້. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ໂດຍຄວາມພະຍາຍາມທີ່ເດັດດ່ຽວຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ ຖືກຕ້ອງຕໍ່ໄປ. ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາກັບບຸກຄົນທີ່ເຮົາຮັກທີ່ໄດ້ເສຍໄປ ແລ້ວເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ໂດຍການຍອມຮັບວ່າການຈາກໄປນັ້ນ ເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ ແລະ ວ່າພັນທະສັນຍາ ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນພຣະວິຫານນັ້ນເປັນຊົ່ວນິລັນດອນ. ເມື່ອຖືກຮັກສາຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ມັນຈະເຮັດ ໃຫ້ການບັນລຸຄຳສັນຍານິລັນດອນທີ່ມີຢູ່ໃນພັນທະສັນຍານັ້ນແນ່ນອນ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນເຕືອນຢ່າງແຮງກ້າຈາກພຣະວິນຍານວ່າໃຫ້ຂໍຍິງສາວຜູ້ສວຍງາມ ຄົນໜຶ່ງຊື່ ຈິນນິນ ວອດກິນ ໃຫ້ໄປຜະນຶກກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ພຣະວິຫານ.

ບົດຮຽນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບົດໜຶ່ງທີ່ເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄືທີ່ຈະທູນຂໍ. ເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຢາກ ໃຫ້ເຮົາອະທິຖານຫາພຣະອົງ ແລະ ທູນຂໍ? ເພາະວ່ານັ້ນເປັນວິທີທາງທີ່ການເປີດເຜີຍຈະຖືກໄດ້ຮັບ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບເລື່ອງທີ່ຍາກລຳບາກ, ນີ້ເປັນວິທີທາງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມ ຈະເຂົ້າໃຈວ່າຈະເຮັດຫຍັງແດ່. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືສິນອົດເຂົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະທິຖານເພື່ອຈະໄດ້ພົບ ແລະ ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອ. ຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນວົງຈອນ. ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມອ່ານຂໍ້ພຣະຄຳພີ; ຂ້າພະເຈົ້າໂຕ້ຕອງຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ນັ້ນ ແລະ ອະທິຖານຂໍຄວາມດົນໃຈ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະໂຕ້ຕອງ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອຈະຮູ້ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍຢ່າງຈະເຂົ້າມາພ້ອມຄວາມເຂົ້າໃຈຄຳສອນທີ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນແບບແຜນນັ້ນທີ່ເປັນວິທີທາງທີ່ດີທີ່ຈະຮຽນຮູ້ຈາກພຣະຄຳພີ.

ຍັງມີຫລັກທຳບາງຢ່າງທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ທີ່ຈະເພີ່ມພູນການເປີດເຜີຍ. ທຳອິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດ ຄວາມໂມໂຫ ຫລື ຄວາມເຈັບປວດ ຫລື ການປ້ອງກັນຕົວຈະຂັບໄລ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອອກໄປ. ອາລົມ ເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງຖືກກຳຈັດອອກໄປ, ຫລື ໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍນັ້ນຈະມີໜ້ອຍ.

ອີກຫລັກທຳອີກຢ່າງໜຶ່ງຄື ໃຫ້ລະມັດລະວັງກັບຄວາມຕະຫລົກ. ສຽງຫົວທີ່ບໍ່ເໝາະສົມຈະເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ພໍພຣະໄທ. ຄວາມຕະຫລົກທີ່ດີຈະຊ່ວຍໃນການເປີດເຜີຍ; ຄວາມຕະຫລົກຄືການປົດປ່ອຍຄວາມກົດດັນຂອງຊີວິດອອກໄປ.

ສັດຕູຂອງການເປີດເຜີຍອີກຢ່າງໜຶ່ງຈະມາຈາກການເວົ້າເກີນຄວາມຈິງ ຫລື ສຽງດັງພິລິກໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວ. ການເວົ້າຈາງບຸງ ແລະ ລະມັດລະວັງຈະສົ່ງເສີມອຳນາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ການສື່ສານທາງວິນຍານຄືສຸຂະພາບ. ການອອກກຳລັງກາຍ, ການຫລັບນອນທີ່ສົມຄວນ, ແລະ ການເລືອກອາຫານການກິນທີ່ດີຈະເພີ່ມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ເຂົ້າໃຈການເປີດເຜີຍ. ເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ເປັນເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນລະຍະຊີວິດຂອງເຮົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ທັງຄຸນນະພາບແຫ່ງການຮັບໃຊ້ນັ້ນ ແລະ ຄວາມຜາສຸກຂອງເຮົາດີຂຶ້ນໂດຍການເລືອກທີ່ເໝາະສົມຢ່າງລະມັດລະວັງ.

ມັນສຳຄັນທີ່ກົດຈະກຳປະຈຳວັນຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ກົດກັນເຮົາຈາກການຟັງພຣະວິນຍານ.

ການເປີດເຜີຍຖືກມອບໃຫ້ໃນຄວາມຝັນຄືກັນ ເມື່ອມີການປ່ຽນສະພາບຈາກການນອນຫລັບຫາການຕື່ນຕົວທີ່ເກືອບສັງເກດເຫັນບໍ່ໄດ້. ຖ້າທ່ານພະຍາຍາມຈະບັນທຶກມັນໄວ້ໃນທັນທີ, ທ່ານຈະສາມາດບັນທຶກລາຍລະອຽດໄດ້ດີ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະຄ່ອຍໆຫາຍໄປຢ່າງວ່ອງໄວ. ການສື່ສານທີ່ດົນໃຈໃນກາງຄືນທົ່ວໄປແລ້ວຈະຕິດຕາມມາດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນສັກສິດສຳລັບປະສົບການທັງໝົດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຊ້ບຸກຄົນທີ່ເຮົາມີຄວາມນັກຖືຫລາຍທີ່ຈະສອນຄວາມຈິງໃຫ້ເຮົາໃນຄວາມຝັນ ເພາະວ່າເຮົາໄວ້ວາງໃຈເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຈະຮັບຟັງຄຳແນະນຳຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຫ້ການສັ່ງສອນນັ້ນຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ໃນຄວາມຝັນນັ້ນພຣະອົງອາດເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຈະສຳພັດຫົວໃຈໂດຍການສັ່ງສອນຈາກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ນັບຖື.

ເມື່ອມັນເປັນເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງສາມາດນຳສິ່ງໃດກໍໄດ້ມາສູ່ຄວາມຈິດຈຳຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາ. ຄວາມເທັດຈິງນີ້ຄວນບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາອ່ອນແອທີ່ຈະບັນທຶກຄວາມປະທັບໃຈຈາກພຣະວິນຍານ. ຂັ້ນຕອນຂອງການຫວນຄິດໂດຍການດົນໃຈຈະຖືກເພີ່ມພູນໂດຍການບັນທຶກມັນໄວ້ຢ່າງລະມັດລະວັງ. ການບັນທຶກການດົນໃຈຢ່າງລະມັດລະວັງນັ້ນຈະສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າການສື່ສານຂອງພຣະອົງນັ້ນສັກສິດສຳລັບເຮົາ. ການບັນທຶກການຊື່ນຳດັ່ງກ່າວຈາກພຣະວິນຍານຄວນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກການສູນເສຍ ຫລື ຈາກການລ່ວງລ້ຳຂອງຄົນອື່ນ.

ພຣະຄຳພີໃຫ້ການຍືນຍັນທີ່ຄ່ອງແຄ້ວວ່າຄວາມຈິງ, ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ຈະເປີດປະຕູໄປສູ່ການດົນໃຈແນວໃດ ທີ່ຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ ແລະ ເມື່ອຈຳເປັນອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນຈະເພີ່ມຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ. ພຣະຄຳພີສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມສາມາດຂອງຄົນອື່ນທີ່ຈະເອົາຊະນະການທ້າທາຍທີ່ຍາກລຳບາກ, ໜ້າສົງໄສ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າຈະເອົາຊະນະບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ຕ້ອງການ. ຂະນະທີ່ທ່ານຄິດໄຕ່ຕອງຕົວຢ່າງເຫລົ່ານີ້, ການຍືນຍັນທີ່ງຽບສະຫງົບຈະເຂົ້າມາຜ່ານພຣະວິນຍານວ່າປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າຈິງ. ທ່ານຈະມາຮູ້ວ່າຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທີ່ຄ້າຍກັນນີ້ກໍມີໄວ້ໃຫ້ທ່ານຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳນົດໄວ້.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນບຸກຄົນທີ່ປະເຊີນກັບການທ້າທາຍ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮູ້ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເມື່ອມັນເກີນປະສົບການຂອງເຂົາເຈົ້າເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າພຣະອົງຈະນຳພາເຂົາເຈົ້າໄປສູ່ຂໍ້ແກ້ໄຂທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງຮີບດ່ວນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການສອນຈາກເບື້ອງບົນ. ເຮົາຄວນຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນດ້ວຍອຳນາດ, ເພື່ອເຮົາຈະຮັບແມ່ນແຕ່ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້.² ຄຳທີ່ວ່າຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດອາດປະກົດວ່າໜ້າງົງງັນ. ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ອະທິບາຍເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, “ທ່ານສາມາດເອົາສຳນວນທີ່ວ່າ, ‘ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ’ ມາແທນຄຳເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.”³

ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າຄົນໆນັ້ນຕ້ອງສະອາດທັງທາງຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍເພື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສາມາດດົນໃຈເຂົາ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າເຈດຕະນາຂອງເຂົາຕ້ອງບໍລິສຸດ. ຄົນທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງພຣະອົງຈະໄວ້ວາງໃຈເຂົາ; ບຸກຄົນໆນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະອົງເພື່ອຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ ແລະ ຕາມທີ່ຈຳເປັນຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກສະຫວັນ ຫລື ຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນ.

ເພື່ອເລື່ອງທາງວິນຍານຈະເຕີບໂຕໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ມີໄວ້ໃຫ້ຫລາຍເມື່ອຕ້ອງການ, ມັນຕ້ອງຖືກບຸກຝັງຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຊອບທຳ. ຄວາມຍິ່ງຍະໂສ, ຄວາມຈອງຫອງ, ແລະ ຄວາມອວດດີເປັນເໝືອນໜ້າດິນພື້ນທີ່ທີ່ຈະບໍ່ເກີດຜົນທາງວິນຍານ.

ຄວາມຖ່ອມຕົວເປັນພື້ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນບ່ອນທີ່ຄວາມເປັນຝ່າຍວິນຍານຈະເຕີບໂຕ ແລະ ອອກໝາກຜົນແຫ່ງການດົນໃຈທີ່ຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ມັນພາເຮົາເຂົ້າສູ່ອຳນາດຈາກສະຫວັນທີ່ຈະສຳເລັດສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ຄວາມຖ່ອມຕົວມີລັກສະນະທີ່ລ້ຳຄ່າສອງຢ່າງ: ຄວາມສາມາດທີ່ຈະຍອມຮັບຕໍ່ຄຳສອນຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງການເຈດຕະນາ. ບຸກຄົນໆໜຶ່ງທີ່ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍຄວາມ

ປາຖະໜາຫາຄວາມສັນລະເສີນ ຫລື ຄວາມຍ້ອງຍໍຈະບໍ່ມີສິດໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນຈາກພຣະວິນຍານ. ການດົນໃຈເຮັດໃຫ້ເຮົາມີສິດທີ່ຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ ແລະ ເມື່ອຈຳເປັນຈະນຳໄປສູ່ອຳນາດຈາກ ສະຫວັນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສຳເລັດສິ່ງນັ້ນ. ບຸກຄົນທີ່ອວດດີ, ປ່ອຍໃຫ້ອາລົມຂອງເຂົາມີອິດທິພົນ ຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາ, ຫລື ປ່ອຍໃຫ້ອິດທິພົນ ຫລື ແຮງກົດດັນຈາກອີກຄົນໜຶ່ງເພື່ອຄວບຄຸມ ການກະທຳຂອງເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈ ຫລື ຖືກນຳພາຢ່າງມີພະລັງໂດຍພຣະວິນຍານ.

ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດໃນຖານະເຄື່ອງມືແທນຄົນອື່ນ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈງ່າຍກວ່າເມື່ອເຮົາຄິດນຳ ແຕ່ເລື່ອງຂອງຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ. ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພີ່ມ ການຊັ້ນນຳນັ້ນ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮົາເອງ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບໍ່ໄດ້ສິ່ງເຮົາມາເທິງໂລກເພື່ອໃຫ້ລົ້ມເຫລວ ແຕ່ໃຫ້ສຳເລັດຜົນຢ່າງຮຸ່ງໂລດ. ມັນອາດເບິ່ງຄືວ່າເປັນເລື່ອງກົງກັນຂ້າມ, ແຕ່ນັ້ນຈຶ່ງເປັນສາເຫດທີ່ການຮັບຮູ້ຄຳຕອບຕໍ່ການອະທິຖານ ບາງເທື່ອຈະເປັນເລື່ອງຍາກ.

ບາງເທື່ອເຮົາອາດພະຍາຍາມປະເຊີນກັບຊີວິດແບບບໍ່ສະຫລາດ ໂດຍເພິ່ງປະສົບການ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຕົວເອງ. ຈະເປັນສິ່ງສະຫລາດກວ່າຖ້າຫາກເຮົາສະແຫວງຫາຜ່ານການອະທິຖານ ແລະ ການດົນໃຈຈາກສະຫວັນເພື່ອຈະຮູ້ວ່າຈະເຮັດຫຍັງແດ່. ການເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາເຈົ້າຮັບຮອງວ່າ ເມື່ອຈຳເປັນ, ເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດມີສິດຮັບອຳນາດຈາກສະຫວັນທີ່ຈະສຳເລັດວັດຖຸປະສົງທີ່ຖືກດົນໃຈ.

ເໝືອນດັ່ງເຮົາທັງຫລາຍ, ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ຫລັກຖານຂອງຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແລ້ວ. ເພື່ອຈະເປີດຕາຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຕາຂອງເຮົາດ້ວຍ, ການເປີດເຜີຍນີ້ ຖືກມອບໃຫ້ຜ່ານໂຈເຊັບ ສະມິດ ວ່າ:

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກອໍລິເວີວ່າເພິ່ນໄດ້ເປັນສຸກເພາະສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄປ; ເພາະເພິ່ນໄດ້ທູນຖາມ ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ, ຫລາຍໆຄັ້ງພຽງໃດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຖາມເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ເພິ່ນຄົງບໍ່ມາຍັງທີ່ທີ່ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ໃນເວລານັ້ນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບອໍລິເວີວ່າ ເພິ່ນຮູ້ວ່າເພິ່ນສອບຖາມພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນສະຫວ່າງ ແລະ ບັດນີ້ພຣະອົງບອກເພິ່ນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອເພິ່ນຈະຮູ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບ ຄວາມສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ.⁴

ຖ້າທ່ານຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ, ຈຶ່ງໂຕ້ຕອງຂໍພຣະຄຳພິເຫລົ່ານີ້—
ແລ້ວໃຫ້ຊອກຫາຫລັກຖານນັ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານຢ່າງລະມັດລະວັງ ເຖິງຄຳຕອບທີ່ພຣະອົງອາດຕອບທ່ານ
ໄປແລ້ວ.

ຈຸດຊີ້ບອກສອງຈຸດວ່າຄວາມຮູ້ສຶກ ຫລື ການກະຕຸ້ນນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າກໍຄື ມັນຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມ
ສະຫງົບສຸກໃນຫົວໃຈຂອງທ່ານ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກງຽບງຽມທີ່ອົບອຸ່ນ. ເມື່ອທ່ານເຮັດຕາມຫລັກທຳດັ່ງທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວມານັ້ນ, ທ່ານຈະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນການເປີດເຜີຍໃນເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກໃນຊີວິດ
ຂອງທ່ານ.

ເມື່ອທ່ານຕິດຕາມກະແສຂອງການນຳພາຈາກສະຫວັນດີເທົ່າໃດ, ຄວາມສຸກຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ
ໃນນິລັນດອນແຮງຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ພ້ອມນັ້ນຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ຄວາມສາມາດ
ຂອງທ່ານທີ່ຈະຮັບໃຊ້ແຮງຈະອຸດົມສົມບູນຫລາຍຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈທັງໝົດວ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ
ໄດ້ແນວໃດ, ແຕ່ກະແສນັ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານຈະບໍ່ເອົາອຳເພີໃຈຂອງທ່ານໄປ. ຂອງປະທານແຫ່ງອຳເພີໃຈ
ທາງສິນທຳນັ້ນສຳຄັນຫລາຍສຳລັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງເຮົາ ພຣະອົງຈຶ່ງເຕັມໃຈສູນເສຍ
ຈຳນວນໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງລູກທາງວິນຍານຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັກສາອຳເພີໃຈເອົາໄວ້.
ທ່ານສາມາດຕັດສິນການເລືອກທີ່ທ່ານເລືອກ; ການຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຈະນຳຄວາມ
ສະຫງົບສຸກທາງຄວາມຄິດ ແລະ ຫົວໃຈມາໃຫ້.

ຖ້າການເລືອກຂອງທ່ານຜິດພາດ, ຍັງມີທາງກັບຄືນຜ່ານການກັບໃຈ. ເມື່ອເງື່ອນໄຂຂອງມັນຖືກສະໜອງ
ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ການຊິດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ຈະໃຫ້ການປົດປ່ອຍ
ຈາກຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳສຳລັບຄວາມຜິດພາດທີ່ໄດ້ເຮັດລົງໄປ. ມັນເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່
ອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ງົດງາມເໝືອນການປຽບທຽບໃດໆ. ຂະນະທີ່ທ່ານດຳລົງຊີວິດຢ່າງຊອບທຳຕໍ່ໄປ,
ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນສະເໝີໄປເພື່ອຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ບາງເທື່ອການພົບເຫັນສິ່ງຈະຕ້ອງເຮັດ
ຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຫລາຍໃນສ່ວນຂອງທ່ານ. ແຕ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການ
ກະຕຸ້ນເຕືອນເພື່ອຈະຮູ້ວ່າຈະເຮັດຫຍັງເມື່ອທ່ານສະໜອງເງື່ອນໄຂສຳລັບການນຳພາຈາກສະຫວັນ
ດັ່ງກ່າວໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ດັ່ງເຊັ່ນ, ການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ
ໃນແຜ່ນແຫ່ງຄວາມສຸກຈາກສະຫວັນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ການຫລີກລ້ຽງສິ່ງໃດໆທີ່ກົງກັນ
ຂ້າມກັບແຜນນັ້ນ.

ການສື່ສານກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຫລິ້ນໆ. ມັນເປັນສິດທິພິເສດ
ທີ່ສຳຄັນ. ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບຫລັກທຳນິລັນດອນທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງ. ເຮົາໄດ້ຮັບມັນຈາກພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນ

ສະຫວັນໃນການຕອບສະໜອງຕໍ່ສັດທາ, ການເຊື່ອຟັງ, ແລະ ການນຳໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຮົາ
ຢ່າງເໝາະສົມ.

ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງດົນໃຈທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ນຳໃຊ້ຫລັກກທຳຕ່າງໆທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການເປີດເຜີຍ
ແລະ ການດົນໃຈສ່ວນຕົວໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Apr. 1916, 2–3; see also *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 430–31.
2. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 43:16.
3. ເບິ່ງ *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 34.
4. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 6:14–15.

ອຳນາດຂອງສະຫວັນ

ໂດຍ ແອວເດີ ເດວິດ ເອ ແບັດນາ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນທີ່ເຮົາ ຜູ້ທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດສາມາດນະມັດສະການຮ່ວມກັນເປັນກຸ່ມໃຫຍ່. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ ແລະ ຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນໃນຄວາມມີຄ່າຄວນຂອງທ່ານ ແລະ ອິດທິພົນອັນດີງາມທີ່ມີໃນທົ່ວໂລກຂອງທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານແຕ່ລະຄົນໃຫ້ໄຕ່ຕອງເຖິງວິທີທີ່ທ່ານຈະຕອບໂຕ້ຕໍ່ຄຳຖາມທີ່ປະທານເດວິດ ໂອມິກເຄ ໄດ້ປະກາດຕໍ່ສາມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວວ່າ: “ຖ້າໃນເວລານີ້ທ່ານແຕ່ລະຄົນຖືກຖາມໃຫ້ກ່າວຂໍ້ດຽວ ຫລື ຄຳດຽວເຖິງຈຸດເດັ່ນຂອງສາດສະໜາຈັກ, ທ່ານຈະຕອບວ່າແນວໃດ?” (“The Mission of the Church and Its Members,” Improvement Era, Nov. 1956, 781).

ປະທານມິກເຄໄດ້ຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂອງເພິ່ນເອງວ່າ, “ສິດອຳນາດອັນສັກສິດ” ຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍແຕກຕ່າງຈາກສາດສະໜາຈັກອື່ນໆທີ່ປະກາດວ່າສິດອຳນາດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ສືບເຄົ້າມາຈາກປະຫວັດສາດກ່ຽວຂ້ອງກັບການດຳລົງຕຳແໜ່ງຕໍ່, ຈາກພຣະຄຳພີ, ຫລື ຈາກການຝຶກຝົນທາງວິຊາການສາດສະໜາ. ເຮົາປະກາດຢ່າງພິເສດວ່າສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ດ້ວຍການວາງມືໂດຍກົງຈາກທູດແຫ່ງສະຫວັນມອບໃຫ້ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ.

ຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເນັ້ນໜັກເຖິງຖານະປະໂລຫິດອັນສັກສິດນີ້ ແລະ ອຳນາດຂອງສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງສຳລັບການຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂະນະທີ່ເຮົາຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງອັນສຳຄັນເຫລົ່ານີ້.

ສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ

ຖານະປະໂລຫິດແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືກມອມໃຫ້ແກ່ມະນຸດໃນໂລກເພື່ອກະທຳໃນທຸກຢ່າງສຳລັບການລອດຂອງມະນຸດ. (ເບິ່ງ Spencer W. Kimball, “The Example of Abraham,” *Ensign*, June 1975, 3). ຖານະປະໂລຫິດເປັນວິທີທາງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳຜ່ານມະນຸດເພື່ອຮັກສາຈິດວິນຍານ. ລັກສະນະອັນໜຶ່ງທີ່ດີເດັ່ນຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ທັງໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ໃນສະໄໝນີ້, ກໍຄືອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຈະບໍ່ມີສາດສະໜາຈັກອັນແທ້ຈິງຖ້າປາສະຈາກສິດອຳນາດອັນສັກສິດ.

ມະນຸດທຳມະດາໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ຄຸນສົມບັດເພື່ອຮັບຕຳແໜ່ງຂອງຖານະປະໂລຫິດແມ່ນການມີຄ່າຄວນ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈ—ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີປະສົບການ, ຄວາມຊຸ່ງຊານ ຫລື ມີຄວາມຮູ້.

ແບບແຜນເພື່ອຈະໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ບັນຍາຍໃວ້ໃນຫລັກທຳແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີຫ້າວ່າ: “ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍການພະຍາກອນ ແລະ ໂດຍການວາງມືໂດຍຜູ້ມີສິດອຳນາດ ເພື່ອໃຫ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ປະຕິບັດພິທີການຕາມມັນ.” ເພາະສະນັ້ນຊາຍໜຸ່ມ ຫລື ຊາຍຄົນໜຶ່ງຈະໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຮັບຕຳແໜ່ງອັນສະເພາະໂດຍຜູ້ທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຜູ້ນຳຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຂໍ້ກະແຈແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດອັນຈຳເປັນ.

ຜູ້ທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດຖືກຄາດຫວັງທີ່ຈະໃຊ້ສິດອຳນາດອັນສັກສິດນີ້ຕາມຄວາມນິກົດ, ຄວາມປະສົງ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຖານະປະໂລຫິດບໍ່ແມ່ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ. ຖານະປະໂລຫິດແມ່ນໃຊ້ເພື່ອການຮັບໃຊ້ສະເໝີ, ການໃຫ້ພອນ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

ຖານະປະໂລຫິດອັນສູງກວ່າຈະໄດ້ຮັບໂດຍພັນທະສັນຍາຢ່າງຈິງຈັງຊຶ່ງຮວມດ້ວຍຂໍ້ຜູກມັດທີ່ຈະປະຕິບັດໂດຍສິດອຳນາດ (ເບິ່ງ D&C 68:8) ແລະ ຕາມຕຳແໜ່ງ (ເບິ່ງ D&C 107:99) ທີ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຖືສິດອຳນາດອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາເປັນຕົວແທນເພື່ອໃຫ້ປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ລໍຖ້າຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ (ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:26). ລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງຖານະປະໂລຫິດຕ້ອງມີຄວາມຫ້າວຫັນບໍ່ແມ່ນຢູ່ລ້າງ.

ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເັນສັນ ໄດ້ສອນວ່າ: “ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດແລ້ວຢູ່ລ້າງ ແລະ ລໍຖ້າຜູ້ໜຶ່ງບັງຄັບເຮົາໃຫ້ໃຊ້ມັນ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດ, ເຮົາມີຂໍ້ຜູກມັດທີ່ຈະສິ່ງເສີມຈຸດ ມຸ້ງໝາຍຂອງຄວາມຊອບທຳໃນໂລກຢ່າງມີພະລັງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດເລີຍຈົນກວ່າເຂົາຈະຖືກສິ່ງ, ແລະ ຮັບເອົາຄຳສັ່ງດ້ວຍໃຈສົງໃສ ແລະ ຮັກສາມັນດ້ວຍຄວາມກຽດຄຳ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງອັບປະໂຫຍດ (ເບິ່ງ D&C 58:29) (So Shall Ye Reap [1960], 21).

ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄົມໂບ ກໍໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງລັກສະນະອັນມີກຳລັງຂອງຖານະປະໂລຫິດວ່າ. “ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງອາດຈະລະເມີດພັນທະສັນຍາແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດໂດຍການຝ່າຝົນພຣະບັນຍັດ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນໂດຍບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ສະນັ້ນ, ຄົນນັ້ນກໍບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍເພື່ອ ຈະລະເມີດພັນທະສັນຍານີ້.” (The Miracle of Forgiveness [1969], 96).

ເມື່ອເຮົາເຮັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມໃຈ, ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບພອນ ດ້ວຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແມ່ນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ ກະທຳຜ່ານຊາຍ ແລະ ຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ມັນຮຽກຮ້ອງຄວາມສັດຊື່, ການເຊື່ອຟັງ, ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ. ຊາຍໜຸ່ມ ຫລື ຊາຍຜູ້ໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງອາດຈະໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຂອງຖານະ ປະໂລຫິດໂດຍການວາງມື ແຕ່ຈະບໍ່ມີອຳນາດຖານະປະໂລຫິດຖ້າເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ບໍ່ມີຄຳຄວນ, ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້.

“ສິດທິຂອງຖານະປະໂລຫິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດຂອງສະຫວັນຢ່າງບໍ່ສາມາດແຍກກັນໄດ້ ແລະ ... ວ່າອຳນາດຂອງສະຫວັນ ຈະຖືກບັງຄັບ ຫລື ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຕາມຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ເທົ່ານັ້ນ.

ຄືອຳນາດເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກມອບໃຫ້ເຮົາກໍຈິງ; ແຕ່ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມປົກປິດບາບຂອງເຮົາ ຫລື ເຮັດໃຫ້ສົມກັບຄວາມຈອງທອງຂອງເຮົາຄວາມທະເຍີທະຍານອັນບໍ່ມີປະໂຫຍດໃດ ຈິ່ງເບິ່ງ, ສະຫວັນຈະຖອນຕົວ; ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໂສກເສົ້າ; ແລະ ເມື່ອຖືກຖອນຕົວ, ອາແມນຕໍ່ຖານະປະໂລຫິດ ຫລື ສິດອຳນາດຂອງຊາຍຄົນນັ້ນ (ເບິ່ງ D&C 121:36–37).

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຮັບເດັກຊາຍ ຫລື ຊາຍຜູ້ໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ທີ່ຮັບສິດອຳນາດ ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລ້ວບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຂອງ ຖານະປະໂລຫິດ. ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທັງຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ຊາຍແກ່ຕ້ອງມີທັງສິດອຳນາດ ແລະ

ອຳນາດ—ຊຶ່ງແມ່ນການອະນຸຍາດອັນຈຳເປັນພ້ອມດ້ວຍຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິນຍານເພື່ອເປັນ
ຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວຽກງານຂອງຄວາມລອດ.

ບົດຮຽນຈາກພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ

ຂ້າພະເຈົ້າຖືກລ້ຽງດູໃນບ້ານດ້ວຍແມ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັດຊື່ ແລະ ພໍ່ຜູ້ທີ່ດີເລີດ. ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນ
ລູກຫລານຂອງຜູ້ບຸກເບີກ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເສຍສະລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອສາດສະໜາຈັກ ແລະ ອານາຈັກຂອງ
ພຣະເຈົ້າ. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຕອນເປັນໜຸ່ມເພິ່ນປາຖະໜາ
ທີ່ຈະເປັນຄຸນພໍ່ຂອງສາດສະໜາກາໂຕລິກ. ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນເລືອກທີ່ຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມການຝຶກຝົນວິຊາການ
ສາດສະໜາ ແລະ ເລືອກອາຊີບເປັນຜູ້ເຮັດເຄື່ອງມື.

ສ່ວນໃຫຍ່ໃນຊີວິດການແຕ່ງງານຂອງເພິ່ນ, ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຮ່ວມການປະຊຸມຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍນຳຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຫລາຍຄົນໃນຫວອດຂອງເຮົາ
ບໍ່ຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກ. ເພິ່ນຫລິ້ນ ແລະ ເປັນຄູຝຶກ softball (ສອຟບອລ) ໃນທີມ
ຂອງຫວອດ, ຊ່ອຍເຫລືອນຳກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງລູກເສືອ, ແລະ ອູ່ມຊູແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການເອີ້ນ
ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕ່າງໆຂອງເພິ່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຈະບອກທ່ານກ່ຽວກັບບົດຮຽນອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ບົດໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດຂອງ
ຖານະປະໂລຫິດ

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າຖາມພໍ່ອາທິດລະຫລາຍຄັ້ງວ່າເມື່ອໃດພໍ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາ.
ແຕ່ລະຄັ້ງເພິ່ນຕອບດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໜັກແໜ້ນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈູ້ຈີ້ເພິ່ນ: “ເດວິດ,
ພໍ່ຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຍ້ອນແມ່ຂອງລູກ, ຍ້ອນລູກ, ຫລື ຍ້ອນຄົນອື່ນໆ. ພໍ່ຈະເຂົ້າ
ຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ ເມື່ອພໍ່ຮູ້ວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເຮັດ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເປັນໄວລຸ້ນ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົນທະນານຳພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.
ພວກເຮົາຫາກຳກັບຈາກເຂົ້າຮ່ວມການປະຊຸມວັນອາທິດຂອງເຮົາ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຖາມພໍ່ວ່າເມື່ອໃດ
ພໍ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາ. ເພິ່ນຍິ້ມ ແລະ ຕອບວ່າ, “ລູກເປັນຜູ້ຖາມພໍ່ສະເໝີກ່ຽວກັບການຮັບບັບຕິສະມາ.
ມື້ນີ້ພໍ່ມີຄຳຖາມທີ່ຈະຖາມລູກ.” ຂ້າພະເຈົ້າສະຫລຸບຢ່າງໄວ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນວ່າ ບັດນີ້ເຮົາກ້າວໜ້າຂຶ້ນແລ້ວ!

ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ເດວິດ, ສາດສະໜາຂອງລູກສອນວ່າຖານະປະໂລຫິດໄດ້ຖືກ
ເອົາຄືນໄປຈາກໂລກຕອນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ໂດຍທູດສະຫວັນມອບໃຫ້ແກ່

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ແມ່ນບໍ່?” ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າຂໍ້ຄວາມຂອງເພິ່ນຖືກຕ້ອງ. ແລ້ວເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ນີ້ຄືຄຳຖາມຂອງພໍ່. ແຕ່ລະອາທິດໃນການປະຊຸມຖານະປະໂລຫິດ ພໍ່ຟັງອະທິການ ແລະ ຜູ້ນຳຖານະ ປະໂລຫິດຄົນອື່ນໆຕັກເຕືອນ, ຮ້ອງຂໍ, ແລະ ອ້ອນວອນກັບຊາຍທັງຫລາຍເຮັດການສອນປະຈຳບ້ານ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທາງດ້ານຖານະປະໂລຫິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຖ້າສາດສະໜາຈັກຂອງລູກມີຖານະ ປະໂລຫິດທີ່ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ເປັນຫຍັງຜູ້ຊາຍຫລາຍຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ ຂອງລູກຈຶ່ງບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງເລີຍກັບຜູ້ຊາຍໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພໍ່ກ່ຽວກັບການເຮັດໜ້າທີ່ທາງດ້ານ ສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ?” ໃນທັນທີ, ສະໝອງໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄິດຫຍັງບໍ່ອອກ. ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ມີຄຳຕອບທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ວິຈານການປະກາດກ່ຽວກັບອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນອັນ ແທ້ຈິງຂອງສາດສະໜາຈັກໂດຍທີ່ເພິ່ນຄົບຄຳສະມາຄົມນຳຊາຍທີ່ມີຂໍ້ບົກພ່ອງໃນຫວອດຂອງເຮົາ. ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຳຖາມຂອງເພິ່ນຝັງດ້ວຍຄວາມຄິດອັນຖືກຕ້ອງທີ່ວ່າຊາຍຜູ້ທີ່ຖືຖານະ ປະໂລຫິດອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນແຕກຕ່າງຈາກຊາຍຄົນອື່ນໆ. ຊາຍທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດໂດຍ ທຳມະຊາດແລ້ວຈະດີກວ່າຊາຍທັງປວງ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດແຕກຕ່າງ. ຊາຍຜູ້ທີ່ຖືຖານະ ປະໂລຫິດບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຖານະປະໂລຫິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງມີຄຳຄວນ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືຂອງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈຶ່ງສະອາດເຈົ້າທີ່ຖືພາສະນະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ເບິ່ງ D&C 38:42).

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລືມບົດຮຽນກ່ຽວກັບສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊາຍທີ່ດີຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຄືກັນກັບເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຄາດຫວັງຫລາຍກວ່າ ຈາກຜູ້ຊາຍທີ່ອ້າງວ່າຖືຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເວົ້າລົມນຳພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນອາທິດ ຕອນສວຍອັນດົນນານຜ່ານມານັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນ “ເດັກດີ.” ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກ ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ເປັນອຸປະສັກໃນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພໍ່ໃນການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນ ທີ່ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຢາກເປັນເດັກດີເທົ່ານັ້ນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງໃຫ້ ເຮົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຖືສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງມີກຽດຕິຍົດ, ມີຄວາມດີງາມ, ແລະ ເປັນເດັກຊາຍທີ່ດີ ຕະຫລອດເວລາ ແລະ ທຸກທຶນທຸກແຫ່ງ.

ທ່ານອາດຈະສົນໃຈທີ່ຮູ້ວ່າຫລາຍປີຕໍ່ມາ, ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ແລະ ໃນເວລາອັນ ເໝາະສົມ, ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດໄດ້ມອບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ແລະ ຖານະປະໂລຫິດ ແຫ່ງເມນຄີເສເດັກໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ. ປະສົບການອັນໜຶ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນ ໄດ້ເຫັນພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັບເອົາສິດອຳນາດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ, ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າແບ່ງບັນບົດຮຽນອັນສຳຄັນທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມຈິງອັນລຽບງ່າຍ. ການຮັບເອົາສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດໂດຍການວາງມືເປັນການເລີ່ມຕົ້ນອັນສຳຄັນ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ພຽງພໍ. ພິທີແຕ່ງຕັ້ງເປັນສິ່ງທີ່ມອບສິດອຳນາດ, ແຕ່ຄວາມຊອບທຳເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອປະຕິບັດດ້ວຍອຳນາດເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມຍົກຈິດວິນຍານຂຶ້ນ, ໃຫ້ການສອນ ແລະ ເປັນພະຍານ, ໃຫ້ພອນ ແລະ ໃຫ້ການປຶກສາ, ແລະ ເຮັດວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດໃຫ້ກ້າວໜ້າ.

ໃນຊ່ວງເວລານີ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ, ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຖືຖານະປະໂລຫິດຕ້ອງມີຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຕ້ອງຍືນຂຶ້ນສູງເປັນຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈະເປັນສິ່ງດີທີ່ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ຈາກ ແລະ ເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງນີໂຟ, ຜູ້ເປັນຫລານຊາຍຂອງຮີລາມັນ ແລະ ເປັນຜູ້ທຳອິດໃນບັນດາສານຸສິດສິບສອງທີ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວນີໂຟ. ແລະ ນີໂຟໄດ້ປະຕິບັດຫລາຍຢ່າງແກ່ເຂົາ; ... ແລະ ນີໂຟໄດ້ປະຕິບັດດ້ວຍພະລັງ ແລະ ສິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ (ເບິ່ງ 3 Nephi 7:17).

ກະລຸນາຊ່ອຍສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າໃຈ

ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດການສຳພາດເພື່ອຮັບບັດເຂົ້າພຣະວິຫານຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນອະທິການ ແລະ ປະທານສະເຕກ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ແຕ່ງງານ ແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະຮັບໃຊ້ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງດີທີ່ສຸດໄດ້ແນວໃດ. ຄຳຕອບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກຍິງຜູ້ທີ່ສັດຊື່ເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນທັງໃຫ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ເປັນຕາວິຕິກ. ເອື້ອຍນ້ອງບໍ່ຈົ່ມວ່າ ຫລື ຕິຊິມປານໃດ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຈະຕອບເລື້ອຍໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. “ກະລຸນາຊ່ອຍສາມີຂອງຂ້ອຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ລາວມີໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ນຳໃນບ້ານຂອງເຮົາ. ຂ້ອຍຍິນດີທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳໃນການສຶກສາພະຄຳພີ, ການອະທິຖານປະຈຳຄອບຄົວ, ແລະ ການສັ່ງສັນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ຂ້ອຍຈະເຮັດຕໍ່ໄປດັ່ງນັ້ນ. ແຕ່ຂ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ສາມີຂອງຂ້ອຍເປັນຄູ່ທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດອັນເຂັ້ມແຂງເທົ່າທີ່ລາວສາມາດເຮັດໄດ້. ກະລຸນາຊ່ອຍສາມີຂອງຂ້ອຍຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະກາຍເປັນປີຕູ ແລະ ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດໃນບ້ານຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ຈະນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃຈຂອງເອື້ອຍນ້ອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຮ້ອງຂໍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຜູ້ນຳຂອງຖານະປະໂລຫິດກໍໄດ້ຍິນຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໃຍອັນດຽວກັນໃນປະຈຸບັນນີ້. ພັນລະຍາຫລາຍໆຄົນວົງວອນເພື່ອສາມີຂອງເຂົາເຈົ້າຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພຽງແຕ່ສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ

ແຕ່ກໍມີອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດນຳອີກ. ເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮ່ວມມືທີ່ເທົ່າທຽມກັນນຳສາມີ ຜູ້ທີ່ສັດຊື່ ແລະ ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໃນວຽກງານທາງດ້ານການເສີມສ້າງບ້ານເຮືອນທີ່ມີພຣະຄຣິດ ເປັນຈຸດກາງ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນຈຸດສຳຄັນໃນບ້ານ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາກັບທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໂຕ່ຕອງຄວາມ ຮ້ອງຂໍຂອງເອື້ອຍນ້ອງເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍການອະທິຖານ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາເຫັນຕົວ ເຮົາດັ່ງທີ່ເຮົາເປັນຢູ່ (ເບິ່ງ D&C 93:24) ແລະ ຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງປຸງແປງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ແລະ ເວລາທີ່ຈະປະຕິບັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຄືດຽວນີ້!

ຈົ່ງເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຊອບທຳ

ຄືນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຊຳການສອນຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃນຖານະ ທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ເປັນ “ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຊອບທຳ.” ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນເຮົາເປັນປະຈຳວ່າ ເຮົາເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງຂຶ້ນ ຕາມຄວາມມີຄຳຄວນຂອງເຮົາ (ເບິ່ງ “Examples of Righteousness,” *Liahona and Ensign*, May 2008, 65–68). ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ ຊຶ່ງໄດ້ກັບຄືນສູ່ໂລກ ໃນສະໄໝນີ້ ຜ່ານທູດສະຫວັນ, ຄື ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ແລະ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ. ແລະ ເພາະສະນັ້ນ ຊາຍທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກສາມາດສືບເຊື້ອສາຍເລີ່ມຕົ້ນທາງ ຖານະປະໂລຫິດຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍກົງສູ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າເຮົາຮູ້ບຸນຄຸນ ສຳລັບພອນອັນດີເລີດນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າເຮົາຈະມີຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ມີຄຳຄວນທີ່ຈະເປັນ ຕົວແທນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂະນະທີ່ເຮົາໃຊ້ສິດອຳນາດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ມີຄຸນສົມບັດສຳລັບການຮັບອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າຖານະປະໂລຫິດອັນສັກສິດໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ຢ່າງແນ່ນອນຕໍ່ໂລກໃນ ຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ມີຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າ ເປັນພະຍານອີກວ່າ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນມະຫາປະໂລຫິດສູງຜູ້ເປັນປະທານຂອງ ຖານະປະໂລຫິດຂອງສາດສະໜາຈັກ (ເບິ່ງ D&C 107:9, 22, 65–66, 91–92) ແລະ ເປັນຜູ້ດຽວ ເທົ່ານັ້ນໃນໂລກ ຜູ້ທີ່ຖື ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໃຊ້ຂໍ້ກະແຈທັງໝົດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ ສະແດງພະຍານຢ່າງຈິງຈັງເຖິງຄວາມຈິງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ການກູ້ສຳລັບການເຕີບໂຕແທ້ໆ

ໂດຍ ອະທິການ ຣິເຈິດ ຊິ ເອດລີ

ຫາກຖືກປິດຈາກຕຳແໜ່ງທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ

ຫລາຍເດືອນບໍ່ດົນມານີ້, ສາດສະໜາຈັກໄດ້ເນັ້ນໜັກເລື່ອງ “ຄວາມເຕີບໂຕແທ້ໆ” ຂອງສະມາຊິກ, ໃນການນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ມາຮັບ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດກັບການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຫົວໃຈດັ່ງທີ່ແອວມາໄດ້ບັນຍາຍ (ເບິ່ງ ແອວມາ 5:14). ວິທີໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການສ້າງຄວາມເຕີບໂຕໃນສາດສະໜາຈັກ ຄືທີ່ຈະເອື້ອມອອກໄປ ແລະ ຊ່ອຍກູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ ທີ່ເດີນອອກກວາງໄປສູ່ສະພາບບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ໂດຍປາດສະຈາກພອນ ແລະ ພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດ. ບໍ່ວ່າການເອີ້ນຂອງເຮົາຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ—ເປັນຄູສອນປະຈຳບ້ານ ຫລື ຄູຢັງມສອນ, ຄູສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ, ອະທິການ, ພໍ່, ແມ່, ຫລື ແມ່ນແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່—ເຮົາທຸກຄົນກໍສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້. ເມື່ອຈະເວົ້າແລ້ວ ການນຳທຸກຄົນ—ຄອບຄົວຂອງເຮົາ, ຄົນບໍ່ເປັນສະມາຊິກ, ຄົນບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ຄົນບາບ—ມາສູ່ພຣະຄຣິດ ເພື່ອຮັບພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດ ເປັນການເອີ້ນອັນສູງສົ່ງທີ່ເຮົາທຸກຄົນແບ່ງປັນໃຫ້ກັນໄດ້.

ໃນມື້ວັນອາທິດມື້ໜຶ່ງ ປະມານ 30 ປີຜ່ານມາແລ້ວ, ໃນຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຝ່າຍປະທານສະເຕກ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໂທລະສັບຈາກອະທິການທີ່ຊື່ສັດຄົນໜຶ່ງ. ລາວໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຫວອດຂອງລາວໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຢ່າງໄວ ຈົນວ່າລາວບໍ່ສາມາດຈັດຫາການເອີ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກທີ່ມີຄ່າຄວນທຸກຄົນໄດ້. ລາວໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາແຍກຫວອດ. ໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າການອະນຸມັດນັ້ນ, ພວກເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນຝ່າຍປະທານສະເຕກໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປຢັງມຢາມຫວອດນັ້ນ ແລະ ເອີ້ນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ມີຄ່າຄວນເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດໃຫ້ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາປະຈຳສະເຕກ.

ຄົນທີສາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢັງມຢາມ ແມ່ນຜູ້ຍິງໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລໃນເມືອງນັ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ເວົ້າລົມກັນບໍ່ດົນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ສະເໜີການເອີ້ນໃຫ້ນາງຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນ

ສາດສະໜາ. ນາງມີດຽງບຢູ່ບິດໜຶ່ງ. ແລ້ວນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ປະທານ, ທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ?”

ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າມີດຽງບຢູ່ບິດໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຂັ້ມແຂງ.”

ນາງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂັ້ມແຂງມາໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວ.” ແລ້ວນາງເວົ້າວ່າ, “ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ເມື່ອບໍ່ເຂັ້ມແຂງເປັນເວລາຫລາຍປີ ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະກັບຄືນມາເຂັ້ມແຂງ?”

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ, “ບໍ່, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ແນວນັ້ນ. ຫວອດຂອງເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນເວລາ 9 ໂມງເຊົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄປໂບດ, ເຈົ້າກໍຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຮົາໂລດ.”

ນາງຕອບວ່າ, “ບໍ່, ມັນບໍ່ງ່າຍປານນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງກັບຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງວ່າມີຄົນມາເວົ້າທັກທາຍບໍ່ ຫລື ຈະນັ່ງຢູ່ຄົນດຽວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະຖືກຮັບຕ້ອນບໍ່ ຫລື ແມ່ນໃຜຈະເປັນເພື່ອນ.”

ນາງເວົ້າຕໍ່ໄປດ້ວຍນ້ຳຕາໄຫລລົງແກ້ມວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານເປັນເວລາຫລາຍປີ ເພື່ອໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກັບໄປໂບດ.” ແລ້ວຫລັງຈາກນາງໄດ້ມີດຽງບຢູ່ບິດໜຶ່ງ, ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານທຸນຂໍຄວາມກ້າຫານ, ພະລັງ, ແລະ ວິທີທີ່ຈະກັບໄປໂບດ.” ແລ້ວນາງໄດ້ຖາມວ່າ, “ປະທານ, ທ່ານຄິດວ່າການເອີ້ນນີ້ເປັນຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານເຫລົ່ານັ້ນບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າກໍນຳຕາໄຫລໃນຂະນະທີ່ຕອບນາງວ່າ, “ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ.”

ນາງບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບເອົາການເອີ້ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ນາງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາທີ່ດີເລີດນຳອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ນາງບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ນຳຄວາມສຸກມາສູ່ຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມາສູ່ພໍ່ແມ່ຂອງນາງ ແລະ ບາງທີຄົນອື່ນໆໃນຄອບຄົວນຳອີກ.

ມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນ ຫລື ໄດ້ຖືກເຕືອນໃຈຈາກການສຳພາດນີ້:

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຄົນມີຄົນທີ່ຮັກເຂົາເຈົ້າ ຄູ່ເຂົາອະທິຖານທຸກວັນທຸນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊ່ວຍກູ້ຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍສຳລັບສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຈະກັບຄືນໄປໂບດ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫຼືອ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການກຳລັງໃຈ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການໝູ່ເພື່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມີສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຄົນພະຍາຍາມ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຫາທາງກັບຄືນມາໂບດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຄົນຈະຮັບເອົາການເອີ້ນຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການມອບໝາຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຄວນຖືກກະທຳຕໍ່ຢ່າງສະເໝີພາບ ແລະ ຖືກນັບຖືວ່າເປັນບຸດ ຫລື ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງຮັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບການສຳພາດນັ້ນວ່າມັນຄົງເປັນໄປແບບໃດ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້ານັບຖືນາງວ່າເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ. ໃຫ້ທ່ານເປັນຄົນຕັດສິນເອງ.

ການຊ່ອຍຜູ້ຄົນໃຫ້ກັບມາເຂັ້ມແຂງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເໝີມາ. ໃນຂະນະທີ່ການກູ້ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນ, ແຕ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ແລະ ເມນຄີເສເດັກມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະນຳພາວຽກງານນີ້. ເມື່ອຈະເວົ້າແລ້ວ, ການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດແມ່ນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ແຫລະ—ນຳທຸກຄົນມາສູ່ພັນທະສັນຍາອັນສູງສົ່ງ; ນຳຄວາມສະຫງົບ, ສັນຕິສຸກ, ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຕົນເອງມາໃຫ້.

ຈາກພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ທ່ານຄົງຈື່ໄດ້ດີ ເມື່ອແອວມາຜູ້ເປັນລູກເຫັນວ່າຊາວໂຊລຳໄດ້ອອກໄປຈາກສາດສະໜາຈັກ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຈັດກຸ່ມຜູ້ຊ່ອຍກູ້ໃຫ້ໄປນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາ. ກ່ອນເຂົາເຈົ້າຈະອອກໄປປະຕິບັດງານ, ແອວມາໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງຈົ່ງປະທານໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມສຳເລັດໃນການນຳພາຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາຫາພຣະອົງໃນພຣະຄຣິດອີກ.

ຂໍຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາປະເສີດ ແລະ ຫລາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາເປັນພິນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດປະທານພະລັງ ແລະ

ປັນຍາໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ນຳພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ມາຫາພຣະອົງອີກ.
(ເບິ່ງ Alma 31:34–35; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ຫລັງຈາກໄດ້ປະຊຸມກັບສະມາຊິກໃໝ່ ແລະ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຜູ້
ກັບຄືນມາເຂັ້ມແຂງແລ້ວ, ຊາຍຄົນໜຶ່ງອາຍຸລຸ້ນລາວຄາວດຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງເກືອບຕະຫລອດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ. ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄືນມາ,
ແລະ ຕອນນີ້ເປັນພະນັກງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານກັບພັນລະຍາຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

ໃນການບອກໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງດີ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບໃນລັກສະນະນີ້: “ເມື່ອໃນທີ່ສຸດເປັນໄປດ້ວຍດີ
ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍດີໝົດ.”

ລາວຕອບວ່າ, “ບໍ່, ທຸກສິ່ງຍັງບໍ່ດີເທື່ອ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບມາໂບດ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສູນເສຍລູກຫລານທຸກຄົນ.
ແລະ ຕອນນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າ ຈະສູນເສຍເຫລັ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ—ທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງ
ສາດສະໜາຈັກ. ທຸກສິ່ງຍັງບໍ່ດີເທື່ອ.”

ໃນຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກເຮົາມີບັນພະບຸລຸດຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຢູ່ໂຮບໃນຕອນ
ສາດສະໜາຈັກເລີ່ມຕົ້ນ. ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ. ຊິດສະເຕີ ເອດລີ ກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຄົ້ນຫາລູກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຂອງບັນພະບຸລຸດຄົນນີ້.

ມັນເປັນສິ່ງງ່າຍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າກັບພັນລະຍາທີ່ຈະສະຫລຸບວ່າ ໃນໄລຍະຫົກລ້ຽນຄົນຕໍ່ໄປ ແລະ ດ້ວຍ
ການຕວງຢ່າງມີເຫດຜົນ, ຕອນນີ້ຄົງມີເຖິງ 3,000 ຄົນ. ບັດນີ້ ເມື່ອເພີ່ມສອງລ້ຽນຄົນໃສ່ຕື່ມອີກ ຄົງຈະ
ເສຍລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄປເກືອບເຖິງ 20,000 ຫາ 30,000 ຄົນ.

ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະກູ້ແມ່ນອີງຕໍ່ຫລັກທຳຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ສຸດຂໍ້ໜຶ່ງຂອງສາດສະໜາຈັກ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຄຸນຄ່າຂອງວິນຍານແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ;

ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍໃນເນື້ອງໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາ
ຄວາມເຈັບປວດຂອງມະນຸດທັງປວງ, ເພື່ອວ່າມະນຸດທັງປວງຈະໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ມາຫາພຣະອົງ. ...

ແລະ ຖ້າທາກພວກເຮົາຕ້ອງອອກແຮງຕະຫລອດເວລາຂອງພວກເຮົາ ໃນການປ່າວປະກາດການກັບໃຈ ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ແລະ ນຳຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງມາທາພຣະອົງ, ຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພວກເຮົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ ພຽງໃດນຳເຂົາໃນອານາຈັກຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ! (ເບິ່ງ D&C 18:10–11, 15; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດຊ່ອຍກູ້ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງສອງສາມຄົນ. ບັດນີ້ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພາຄົນໜຶ່ງກັບ ມາໂບດ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ວາດພາບເຫັນແຕ່ຄົນດຽວ—ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ ທິກ, ເຈັດ, ຫລີ ຫລາຍໆລຸ້ນຄົນ ຈາກນັ້ນ—ຫລາຍພັນຄົນ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະຄິດກ່ຽວກັບຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ ການນຳຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງ ມາທາພຣະອົງ, ຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພວກເຮົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ (ເບິ່ງ D&C 18:15).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພຶດຜົນທີ່ພໍ້ເກັບກ່ຽວກໍຫລາຍແທ້, ແຕ່ຄົນ ງານຍັງມີໜ້ອຍຢູ່” (ມັດທາຍ 9:37). ຄົນງານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໜ້ອຍ. ເຮົາມີຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທີ່ມີ ຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຄ່າຄວນຫລາຍພັນຄົນ ແລະ ມີສະມາຊິກທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍລ້ານຄົນຂອງ ສາດສະໜາຈັກຢູ່ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ເຮົາມີສະພາຫວອດທີ່ສົມບູນແບບ, ໂຄລຳກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ, ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະ, ແລະ ອົງການອື່ນໆ, ທຸກກຸ່ມມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຊ່ອຍກູ້. ການຊ່ອຍກູ້ຈິດ ວິນຍານເປັນວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຊຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນທີ່ຈະເຮັດ.

ກ່ອນໜ້ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳອະທິຖານທີ່ແອວມາໄດ້ກ່າວ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ຂອງເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຊ່ອຍກູ້ຊາວໂຊຣຳ. ລະຫວ່າງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ, ທະຫານຂອງ ສະຫະລັດປະມານ 500 ຄົນ ແລະ ປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ສົ່ງເສີມຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກ. ເພາະຄວາມທຸກ ທໍລະມານ ແລະ ເປັນຫວ່າງກັບຄວາມປອດໄພຂອງເຂົາເຈົ້າ, ທະຫານຂອງສະຫະລັດກຸ່ມໜຶ່ງປະມານ 100 ຄົນ ໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ໄປກູ້ຊີວິດນັກໂທດເຫລົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຜູ້ອາສາສະໝັກໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ຫົວໜ້າໄດ້ ແນະນຳເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ໃນຄຳຄືນນີ້ພວກເຈົ້າຈະໄປຊຸມນຸມກັບຜູ້ນຳສາດສະໜາຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະ ຄູ່ເຂົ້າລົງ, ແລະ ສາບານຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ຕາບໃດທີ່ພວກເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນ ເຫລົ່ານັ້ນຮັບທຸກທໍລະມານອີກຕໍ່ໄປແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ.” (ເບິ່ງ Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], 28–29.) ການກູ້ທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດນີ້ ແມ່ນເປັນການກູ້ຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທາງຮ່າງກາຍ. ເຮົາຈະມີຄວາມ ກ້າຫານໜ້ອຍກວ່ານັ້ນບໍ່ ເມື່ອເຮົາກູ້ຄົນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທາງວິນຍານ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຊົ່ວ ນິລັນດອນ? ເຮົາຈະເຮັດຂໍ້ຜູກມັດໜ້ອຍກວ່ານັ້ນບໍ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

ສຸດທ້າຍນີ້, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ ແມ່ນມາຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ທຸກທໍລະມານເພື່ອເຮົາທຸກຄົນ—ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກ,

ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ແມ່ນແຕ່ຄົນບາບ, ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາສາມາດ
ນຳພາຫລາຍພັນຄົນມາສູ່ຄວາມສຸກ, ຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ຄວາມຫວານຊື່ນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລະ
ຫລາຍລ້ອຍພັນຄົນ, ແມ່ນແຕ່ຫລາຍລ້ານ, ຕໍ່ໄປຫລາຍລ້ານຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາສາມາດບັນລຸ
ຄວາມສຳເລັດໄດ້ ເພາະນີ້ແມ່ນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໂດຍຄຸນນະທຳຂອງຖານະປະ
ໂລຫິດ ແລະ ການເປັນສະມາຊິກຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເປັນ
ພະຍານຕໍ່ທ່ານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ: ຈົ່ງຍືນຊັ້ນ ແລະ ໃຊ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ໂດຍ ເອດະຣຽນ ໂອໂຈອາ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານອົງການຊາຍໜຸ່ມສາມັນ

ບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປປະເທດອາຟຣິກາໃຕ້ໄດ້ຢ້ຽມຢາມຄອບຄົວໜຶ່ງນຳທາບິໂສ, ຜູ້ເປັນຜູ້ຊ່ອຍທີ່ໜຶ່ງ ໃນກຸ່ມປະໂລຫິດຂອງທວອດຄາກິໂສ. ທາບິໂສ ແລະ ອະທິການຂອງລາວ, ຜູ້ທີ່ຖືຂໍກະແຈ ແລະ ຜູ້ເປັນປະທານໃນກຸ່ມນັ້ນ, ໄດ້ອະທິຖານເພື່ອສະມາຊິກໃນກຸ່ມທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງປານໃດ, ສະແຫວງຫາ ການດົນໃຈວ່າຜູ້ໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນຢ້ຽມຢາມ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນໃຫ້ ໄປຢ້ຽມຢາມບ້ານຂອງເທເບໂລ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊີນຂ້າພະເຈົ້າໄປນຳ.

ເມື່ອເຮົາຜ່ານກາຍໝາເຝົ້າບ້ານໄດ້ແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ພົບນຳເທເບໂລຢູ່ຫ້ອງຮັບແຂກ. ລາວເປັນຊາຍໜຸ່ມ ທີ່ໃຈເຢັນແຕ່ເຊົາໄປໂບດຍ້ອນວ່າມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນວັນອາທິດ. ລາວຕື່ນເຕັ້ນແຕ່ ກໍດີໃຈທີ່ເຮົາໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມລາວ ແລະ ກໍໄດ້ເຊື່ອເຊີນຄອບຄົວຂອງລາວຮ່ວມນຳລາວ. ອະທິການໄດ້ ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄອບຄົວ ນິລັນດອນ ໂດຍການຜະນຶກໃນພຣະວິຫານ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈ ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ສຶກ ເຖິງອິດທິພົນອັນເຂັ້ມແຂງແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາທຸກໆຄຳເວົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ.

ແຕ່ວ່າຄຳເວົ້າຂອງ ທາບິໂສ ນັ້ນເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ການຢ້ຽມຢາມນີ້ພິເສດ. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ເບິ່ງຄືວ່າປະໂລຫິດໜຸ່ມຜູ້ນີ້ ປາກເວົ້າໃນພາສາຂອງທູດສະຫວັນ. ຄຳເວົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ ເຮົາທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ມັນປະທັບໃຈເພື່ອນຂອງລາວເປັນພິເສດ. ລາວເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍມັກເວົ້າລົມນຳເຈົ້າຫລາຍຕອນຢູ່ໂບດ. ເຈົ້າເວົ້າດີນຳຂ້ອຍ. ແລະ ເຈົ້າຮູ້ບໍ່, ທີມເຕະບານ ຂອງເຮົາຫລິ້ນບໍ່ເກັ່ງເພາະບໍ່ມີເຈົ້າ. ເຈົ້າຫລິ້ນເກັ່ງຫລາຍແທ້ໆ.”

ເທເບໂລຕອບຄືນວ່າ, “ຂ້ອຍເສຍໃຈ. ຂ້ອຍຈະກັບໄປໂບດອີກ.”

ທາບິໂສໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ, “ດີຫລາຍ. ແລະ ເຈົ້າຈື່ໄດ້ບໍ່ເຮົາໄດ້ຮຽນວິທີທີ່ເຮົາຈະຕຽມຕົວເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາ? ເຮົາຈະເລີ່ມເຮັດແບບນັ້ນອີກບໍ່?”

ເທເບໂລຕອບວ່າ, “ເອີ, ຂ້ອຍຢາກກັບຄືນໄປໂບດ.”

ບາງທີ່ຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະສົບຕອນເປັນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານຊາຍໜຸ່ມທົ່ວໄປ ແມ່ນການໄດ້ເຫັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນຢູ່ທົ່ວໂລກໃຊ້ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແຫ່ງອາໂຣນ. ແຕ່ບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເປັນພະຍານດ້ວຍຈິດໃຈອັນໂສກເສົ້າທີ່ຊາຍໜຸ່ມຫລາຍໆຄົນບໍ່ ເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາສາມາດເຮັດສິ່ງດີໄດ້ຫລາຍຂະໜາດໃນອຳນາດທີ່ເຂົາດຳລົງຢູ່.

ຖານະປະໂລຫິດແມ່ນອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອປະຕິບັດໃນການຮັບໃຊ້ລູກໆຂອງ ພຣະອົງ. ໂອ້, ຈະວິເສດຫລາຍແທ້ໆຖ້າຊາຍໜຸ່ມທຸກຄົນ, ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງ ອາໂຣນທຸກໆຄົນ, ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ໆວ່າຖານະປະໂລຫິດຂອງເຂົາມີຂໍ້ກະແຈແຫ່ງການ ປະຕິບັດຂອງທູດສະຫວັນ. ຈະດີເລີດຫລາຍຖ້າເຂົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາມີໜ້າທີ່ອັນສັກສິດເພື່ອຈະຊ່ອຍ ເຫລືອເພື່ອນຂອງເຂົາພົບເສັ້ນທາງທີ່ໄປສູ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ຈະດີເລີດຫລາຍຖ້າເຂົາຮູ້ວ່າພຣະບິດາ ຈະມອບອຳນາດໃຫ້ເຂົາອະທິບາຍເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຈິງໃຈຈົນຄົນອື່ນຈະບໍ່ສາມາດປະຕິເສດເຖິງຄວາມສົມບູນຂອງພຣະຄຳ ຂອງພຣະຄຣິດໄດ້.

ຊາຍໜຸ່ມທີ່ແສນຮັກຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມເຈົ້າຄຳຖາມຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າເຈົ້າຈະ ຝັງມັນໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ຈະມີອຳນາດໃດທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດມີໄດ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ໄປກວ່າຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມີອຳນາດໃດແດ່ຈະສາມາດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄວາມສາມາດທີ່ ຈະຊ່ອຍເຫລືອພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາໃນການປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງມະນຸດຮ່ວມຊາດຂອງເຈົ້າ, ເພື່ອຈະຊ່ອຍເຂົາໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສຸກອັນນິລັນດອນ ໂດຍການຊຳລະລ້າງຈາກບາບ ແລະ ຄວາມຜິດບໍ່?

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບອຳນາດອື່ນໆ, ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດ ເພື່ອຈະມີຜົນສຳເລັດໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ດີ. ເຈົ້າຖືກເອີ້ນໃຫ້ “ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງອອກໄປ” (ເບິ່ງ D&C 115:5), ຢ່າຫລົບຊ້ອນແສງໄຟຂອງເຈົ້າ ໃນຄວາມມືດມົວ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ກ້າຫານເທົ່ານັ້ນຈະຮ່ວມຢູ່ນຳທ່າມກາງຜູ້ຖືກເລືອກ. ເມື່ອເຈົ້າໃຊ້ອຳນາດອັນ ສັກສິດຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຈົ້າຈະຂະຫຍາຍອອກ. ຊາຍໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າເຈົ້າເຮັດໄດ້ດີທີ່ສຸດ ເມື່ອເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ວ່າເຈົ້າມີຄວາມສຸກທີ່ສຸດ

ເມື່ອເຈົ້າຕັ້ງໃຈເຮັດວຽກງານທີ່ດີ. ຂໍໃຫ້ຂະຫຍາຍອຳນາດແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຈົ້າໂດຍການ
ທຳຕົວໃຫ້ສະອາດ ແລະ ມີຄຳຄວນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຊຳ ແລະ ສິ່ງເສີມຄຳເວົ້າຂອງແອວເດີ ແຈັບພຣີ ອາ ຮໍແລນ ທີ່ໄດ້ກ່າວຢູ່ເທິງເວທີນີ້
ຫຼັງເດືອນຜ່ານມາແລ້ວ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ຜູ້ອະວຸໂສຜູ້ທີ່ເປັນຫວ່າງ
ເປັນໄຍຢ່າງພຽງພໍທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງຄາມລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ. ເຮົາກຳລັງຢູ່ໃນສິ່ງຄາມ.
...” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “... ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີສຽງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ອຸທິດຕົນຫລາຍຂຶ້ນ,
ສຽງທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ ... , ແຕ່ສຽງສຳລັບຄວາມດີງາມ, ສຽງສຳລັບພຣະກິດຕິຄຸນ
ແລະ ສຽງສຳລັບພຣະເຈົ້າ” (“We Are All Enlisted,” *Ensign and Liahona*, Nov. 2011, 44,
47).

ແມ່ນແລ້ວ, ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ, ເຮົາກຳລັງຢູ່ສິ່ງຄາມ. ແລະ ໃນສິ່ງຄາມນີ້,
ວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອຈະຕໍ່ຕ້ານຄວາມຊົ່ວຮ້າຍກໍຄືສິ່ງເສີມຄວາມຊອບທຳຢ່າງທ້າວຫັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດ
ຟັງຄວາມເວົ້າອັນເປີະເປື້ອນ ແລະ ທຳທ່າວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງຮູບພາບທີ່ເຈົ້າ
ຮູ້ວ່າມັນເປີະເປື້ອນຜູ້ດຽວ ຫລື ນຳຄົນອື່ນໆ ແລະ ທຳທ່າວ່າເຈົ້າບໍ່ເຫັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈັບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ
ທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ທຳທ່າວ່າບໍ່ມີຜົນຕອບສະໜອງ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ຊຶ່ງເມື່ອຊາຕານຊອກທີ່ຈະທຳ
ລາຍສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ສະອາດ. ໃຫ້ຍິນຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ຢ່າງກ້າຫານຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ວ່າເປັນຈິງ! ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຍິນ
ແລະ ເຫັນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ລ່ວງເກີນມາດຕະຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ຈື່ຈຳວ່າເຈົ້າແມ່ນໃຜ. ເຈົ້າ
ເປັນທະຫານໃນກອງທັບຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ເຕັມໄປດ້ວຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດອັນສັກສິດ
ຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີອາວຸດໃດທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານກັບສັດຕູ, ຊຶ່ງແມ່ນບິດາແຫ່ງຄວາມຕົວະ, ໄດ້ຫລາຍໄປກວ່າ
ຄວາມຈິງທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າໃຊ້ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ໝູ່ເພື່ອນລຸ້ນດຽວກັນ
ກັບເຈົ້າຈະນັບຖືເຈົ້າສຳລັບຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຄວາມສັດຊື່ຂອງເຈົ້າ. ບາງຄົນອາດຈະບໍ່.
ແຕ່ມັນກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນ. ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖື ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ
ເພາະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງສຳເລັດຜົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮຽກຮ້ອງຕໍ່ຝ່າຍປະທານຂອງກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນແຕ່ລະຝ່າຍໃຫ້ຍົກບ້າຍ
ແຫ່ງເສລີພາບຂຶ້ນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ຈັດຕັ້ງ ແລະ ນຳພາກຸ່ມທະຫານຂອງເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ໃຊ້ອຳນາດ
ແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຈົ້າໂດຍການເຊື່ອເຊີນຄົນທີ່ຢູ່ຮອບຂ້າງເຈົ້າມາສູ່ພຣະຄຣິດຜ່ານການກັບໃຈ
ແລະ ການຮັບບັບຕິສະມາ. ເຈົ້າມີຄຳສັ່ງ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນເພື່ອປະຕິບັດ
ວຽກງານນີ້.

ສອງປີຜ່ານມາ, ຂະນະທີ່ຢັ້ງຢືນຢາມເມືອງ ສານທິອາໂກ, ປະເທດຈີເລ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈນຳ
ດານເຢລ ໂອແລດ, ຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ຕິດຕາມໄປນຳຜູ້ສອນສາດສະໜາເປັນປະຈຳ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້
ລາວຂຽນຈົດໝາຍຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ດ້ວຍການໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລາວຂ້າພະເຈົ້າຈະອ່ານສ່ວນ
ໜຶ່ງຂອງອີເມວຂອງລາວໃຫ້ພວກທ່ານຟັງ: “ຂ້ອຍຫາກໍຮອດອາຍຸ 16 ປີ, ແລ້ວວັນອາທິດນີ້ຂ້ອຍໄດ້ຮັບ
ຕຳແໜ່ງເປັນປະໂລທິດ. ວັນດຽວກັນນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ເພື່ອນຜູ້ໜຶ່ງ; ນາງຊື່ ຄາໂຣໂລນາ.
ຂ້ອຍໄດ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ໄປໂບດເປັນປະຈຳ ແລະ ໄດ້ຮັບຫລຽນຄວາມ
ກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວຂອງນາງ, ແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງນາງບໍ່ໃຫ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນາງຮັບບັບຕິສະມາ ຈົນວ່າ
ເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກຂ້ອຍຢ່າງດີ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈນຳຂ້ອຍ. ນາງຢາກໃຫ້ຂ້ອຍໃຫ້ບັບຕິສະມານາງ,
ສະນັ້ນເຮົາຕ້ອງລໍຖ້າເດືອນໜຶ່ງຈົນຂ້ອຍເຖິງອາຍຸ 16 ປີ ໃນວັນອາທິດນີ້. ຂ້ອຍດີໃຈຫລາຍ
ຂະໜາດທີ່ໄດ້ຊ່ອຍຄົນດີເຊັ່ນນັ້ນໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ຂ້ອຍດີໃຈທີ່ຂ້ອຍເປັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາ
ແກ່ນາງ.”

ດານເຢລເປັນຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນຊາຍໜຸ່ມຫລາຍໆຄົນຢູ່ທີ່ວິໄລຊີວິດຕາມອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າ
ມອບໃຫ້ເຂົາຢ່າງໄວ້ວາງໃຈ. ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນ ລູອິສ ເຟຣະນັນໂດ, ມາຈາກປະເທດຮອນດູອັສ,
ຜູ້ທີ່ເຫັນວ່າເພື່ອນຂອງລາວກຳລັງເຮັດການຕັດສິນໃຈອັນບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ລູອິສ ໄດ້ແບ່ງປັນປະຈັກ
ພະຍານນຳໝູ່ຜູ້ນັ້ນ, ແທ້ໆແລ້ວປະຈັກພະຍານໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂອງລາວ (ເບິ່ງ “A Change of Heart,”
lds.org/youth/video). ໂອລາໂວ ຈາກປະເທດບຣາຊິນ, ກໍເປັນຕົວຢ່າງອີກຢ່າງໜຶ່ງ. ລາວເປັນຕົວຢ່າງ
ທີ່ດີເລື່ອງການປະຕິບັດຢູ່ໃນຄອບຄົວ (ເບິ່ງ D&C 84:111), ໂອລາໂວເປັນແຮງດຶນໃຈໃຫ້ແມ່ຂອງລາວ
ກັບຄືນເຂົ້າເຮັດກິດຈະກຳຂອງໂບດອີກ (ເບິ່ງ “Reunited by Faith,” lds.org/youth/video).
ທ່ານອາດຈະພົບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ພ້ອມດ້ວຍຫລາຍໆເລື່ອງອີກເຊັ່ນດຽວກັນນີ້ຢູ່ໃນເວບໄຊ youth.lds.org.
ການໃຊ້ເຄື່ອງຄົ້ນພົບຂໍ້ມູນໃນອິນເຕີແນັດອັນໃດກໍຕາມ ແລະ ເທັກໂນໂລຈີຫລາຍໆຢ່າງເປັນເຄື່ອງມືທີ່
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ວາງໃສ່ມີຂອງທ່ານເພື່ອຈະຊ່ອຍທ່ານປະຕິບັດໜ້າທີ່ແຫ່ງຖານະປະໂລທິດຕ່າງໆຂອງ
ທ່ານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂະຫຍາຍອອກ.

ຊາຍໜຸ່ມແສນຮັກທັງຫລາຍ, ເມື່ອພວກເຈົ້າໃຊ້ຖານະປະໂລທິດແຫ່ງອາໂຣນແບບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍ
ແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຈະຕຽມຕົວເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕໍ່ໄປໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫລາຍກວ່ານັ້ນ.
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ຜູ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງການດຳລົງຖານະປະໂລທິດແຫ່ງອາໂຣນ,
ພວກເຈົ້າກຳລັງກຳລັງຕຽມທາງແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທາງຂອງພຣະອົງຊື່ຕົງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າ
ປະກາດພຣະກິດຕິຄຸນແຫ່ງການກັບໃຈ ແລະ ບັບຕິສະມາຢ່າງກ້າຫານ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຢຮັນ
ໄດ້ປະກາດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຕຽມຜູ້ຄົນສຳລັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 3:3;
D&C 65:1–3; 84:26–28). ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າ.

ແມ່ນແລ້ວ, ບັດນີ້ເປັນເວລາທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມສາມາດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜົນເພື່ອ
ໃຫ້ພອນແກ່ຄົນອື່ນໆ, ເພື່ອຊ່ອຍເຂົາໃຫ້ອອກຈາກຄວາມມືດເຂົ້າໄປສູ່ແສງສະຫວ່າງ, ແລະ
ເພື່ອຕຽມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ສາດສະໜາຈັກໄດ້ເອົາປຶ້ມນ້ອຍ *ໜ້າທີ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ* ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າເປັນແຫລ່ງຊ່ອຍເຫລືອ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້
ພວກເຈົ້າຮຽນຮູ້ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ. ຈົ່ງສຶກສາມັນເປັນປະຈຳ. ຈົ່ງຄູ່ເຂົ້າລົງ,
ອອກຈາກເທັກໂນໂລຢີ, ແລະ ສະແຫວງຫາການແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຫລັງຈາກນັ້ນຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ
ແລະ ໃຊ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສັນຍາຕໍ່ພວກເຈົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຈະຮັບຄຳຕອບຈາກ
ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ວິທີທີ່ຈະ
ຊ່ອຍຄົນອື່ນໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້າງເຖິງຄຳເວົ້າຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ວ່າ: “ຢ່າປະໝາດອິດທິພົນຂອງ
ປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານ. ... ທ່ານມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະສັງເກດເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ສັງເກດ. ເມື່ອ
ທ່ານມີຕາເພື່ອຈະເຫັນ, ທູເພື່ອຈະຍິນ, ແລະ ຈິດໃຈເພື່ອຈະຮູ້ສຶກ, ແລ້ວທ່ານຈະສາມາດເອື້ອມມືອອກໄປ
ຫາຄົນອື່ນ ແລະ ຊ່ອຍຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໆ (“Be Thou an Example,” *Liahona and Ensign*,
May 2005, 115).

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດເປັນຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ
ສ່ວນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດດ້ວຍຕົວເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ
ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຫລາຍໆຢ່າງທີ່ກະທຳໂດຍຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງອຳນາດຂອງການປະຕິບັດຂອງທູດສະຫວັນເມື່ອຜູ້ດຳລົງຖານະ
ປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນກ່າວຄຳເວົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານກ່ຽວກັບຄວາມຫວັງ ຊຶ່ງເປີດ
ຈິດໃຈຂອງຄົນທີ່ຕ້ອງຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮັກ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ນຳພາ, ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ອາແມນ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດ

ໂດຍປະທານດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າຖະໜຸຖະໜອມໂອກາດອັນປະເສີດນີ້ທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມປະຊຸມນຳບັນດາອ້າຍນ້ອງແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຂຶ້ນຊົມນຳທ່ານໃນຄວາມອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສັນລະເສີນທ່ານສຳລັບສັດທາ, ວຽກງານດີ, ແລະ ຄວາມຊອບທຳທີ່ຍືນຍົງຂອງທ່ານ.

ພວກເຮົາມີຄວາມຮຸກຮານກັນໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງສູ່ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຜູ້ທີ່ຖືກໄວ້ວາງໃຈດ້ວຍສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດ. ນີ້ເປັນພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນສັກສິດ.

ພະລັງຂອງຄຳທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງ

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດໂຕ່ຕອງເຖິງການເອີ້ນທີ່ສຳຄັນສອງຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນຖານະຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໃນສາດສະໜາຈັກ.

ໜຶ່ງໃນການເອີ້ນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນມັກຄະນາຍົກ. ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄອບຄົວໄດ້ໄປຮ່ວມນຳສາຂາຂອງສາດສະໜາຈັກໃນເມືອງຟະແຮງເຝີດ ປະເທດເຢຍລະມັນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທີ່ມີຜູ້ຄົນທີ່ປະເສີດຫລາຍຄົນໃນສາຂານ້ອຍໆຂອງເຮົາ. ຄົນໜຶ່ງໃນນັ້ນກໍແມ່ນປະທານສາຂາຂອງເຮົາ, ປະລາເດີ ແລນໂຊສ. ຂ້າພະເຈົ້ານັບຖືເພິ່ນຫລາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າເພິ່ນເບິ່ງຄືວ່າເອົາຈິງເອົາຈັງສະເໝີ, ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍຫລາຍ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວກໍມັກໃສ່ແຕ່ຊຸດສີດຳ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າຕອນເປັນຊາຍໜຸ່ມຂ້າພະເຈົ້າມັກເວົ້າຢອກກັນຫລິ້ນກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າປະທານສາຂາຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໂບຮານລ້າສະໄໝ.

ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຫົວເມື່ອຄົດເຖິງເລື່ອງນີ້ໃນເວລານີ້ ເພາະວ່າມັນກໍເປັນໄປໄດ້ແນ່ວ່າ ຄົນໜຸ່ມສາວຂອງສາດສະໜາຈັກໃນສະໄໝນີ້ກໍເຫັນຂ້າພະເຈົ້າໃນລັກສະນະດຽວກັນນັ້ນ.

ວັນອາທິດວັນໜຶ່ງ, ປະທານແລນໂຊສ ໄດ້ຂໍລົມກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

ຄວາມຄິດທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອາດໄດ້ເຮັດທີ່ໄດ້ດົນໃຈໃຫ້ມີການເວົ້າລົມລະຫວ່າງປະທານສາຂາ ແລະ ມັກຄະນາຍົກຄັ້ງນີ້.

ປະທານແລນໂຊສ ເຊີນຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນ້ອຍຫ້ອງໜຶ່ງ—ຕົກໂບດຂອງເຮົາບໍ່ມີຫ້ອງການສຳລັບປະທານສາຂາ—ແລະ ໃນທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນປະທານຂອງກຸ່ມມັກຄະນາຍົກ.

ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ “ນີ້ເປັນຕຳແໜ່ງທີ່ສຳຄັນ, ແລະແລ້ວເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ໄດ້ບັນຍາຍວ່າເປັນຫຍັງ. ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍວ່າເພິ່ນ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຄາດຫວັງຫຍັງແດ່ຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນແນວໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳບໍ່ໄດ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຫຍັງແດ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ດີວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກແນວໃດ. ວິນຍານທີ່ສັກສິດ, ທີ່ສູງສິ່ງໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂະນະທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຢູ່ນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ວ່ານີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າການເອີ້ນທີ່ເພິ່ນໄດ້ສະເໜີໃຫ້ນັ້ນກໍຖືກໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າໄດ້ຢ່າງອອກຈາກຫ້ອງນ້ອຍໆນັ້ນດ້ວຍຮູ້ສຶກວ່າສູງຂຶ້ນກວ່າແຕ່ກ່ອນ.

ເກືອບ 60 ປີ ໄດ້ຜ່ານໄປຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າທະນຸຖະໜອມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກເຫລົ່ານີ້ຢູ່.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວນຄິດເຖິງປະສົບການນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຈີ່ຈຳວ່າມີມັກຄະນາຍົກຈັກຄົນໃນສາຂາຂອງພວກເຮົາໃນເວລານັ້ນ. ຕາມຄວາມຊົງຈຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າມີສອງຄົນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບາງທີມີແຕ່ຜູ້ດຽວ.

ແຕ່ນັ້ນບໍ່ສໍາຄັນຖ້າຫາກວ່າໄດ້ມີມັກຄະນາຍົກໜຶ່ງຄົນ ຫລື ໜຶ່ງໂຫລ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າເປັນກຽດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຮັບໃຊ້ສຸດຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ແລະ ບໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ປະທານສາຂາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜິດຫວັງ.

ໃນເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າປະທານສາຂາອາດບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດໄຕ່ຕອງເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເອິ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັບຕໍາແໜ່ງນີ້. ເພິ່ນສາມາດບອກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ງ່າຍໆໃນທາງຍ່າງໃນໂບດ ຫລື ໃນຫ້ອງປະຊຸມຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນປະທານຄົນໃໝ່ຂອງກຸ່ມມັກຄະນາຍົກກໍໄດ້.

ແທນທີ່, ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລານໍາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່ພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງຄໍາວ່າ *ແມ່ນຫຍັງ* ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃໝ່ ແຕ່ສໍາຄັນກວ່ານັ້ນ, ໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄໍາວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້ານໍາອີກ.

ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນລືມເລີຍ.

ຈຸດສໍາຄັນຂອງເລື່ອງນີ້ກໍບໍ່ພຽງແຕ່ຈະບັນຍາຍເຖິງວິທີທີ່ຈະສະເໜີການເອິ້ນໃນສາດສະໜາຈັກ (ເຖິງແມ່ນວ່ານີ້ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ປະເສີດສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າໃນວິທີທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຮັດ). ນີ້ເປັນບົດຮຽນກ່ຽວກັບອໍານາດທີ່ກະຕຸ້ນຂອງຝ່າຍຜູ້ນໍາແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນ ແລະ ດົນໃຈການກະທໍາ.

ເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນຢູ່ສະເໝີເຖິງເຫດຜົນນິລັນດອນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ເຮັດ. ຫລັກທໍາພຣະກິດຕິຄຸນຂຶ້ນພື້ນຖານຕ້ອງເປັນພາກສ່ວນຂອງຊີວິດເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ຖ້າຫາກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ມັນເທື່ອແລ້ວເທື່ອອີກ. ຂະບວນການນີ້ບໍ່ຄວນເຮັດໄປແບບບໍ່ມີຄວາມຊື່ນບານ ຫລື ເປັນທີ່ໜ້າເບື້ອ. ແທນທີ່, ເມື່ອເຮົາສອນຫລັກທໍາຂຶ້ນພື້ນຖານໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາ ຫລື ໃນໂບດ, ບໍ່ອຍໃຫ້ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ອໍານາດແຫ່ງປະຈັກພະຍານນໍາຄວາມຮູ້, ຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ຄວາມສຸກມາສູ່ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາສອນ.

ຈາກມັກຄະນາຍົກທີ່ຫາກໍຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄປເຖິງມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ອາວຸໂສ, ເຮົາທຸກຄົນມີລາຍການຂອງສິ່ງທີ່ ເຮົາສາມາດເຮັດ ແລະ ຄວນເຮັດໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ. *ສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ* ກໍສໍາຄັນໃນວຽກງານຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ມັນ. ແຕ່ຢູ່ໃນຄໍາວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ເຮົາຈະໄດ້ພົບຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ອໍານາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ຄຳວ່າ ແມ່ນຫຍັງ ແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດສອນເຮົາວ່າຕ້ອງເຮັດຫຍັງ. ຄຳວ່າ ເປັນຫຍັງ ດົນໃຈຈິດວິນຍານ.

ມີ “ສິ່ງດີໆ” ອັນລົ້ນເຫລືອທີ່ຕ້ອງເຮັດ

ການເອີ້ນຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດໄຕ່ຕອງກໍຖືກມອບໃຫ້ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນຕອນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍ້າຍກັບເມືອເມືອງຟະແຣງເຝິດ ປະເທດ ເຢຍລະມັນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍໄດ້ເລື່ອນຕຳແໜ່ງໃນວຽກງານທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງເວລາ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຈາກຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍ. ໃນລະດູການແຫ່ງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແອວເດີໂຈເຊັບ ປີ ເວີດລິນ ໄດ້ສະເໜີການເອີ້ນຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະທານສະເຕກ.

ຕອນສຳພາດກັບເພິ່ນ, ຄວາມຄິດຫລາຍຢ່າງໄດ້ຜ່ານເຂົ້າມາໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນ້ອຍ ທີ່ສຸດນັ້ນ ຄືຄວາມຫວ່າງໃຍທີ່ລົບກວນທີ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າອາດບໍ່ມີເວລາພໍທີ່ການເອີ້ນນີ້ຈະຮຽກຮ້ອງ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າການເອີ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຖ່ອມຕົນ ແລະ ໄດ້ຮັບກຽດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຄິດນ້ອຍ ໜຶ່ງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຮັບມັນໄດ້ບໍ່. ແຕ່ນັ້ນກໍເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຄິດທີ່ຫາຍໄປໄວໆ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮູ້ວ່າ ແອວເດີ ເວີດລິນ ຖືກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າເພິ່ນກຳລັງເຮັດວຽກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ນອກຈາກວ່າຕ້ອງຮັບການເອີ້ນນັ້ນ.

ມີບາງເວລາທີ່ເຮົາຕ້ອງກ້າວເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມມືດດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານ ຄຳຕອບໃຫ້ເຮົາ ເມື່ອເຮົາກ້າວໄປໜ້າດ້ວຍສັດທາ. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເອີ້ນດ້ວຍ ຄວາມຊື່ນໃຈ, ໂດຍຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈັດຫາໃຫ້.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງໜ້າທີ່ມອບໝາຍນີ້, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດໃນຖານະສະເຕກທີ່ໄດ້ ຮັບການອົບລົມຈາກບັນດາຄູ ແລະ ຜູ້ນຳທີ່ຢັ້ງໃຫຍ່ໃນສາດສະໜາຈັກ—ບັນດາບຸລຸດດັ່ງເຊັ່ນແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ ແລະ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ມາຫາເຂດຂອງພວກເຮົາ. ຄຳສັ່ງສອນຂອງພວກເພິ່ນກໍເປັນເໝືອນດັ່ງນ້ຳຄ້າງຈາກສະຫວັນ ແລະ ເປັນການດົນໃຈໃຫ້ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີບັນທຶກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈິດລົງໄວ້ໃນພາກການອົບລົມເຫລົ່ານັ້ນ. ບັນດາ ອ້າຍນ້ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມອບຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມໝາຍຂອງການຈັດຕັ້ງອານາຈັກຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍການສ້າງປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ. ພວກເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວິທີທີ່ຈະນຳໃຊ້ຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ

ຫລັກທຳນັ້ນໃນສະພາບການ ແລະ ເວລາຂອງເຮົາໂດຍສະເພາະ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄືວ່າ, ຜູ້ນຳທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ ຂອງພຣະກິດຕິ ຄຸນ*, ແລະ ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ກໍ່ແຂນເສື້ອຂຶ້ນ ແລະ ລົງມືເຮັດວຽກ.

ບໍ່ດົນຈາກນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຝ່າຍປະທານສະເຕກສາມາດເຮັດໄດ້— ມີຫລາຍມາກມາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນທີ່ຖືກດົນໃຈ, ພວກເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ສຳຄັນເລີຍ. ລຳດັບຄວາມສຳຄັນຫລາຍຢ່າງໄດ້ເລີ່ມມີຂຶ້ນມາ, ທີ່ໄດ້ຍາດເອົາຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຂອງເຮົາຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ບັນດາອ້າຍນ້ອງຜູ້ນຳໄດ້ແບ່ງປັນກັບພວກຂ້າພະເຈົ້າ. ມີຫລາຍສິ່ງ “ດີໆ” ທີ່ຕ້ອງເຮັດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງຈະສຳຄັນທີ່ສຸດ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນສຳຄັນບົດໜຶ່ງ: ຄວາມຈິງທີ່ວ່າບາງສິ່ງທີ່ດີບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນພໍທີ່ຈະມາດົງເອົາເວລາ ແລະ ກຳລັງວັດຖຸຂອງເຮົາໄປ. ກິດຈະກຳ, ການຕັດສິນໃຈ, ແລະ ແຜນການຕ່າງໆຂອງເຮົາຄວນໄດ້ຮັບການດົນໃຈໂດຍພື້ນຖານຂອງຄວາມວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ເຮົາຈຶ່ງຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພາະຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ ຫລື ຄວາມສົນໃຈໃນປະຈຸບັນ. ຖ້າມັນບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ມັນສາມາດລົບກວນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ກຳລັງຂອງເຮົາອ່ອນແອ, ແລະ ໃຫ້ເຮົາຕັ້ງໃຈໃສ່ພຽງແຕ່ຄວາມສົນໃຈເລື່ອງຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝ່າຍວິນຍານ ຫລື ຝ່າຍໂລກ, ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນຈຸດໃຈກາງຂອງຄວາມເປັນສາມຸສິດ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາທຸກຄົນກໍຮູ້ວ່ານີ້ຕ້ອງໃຊ້ການຄວບຄຸມຕົວທີ່ຈະຄົງເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ກັບເລື່ອງທີ່ມີພະລັງຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະເພີ່ມທະວີຄວາມຮັກຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ການແຕ່ງງານລາບລື້ນ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຄອບຄົວ, ແລະ ເສີມສ້າງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເໝືອນດັ່ງຕົ້ນໝາກໄມ້ທີ່ມີງ່າ ແລະ ໃບ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຊີວິດຂອງເຮົາກໍຕ້ອງການການຈັດແຕ່ງເປັນປະຈຳເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າເຮົາໃຊ້ກຳລັງ ແລະ ເວລາຂອງເຮົາເພື່ອຈະສຳເລັດຈຸດປະສົງທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາ “ເພື່ອນຳໝາກຜົນອັນດີງາມອອກມາ!”¹

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວ

ສະນັ້ນເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຈະເລືອກຫຍັງແດ່? ເຮົາແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຕັດສິນໃຈເລື່ອງນີ້ເພື່ອຕົນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ສຶກສາພຣະຄຳພີຢ່າງພາກພຽນ, ເຊື່ອຟັງຖອຍຄຳຂອງສາດສະດາ, ແລະ ອະທິຖານດ້ວຍສັດທາທີ່ຈິງຈັງ ແລະ ອຸທິດຕົນ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພຣະເຈົ້າຊົງຊື່ສັດ. ຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະອົງຈະກ່າວຕໍ່ຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຮົາກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ເຮົາຄວນຕິດຕາມໄປໃນແຕ່ໄລຍະໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຖ້າຈິດໃຈຂອງເຮົາບໍລິສຸດ—ຖ້າເຮົາບໍ່ສະແຫວງຫາລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງ ລິດທະນຸພາບ, ຖ້າເຮົາສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຖ້າເຮົາປາຖະໜາທີ່ເປັນ ພອນໃຫ້ແກ່ຂອງຄອບຄົວ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດຂອງເຮົາ—ເຮົາຈະບໍ່ຖືກປະປ່ອຍໄວ້ໃຫ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ດັ່ງທີ່ ປະທານມອນສັນໄດ້ເຕືອນເຮົາຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ, “ເມື່ອເຮົາດຳລົງຢູ່ໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາມີສິດ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງ.”²

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງທ່ານ “ຈະອອກໜ້າທ່ານ. [ພຣະອົງ] ຈະຢູ່ທາງຂວາມືຂອງທ່ານ ແລະ ທາງຊ້າຍຂອງທ່ານ, ແລະ ພຣະວິນຍານ [ຂອງພຣະອົງ] ຈະຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານ, ແລະ ທູດສະຫວັນ [ຂອງພຣະອົງ] ຈະຢູ່ອ້ອມຮອບທ່ານ, ເພື່ອເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ທ່ານ.”³

ອຳນາດແຫ່ງການກະທຳ

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ພອນອັນສູງສິ່ງສຳລັບການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດຈະຖືກກະຕຸ້ນ ໂດຍຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມຂອງເຮົາ, ຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະເສຍສະລະ, ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ກະທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຖືກກະທຳຕໍ່. ການສັ່ງສອນກໍດີ, ແຕ່ການເທດສະໜາທີ່ບໍ່ນຳໄປສູ່ການກະທຳກໍເໝືອນກັບໄຟທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮ້ອນ ຫລື ນ້ຳທີ່ບໍ່ສາມາດກຳຈັດການກະທາຍໄດ້.

ເມື່ອເຮົານຳໃຊ້ຄຳສອນ, ພະລັງທີ່ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຈະເຕີບໂຕ ແລະ ອຳນາດຂອງ ຖານະປະໂລຫິດຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຕື່ນເຕັ້ນ.

ທອມມັສ ແອດິສັນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງດອກໄຟໄດ້ກ່າວວ່າ “ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຄິດນັ້ນຢູ່ໃນການນຳໃຊ້.”⁴ ໃນທາງທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້, ຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຈະກາຍມາມີຄຸນຄ່າຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອມັນຖືກນຳມາໃຊ້.

ເຮົາບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ຄຳສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຄົງຢູ່ຊຶ່ງໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ນຳໃຊ້ມັນໃນ ຊີວິດຂອງເຮົາ. ຖ້າມີການແຕ່ງງານ ຫລື ຄອບຄົວໃດໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງການການຊ່ອຍຊີວິດເອົາໄວ້—ບາງທີແມ່ນ ແຕ່ຂອງເຮົາເອງ—ຢ່າຊັກຊ້າ ແລະ ຖ້າເບິ່ງຊຶ່ງ. ແທນທີ່, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຂອບພຣະໂທພຣະເຈົ້າສຳລັບແຜນ ແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ຮວມດ້ວຍສັດທາ, ການກັບໃຈ, ການໃຫ້ອະໄພ, ແລະ ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ການນຳໃຊ້ຄຳ

ສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໃນຖານະສາມີ, ພໍ່, ແລະ ລູກຊາຍ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງ ຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ອຳນາດຂອງມັນທີ່ຈະກອບກູ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມສວຍ ງາມ ແລະ ຄວາມສັກສິດຂອງຄອບຄົວນິລັນດອນນັ້ນແນ່ນອນ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເປັນເວລາທີ່ດີສຳລັບການໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຮັດ. ສະນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງບໍ່ “ພຽງແຕ່ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳນັ້ນອີ່ຫລີ.”⁵ ອ້າຍນ້ອງທັງ ຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນໃຫ້ທ່ານພິຈາລະນາຖ້ອຍຄຳທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນວັນເສົາ ວັນອາທິດນີ້. ແລ້ວໃຫ້ທ່ານຄູ່ເຂົ້າລົງ. ໃຫ້ທ່ານຂໍພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ ຄວາມຄິດຂອງທ່ານປ່ອງໃສ ແລະ ປອບໂຍນຈິດໃຈຂອງທ່ານ. ຈົ່ງອ້ອນວອນທູນຂໍການຊີ້ນຳຈາກ ພຣະອົງໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ໃນການທ້າ ທາຍສະເພາະຂອງທ່ານໃນຕອນນີ້. ຈົ່ງເຮັດຕາມການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານ. ຍ່າຊັກຊ້າເລີຍ. ຖ້າທ່ານເຮັດທຸກສິ່ງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາທ່ານວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ປະປ່ອຍໃຫ້ທ່ານຢ່າງຢູ່ຄົນດຽວ.

ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນຄວາມອິດທົນ

ເຮົາຮູ້ວ່າແມ່ນແຕ່ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຮົາ, ບາງສິ່ງຈະບໍ່ເປັນໄປຕາມແຜນການ. ເຮົາເຮັດ ຜິດພາດໃນຊີວິດ ແລະ ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ. ບາງຄັ້ງບາງຄາວເຮົາສະດູດ ແລະ ບໍ່ສຳເລັດຜົນ.

ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແນະນຳໃຫ້ເຮົາ “ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນຄວາມອິດທົນຈົນກວ່າ [ເຮົາ] ຈະດີພ້ອມ,”⁶ ພຣະອົງກໍໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງນີ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ມັນຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຫັນຈຸດປະສົງອັນສູງສົ່ງ ຂອງທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ມັນຈະໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ມີພະລັງທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແມ່ນແຕ່ ເມື່ອມັນຈະຍາກກໍຕາມ. ເມື່ອເຮົາຕັ້ງໃຈໃສ່ຫລັກທຳພື້ນຖານຂອງການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ມັນຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມແຈ້ມແຈ້ງ, ດ້ວຍປັນຍາ ແລະ ດ້ວຍການຊີ້ນຳ.

“ເຮົາຈະບໍ່ກ້າວຕໍ່ໄປໃນອຸດົມການຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ບໍ່?”⁷ ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ແນ່ນອນວ່າເຮົາຈະກ້າວຕໍ່ໄປ!

ໂດຍຖືກຊີ້ນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຮົາຈະຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຜິດພາດຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາສະດູດລົ້ມ, ເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນ. ຖ້າເຮົາລັງເລ, ເຮົາຈະກ້າວຕໍ່ໄປ. ເຮົາຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ; ເຮົາຈະບໍ່ຫ້ຖອຍ.

ໃນຖານະອ້າຍນ້ອງທີ່ມີພະລັງແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດອັນເປັນນິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະຍືນຢູ່ດ້ວຍກັນ, ບ່າໄຫລ່ຽງຂ້າງກັນ, ເອົາໃຈໃສ່ຫລັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດຂອງເຮົາດ້ວຍການອຸທິດຕົນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່!

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານໃນມື້ນີ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດຂອງ ພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຊົນຢູ່. ພວກພຣະອົງເປັນຈິງ! ພວກພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່!

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງທ່ານຫ່ວງໃຍທ່ານ ແລະ ປະສົງຈະໃຫ້ພອນທ່ານ ແລະ ຄຳຂູ່ທ່ານໃນຄວາມຊອບທຳ.

ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພຣະເຈົ້າກ່າວກັບມະນຸດໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຈະກ່າວກັບທ່ານ!

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າເພິ່ນເຫັນ. ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ຢູ່ເທິງໂລກ ໂດຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ລິດທະນຸພາບ.

ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ໃນຖານະຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ, ເຮົາຈະປະຕິບັດທຸກສິ່ງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ ຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ນຳໃຊ້ຫລັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູເພື່ອປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້.

ເມື່ອເຮົາເຮັດດັ່ງນີ້, ອຳນາດແຫ່ງການຊົດໃຊ້ອັນບໍ່ມີຂອບເຂດນັ້ນ ຈະຊຳລະລ້າງ, ເຮັດໃຫ້ສະອາດ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ວິນຍານ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາບໍລິສຸດຈົນກວ່າເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາຕ້ອງເປັນ. ເຖິງສິ່ງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ມັດທາຍ 7:18.

2. Thomas S. Monson, "To Learn, to Do, to Be," *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2008, 62.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 84:88.
4. Thomas Edison, in Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great, Book 2* (1910), 155.
5. ຢາໂກໂບ 1:22.
6. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 67:13.
7. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 128:22.

ຄອບຄົວພາຍໃຕ້ພັນທະສັນຍາ

ໂດຍປະທານ ເຮັນຣີ ບີ ໄອຣິງ

ທີ່ປຶກສາທຳອິດໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກບຸນຄຸນທີ່ໄດ້ມາຊຸມນຸມກັບທ່ານໃນກອງປະຊຸມນີ້ທີ່ບັນດາຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າທຸກໆຄົນຢູ່ໃນໂລກຖືກຮັບເຊີນ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພອນທີ່ໄດ້ມີປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນເປັນປະທານ. ໃນຖານະປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ, ເພິ່ນເປັນຜູ້ຊາຍຄົນດຽວທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳລັບຂໍ້ກະແຈທີ່ຜະນຶກຄອບຄົວເຂົ້າກັນ ແລະ ພິທີການຂອງຖານະປະໂລຫິດທຸກໆຢ່າງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິລັນດອນ, ຊຶ່ງເປັນຂອງປະທານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດໃນບັນດາພອນຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ.

ມີພໍ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຮັບຟັງຢູ່ໃນຄຳຄືນນີ້ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບຄືນມາໂບດເພາະວ່າ ລາວຢາກໄດ້ຄວາມແນ່ນອນຈາກຂອງປະທານແຫ່ງການຜະນຶກນັ້ນດ້ວຍສຸດທິວິໄຈຂອງລາວ. ລາວ ແລະ ພັນລະຍາຮັກລູກນ້ອຍສອງຄົນ, ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ ແລະ ລູກສາວຄົນໜຶ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເໝືອນດັ່ງພໍ່ແມ່ຄົນອື່ນລາວສາມາດເຫັນຄວາມສຸກແຫ່ງສະຫວັນນັ້ນໄດ້ລ່ວງໜ້າເມື່ອລາວອ່ານຖ້ອຍຄຳທີ່ຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ ການຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງດຽວກັນນັ້ນຊຶ່ງມີຢູ່ໃນບັນດາພວກເຮົາທີ່ນີ້ຈະມີຢູ່ໃນບັນດາພວກເຮົາທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ຈະມີລັດສະໝີພາບນິລັນດອນເປັນຄູ່, ຊຶ່ງລັດສະໝີພາບນັ້ນເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຂະນະນີ້.¹

ພໍ່ຄົນນັ້ນທີ່ກຳລັງຟັງຢູ່ກັບພວກເຮົາໃນຄຳຄືນນີ້ຮູ້ເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ຈຸດໝາຍທີ່ຮຸ່ງໂລດນັ້ນ. ມັນບໍ່ເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ລາວຮູ້ເລື່ອງນັ້ນແລ້ວ. ມັນໄດ້ໃຊ້ສັດທາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ການກັບໃຈທີ່ເລິກຊຶ່ງ, ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນທິວໃຈຂອງລາວທີ່ໄດ້ມາຈາກອະທິການຜູ້ໃຈດີຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຊ່ອຍລາວໃຫ້ຮູ້ສຶກເຖິງການໃຫ້ອະໄພທີ່ມີຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ການປ່ຽນແປງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຍັງຄົງຢູ່ຕໍ່ໄປເມື່ອລາວໄດ້ໄປພຣະວິຫານສັກສິດເພື່ອຮັບຂອງປະທານສັກສິດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານອຳນາດໃຫ້ໃນພຣະວິຫານຫລັງທຳອິດ

ໃນຍຸກສະໄໝນີ້. ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ເມືອງເຄີດແລນ ລັດໂອໄຮໂອ. ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າເຖິງເລື່ອງນັ້ນ:

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພຣະບັນຍັດໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງໄປສູ່ລັດໂອໄຮໂອ; ຢູ່ທີ່ນັ້ນພຣະອົງຈະມອບກົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກເບື້ອງບົນ;

ແລະ ຈາກນັ້ນໄປ, ... ເພາະພຣະອົງໄດ້ມີວຽກງານຍິ່ງໃຫຍ່ສະສົມໄວ້ສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ, ເພື່ອອິດສະຣາເອນຈະລອດ, ແລະ ພຣະອົງຈະນຳພາເຂົາເຈົ້າໄປບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ, ແລະ ຈະບໍ່ມີອຳນາດໃດຢູ່ດພຣະທັດຂອງພຣະອົງ.²

ສຳລັບເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ກັບມາໂບດເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ແລະ ສຳລັບຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທຸກໆຄົນ, ວຽກງານຍິ່ງໃຫຍ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າແມ່ນຈະນຳພາໃນການຊ່ອຍສ່ວນໜຶ່ງຂອງອິດສະຣາເອນໃຫ້ລອດທີ່ເຮົາທຸກໆຄົນເຮົາຕ້ອງເຮັດ ຫລື ຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່, ຊຶ່ງເປັນຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ຮູ້ວ່າການຊ່ອຍໃຫ້ລອດນັ້ນຮຽກຮ້ອງການຖືກຜະນຶກໂດຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພໍ່ຄົນນັ້ນໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ດຳເນີນການຜະນຶກນັ້ນ. ລາວ ແລະ ພັນລະຍາຢາກສຳເລັດການຜະນຶກນັ້ນໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ແຕ່ດ້ວຍເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຢູ່ກັນໜ້າທີ່ເພາະກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຈະມາເຖິງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະເລີ່ມນີ້ໄວ້ກັບຄູ່ນັ້ນ ແລະ ອະທິການຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະປະສານງານກັບເລຂາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອຫາວັນທີ່ດີທີ່ສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈ ແລະ ດີໃຈຫລາຍພຽງໃດເມື່ອພໍ່ຄົນນັ້ນໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນໂບດວ່າການຜະນຶກນັ້ນຖືກຈັດໄວ້ສຳລັບວັນທີສາມເດືອນເມສານີ້. ນັ້ນເປັນວັນທີໃນປີ 1836 ເມື່ອເອລີຢາ, ສາດສະດາຜູ້ຖືກປ່ຽນພາບແລ້ວ, ຖືກສົ່ງມາທີ່ພຣະວິຫານເຄີດແລນ ເພື່ອມອບອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກໃຫ້ແກ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ. ຂໍກະແຈ ເຫລົ່ານັ້ນຍັງຄົງຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກໃນວັນເວລານີ້ ແລະ ຈະຄົງຢູ່ຕໍ່ໄປຈົນກວ່າທີ່ສຸດຂອງເວລາ.³

ມັນເປັນສິດອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນອັນດຽວກັນນັ້ນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ເປໂຕດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ວ່າ: “ເຮົາຈະມອບຂໍກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ເຈົ້າ; ສິ່ງໃດທີ່ພວກເຈົ້າຫ້າມເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກຫ້າມໃນສະຫວັນ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ພວກເຈົ້າອະນຸມັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກອະນຸມັດໃນສະຫວັນ.”⁴

ການກັບມາຂອງເອລີຢາໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ. ແອວເດີ ແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ເລື່ອງນີ້ແຈ້ງຊັດ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່, ກ່າວຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານ ໂຈເຊັບ ຟຽວດິງ ສະມິດ ທີ່ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ; ທ່ານອ້າຍນ້ອງຢູ່ທີ່ກອງປະຊຸມ ກໍດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ; ເຮົາໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ—ຊຶ່ງເອລີຢາໄດ້ດຳລົງຢູ່ ແລະ ສາດສະດາຄົນອື່ນ ແລະ ໂດຍເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຍຮັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາມີສິດອຳນາດທີ່ຈະໃຫ້ ບັບຕິສະມາ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາມີສິດອຳນາດທີ່ຈະວາງມືສຳລັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງຄົນອື່ນ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ປາດສະຈາກອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກເຮົາຈະ ເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້, ເພາະບໍ່ມີສິດອຳນາດສຳລັບການຜະນຶກທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດລົງໄປ.”

ປະທານສະມິດໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ:

“ພິທີການສູງເທົ່າໃດ, ພອນແຮງຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມສູງສົ່ງໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ... ແລະ ຊຶ່ງສາມາດໄດ້ຮັບໃນທີ່ໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ... ບໍ່ມີຊາຍຄົນໃດມີສິດທີ່ຈະດຳເນີນພິທີການນັ້ນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ຕາມທີ່ລາວໄດ້ຮັບສິດອຳນາດທີ່ຈະເຮັດຈາກຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ດຳລົງຂໍກະແຈນັ້ນ. ...

ບໍ່ມີຊາຍຄົນໃດຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກນີ້ທີ່ມີສິດຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປ ແລະ ປະຕິບັດການໃນພິທີການ ໃດໆຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເວັ້ນເສຍແຕ່ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຜູ້ທີ່ດຳລົງຂໍກະແຈນັ້ນ ແລະ ອະນຸມັດສິດນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ມອບສິດອຳນາດນັ້ນໃຫ້ເຮົາ. ເພິ່ນໄດ້ວາງອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກໄວ້ໃນ ຖານະປະໂລຫິດເພາະຄົນທີ່ດຳລົງຂໍກະແຈເຫລົ່ານັ້ນ.⁵”

ຄວາມແນ່ນອນອັນດຽວກັນນັ້ນໄດ້ມາຈາກປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບ ອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກ. ເມື່ອໄດ້ຮູ້ວ່າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງກໍເປັນທີ່ປອບໂຍນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ມັນຈະເປັນສຳລັບຄອບຄົວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຜະນຶກໃນວັນທີສາມເດືອນເມສານີ້ວ່າ: “ເປໂຕຕ້ອງ ໄດ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ. ເປໂຕຕ້ອງດຳລົງອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກ. ຂໍກະແຈເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂອງ ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ—ທີ່ຈະເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ. ອຳນາດແຫ່ງ ການຜະນຶກອັນສັກສິດນັ້ນຍິງຄົງຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກໃນເວລານີ້. ບໍ່ມີຫຍັງຖືກນັບຖືດ້ວຍຄວາມຄິດທີ່ ສັກສິດຫລາຍກວ່າໂດຍຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມສຳຄັນຂອງສິດອຳນາດນີ້. ບໍ່ມີຫຍັງຖືກຮັກສາໄວ້ຢ່າງໃກ້ຊິດ ຫລາຍກວ່າ. ມີບຸກຄົນອື່ນທີ່ດຳລົງອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກນີ້ຢູ່ເທິງໂລກໃນວັນເວລາໃດໜຶ່ງ— ໃນພຣະວິຫານແຕ່ລະແຫ່ງກໍມີອ້າຍນ້ອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກ. ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ມັນມາເວັ້ນເສຍ

ແຕ່ຈາກສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ສາດສະດາຂອງສາດສະໜາຈັກແຫ່ງໄພ່ພົນ ຍຸກສຸດທ້າຍ.”⁶

ເມື່ອເອລີຢາໄດ້ກັບມາບໍ່ມີພຽງແຕ່ອຳນາດຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຖານະປະໂລຫິດ ແຕ່ຫົວໃຈຕ້ອງຖືກຫັນໄປ ດ້ວຍວ່າ: “ພຣະວິນຍານ, ອຳນາດ, ແລະ ການເອີ້ນຂອງເອລີຢາຄີ, ທ່ານມີອຳນາດທີ່ຈະດຳລົງ ຂໍກະແຈແຫ່ງການເປີດເຜີຍ, ພິທີການ, ຄຳທຳນາຍ, ອຳນາດ ແລະ ຂອງປະທານສັກສິດຂອງ ຄວາມສົມບູນຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນເຄສີເດັກ ແລະ ແຫ່ງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງ ແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ຈະໄດ້ຮັບ, ໄດ້ມີ, ແລະ ໄດ້ດຳເນີນພິທີການທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ຈະເປັນໄປເພື່ອການຫັນຫົວໃຈຂອງພໍ່ແມ່ໄປຫາລູກ ແລະ ຫົວໃຈຂອງລູກ ໄປຫາພໍ່ແມ່, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນ.”⁷

ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງການຫັນຫົວໃຈນັ້ນໄດ້ມາສູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວແລ້ວ. ມັນອາດໄດ້ມາສູ່ທ່ານໃນກອງປະຊຸມນີ້. ທ່ານອາດໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຄິດຂອງທ່ານ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຫັນ, ໃບໜ້າຂອງພໍ່ ຫລື ແມ່ຂອງທ່ານ. ໃບໜ້ານັ້ນອາດເປັນເອື້ອຍ ຫລື ນ້ອງສາວ ຫລື ອ້າຍ ຫລື ນ້ອງຊາຍ. ມັນອາດເປັນພາບຂອງລູກສາວ ຫລື ລູກຊາຍ.

ພວກເຂົາອາດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງວິນຍານ ຫລື ໃນທະວີບອື່ນໃກ້ຈາກທ່ານ. ແຕ່ຄວາມສຸກທີ່ໄດ້ມາຈາກ ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄວາມສຳພັນກັບພວກເຂົາແມ່ນແນ່ນອນເພາະວ່າທ່ານໄດ້ຜູກມັດ ແລະ ສາມາດຜູກມັດ ກັບພວກເຂົາໄດ້ໂດຍພິທີການຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ກຽດ.

ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນເຄສີເດັກທີ່ເປັນພໍ່ໃນຄອບຄົວທີ່ໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນແລ້ວໄດ້ຮັບການສອນ ເຖິງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເຮັດ. ຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາ ຫລື ຈະເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານທີ່ຈະສຳຄັນ ເທົ່າກັບພອນແຫ່ງການຜະນຶກ. ບໍ່ມີຫຍັງສຳຄັນຫລາຍກວ່າການຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງການແຕ່ງງານ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ ຫລື ຈະໄດ້ເຮັດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ສິ່ງນັ້ນກໍຊັດເຈນດີ. ພຣະວິນຍານອັນສັກສິດແຫ່ງຄຳສັນຍາ, ຜ່ານການເຊື່ອຟັງ ແລະ ການເສຍສະລະຂອງເຮົາ, ຕ້ອງຜະນຶກພັນທະສັນຍາຂອງພຣະວິຫານຂອງເຮົາເພື່ອວ່າມັນຈະບັນລຸຜົນ ໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ. ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງການທີ່ຖືກຜະນຶກໂດຍ ພຣະວິນຍານອັນສັກສິດແຫ່ງຄຳສັນຍານຳອີກ, ໂດຍອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງແອວເດີ ແມວວິນ ເຈ ບາເລີດ ວ່າ: “ເຮົາອາດຫລອກລວງມະນຸດໄດ້ແຕ່ເຮົາບໍ່ສາມາດຫລອດລວງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້, ແລະ ພອນຂອງເຮົາຈະບໍ່ເປັນໄປຊົ່ວນິລັນດອນຖ້າຫາກວ່າມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຜະນຶກໂດຍພຣະວິນຍານອັນສັກສິດ

ແຫ່ງຄຳສັນຍານັ້ນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນອົງທີ່ອ່ານຄວາມນິກົດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ ປະທານຄວາມເຫັນດີທາງການປະທັບຕາຕໍ່ພອນຕ່າງໆທີ່ຖືກປະກາດໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ. ແລ້ວການຜະນຶກນັ້ນ ຈະຜູກມັດ, ມີຜົນສັກສິດ, ແລະ ເປັນຜົນສັກສິດຄົບຖ້ວນ.”⁸

ເມື່ອຊິດສະເຕີໄອຣິງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜະນຶກທີ່ພຣະວິຫານໂລກັນ ຢູທາ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ຄວາມສຳຄັນຂອງຄຳສັນຍານັ້ນໃນເວລານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງພະຍາຍາມຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງມັນ ທັງໝົດ, ແຕ່ພັນລະຍາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການແຕ່ງງານຂອງພວກ ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເກືອບເຖິງ 50 ປີແລ້ວວ່າ ຈະເຊື່ອເຊີນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່າທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດ ໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂອງຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ.

ຕອນເປັນພໍ່ໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງ, ທີ່ໄດ້ຜະນຶກແລ້ວໃນພຣະວິຫານ ແລະ ດ້ວຍຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກຫັນໄປ ຫາພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວໜຸ່ມນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບປະທານໂຈເຊັບ ຟຽວດິງ ສະມິດ ເປັນເທື່ອທຳອິດ. ໃນຫ້ອງສະພາຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຮັບເຊີນ, ພະຍານທີ່ແນ່ນອນແທ້ໆໄດ້ມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຂະນະທີ່ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍໝາຍເຖິງປະທານສະມິດຜູ້ທີ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ທາງຂ້າງເພິ່ນວ່າ, “ເຈົ້າຊື່ບໍ່ວ່າຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ສາມາດເປັນ ສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້?”

ປະທານສະມິດທາກໍເຂົ້າມາໃນຫ້ອງນັ້ນ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເວົ້າຫຍັງເທື່ອ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູ ຊົ່ວນິລັນດອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຕອບເພິ່ນດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈເພາະສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢູ່ໃນໃຈວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເພິ່ນເປັນສາດສະດາ.” ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າຕາເວັນ ໄດ້ສ່ອງແສງວ່າເພິ່ນໄດ້ດຳລົງອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກຂອງຖານະປະໂລຫິດສຳລັບແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ.

ປະສົບການນັ້ນໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານສະມິດ ມີພະລັງຫລາຍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພັນລະຍາ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນພາກກອງປະຊຸມໃນວັນທີ 4 ເດືອນເມສາ ປີ 1972, ເມື່ອປະທານໂຈເຊັບ ຟຽວດິງ ສະມິດ ໄດ້ໃຫ້ຄຳແນ່ນຳຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ: “ມັນເປັນພຣະປະລິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຈະເສີມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຮັກສາໜ່ວຍຄອບຄົວເອົາໄວ້. ພວກເຮົາຂໍອ້ອນວອນກັບບັນດາພໍ່ໃຫ້ຖືໜ້າທີ່ທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຕົນ ໃນຖານະຫົວໜ້າຂອງຄອບຄົວ. ພວກເຮົາຂໍຮ້ອງບັນດາຜູ້ເປັນແມ່ໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອສາມີຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ.”⁹

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ຄຳແນ່ນຳສີ່ຢ່າງທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ໃນຖານະພໍ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດເພື່ອຈະສົ່ງເສີມ ແລະ ນຳພາຄອບຄົວຂອງທ່ານກັບຄືນບ້ານອີກເພື່ອອາໄສຢູ່ນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະຜູ້ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດອີກ.

ໜຶ່ງ, ຈົ່ງມີ ແລະ ຮັກສາພະຍານທີ່ແນ່ນອນວ່າຂໍກະແຈຂອງຖານະປະໂລຫິດນັ້ນຢູ່ນຳເຮົາ ແລະ ດຳລົງຢູ່ໂດຍປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອສິ່ງນີ້ທຸກໆມື້. ຄຳຕອບຈະມາດ້ວຍ ຄວາມຕັ້ງໃຈເພີ່ມຂຶ້ນທີ່ຈະນຳພາຄອບຄົວຂອງທ່ານ, ໃນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມຫວັງຂອງທ່ານ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມສຸກຫລາຍຂຶ້ນໃນການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ທ່ານຈະເບີກບານ ແລະ ເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ທີ່ຈະເປັນພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພັນລະຍາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ.

ຂໍແນະນຳທີສອງແມ່ນຈົ່ງຮັກພັນລະຍາຂອງທ່ານ. ມັນຈະຕ້ອງໃຊ້ສັດທາ ແລະ ຄວາມຖອມຕົນທີ່ຈະເອົາ ຄວາມສົນໃຈຂອງນາງໃຫ້ສຳຄັນກວ່າຂອງທ່ານເອງໃນການດົ້ນລົນຂອງຊີວິດ. ທ່ານມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ ຈະຈັດຫາໃຫ້ ແລະ ລ້ຽງດູຄອບຄົວກັບນາງຂະນະທີ່ທ່ານຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ບາງເທື່ອສິ່ງນີ້ຈະໃຊ້ກຳລັງ ແລະ ພະລັງທີ່ທ່ານມີ. ອາຍຸ ແລະ ຄວາມເຈັບປ່ວຍອາດເພີ່ມທະວີຄວາມຕ້ອງການຂອງນາງ. ແມ່ນແຕ່ ໃນເວລານັ້ນເມື່ອທ່ານເລືອກຈະເອົາຄວາມສຸກຂອງນາງໃຫ້ສຳຄັນກວ່າຂອງທ່ານເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາ ທ່ານວ່າຄວາມຮັກທີ່ທ່ານມີໃຫ້ນາງຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນດ້ວຍ.

ສາມ, ຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກທຸກຄົນໃນຄອບຄົວໃຫ້ຮັກກັນແລະກັນ. ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເບັນສັນ ໄດ້ສອນວ່າ:

“ເມື່ອກ່າວເຖິງນິລັນດອນແລ້ວ, ຄວາມລອດເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຄອບຄົວ. ...

“ສຳຄັນເໝືອທຸກສິ່ງທັງໝົດ, ເດັກນ້ອຍຕ້ອງຮູ້ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າມີຄົນຮັກພວກເຂົາ, ຕ້ອງການພວກເຂົາ, ແລະ ຮູ້ສຶກບຸນຄຸນຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມແນ່ໃຈໃນເລື່ອງນີ້ເລື້ອຍໆ. ແນ່ນອນວ່າ, ນີ້ເປັນບົດບາດທີ່ພໍ່ແມ່ຕ້ອງສຳເລັດ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຜູ້ເປັນແມ່ສາມາດເຮັດມັນໄດ້ດີທີ່ສຸດ.”¹⁰

ແຕ່ແຫລ່ງທີ່ຈຳເປັນອີກຢ່າງໜຶ່ງເພື່ອຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າມີຄົນຮັກເຂົາກໍແມ່ນຄວາມຮັກຈາກລູກຄົນອື່ນ ໃນຄອບຄົວ. ຄວາມຫ່ວງໃຍທີ່ສະໝ່ຳສະເໝີຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ມີໃຫ້ກັນແລະກັນຈະມີມາດ້ວຍຄວາມ ພະຍາຍາມທີ່ບໍ່ລົດລະຂອງພໍ່ແມ່ ແລະ ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານຮູ້ວ່າເລື່ອງນີ້ຈິງ ຈາກປະສົບການໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານເອງ. ແລະ ມັນຖືກຍືນຍັນແຕ່ລະເທື່ອທີ່ທ່ານອ່ານເຖິງບັນຫາ

ຂອງຄອບຄົວທີ່ລີໄຮຜູ້ຊອບທຳ ແລະ ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນ, ຊາໄຮຢາໄດ້ປະເຊີນຢູ່, ໃນບັນທຶກຂອງ ພຣະຄຳພິມມໍ່ມອນ.

ຄວາມສຳເລັດທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ບັນລຸກໍໃຫ້ການຊີ້ນຳແກ່ເຮົາ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດໄດ້ດີ ແລະ ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີຈົນວ່າລູກໆ ແລະ ແມ່ນແຕ່ລູກຫລານບາງຄົນ ແລະ ລູກຫລານຂອງເຂົາເຈົ້າຫລາຍໆລຸ້ນຄົນໄດ້ໃຈອ່ອນລົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ກັນແລະກັນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ມີໄຟ ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້ຊຽນ ແລະ ເອ້ອມອອກໄປຫາສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນສັດຕູ ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບາງເທື່ອພຣະວິນຍານຈະເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຫລາຍໆພັນຄົນອ່ອນລົງ ແລະ ຈະເອົາຄວາມຮັກເຂົ້າມາແທນຄວາມກຽດຊັງ.

ວິທີໜຶ່ງທີ່ທ່ານສາມາດຈະເອົາແບບຢ່າງຄວາມສຳເລັດຂອງພໍ່ລີໄຮຄືວິທີທີ່ທ່ານນຳພາຄອບຄົວໃນການອະທິ ຖານເປັນຄອບຄົວ ແລະ ເວລາທີ່ມີໃຫ້ຄອບຄົວ, ດັ່ງເຊັ່ນການສັ່ງສັນໃນຄອບຄົວ. ໃຫ້ລູກໆມີໂອກາດ ອະທິຖານເມື່ອພວກເຂົາເຮັດໄດ້ ເພື່ອກັນໃນຄອບຄົວທີ່ຕ້ອງການພອນ. ໃຫ້ຮູ້ເຫັນໄວໆການເລີ່ມຕົ້ນຂອງ ຄວາມບໍ່ປອງດອງກັນ ແລະ ໃຫ້ຮັບຮູ້ການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ໂດຍສະເພາະຕໍ່ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງ. ເມື່ອພວກເຂົາອະທິຖານເພື່ອກັນແລະກັນ ແລະ ຮັບໃຊ້ກັນແລະກັນ, ຫົວໃຈຈະອ່ອນລົງ ແລະ ຈະຫັນໄປຫາກັນແລະກັນ ແລະ ຫາພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ.

ໂອກາດທີ່ສື່ທີ່ຈະນຳພາຄອບຄົວຂອງທ່ານໃນວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເປັນມາເມື່ອຕ້ອງມີ ການລົງໂທດ. ເຮົາສາມາດສະໜອງພັນທະຂອງເຮົາທີ່ຈະລົງໂທດໃນວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ນຳພາລູກໆຂອງເຮົາໄປສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ.

ທ່ານຈະຈຳຖ້ອຍຄຳ, ແຕ່ທ່ານອາດບໍ່ສາມາດເຫັນອຳນາດຂອງມັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ແຫ່ງເມນຄີເສເດັກທີ່ຈະຕຽມຄອບຄົວຂອງລາວສຳລັບຄວາມສຳພັນອັນດຽວກັນນັ້ນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະມີໃນ ອານາຈັກຊັ້ນສູງວ່າ: ທ່ານຄົງຈື່ຈຳຖ້ອຍຄຳນີ້ໄດ້ທີ່ວ່າ:

“ບໍ່ມີອຳນາດ ຫລື ອິດທິພົນໃດ ຈະ ຫລື ຄວນດຳລົງຮັກສາໄວ້ໄດ້ໂດຍອາໄສຄຸນນະທຳຂອງຖານະ ປະໂລຫິດ, ນອກຈາກໂດຍການຊັກຊວນໂດຍຄວາມອິດກັ້ນ, ໂດຍຄວາມສຸພາບ ແລະ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ໂດຍຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີມານຍາ;

“ໂດຍຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮູ້ອັນບໍລິສຸດ ຊຶ່ງຈະຂະຫຍາຍຈິດວິນຍານຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄິດ, ແລະ ປາດສະຈາກມານຍາ—

“ການວ່າກ່າວໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າດ້ວຍຄວາມສຽບຄົມ, ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງນຳ; ແລະ ແລ້ວຕໍ່ມາ
ສະແດງຄວາມຮັກເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ຄົນທີ່ທ່ານວ່າກ່າວ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະຖືວ່າທ່ານເປັນສັດຕູຂອງເຂົາ;

“ເພື່ອເຂົາຈະຮູ້ວ່າຄວາມຊື່ສັດຂອງທ່ານແຂງແຮງກວ່າເຊືອກແຫ່ງຄວາມຕາຍ.”¹¹

ແລະ ຕໍ່ມາຄຳສັນຍາທີ່ມີຄຸນຄ່າຍິ່ງໃຫຍ່ຈະມາຫາເຮົາຜູ້ເປັນພໍ່ໃນສີໂອນວ່າ: “ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປັນ
ເພື່ອນຂອງທ່ານສະເໝີ ແລະ ໄມ້ເທົ່າຂອງທ່ານ ໄມ້ເທົ່າແຫ່ງຄວາມຊອບທຳອັນບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ
ຄວາມຈິງ; ແລະ ການຄອບຄອງຂອງທ່ານຈະເປັນການຄອບຄອງອັນເປັນນິດ ແລະ ໂດຍປາດສະຈາກ
ວິທີບົບຄັ້ນ, ແລະ ຈະໄຫລມາສູ່ທ່ານຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ.”¹²

ນັ້ນເປັນມາດຕະຖານທີ່ສູງສຳລັບເຮົາ, ແຕ່ເມື່ອເຮົາຄວບຄຸມອາລົມ ແລະ ເອົາຊະນະຄວາມຈອງຫອງ
ຂອງເຮົາດ້ວຍສັດທາ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໃຫ້ຄວາມເຫັນດີຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຄຳສັນຍາ ແລະ
ພັນທະສັນຍານັກສິດຈະກາຍເປັນຄວາມແນ່ນອນ.

ທ່ານຈະສຳເລັດຜົນຜ່ານສັດທາຂອງທ່ານວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຂໍກະແຈແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດນັ້ນກັບ
ຄົນມາ ຊຶ່ງຍັງຢູ່ນຳເຮົາໃນເວລານີ້—ດ້ວຍຄວາມຜູກພັນແຫ່ງຄວາມຮັກກັບພັນລະຍາຂອງທ່ານ, ດ້ວຍ
ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຫັນຫົວໃຈຂອງລູກໆຂອງທ່ານໄປຫາກັນ ແລະ ໄປຫາ
ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກນັ້ນນຳພາໃຫ້ທ່ານຕີສອນ ແລະ ສັ່ງສອນໃນວິທີທາງທີ່ຈະ
ເຊື່ອເຊີນພຣະວິນຍານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະຄຣິດ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ
ພະຍານວ່າ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ດຳລົງ ແລະ ນຳໃຊ້ຂໍກະແຈຂອງຖານະປະໂລຫິດ
ທັງໝົດຢູ່ເທິງໂລກໃນເວລານີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ ແລະ ສະໜັບສະໜູນເພິ່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ ແລະ
ອະທິຖານເພື່ອທ່ານ. ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 130:2.
2. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 38:32–33.

3. ເບິ່ງ Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), speeches.byu.edu.
4. ມັດທາຍ 16:19.
5. Joseph Fielding Smith, quoted by Harold B. Lee, in Conference Report, Oct. 1944, 75.
6. Boyd K. Packer, “The Holy Temple,” *Liahona* and *Ensign*, Oct. 2010, 34.
7. *Teaching of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 11.
8. Melvin J. Ballard, quoted by Harold B. Lee, in Conference Report, Oct. 1970, 111.
9. Joseph Fielding Smith, “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, July 1972, 27.
10. Ezra Taft Benson, “Salvation—a Family Affair,” *Tambuli*, Nov. 1992, 3, 4; *Ensign*, July 1992, 2, 4.
11. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:41–44.
12. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:46.

ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຊ່າງດີແທ້ໆທີ່ໄດ້ມາພົບທ່ານອີກ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມ ຖານະປະໂລຫິດ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກຄິດກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງຜູ້ນຳທີ່ສູງສົ່ງບາງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ໄດ້ກ່າວຢູ່ ໃນກອງປະຊຸມຖານະປະໂລຫິດຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຫລາຍຄົນໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ, ແຕ່ຈາກຄວາມ ສະຫລາດຂອງຈິດໃຈ, ຈາກຄວາມເລິກຂອງຈິດວິນຍານ, ແລະ ຈາກຄວາມອົບອຸ່ນຂອງຫົວໃຈຂອງເຂົາ ເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມອບການຊີ້ນຳທີ່ດີໃຈໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນຄຳສອນບາງຢ່າງຂອງພວກ ເພິ່ນກັບທ່ານກ່ຽວກັບຖານະປະໂລຫິດ.

ຈາກສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ: “ຖານະປະໂລຫິດເປັນຫລັກທຳອັນເປັນນິດ, ແລະ ມີຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຈາກ ນິລັນດອນ, ແລະ ຈະເປັນເຖິງນິລັນດອນ, ບໍ່ມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ຫລື ຈຸດສິ້ນສຸດ.”¹

ຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານວິວເຝິດ ວູດດຣັບ, ເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ: “ຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດເປັນວິທີທາງ ຊຶ່ງ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອສື່ສານ ແລະ ຈັດການມະນຸດຢູ່ໃນໂລກ; ແລະ ທູດທີ່ໄດ້ມາຢັ້ງມຢາມໂລກເພື່ອສື່ສານກັບ ມະນຸດຜູ້ມີ ແລະ ນັບຖືຖານະປະໂລຫິດໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດຂອງມະນຸດ, ຈາກນັບແຕ່ຕອນມະນຸດມາສູ່ໂລກ ເຖິງການໄຖ່ໂລກ, ໄດ້ເປັນ ແລະ ຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ໂດຍຄຸນງາມຄວາມດີຂອງຖານະປະໂລຫິດອັນເປັນນິດ.”²

ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ອະທິບາຍຕື່ມວ່າ: “ຖານະປະໂລຫິດເປັນ ... ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ ມອບໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຢູ່ໃນໂລກເພື່ອຄວາມລອດຂອງຄອບຄົວມະນຸດ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະບິດາ ແລະ ຂອງພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ບໍ່ແມ່ນສິດອຳນາດທີ່ ສົມມຸດ, ບໍ່ແມ່ນການຍືນຍັນຈາກລຸ້ນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ, ແຕ່ເປັນສິດອຳນາດທີ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ໃນປະຈຸບັນ ນີ້ ຊຶ່ງເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມການປະຕິບັດຂອງທູດ ແລະ ລິດອຳນາດຈາກເບື້ອງບິນ, ຕົງມາຈາກທີ່ປະທັບ ຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ.”³

ແລະ ສຸດທ້າຍຈາກປະທານຈອນ ເທເລີ ຄື: “ຖານະປະໂລຫິດຄືຫຍັງ? ... ມັນເປັນການປົກຄອງຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຢູ່ໃນໂລກນີ້ ຫລື ໃນສະຫວັນ, ເພາະເປັນຍ້ອນອຳນາດນັ້ນ, ອຳເພີໃຈ, ຫລື ຫລັກທຳທີ່ ທຸກສິ່ງຖືກປົກຄອງຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ໃນສະຫວັນ, ແລະ ໂດຍອຳນາດນັ້ນທຸກສິ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງ. ມັນປົກຄອງ ທຸກສິ່ງ—ມັນຊີ້ນຳທຸກສິ່ງ—ມັນສະໜັບສະໜູນທຸກສິ່ງ—ແລະ ມີສ່ວນກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈິງ ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ.”⁴

ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍຂະໜາດໃດທີ່ໄດ້ມາສູ່ໂລກໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້, ເມື່ອຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າມີ ຢູ່ໃນໂລກ. ເຮົາມີສິດທິພິເສດຫລາຍຂະໜາດໃດທີ່ໄດ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດນັ້ນ. ຖານະປະໂລຫິດບໍ່ໄດ້ ເປັນຂອງປະທານເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຖືກມອບໃຫ້ເພື່ອນຳໃຊ້, ເປັນສິດທິພິເສດເພື່ອສິ່ງເສີມ, ແລະ ເປັນ ໂອກາດເພື່ອໃຫ້ພອນແກ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ.

ໂອກາດເຫລົ່ານີ້ມາກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໜ້າທີ່. ຂ້າພະເຈົ້າມັກຄຳວ່າ *ໜ້າທີ່* ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມັນ ກ່ຽວພັນ.

ໃນບົດບາດຫລາຍໆຢ່າງ, ໃນສະຖານທີ່ຫລາຍໆບ່ອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມຖານະປະໂລຫິດ ເປັນເວລາ 72 ປີ—ນັບຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ສູ່ຕຳແໜ່ງມັກຄະນາຍົກຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ ໄດ້ 12 ປີ. ເວລາໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປຢ່າງວ່ອງໄວ. ໜ້າທີ່ກໍໄດ້ດຳເນີນໄປກັບວັນເວລາ. ໜ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍເສື່ອມຄຸນ ນະພາບ. ບັນຫາຮ້າຍແຮງໄດ້ເກີດຂຶ້ນເປັນບາງຄັ້ງ, ສົງຄາມເລື່ອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດໄດ້ດຳເນີນ ຕໍ່ຢ່າງບໍ່ມີວັນຢຸດ. ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງທ່ານ, ເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດໃນທຸກແຫ່ງທົນວ່າ ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ໃຫ້ທຸກໆຄົນຮຽນຮູ້ *ໜ້າທີ່* ຂອງຕົນ, ແລະ ກະທຳໃນຕຳ ແໜ່ງທີ່ເຂົາຖືກກຳນົດໃຫ້, ໃນຄວາມພາກພຽນທັງໝົດ.⁵

ການເອີ້ນສູ່ໜ້າທີ່ມາເຖິງອາດາມ, ໂນອາ, ອັບຣາຮາມ, ໂມເຊ, ຊາມູເອນ, ດາວິດ. ມັນໄດ້ມາສູ່ ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ທຸກຄົນຕໍ່ຈາກເພິ່ນ. ການເອີ້ນສູ່ໜ້າທີ່ໄດ້ມາເຖິງນິໄຟ ເມື່ອລາວຖືກ ແນະນຳໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜ່ານບິດາຂອງລາວ ລີໄຮ, ໃຫ້ກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມກັບພວກອ້າຍຂອງ ລາວ ເພື່ອໄປເອົາແຜ່ນຈາລຶກທອງເຫລືອງຈາກລາບານ. ພວກອ້າຍຂອງນິໄຟໄດ້ເວົ້າຈິ່ມ, ເວົ້າວ່າພວກ ເຂົາຖືກຂໍໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຍາກຫລາຍ. ນິໄຟໄດ້ຕອບວ່າແນວໃດ? ລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະໄປ ແລະ ເຮັດ ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ພຣະບັນຍັດກັບລູກຫລານມະນຸດ ນອກ ຈາກພຣະອົງຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ສຳເລັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງບັນຊາເຂົາ.”⁶

ເມື່ອການເອີ້ນນັ້ນມາສູ່ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາຈະຕອບວ່າແນວໃດ? ເຮົາຈະເວົ້າຈົມບໍ່, ຄືກັບເລມັນ ແລະ ເລມູເອນ, ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ເລື່ອງນັ້ນເປັນເລື່ອງຍາກ?”⁷ ຫລື ເຮົາຈະເວົ້າ ຮ່ວມກັບນິໄຟປະກາດ ວ່າ, “ເຮົາຈະໄປ ແລະ ເຮັດ”? ເຮົາຈະເຕັມໃຈຮັບໃຊ້ ແລະ ເຊື່ອຟັງບໍ່?

ບາງເວລາປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າອາດຖືກນັບຖືວ່າເປັນສິ່ງໂງ່ຈ້າ ຫລື ຍາກຫລາຍ, ແຕ່ບົດຮຽນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີຄ່າທີ່ສຸດ ທີ່ເຮົາສາມາດຮຽນຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ຄົນໃດເຊື່ອຟັງ, ແລ້ວຄົນນັ້ນຈະຖືກຕ້ອງ ສະເໝີ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບຄຳວ່າ *ໜ້າທີ່* ແລະ ເຖິງວິທີທີ່ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາສາມາດສົ່ງເສີມຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ຂອງຄົນອື່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈື່ຈຳກາບກອນຂອງນັກກາວິຜູ້ໂດ່ງດັງຄົນໜຶ່ງ ມີຄຳວ່າ:

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນອນ ແລະ ຝັນໄປ
ເຫັນວ່າຊີວິດເປັນຄວາມສຸກ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເຫັນ
ເຫັນວ່າຊີວິດເປັນໜ້າທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມ ແລະ ໄດ້ເຫັນ
ໜ້າທີ່ກາຍເປັນຄວາມສຸກ.⁸

ທ່ານ ຣໍເບີດ ຫລຸຍສ໌ ສະຕິບເວັນເຊິນ ໄດ້ບອກໄວ້ໃນທາງນີ້. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄວາມສຸກຄື ຫຍິ່ງ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກງານດີ.”⁹

ເມື່ອເຮົາເຮັດໜ້າທີ່ ແລະ ໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະພົບຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງ. ເຮົາຈະປະສົບກັບ ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈເມື່ອເຮົາບັນລຸວຽກງານຂອງເຮົາ.

ເຮົາໄດ້ຖືກສົດສອນກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ບາງຢ່າງຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ຫລື ເມນຄີເສເດັກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊັກຊວນທ່ານໃຫ້ໂຕ້ຕອງໜ້າທີ່ເຫລົ່ານີ້ ແລ້ວໃຫ້ ເຮັດທຸກສິ່ງໃຫ້ສຳເລັດເທົ່າທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້. ກ່ອນຈະເຮັດແນວນັ້ນໄດ້, ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງມີຄ່າຄວນ. ໃຫ້ເຮົາມີມືທີ່ຕຽມພ້ອມ, ມືທີ່ສະອາດ, ແລະ ມືທີ່ພ້ອມແລ້ວ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຊ່ອຍໃຫ້ ຄົນອື່ນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນມີໃຫ້ພວກເຂົາ. ຖ້າເຮົາບໍ່ມີຄ່າຄວນ, ອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ເຮົາຈະ ເສຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດໄປ, ແລະ ຖ້າເຮົາເສຍມັນໄປ, ເຮົາຈະເສຍສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມ ລອດຂອງເຮົາໄປ. ຈົ່ງມີຄ່າຄວນທີ່ຈະຮັບໃຊ້.

ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ, ຄູສອນທີ່ຢັ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງໃນສາດສະໜາຈັກ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເມື່ອບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ, ເຂົາກໍກາຍເປັນຕົວແທນໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຂົາຄວນຄິດກ່ຽວກັບການເອີ້ນຂອງເຂົາວ່າເຂົາເປັນຄົນແລ່ນວຽກໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”¹⁰

ໃນຊ່ວງໄລຍະສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ II, ໃນຕອນຕົ້ນຂອງປີ 1944, ປະສົບການໜຶ່ງໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຖານະປະໂລຫິດ ໃນຂະນະທີ່ກອງທະຫານຂອງສະຫະລັດພວມໂຈມຕີ Kwajalein Atoll, ຊຶ່ງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງເກາະມາໂຊ ແລະ ຕັ້ງຢູ່ໃນແຖວປາຊີຟິກ ຢູ່ລະຫວ່າງອິດສະຕາລີ ກັບເກາະຮາວາຍ. ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບນັກຂ່າວ—ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກ—ຜູ້ທຳງານຢູ່ສຳນັກງານໜັງສືພິມຢູ່ເກາະຮາວາຍ. ໃນປີ 1944 ເລື່ອງສັ້ນໆທີ່ລາວໄດ້ຂຽນຢູ່ໃນໜັງສືພິມ ແມ່ນກ່ຽວກັບປະສົບຕອນທີ່ລາວກັບນັກຂ່າວອີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ຢູ່ກັບກຸ່ມທິສອງຂອງກຸ່ມທະຫານຢູ່ Kwajalein Atoll. ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າເລື່ອນເຂົ້າໄປໃກ້, ເຂົາເຈົ້າຫລຽວເຫັນທະຫານຄົນໜຶ່ງພູຢູ່ໜ້ານຳທາງາຍໜ້າຢູ່, ເຫັນໄດ້ວ່າລາວບາດເຈັບສາຫັດ. ນ້ຳຕົ້ນໆທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບລາວກາຍເປັນສີແດງ. ແລ້ວເຂົາເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເຫັນທະຫານອີກຄົນໜຶ່ງເຂົ້າໄປທາ. ທະຫານຄົນນັ້ນກໍຖືກບາດເຈັບຄືກັນ, ແຂນເບື້ອງໜຶ່ງຂອງລາວຖືກບາດເຈັບ. ລາວໄດ້ຍົກຫົວຂອງເພື່ອນທະຫານຂອງລາວຂຶ້ນເພື່ອກັນບໍ່ໃຫ້ລາວຈົມນ້ຳຕາຍ. ລາວໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນມາຊ່ອຍດ້ວຍສຽງອັນຮ້ອນຮິນ. ນັກຂ່າວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຜູ້ບາດເຈັບໜັກອີກ, ແລະ ເອີ້ນໃສ່ວ່າ, “ນ້ອງຊາຍເອີຍ, ພວກເຮົາຄົງຊ່ອຍຫຍັງລາວບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ.”

ນັກຂ່າວໄດ້ຂຽນວ່າ, “ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນບາງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນ, ຜູ້ໄດ້ຮັບບາດເຈັບໜັກຄືກັນ, ໄດ້ພາເພື່ອນທະຫານຂອງລາວຂຶ້ນຝັ່ງ ແບບຄືວ່າບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ເຫື່ອແຮງ. ລາວໄດ້ເອົາຫົວຂອງເພື່ອນທະຫານຂອງລາວວາງໃສ່ຫົວເຂົ້າຂອງລາວ. ມັນເປັນພາບທີ່ປະທັບໃຈແທ້ໆ—ຄົນເຈັບທັງສອງຄົນນັ້ນ—ທັງສອງ ... ເບິ່ງສະອາດດີ, ມີໜ້າຕາດີ, ເຖິງແມ່ນໃນສະພາບທີ່ໜ້າວິຕົກນັ້ນ. ແລະ ຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄດ້ກຶ້ມຫົວລົງໃສ່ຫົວຂອງອີກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າບັນຊາເຈົ້າ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໂດຍອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປຈົນກວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັບການປະຖົມພະຍາບານ.’” ນັກຂ່າວໄດ້ສະຫລຸບເລື່ອງສັ້ນໆຂອງລາວວ່າ: “ສາມຄົນພວກເຮົາ, [ທະຫານສອງຄົນກັບຂ້າພະເຈົ້າ], ໄດ້ຢູ່ໃນໂຮງໝໍ. ທ່ານໝໍບໍ່ເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າ ... [ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ແນວໃດ], ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້.”¹¹

ການມະຫັດສະຈັນຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທຸກແຫ່ງທຶນ ເມື່ອມີເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຖານະປະໂລຫິດ, ອຳນາດຂອງມັນຄືການນັບຖື ແລະ ການໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລະ ການມີສັດທານຳອີກ. ເມື່ອສັດທາເຂົ້າມາທົດແທນຄວາມ

ລົງໃສ, ເມື່ອການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວມາທິດແທນການສະແຫວງຫາເພື່ອຕົວເອງ, ອຳນາດຂອງພຣະ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງເກີດເປັນຈິງ.

ການເອີ້ນສູ່ໜ້າທີ່ອາດມາເຖິງຢ່າງມີດຽບ ເມື່ອເຮົາຜູ້ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຮັບເອົາການມອບໝາຍ ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ. ປະທານຈອດ ອາເບີດ ສະມິດ, ຜູ້ຖ່ອມຕົວ ແຕ່ເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ໄດ້ປະກາດ ວ່າ, “ກ່ອນອື່ນໝົດ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານທີ່ຈະຮຽນຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງ ແລ້ວໂດຍອຳນາດ ແລະ ພະລັງຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ໃຫ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງທ່ານຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນ ເພື່ອເຂົາ ຈະເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມທ່ານ.”¹²

ການເອີ້ນສູ່ໜ້າທີ່—ເປັນການເອີ້ນທີ່ບໍ່ຕື່ນເຕັ້ນປານໃດ ແຕ່ເປັນການເອີ້ນທີ່ຊ່ອຍກູ້ຈິດວິນຍານ—ໄດ້ມາສູ່ ຂ້າພະເຈົ້າໃນປີ 1950 ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອະທິການ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນ ຖານະທີ່ເປັນອະທິການແມ່ນມີຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຈົນ ສຸດຄວາມສາມາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຕອນນັ້ນສະຫະລັດໄດ້ມີສົງຄາມກັບບາງປະເທດ. ເພາະສະມາຊິກຂອງ ພວກເຮົາໄດ້ໄປຮັບໃຊ້ບ້ານເມືອງ, ການມອບໝາຍໄດ້ມາເຖິງ ຈາກສູນກາງໃຫຍ່ຂອງສາດສະໜາຈັກວ່າ ຂໍໃຫ້ອະທິການທັງຫລາຍສົ່ງວາລະວານ *Church News* ແລະ *Improvement Era*, ໄປໃຫ້ທະຫານ ແຕ່ລະຄົນຂອງຫວອດ. ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ອະທິການຍັງຖືກຂໍໃຫ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາທະຫານແຕ່ລະຄົນ ນຳອີກ, ແຕ່ລະເດືອນ. ຫວອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີທະຫານຢູ່ຈຳນວນ 23 ຄົນ. ກຸ່ມໂຄຣຣຳປະໂລຫິດໄດ້ ຊ່ອຍກັນຫາທຶນຊື້ວາລະສານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາໜ້າທີ່ຂຽນຈົດໝາຍ 23 ສະບັບ ແຕ່ລະເດືອນ. ແມ່ນ ແຕ່ໃນຕອນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງມີຈົດໝາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກທະຫານເຫລົ່ານັ້ນ. ກັນນຳຕາໄວ້ບໍ່ໄດ້ ເມື່ອອ່ານຈົດໝາຍດັ່ງກ່າວ. ມັນເປັນຄວາມສຸກທີ່ຮູ້ວ່າ ທະຫານເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ສັນຍາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມ ພຣະກິດຕິຄຸນ, ທະຫານເຮືອຄົນໜຶ່ງສັນຍາທີ່ຈະມີສັດທາຮ່ວມກັບຄອບຄົວຂອງລາວ.

ຄົນໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຈົດໝາຍ 23 ສະບັບປະຈຳເດືອນໃຫ້ເອື້ອຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນຫວອດ. ໜ້າທີ່ຂອງ ລາວຄືສົ່ງຈົດໝາຍ ແລະ ກຳກັບເລື່ອງທີ່ຢູ່ປະຈຸບັນຂອງກຸ່ມທະຫານ. ນາງໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຈົດໝາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ອະທິການ, ທ່ານບໍ່ຄິດທີ່ຖອຍໃຈບໍ່ບາງເທື່ອ? ອັນນີ້ແມ່ນຈົດໝາຍທີ່ທ່ານຂຽນ ໄປຫາບະລາເດີ ບະຣາຍສັນ. ນີ້ເປັນສະບັບທີ 17 ແລ້ວ ທີ່ທ່ານໄດ້ສົ່ງໄປຫາລາວ, ແຕ່ລາວບໍ່ເຄີຍຕອບ ທ່ານຈັກເທື່ອ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ, “ບາງເທື່ອເປັນເດືອນນັ້ນ.” ດັ່ງທີ່ເວົ້າ, ແມ່ນ ເປັນເດືອນນັ້ນແທ້ໆ. ເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ ລາວໄດ້ຕອບຈົດໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຈົດໝາຍຂອງລາວເປັນຂອງມີຄ່າ. ລາວໄດ້ປະຈຳການຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ ຫ່າງໄກ, ເປົ່າປຽວ, ແລະ ຄິດຮອດບ້ານຫລາຍ, ແລະ ບໍ່ມີໝູ່. ລາວໄດ້ຂຽນວ່າ, “ອະທິການທີ່ເຄົາລົບ,

ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ມັກຂຽນຈົດໝາຍ” (ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຢູ່ແລ້ວ ແນວນັ້ນ ໃນຫລາຍເດືອນຜ່ານມາ.) ລາວຂຽນ ຕໍ່ວ່າ, “ຂອບໃຈຫລາຍໆສຳລັບ Church News ແລະ ວາລະສານ, ແຕ່ຍິ່ງກວ່າສິ່ງອື່ນໆ ຂອບໃຈ ຫລາຍໆສຳລັບຈົດໝາຍຂອງທ່ານ. ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ປ່ຽນແປງ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນປະ ໂລຫິດຢູ່ໃນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ. ຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຊື່ນບານ. ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສຸກຫລາຍ.”

ບະລາເຕີ ບະຣາຍສັນ ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຸກເກີນອະທິການຂອງລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນນຳໃຊ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ “ຈິ່ງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງທ່ານໃຫ້ດີທີ່ສຸດ, ແລ້ວປ່ອຍສ່ວນທີ່ເຫລືອໃຫ້ພຣະເຈົ້າ.”¹³

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມນຳສະເຕກ ເຊົາເລັກ ຄັອດຕອນວູດ ຊຶ່ງຕອນນັ້ນທ່ານ ເຈມ ອີ ຟາວ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານສະເຕກ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າເລື່ອງນີ້ ເພື່ອຊັກຊວນສະມາຊິກໃຫ້ມີ ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດ. ຫລັງຈາກກອງປະຊຸມ, ຊາຍໜຸ່ມໜ້າຕາດິຄົນໜຶ່ງໄດ້ຍ່າງມາຫາ ຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ຈັບມືຖາມສະບາຍດີກັນ. ແລ້ວລາວເວົ້າວ່າ, “ອະທິການມອນສັນ, ທ່ານຈື່ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່?”

ໃນທັນໃດຂ້າພະເຈົ້າຈື່ລາວໄດ້. “ບະລາເຕີ ບະຣາຍສັນ!” ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂຶ້ນ. “ເຈົ້າເປັນຈິ່ງໃດ? ເຈົ້າມາ ເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້?”

ດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ, ລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍສະບາຍດີ. ຂ້ານ້ອຍຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຝ່າຍປະທານຂອງ ໂຄຣຣາຂອງກຸ່ມແອວເດີ. ຂອບໃຈຫລາຍໆສຳລັບຄວາມເປັນຫວ່ງເປັນໂຍຂອງທ່ານ ແລະ ຈົດໝາຍທີ່ທ່ານ ໄດ້ສົ່ງໄປໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍຍັງເກັບມັນໄວ້ຢູ່.”

ອ້າຍນ້ອງເອີຍ, ໂລກນີ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງທ່ານ. ເຮົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ ແລ້ວບໍ່? ເຮົາຍັງຈື່ຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານຈອນ ເທເລີ ຢູ່ບໍ່ທີ່ວ່າ: “ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ການເຮັນຂອງ ທ່ານ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ທ່ານຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ທ່ານອາດຊ່ອຍກູ້ຖ້າຫາກທ່ານເຮັດໜ້າທີ່ ຂອງທ່ານ.”¹⁴ ຍັງມີຕົນທີ່ຈະພາຍ່າງ, ຍັງມີມືທີ່ຈະຈັບບາຍ, ຍັງມີຈິດໃຈທີ່ຈະຊຸກຍູ້, ຍັງມີຫົວໃຈທີ່ຈະເຊີດ ຊູ, ແລະ ຍັງມີຈິດວິນຍານທີ່ຈະຊ່ອຍກູ້. ພອນແຫ່ງນີ້ລັນດອນລໍຖ້າທ່ານຢູ່. ພອນຂອງທ່ານຄືສິດທິພິເສດ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຊົມ ແຕ່ໃຫ້ເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ເທິງເວທີແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ຂໍໃຫ້ເຮົາ ຈິ່ງເຊື່ອຟັງຄຳເຕືອນທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະທຳຢາໂກໂບ ມີຄຳວ່າ: “ຢ່າຫລອກລວງຕົນເອງໂດຍພຽງແຕ່ຟັງ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈິ່ງປະຕິບັດຕາມພຣະທຳນັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ.”¹⁵

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຮຽນ ແລະ ໂຕ້ຕອງກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຕັມໃຈ ແລະ ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະຮັບໃຊ້. ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເດີນຕາມພຣະບາດຂອງພຣະອາຈານ. ເມື່ອທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເດີນໄປຕາມທາງຂອງພຣະເຢຊູ, ເຮົາຈະເຫັນວ່າ ພຣະອົງເກີນກວ່າເດັກທາລິກໃນເມືອງເບດເລເຮັມ, ເກີນກວ່າລູກຊາຍຂອງຊ່າງໄມ້, ເກີນກວ່າຄູສອນທີ່ເກັ່ງກ້າທີ່ເສຍມີຊີວິດຢູ່. ເຮົາຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງວ່າເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອໜ້າທີ່ມາເຖິງ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະບິດາເອີຍ, ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃຫ້ລັດສະໝີພາບເປັນຂອງພຣະອົງຕະຫລອດການ.”¹⁶ ຂໍໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນຈົ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 104.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 38.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139–40; emphasis added.
4. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 119.
5. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 107:99; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ.
6. 1 ນິໄຟ 3:7; ເບິ່ງຂໍ້ທີ 1–5 ນຳອີກ.
7. ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 3:5.
8. Rabindranath Tagore, in William Jay Jacobs, {67}Mother Teresa: Helping the Poor{68} (1991), 42.
9. Robert Louis Stevenson, in Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), 255.
11. In Ernest Eberhard Jr., “Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective,” typescript, July 19, 1971, 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1942, 14.

13. Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful," in *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), 258.
14. Teachings: John Taylor, 164.
15. ຢາໂກໂບ 1:22.
16. ເບິ່ງ Moses 4:2.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ຜູ້ມີໃຈກະລຸນາຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຕອບແທນ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກຄອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງຈາກ
ແມ່ຜູ້ເປັນຫ່ວງທີ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ກ່າວຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ໃນຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ລູກໆຂອງນາງ.
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຫ່າງເຫີນຈາກກັນ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊົາເວົ້ານຳກັນ. ຜູ້ເປັນແມ່ກໍມີຄວາມເຈັບປວດໃຈຫລາຍ.
ໃນຈົດໝາຍສະບັບນັ້ນ ນາງຄິດວ່າຂ່າວສານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ ອາດຊ່ອຍໃຫ້
ເຂົາເຈົ້າຄືນດີກັນ, ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນໄປດ້ວຍດີ.

ຄຳຂໍຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຂອງແມ່ຄົນນີ້ໄດ້ເປັນການກະຕຸ້ນຮ່ວມໃສ່ກັບການກະຕຸ້ນຫລາຍເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຮັບ ໃນຫລາຍເດືອນຜ່ານມານີ້ ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄວນກ່າວບາງຢ່າງໃນມື້ນີ້ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງ
ຫລາຍ—ບໍ່ພຽງແຕ່ສຳລັບແມ່ຜູ້ກ້າຫານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ສຳລັບຫລາຍຄົນໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ
ສຳລັບຊາວໂລກນຳອີກ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍກັບສັດທາຂອງແມ່ຜູ້ມີຄວາມຮັກນີ້ ທີ່ຄິດວ່າຄຳປາໄສຂອງກອງ
ປະຊຸມໃຫຍ່ຈະຊ່ອຍ ແກ້ໄຂບັນຫາລະຫວ່າງລູກໆຂອງນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ນາງບໍ່ໄດ້ໝັ້ນໃຈກັບ
ຜູ້ກ່າວປາໄສ, ແຕ່ນາງໝັ້ນໃຈກັບ “ຄວາມບໍລິສຸດຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ,” ຫລາຍກວ່າ ຊຶ່ງມັນໄດ້ໃຫ້
ຜົນທີ່ມີອຳນາດແກ້ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນຍິ່ງກວ່າ ... ສິ່ງໃດໆ.¹ ນາງເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າພຣະວິນຍານຈະ
ສຳພັດຫົວໃຈຂອງລູກໆຂອງທ່ານເດີ້.

ເນື້ອຄວາມສຳພັນຂາດໄປ

ຄວາມສຳພັນທີ່ເຄິ່ງຄຽດ ແລະ ແຕກລ້າວມີມາແຕ່ດຶກດຳບັນ. ກາອິນໃນສະໄໝໂບຮານເປັນຄົນທຳອິດ
ທີ່ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຂຶ້ນຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມເຈດຕະນາຮ້າຍເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງລາວ. ລາວໄດ້ເກັບຄວາມອິດສາ
ບັງບຽດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງໄວ້ໃນໃຈຂອງລາວ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກເຫລົ່ານີ້ກອງກັນຂຶ້ນ
ຈົນວ່າລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ—ໄດ້ຂ້າງນ້ອງຊາຍຂອງລາວເອງ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນບິດາຂອງຄວາມຕົວະ.²

ນັບຕັ້ງແຕ່ໂບຮານນະການເປັນຕົ້ນມາ, ຄວາມຮູ້ສຶກອິດສາ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງໄດ້ພາໄປສູ່ເລື່ອງລາວອັນໜ້າ
ໂສກເສົ້າຫລາຍທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດ. ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາຊົນຕໍ່ຕ້ານກັບດາວິດ, ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບຕໍ່ຕ້ານກັບ ໂປເຊັບ ນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ, ເລມັນ ແລະ ເລນູເອນຕໍ່ຕ້ານກັບນິໄຟ, ແລະ ອາມາລີໄຄຢາ
ຕໍ່ຕ້ານກັບ ໂມໂຣໄນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າທຸກຄົນຢູ່ໃນໂລກນີ້ກໍເຄີຍປະເຊີນກັບຄວາມຮູ້ສຶກ ອັນພິບາດຂອງການຂັດແຍ້ງ,
ຄວາມແຄ້ນໃຈ, ແລະ ການແກ້ແຄ້ນ. ບາງທີຈະມີບາງເວລາທີ່ເຮົາຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເປັນແນວນັ້ນ.
ເມື່ອເຮົາຮູ້ສຶກເຈັບປວດ, ໃຈຮ້າຍ, ຫລື ອິດສາ, ເຮົາມັກຈະກ່າວໂທດຄົນອື່ນ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ມັກຈະຄິດວ່າ
ເຂົາເປັນຝ່າຍຜິດ ເພື່ອປອບໃຈຕົນເອງກັບຄວາມບໍ່ພໍໃຈ.

ຄຳສອນ

ແນ່ນອນ, ເຮົາຮູ້ວ່າມັນເປັນສິ່ງບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຄຳສອນແນ່ນແຈ່ມແຈ້ງ. ເຮົາທຸກຄົນເພິ່ງພາອາໄສພຣະຜູ້
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ບໍ່ມີຄົນໃດສາມາດ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດປາດສະຈາກພຣະອົງ. ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ
ແນ່ນເປັນນິດ ແລະ ນິລັນດອນ. ການໃຫ້ອະໄພສຳລັບບາບ ຂອງເຮົາມາເຖິງພ້ອມກັບເງື່ອນໄຂ. ເຮົາຕ້ອງ
ກັບໃຈ, ແລະ ເຮົາຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນ. ພຣະເປຊ໌ໄດ້ສອນວ່າ ຈົ່ງອະໄພໃຫ້ກັນແລະກັນ;
ເພາະຄົນທີ່ບໍ່ໃຫ້ອະໄພ ... ຈະຖືກກ່າວໂທດຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ເພາະບາບທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າ
ຈະຄົງຢູ່ກັບເຂົາ³ ແລະ “ຜູ້ມີໃຈກະລຸນາກໍເປັນສຸກ: ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະກະລຸນາຕອບແທນ.”⁴

ແນ່ນອນ, ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເບິ່ງຄືວ່າສົມເຫດສົມຜົນ—ເມື່ອໃຊ້ກັບຄົນອື່ນ. ເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ
ແລະ ງ່າຍດາຍວ່າ ມັນເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍເມື່ອ *ກົນອິນ* ກ່າວໂທດ ແລະ ຄຽດແຄ້ນຢູ່. ແລະ ເຮົາບໍ່ມັກທີ່ຄົນອື່ນ
ມາກ່າວໂທດເຮົາ.

ແຕ່ເມື່ອກ່າວເຖິງອະຄະຕິ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຮົາ, ສ່ວນຫລາຍເຮົາຈະຄິດວ່າ ຄວາມຄຽດແຄ້ນ ແລະ ການກ່າວໂທດຂອງເຮົາແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນໃຈຂອງຄົນອື່ນ, ແຕ່ເຮົາມັກຈະຄິດວ່າ ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າຜູ້ໃດມີເຈດຕະນາຮ້າຍ, ແມ່ນແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າຜູ້ໃດບໍ່ດີ. ເຮົາມັກຈະຍົກເວັ້ນເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມຂົ່ມຂູ່ຂອງເຮົາ ເພາະເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ, ໃນກໍລະນີຂອງເຮົາ, ເຮົາມີຂໍ້ມູນທັງໝົດທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ເພື່ອດູຖຸກຄົນອື່ນ.

ໃນຈິດໝາຍທີ່ອັກຄະສາວິກໂປໂລຂຽນເຖິງຊາວໂຮມ ເພິ່ນກ່າວວ່າ ຜູ້ທີ່ກ່າວໂທດໃສ່ຄົນອື່ນ “ບໍ່ມີຂໍ້ທີ່ຈະແກ້ຕົວ.” ທັນທີທີ່ເຮົາກ່າວໂທດໃສ່ຄົນອື່ນ, ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍ, ເຮົາກໍກ່າວໂທດໃສ່ຕົນເອງ, ເພາະບໍ່ມີຄົນໃດປາດສະຈາກບາບ.⁵ ການປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ອະໄພ ເປັນບາບທີ່ຮ້າຍແຮງ—ອັນທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຕືອນບໍ່ໃຫ້ເຮັດ. ສານຸດສິດແທ້ໆຂອງພຣະເຊໂອກາດຕໍ່ຕ້ານກັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ້ກັນໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ; ແລະ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງທຸກທໍລະມານ ແລະ ຖືກຕີສອນຢ່າງຮຸນແຮງ.⁶

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ວ່າ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຜິດກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄປນັ້ນ. ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພຜູ້ທີ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພ, ແຕ່ເຮົາຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອະໄພມະນຸດທັງປວງ.⁷

ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕື່ມຄຳອະທິບາຍເລັກນ້ອຍໃສ່ນຳ ຊິໄດ້ບໍ່? ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮຽກຮ້ອງເຮົາໃຫ້ອະໄພມະນຸດທັງປວງ—ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຕ້ອງອະໄພໃຫ້ເຮົາເອງຄືກັນ. ບາງເທື່ອ, ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຢູ່ໃນໂລກນີ້, ຕົວເຮົາເອງຄືຜູ້ທີ່ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພຫລາຍກວ່າຜູ້ໝົດ—ບາງທີເທົ່າກັບຄົນທີ່ລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາອະໄພໃຫ້ເຂົາ—ຄືຄົນທີ່ເຮົາຫລຽວເຫັນຢູ່ໃນແວ່ນແຍງ.

ຈຸດສຳຄັນ

ຫົວຂໍ້ເລື່ອງການກ່າວໂທດຄົນອື່ນນີ້ ສາມາດນຳໄປສອນໄດ້ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳສອງຄຳ. ເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມກຽດຊັງ, ການເວົ້າຂວັນນິນທາ, ການບໍ່ຄຳນຶງ, ການຫົວເຍາະເຍີ້ຍ, ການຄຽດແຄ້ນ, ຫລື ການຢາກສ້າງຄວາມເຈັບປວດ—ຂໍໃຫ້ນຳໃຊ້ຄຳແນະນຳ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ຢຸດເຮັດ!

ມັນງ່າຍແທ້ໆ. ເຮົາພຽງແຕ່ຢຸດກ່າວໂທດຄົນອື່ນ ແລະ ປ່ຽນຄວາມຄິດທີ່ກ່າວໂທດ ແລະ ມີແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ເຮົາເປັນລູກໆຂອງພຣະອົງ. ເຮົາເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະເອົາຄຳໃດມາກ່າວໃຫ້ແຈ້ງແຈ້ງ, ອ່ອນໂຍນ, ຊັກຊວນຫລາຍໄປກວ່າຄຳວ່າ *ຢ່າກ່າວໂທດຄົນອື່ນ* ເພື່ອເຮົາຈະຈິ້ມັນໄປຕະຫລອດ. ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຈິ້ຂໍພຣະຄຳພີ, ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດພະຍາຍາມອະທິບາຍຄຳສອນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຈິ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຕິດຢູ່ຫ້າຍລົດໃນບໍ່ດົນນັ້ນອີກ. ມັນຕິດຢູ່ຫ້າຍລົດຄົນສິດຳ ແລະ ຜູ້ຂັບກໍເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄົນແຂງກະດ້າງ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ຕິດຢູ່ໃນຫ້າຍລົດຂອງລາວໄດ້ສອນບົດຮຽນອັນສຳຄັນທີ່ວ່າ, “ຢ່າກ່າວໂທດຂ້ອຍ ເພາະຂ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບທີ່ແຕກຕ່າງຈາກເຈົ້າ.”

ເຮົາຄວນຮັບຮູ້ວ່າ ເຮົາທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ—ວ່າເຮົາທຸກຄົນເປັນຄົນຂໍທານຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ເປັນແນວນັ້ນບໍ່, ບໍ່ວ່າເວລາໃດກໍເວລາໜຶ່ງ, ທີ່ເຮົາໄດ້ເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນທູນຂໍພຣະຄຸນ? ເຮົາບໍ່ໄດ້ປາຖະໜາຈົນສຸດພະລັງຂອງຈິດວິນຍານບໍ່ສຳລັບຄວາມກະລຸນາ—ເພື່ອຂໍການໃຫ້ອະໄພສຳລັບຄວາມຜິດພາດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ ແລະ ບາບທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳ?

ເພາະເຮົາທຸກຄົນອາໄສໃນເພິ່ງພຣະກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາຈະປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາໄດ້ແນວໃດ ຊຶ່ງຕົວເຮົາເອງກໍພະຍາຍາມຈົນສຸດຂີດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບມັນ? ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນບໍ່, ຊຶ່ງຕົວເຮົາເອງກໍພະຍາຍາມຢາກໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພນັ້ນ?

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ

ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະເຮັດບໍ່?

ແນ່ນອນ.

ການໃຫ້ອະໄພຕົນເອງ ແລະ ຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ສຳລັບເຮົາສ່ວນຫລາຍ ມັນຮຽກຮ້ອງການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫລວງ ໃນການປະພຶດ ແລະ ໃນຄວາມຄິດຂອງເຮົາ—ແມ່ນແຕ່ການປ່ຽນແປງຈິດໃຈ. ແຕ່ເປັນຂ່າວດີ. “ການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫລວງ”⁸ ຂອງຈິດໃຈນີ້ແຫລະ ຄືສິ່ງທີ່ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເປຊຸຄຣິດຢາກນຳມາສູ່ຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຈະເຮັດໄດ້ແນວໃດ? ແມ່ນຜ່ານຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອໃຈຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວບາງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ບໍລິສຸດຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາ. ເຮົາ
“ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ: ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າ.
“ເພາະທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກພຣະເຈົ້າກໍມີໃຊ້ຕໍ່ໂລກ.”⁹

ເມື່ອເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ—
ແລ້ວເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນເຕີບໂຕຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາຫລາຍ
ຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ—ງ່າຍຂຶ້ນທີ່ຈະຮັກຄົນອື່ນ ດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ. ເມື່ອເຮົາເປີດໃຈຂອງເຮົາ
ຕໍ່ແສງອາລຸນແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມເຍືອກເຢັນຈະສະຫລາຍໄປ ແລະ
ຄວາມອິດສາບັງບຽດຈະລັບເລືອນໄປ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ເຮົາສະເໝີມາ. ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງເທົ່າໆກັບໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນເສັ້ນທາງ. ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຄົນຫຍາຍຄາຍ, ແລະ
ຄົນທີ່ຊອກຫາຮ້າຍ ແລະ ເພື່ອນຳຄວາມເຈັບປວດມາໃຫ້ພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ ມັນເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຮັກຄົນທີ່ຮັກເຮົາ; ແມ່ນແຕ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍກໍສາມາດເຮັດ *ສິ່ງນັ້ນ* ໄດ້.
ແຕ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສອນກົດທີ່ສູງກວ່ານັ້ນ. ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຍັງດັງກ້ອງຢູ່ ເປັນເວລາຫລາຍສັດຕະວັດ
ແລະ ມັນແມ່ນສຳລັບເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ມັນແມ່ນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ປາກເປັນສານຸສິດຂອງພຣະອົງ. ມັນແມ່ນ
ສຳລັບທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ວ່າ: “ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອຜູ້ທີ່ຂົ່ມເຫັງເຈົ້າ.”¹⁰

ເມື່ອໃຈຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ “ມີໃຈເມດຕາ ແລະ
ເອ້ນຄູ່ກັນ, ຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນດັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ທ່ານໃນພຣະຄຣິດນັ້ນ.”¹¹

ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດສາມາດເອົາຄວາມແຄ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມຄຽດແຄ້ນໄປຈາກຕາຂອງເຮົາໄດ້,
ປ່ອຍໃຫ້ເຮົາ ເຫັນຄົນອື່ນໃນທາງທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນເຫັນເຮົາ: ວ່າເຮົາມີຄວາມບົກຜ່ອງ ແລະ ບໍ່ດີພ້ອມ
ຜູ້ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຄ່າຫລາຍກວ່າທີ່ເຮົາສາມາດຫລິງເຫັນໄດ້. ເພາະພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍແທ້ໆ,
ເຮົາຈິ່ງຄວນຮັກ ແລະ ໃຫ້ອະໄພແກ່ຄົນອື່ນຄືກັນ.

ວິທີຂອງສານຸສິດ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງໄຕ່ຕອງຄຳຖາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເພື່ອສຳຫລວດກວດກາຕົວທ່ານ:

ທ່ານເກັບຄວາມເຄືອງແຄ້ນຄົນອື່ນໄວ້ຢູ່ບໍ່ຕອນນີ້?

ທ່ານເວົ້າຂວັນນິນທາບໍ່, ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານກ່າວນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງກໍຕາມ?

ທ່ານກົດກັນ, ເອົາຕົວອອກຫ່າງ, ຫລື ລົງໂທດຄົນອື່ນບໍ່ ເພາະສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ?

ທ່ານລັກອິດສາບັງບຽດຄົນອື່ນບໍ່?

ທ່ານຢາກສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ບາງຄົນບໍ່?

ຖ້າທ່ານຕອບວ່າ ແມ່ນ ກັບຄຳຖາມຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ທ່ານຄວນນຳໃຊ້ຄຳແນະນຳສອງຄຳທີ່ວ່າ:
ຢຸດເຮັດ!

ຢູ່ໃນໂລກທີ່ກ່າວຫາ ແລະ ບໍ່ເປັນມິດນີ້, ມັນເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະເກັບເອົາກ້ອນຫີນ ແລະ ແກວ່ງໃສ່ຄົນອື່ນ.
ແຕ່ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະເຮັດ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິຈຳຄຳເວົ້າຂອງຄົນໜຶ່ງຜູ້ເປັນພຣະອາຈານ ແລະ ເປັນແບບຢ່າງແກ່ເຮົາວ່າ:
“ມິດຕິດໃດແດ່ໃນພວກເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ, ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ທຳອິດແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່”¹²

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຖິ້ມກ້ອນຫີນຂອງເຮົາລົງ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາອ່ອນໂຍນ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາໃຫ້ອະໄພ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາເວົ້ານຳກັນຢ່າງສັນຕິ.

ຂໍໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເຕັມຢູ່ໃນໃຈເຮົາ.

“ຈົ່ງເຮັດດີແກ່ທຸກຄົນ.”¹³

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ສັນຍາວ່າ: “ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ໃນຕັກຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ
ຕວງດ້ວຍເຄື່ອງຜອງຍັດສັນລົງແໜ້ນເຕັມລື້ນ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ
ພຣະເຈົ້າຈະຕວງໃຫ້ພວກເຈົ້າດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ.”¹⁴

ຄໍາສັນຍານີ້ພຽງພໍແລ້ວບໍ່ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາເອົາໃຈໃສ່ກັບການກະທໍາດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ, ໃຫ້ອະໄພ, ແລະ
ມີຄວາມໃຈບຸນ ແທນທີ່ຈະປະພຶດໃນທາງກົງກັນຂ້າມ?

ຂໍໃຫ້ເຮົາ, ໃນຖານະທີ່ເປັນສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ຢ່າແກ້ແຄ້ນຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ.¹⁵ ຂໍໃຫ້ເຮົາບໍ່ຊອກຫາ
ແກ້ແຄ້ນ ຫລື ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຄຽດແຄ້ນເອົາຂະນະເຮົາ.

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ການແກ້ແຄ້ນເປັນທຸລະຂອງເຮົາ; ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ຕອບແທນ.

“ຖ້າສັດຕູຂອງເຈົ້າຢາກເຂົ້າ ຈົ່ງເອົາໃຫ້ລາວກິນ; ຖ້າລາວຢາກດື່ມນໍ້າ ຈົ່ງເອົາໃຫ້ລາວດື່ມ. ...

“ຢ່າໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຂະນະເຈົ້າ, ແຕ່ຈົ່ງຂະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີ.”¹⁶

ຈົ່ງຈິຈໍາໄວ້ວ່າ: ໃນທີ່ສຸດ, ຜູ້ມີໃຈກະລຸນາຈະໄດ້ຮັບພຣະກະລຸນາຕອບແທນ.¹⁷

ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຢູ່
ໃສກໍຕາມ, ຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ “ຮັກຊົງກັນແລະກັນ.”¹⁸

ຮັກຊົງກັນແລະກັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ມັນມີຄວາມກຸ້ມໃຈ ແລະ ຄວາມ ໂສກເສົ້າຫຼາຍພໍຢູ່ແລ້ວໃນຊີວິດນີ້ ຊຶ່ງເຮົາບໍ່
ຈຳເປັນນຳເອົາມາໃສ່ຕື່ມຈາກຄວາມດີດີ, ຄວາມຂົ່ມຂື່ນ, ແລະ ຄວາມເຄືອງແຄ້ນຂອງເຮົາ.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.

ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາບໍ່ໄດ້ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.¹⁹ ຜູ້ຄົນຈະເຮັດສິ່ງທີ່ລົບກວນໃຈ, ໃຫ້ຜິດຫວັງ, ແລະ ໃຫ້ໃຈຮ້າຍ.
ໃນຊີວິດມະຕະນີ້ ມັນຈະເປັນແບບນັ້ນສະເໝີ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຕ້ອງປ່ອຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຮົາໄປ. ພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນຈຸດປະສົງຂອງຄວາມ
ເປັນມະຕະນີ ທີ່ຈະຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະປ່ອຍສິ່ງເຊັ່ນນັ້ນໄປ. ນັ້ນຄືວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ, ສະຫວັນເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ທີ່ມີສິ່ງນີ້ນຳກັນ: ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ. ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ອະໄພ.

ຈົ່ງວາງພາລະອັນໜັກໜ່ວງຂອງທ່ານໄວ້ທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ຈົ່ງປ່ອຍການກ່າວໂທດ
ຄົນອື່ນໄປ. ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄິດປ່ຽນ ແລະ ປົນປົວໃຈຂອງທ່ານ. ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ.
ຈົ່ງໃຫ້ອະໄພແກ່ກັນແລະກັນ.

ຜູ້ມີໃຈກະລຸນາຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຕອບແທນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຮັກຫຼາຍທີ່ສຸດຈົນວ່າພຣະອົງໄດ້ເສຍສະລະ
ຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮົາ, ເພື່ອເພື່ອນຂອງພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Alma 31:5.
2. ເບິ່ງ Moses 5:16-32.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 64:9.

4. ມັດທາຍ 5:7.
5. ເບິ່ງ ໂຮມ 2:1.
6. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 64:8.
7. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 64:10; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ.
8. ໂມໄຊຢາ 5:2
9. 1 ໂຢຮັນ 5:3–4.
10. ມັດທາຍ 5:44; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 45–47 ນຳອີກ.
11. ເອເຟໂຊ 4:32.
12. ໂຢຮັນ 8:7.
13. ຄາລາເຕຍ 6:10.
14. ລູກາ 6:38.
15. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:39–41.
16. ໂຮມ 12:19–21.
17. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:7.
18. ໂຢຮັນ 13:35.
19. ເບິ່ງ ໂຮມ 3:23.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ຂໍຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະເຈົ້າ

ໂດຍແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການອຸທິດຕົນຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາມາຍັງ ພວກທ່ານແຕ່ລະຄົນ.

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້, ຊິດສະເຕີແນວສັນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊື່ນຊົມຄວາມສວຍງາມຂອງປາໃນເຂດຮ້ອນ ໃນບ່ອນລ້ຽງປານ້ອຍໆເອກະຊົນແຫ່ງໜຶ່ງ. ປາທີ່ມີສີສັນອັນເຈັດຈ້າ ແລະ ຮູບຮ່າງ ແລະ ຂະໜາດທີ່ແຕກ ຕ່າງກັນໄດ້ລອຍໄປລອຍມາຢ່າງວ່ອງໄວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມຜູ້ດູແລທີ່ຢູ່ໃກ້ໆວ່າ, “ໃຜເປັນຜູ້ໃຫ້ອາຫານ ປາທີ່ສວຍງາມເຫລົ່ານີ້ກິນ?”

ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເອງ.”

ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ພວກມັນໄດ້ເຄີຍຂອບໃຈເຈົ້າບໍ?”

ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ຍັງບໍ່ເທື່ອ!”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງຄົນບາງຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວເຖິງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຂົາເຈົ້າຄືກັນ.¹ ເຂົາເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ແຕ່ລະມື້ປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຕົວເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະອົງທີ່ມີໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ມັນຈະດີກວ່າຫລາຍເທົ່າໃດ ຖ້າເຮົາທຸກຄົນຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົວຫລາຍຂຶ້ນເຖິງອຳນາດ ແລະ ຄວາມຮັກອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງຄວາມກະຕັນຍູນັ້ນຕໍ່ພຣະອົງ. ອຳໂມນໄດ້ສອນວ່າ,

ຂໍໃຫ້ເຮົາຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ [ພຣະເຈົ້າ], ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຮັດງານຊອບທຳ ຕະຫລອດການ.² ລະດັບຄວາມກະຕັນຍູຂອງເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງວິນຍານຂອງເຮົາ.³ ພຣະອົງມີຮ່າງກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກທີ່ຮຸ່ງໂລດ ແລະ ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.⁴ ເຮົາໄດ້ດຳລົງຢູ່ກັບພຣະອົງໃນສະຫວັນກ່ອນເຮົາໄດ້ມາເກີດ.⁵ ແລະ ເມື່ອ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງເຮົາທາງຮ່າງກາຍ, ເຮົາຖືກສ້າງຕາມຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ລະຄົນດ້ວຍ ຮ່າງກາຍສ່ວນຕົວຂອງເຮົາ.⁶

ຂໍໃຫ້ຄິດເຖິງການບຳລຸງລ້ຽງທາງຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ. ມັນຖືກສົ່ງມາຈາກສະຫວັນແທ້ໆ. ຄວາມຕ້ອງການ ລົມຫາຍໃຈ, ອາຫານ, ແລະ ນ້ຳທັງໝົດເປັນຂອງປະທານໃຫ້ເຮົາຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ໂລກຖືກ ສ້າງເພື່ອລ້ຽງດູເຮົາໃນການເດີນທາງສັ້ນໆຂອງເຮົາຢູ່ໃນຊີວິດມະຕະນີ.⁷ ເຮົາໄດ້ເກີດມາພ້ອມກັບຄວາມ ສາມາດທີ່ຈະເຕີບໂຕ, ທີ່ຈະຮັກ, ແຕ່ງງານ, ແລະ ສ້າງຄອບຄົວ.

ການແຕ່ງງານ ແລະ ຄອບຄົວຖືກແຕ່ງຕັ້ງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄອບຄົວເປັນໜ່ວຍຂອງສັງຄົມທີ່ສຳຄັນ ທີ່ສຸດໃນການເວລາ ແລະ ໃນນິລັນດອນ. ພາຍໃຕ້ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄອບ ຄົວສາມາດໄດ້ຮັບການຜະນຶກໃນພຣະວິທານ ແລະ ຖືກຕຽມພ້ອມທີ່ຈະກັບຄືນໄປອາໄສຢູ່ໃນທີ່ປະທັບ ທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປ. ນັ້ນຄືຊີວິດນິລັນດອນ! ມັນສະໜອງຄວາມປາຖະໜາອັນເລິກຊຶ້ງ ຂອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ—ຄວາມປາຖະໜາທຳມະຊາດເພື່ອຄວາມສຳພັນທີ່ເປັນນິດກັບສະມາຊິກ ທີ່ຮັກໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ.

ເຮົາເປັນພາກສ່ວນຂອງຈຸດປະສົງອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ກ່າວວ່ານັ້ນ ເປັນວຽກງານ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນຂອງມະນຸດ.⁸ ເພື່ອຈະໄດ້ສຳເລັດເປົ້າໝາຍເຫລົ່ານັ້ນ, “ເພາະພຣະເຈົ້າຮັກໂລກ ຫລາຍແທ້, ຈິນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າທຸກໆຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນ ຈະບໍ່ຕາຍ, ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”⁹ ການກະທຳນັ້ນເປັນການສະແດງໃຫ້ປະຈັກທີ່ ສູງສົ່ງເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. “ດ້ວຍວ່າ [ພຣະອົງ] ໄດ້ໃຊ້ພຣະບຸດເຂົ້າມາໃນໂລກ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດມະນຸດ; ແຕ່ມາເປັນພຣະຜູ້ໂຜດຊ່ອຍໂລກ.”¹⁰

ໃນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນນິລັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ.¹¹ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາໂຖ່ປາບຂອງລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າ.¹² ເພາະຍ້ອນການຊົດໃຊ້

ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ການຟື້ນຄືນຊີວິດ (ຫລື ຄວາມເປັນອະມະຕະ) ຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງ.¹³ ເປັນເພາະການຊົດໃຊ້, ຊີວິດນິລັນດອນກໍເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ຈະມີສິດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍວ່າ:

“ເຮົານີ້ແຫລະຄືຄວາມເປັນຄືນມາຈາກຕາຍ ແລະ ຊີວິດ: ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຈະຍັງມີຊີວິດຢູ່, ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຕາຍແລ້ວກໍຕາມ:

“ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ເຊື່ອໃນເຮົາຈະບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ.”¹⁴

ສໍາລັບການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງການຟື້ນຄືນຊີວິດ— ສໍາລັບຂ່າວສານແຫ່ງເທດສະການອິດສະເຕີທີ່ສູງສິ່ງນີ້—ຂໍຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະເຈົ້າ!

ຂອງປະທານທາງຮ່າງກາຍ

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາຮັກລູກງຽງຂອງພຣະອົງ.¹⁵ ພຣະອົງໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ດ້ວຍຂອງປະທານທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກ່ຽວກັບແຕ່ລະສ່ວນ. ເມື່ອທ່ານຮ້ອງເພງ “ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ,” ຂໍໃຫ້ຄິດເຖິງຂອງປະທານທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ທ່ານ ຊຶ່ງເປັນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານເອງ. ຄຸນລັກສະນະມະຫັດສະຈັນຂອງຮ່າງກາຍຂອງທ່ານຍືນຍັນເທິງ “ລັກສະນະແຫ່ງສະຫວັນ” ຂອງທ່ານເອງ.¹⁶

ອະໄວຍະວະແຕ່ລະສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານເປັນຂອງປະທານທີ່ອັດສະຈັນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ. ຕາແຕ່ລະໜ່ວຍກໍມີສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຫັນແຈ້ງໂດຍອັດຕະນຸມັດ. ເສັ້ນປະສາດ ແລະ ກ້າມເນື້ອຄວບຄຸມ ຕາສອງໜ່ວຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຫັນຮູບສາມຫລ່ຽມໄດ້. ຕາກໍຕິດກັບສະໝອງ, ທີ່ບັນທຶກພາບທີ່ຫລຽວເຫັນ.

ຫົວໃຈຂອງທ່ານເປັນບ້ຳທີ່ເຫລືອເຊື່ອແທ້.¹⁷ ມັນມີລິ້ນສູບລະອຽດອ່ອນສີ່ອັນທີ່ບັງຄັບເສັ້ນທາງໄຫລ ຂອງເລືອດ. ລິ້ນສູບເຫລົ່ານີ້ເປີດ ແລະ ປິດຫລາຍກວ່າ 100,000 ເທື່ອແຕ່ລະມື້—36 ລ້ານເທື່ອແຕ່ ລະປີ. ແຕ່, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຖືກປ່ຽນແປງໂດຍພະຍາດ, ມັນສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມກົດດັນດັ່ງກ່າວໄດ້ເກືອບ ບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດ.

ໃຫ້ຄິດເຖິງລະບົບການປ້ອງກັນຂອງຮ່າງກາຍ. ເພື່ອປົກປ້ອງມັນຈາກການໄພອັນຕະລາຍ, ມັນຮັບຮູ້ຄວາມເຈັບປວດໄດ້. ມັນໂຕ້ຕອບຕໍ່ການຕິດເຊື້ອພະຍາດໄດ້, ມັນຜະລິດສານຕໍ່ຕ້ານເຊື້ອ

ພະຍາດໄດ້. ຜົວໜຶ່ງໃຫ້ການປົກປ້ອງ. ມັນເຕືອນເຖິງບາດແຜທີ່ຄວາມຮ້ອນ ຫລື ເຢັນເກີນ
ໄປອາດກໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ.

ຮ່າງກາຍສ້າງແຂວງໃໝ່ເມື່ອແຂວງເກົ່າໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ແລະ ຄວບຄຸມລະດັບຂອງສ່ວນປະກອບທີ່
ຈຳເປັນຂອງມັນໄດ້. ຮ່າງກາຍປິ່ນປົວຮອຍບາດ, ຮອຍຊໍ້າ ແລະ ກະດູກທີ່ແຕກຫັກຂອງມັນເອງໄດ້.
ຄວາມສາມາດຂອງມັນໃນການສືບພັນກໍ່ເປັນຂອງປະທານສັກສິດອີກຢ່າງໜຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເຮົາຕ້ອງຖືກເຕືອນວ່າຮ່າງກາຍທີ່ສົມບູນແບບບໍ່ໄດ້ຈຳເປັນໃນການບັນລຸຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນສູງສົ່ງຂອງ
ເຮົາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິນຍານທີ່ອ່ອນຫວານທີ່ສຸດບາງດວງກໍ່ອາໄສຢູ່ໃນຮ່າງກາຍທີ່ອ່ອນແອ ຫລື ສົມບູນ
ແບບ. ພະລັງທາງວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ວນຫລາຍຈະຖືກພັດທະນາ ໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ມີການທ້າທາຍ
ທາງຮ່າງກາຍ, ເພາະວ່າມັນຍາກລຳບາກຢ່າງແນ່ນອນ.

ຄົນທີ່ສຶກສາວິທີເຮັດວຽກຂອງຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດໄດ້ “ເຫັນພຣະເຈົ້າເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນຄວາມສະຫງ່າງາມ
ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.”¹⁸ ເພາະວ່າຮ່າງກາຍຖືກຄວບຄຸມໂດຍກົດແຫ່ງສະຫວັນ, ການຫາຍດີຈະ
ມາໂດຍການເຊື່ອຟັງຕໍ່ກົດນັ້ນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນພວນຖືກກຳນົດໄວ້.¹⁹

ແຕ່ຄົນບາງຄົນຍັງຄິດຜິດໄປວ່າຄຸນສົມບັດມະຫັດສະຈັນທາງຮ່າງກາຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍບັງເອີນ
ຫລື ເປັນຜົນຈາກທິດສະດີວິທະຍາສາດວ່າໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນມາແນວໃດ. ຈຶ່ງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າ,
“ລະເບີດໃນຮ້ານພິມໜັງສືຈະຜະລິດສ້າງວັດຈະນານຸກົມໄດ້ບໍ່?” ຄວາມເປັນໄປໄດ້ ເກືອບຈະບໍ່ ມີເລີຍ.
ແຕ່ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້, ມັນຈະປິ່ນປົວໜ້າທີ່ຂາດໄປ ຫລື ແຜ່ພັນສະບັບໃໝ່ຂອງມັນເອງບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ!

ຖ້າຫາກຄວາມສາມາດຂອງຮ່າງກາຍສຳລັບກົດຈະກຳທຳມະດາ, ການປ້ອງກັນ, ການສ້ອມແປງ,
ການຄວບຄຸມ, ແລະ ການໃຫ້ຊີວິດໃໝ່ຈະໄດ້ມີຕໍ່ໄປປາດສະຈາກຂໍ້ກຳນົດ, ຊີວິດຢູ່ເທິງໂລກຈະ
ເປັນຢູ່ຕໍ່ໄປຕະຫລອດການ. ແນ່ນອນວ່າ, ເຮົາຈະຕົກຄ້າງຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກນີ້ແທ້ໆ! ເພື່ອເປັນຄວາມ
ເມດຕາໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຮົາໄດ້ຈັດໃຫ້ມີການເຖົ້າການແກ່ ແລະ ຂັ້ນຕອນອື່ນໆທີ່ຈະ
ເຮັດໃຫ້ການຕາຍທາງຮ່າງກາຍເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ສຸດ. ການຕາຍ, ເໝືອນດັ່ງການເກີດ, ກໍ່ເປັນພາກສ່ວນ
ຂອງຊີວິດ. ຂໍ້ພຣະຄຳພິສອນວ່າ “ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເອີ້ນມະນຸດຄົນຈາກຄວາມຕາຍທາງໂລກ,
ເພາະນັ້ນຈະທຳລາຍແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່.”²⁰ ການກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າຜ່ານປະຕູ
ທີ່ເຮົາເອີ້ນວ່າຄວາມຕາຍເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີສຳລັບຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງ ແລະ ຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະ
ພົບພຣະອົງ.²¹ ໃນທີ່ສຸດເວລາຈະມາເຖິງ ເມື່ອ “ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍຈະຮວມກັນອີກໃນຮູບລັກສະນະ

ອັນບໍລິບູນຂອງມັນ; ທັງແຂນຂາ ແລະ ຂໍ້ຕໍ່ຈະກັບຄືນສູ່ໂຄງຮ່າງອັນຖືກຕ້ອງຂອງມັນ”²² ບໍ່ແຍກຈາກ ກັນອີກຈັກເທື່ອ. ສຳລັບຂອງປະທານທາງຮ່າງກາຍເຫຼົ່ານີ້, ຂໍຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະເຈົ້າ!

ຂອງປະທານທາງວິນຍານ

ເພາະວ່າຮ່າງກາຍນີ້ສຳຄັນ, ມັນເປັນສະຖານທີ່ສຳລັບວິນຍານນິລັນດອນຂອງຄົນເຮົາ. ວິນຍານຂອງເຮົາ ເປັນຢູ່ໃນອານາຈັກກ່ອນໂລກມະຕະ²³ ແລະ ຈະເປັນຢູ່ຕໍ່ໄປຫຼັງຈາກຮ່າງກາຍຕາຍ.²⁴

ວິນຍານຈັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມີການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ລັກສະນະສະເພາະຕົວ.²⁵ ໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ໃນຊີວິດຕໍ່ໄປ, ວິນຍານ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ເມື່ອຮ່ວມເຂົ້າກັນ, ຈະກາຍເປັນຈິດວິນຍານທີ່ມີຄຸນຄ່າ ອັນສູງສົ່ງ.

ເພາະວ່າວິນຍານຂອງເຮົາສຳຄັນຫລາຍ, ການພັດທະນາຂອງມັນກໍມີຄວາມສຳຄັນຊຶ່ງວິນຍານ. ມັນຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເມື່ອເຮົາສື່ສານດ້ວຍການອະທິຖານທີ່ຖອມຕົນກັບພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ.²⁶

ຄຸນສົມບັດຊຶ່ງເຮົາຈະຖືກພິພາກສາໃນມື້ໜຶ່ງຈະເປັນທາງວິນຍານທັງໝົດ.²⁷ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຮວມທັງ ຄວາມຮັກ, ຄວາມບໍລິສຸດ, ຄວາມຊື່ສັດ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະ ການຮັບໃຊ້ຕໍ່ຄົນອື່ນ.²⁸

ວິນຍານຂອງທ່ານ, ທີ່ຮ່ວມດ້ວຍ ແລະ ຖືກອາໄສຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງທ່ານ, ສາມາດພັດທະນາ ແລະ ປະກົດໃຫ້ເຫັນຄຸນສົມບັດເຫຼົ່ານີ້ໃນວິທີທາງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມກ້າວໜ້ານິລັນດອນຂອງທ່ານ.²⁹

ຈະບັນລຸຄວາມກ້າວໜ້າທາງວິນຍານໄດ້ຜ່ານບາດກ້າວຂອງສັດທາ, ການກັບໃຈ, ບັບຕິສະມາ, ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ການອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຮວມທັງພິທີການສັກສິດ ແລະ ການຜະນຶກໃນພຣະວິທານທີ່ສັກສິດ.³⁰

ດັ່ງທີ່ຮ່າງກາຍຕ້ອງການອາຫານທຸກໆວັນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ, ວິນຍານກໍຕ້ອງການການບຳລຸງຄືກັນ.

ວິນຍານຖືກບຳລຸງລ້ຽງໂດຍຄວາມຈິງນິລັນດອນ. ປີທີ່ຜ່ານມານີ້ເຮົາໄດ້ສະຫລອງວັນຄົບຮອບ 400 ປີ ຂອງພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ສະບັບການແປຂອງຄົງເຈມສ໌. ແລະ ເຮົາກໍໄດ້ມີພຣະຄຳພີມໍມອນເກືອບ 200 ປີແລ້ວ. ໃນເວລານີ້ມັນຖືກແປເປັນ 107 ພາສາແລ້ວທັງໝົດເຫຼັ້ມ ຫລື ບາງສ່ວນ. ເປັນເພາະພຣະຄຳພີ ເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະຄຳພີທີ່ລຳຄ່າອື່ນໆ, ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດານິລັນດອນຂອງເຮົາ ແລະ ວ່າພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຮົາ. ສຳລັບຂອງປະທານທາງວິນຍານເຫຼົ່ານີ້, ຂໍຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະເຈົ້າ!

ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ

ເຮົາຮູ້ວ່າສາດສະດາຂອງຫລາຍໆຍຸກສະໄໝ, ດັ່ງເຊັ່ນ ອາດາມ, ໂນອາ, ໂມເຊ, ແລະ ອັບລາຮາມ, ທຸກທ່ານໄດ້ສອນເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຍຸກສະໄໝຂອງເຮົາຖືກແນະນຳໂດຍພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດເມື່ອພວກພຣະອົງໄດ້ປະກົດໃຫ້ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ເຫັນໃນປີ 1820. ສາດສະໜາຈັກຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1830. ໃນເວລານີ້, 182 ປີຕໍ່ມາ, ເຮົາຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພັນທະສັນຍາທີ່ຈະນຳເອົາພຣະກິດຕິຄຸນໄປສູ່ທຸກ “ປະຊາຊາດ, ຕະກູນ, ພາສາ, ແລະ ຜູ້ຄົນ.”³¹ ເມື່ອເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້, ທັງຜູ້ໃຫ້ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຈະໄດ້ຮັບພອນ.

ເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນລູກໆຂອງພຣະອົງ ແລະ ປຸກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຕື່ນມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົວເຖິງພຣະເຈົ້າ. ດົນນານມາແລ້ວ, ກະສັດເປັນຢາມົນໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຈິ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ; ຈິ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່, ແລະວ່າພຣະອົງຊົງສ້າງທຸກສິ່ງ, ທັງໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ຈິ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງມີປີຊາຍານທັງໝົດ, ແລະ ອຳນາດທັງໝົດ, ທັງໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ...

“... ຈິ່ງເຊື່ອວ່າທ່ານຕ້ອງກັບໃຈຈາກບາບຂອງທ່ານ ແລະ ປະຖິ້ມມັນ, ແລະ ຖ່ອມຕົນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ທູນຂໍດ້ວຍໃຈຈິ່ງໃຫ້ພຣະອົງຊົງອະໄພທ່ານ; ແລະ ບັດນີ້, ຫາກທ່ານເຊື່ອສິ່ງທັງໝົດນີ້ ເບິ່ງວ່າທ່ານເຮັດຕາມນັ້ນ.”³²

ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຢ່າງດຽວກັນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດໄປ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ. ແຕ່ລະມື້, ການທ້າທາຍຂອງເຮົາແມ່ນຈະເຂົ້າເຖິງອຳນາດແຫ່ງການຊົດໃຊ້ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ແທ້ໆ, ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ມີສິດຈະໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມສູງສົ່ງ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຮົາຊົ່ວນິລັນດອນ.³³ ສຳລັບອຳນາດ, ສິດທິພິເສດ, ແລະ ຂອງປະທານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເຫລົ່ານີ້, ຂໍຖະຫວາຍຄວາມຂອບພຣະໄທແດ່ພຣະເຈົ້າ!

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນ, ນັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະວ່ານີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ, ທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍນີ້ເພື່ອສຳເລັດຈຸດໝາຍປາຍທາງແຫ່ງສະຫວັນຂອງມັນ. ເຮົາຖືກນຳພາໃນວັນເວລານີ້ໂດຍປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ສະໜັບສະໜູນດ້ວຍສຸດຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ດັ່ງທີ່ເຮົາສະໜັບສະໜູນທີ່ປຶກສາຂອງເພິ່ນ ແລະ

ອັກຄະສາວິກສົບສອງວ່າເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍດ້ວຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂຢຮັນ 6:35, 48; ເບິ່ງຂໍ້ທີ 51 ນຳອີກ.
2. ເບິ່ງ Alma 26:8; ເບິ່ງ Alma 7:23 ນຳອີກ.
3. ເບິ່ງ ກິດຈະການ 17:27–29.
4. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 130:22.
5. ເບິ່ງ Moses 6:51; ໂລມ 8:16; ເຮັບເລີ 12:9; ເຢເລມີຢາ 1:4–5.
6. ເບິ່ງ ປະຖົມມະການ 2:7; 1 ໂກລິນໂທ 15:44; ເບິ່ງ Moses 3:7.
7. ເບິ່ງ 1 Nephi 17:36.
8. ເບິ່ງ Moses 1:39.
9. ໂຢຮັນ 3:16.
10. ໂຢຮັນ 3:17.
11. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງຖືກສະຫລຸບຢ່າງສັ້ນ ແລະ ແຈ່ມແຈ້ງໃນ 3 ນິໄຟ 27:13–22.
12. ເບິ່ງ Alma 11:40.
13. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 9:6–7, 20–22.
14. ໂຢຮັນ 11:25–26.
15. ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 17:40; 1 ໂຢຮັນ 4:10.
16. 2 ເປໂຕ 1:4.
17. ຫົວໃຈປ້ຳເລືອດປະມານ 2,000 ກາລັນ (7,570 ລິດ) ແຕ່ລະມື້.
18. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 88:47.
19. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 130:21. ແນ່ນອນວ່າກິດແຫ່ງສະຫວັນນັ້ນຈະຖືກປະຕິເສດບໍ່ໄດ້.
19. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 130:21
20. ແອວມາ 42:8.
21. ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນໄດ້ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນເຖິງພຣະເຈົ້າວ່າ: “ເມື່ອຜູ້ໜຶ່ງໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕາຍໄປ ພຣະອົງກໍໂສກເສົ້າເສຍໃຈແທ້ໆ” (ເພງສັນລະເສີນ 116:15); ເບິ່ງ ປັນຍາຈານ 12:7 ນຳອີກ.

22. ແອວມາ 11:43; ເບິ່ງ ປັນຍາຈານ 12:7 ນໍາອີກ; ແອວມາ 40:23; ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 138:17.
23. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 93:38.
24. ເບິ່ງ Alma 40:11; Abraham 3:18.
25. ວິນຍານກໍ່ຄືກັນກັບຮູບລັກສະນະຂອງຄົນ (ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 77:2).
26. ເບິ່ງ 3 Nephi 14:9–11.
27. ວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນຮ່າງກາຍ, ມີຊີວິດຊີວາ, ເປັນສ່ວນປະກອບທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຈິດວິນຍານ. ປາດສະຈາກວິນຍານ, ຮ່າງກາຍກໍ່ຕາຍ (ເບິ່ງ ຢາໂກໂບ 2:26). ສະນັ້ນ, ມັນເປັນວິນຍານ ນັ້ນເອງທີ່ເລືອກຕົ ຫລື ຊົ່ວ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ທັງຄຸນສົມບັດດີ ແລະ ຊົ່ວທີ່ມັນຄອບຄອງ ຢູ່ໃນການພິພາກສາຄັ້ງສຸດທ້າຍ (ເບິ່ງ ແອວມາ 41:3–7).
28. ລັກສະນະທາງວິນຍານແມ່ນຮ່ວມທັງ “ສັດທາ, ຄວາມບໍລິສຸດ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມຍັບຍັ້ງຕົນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມກະລຸນາສັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ຄວາມເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ, ຄວາມໃຈບຸນ, ຄວາມຖ່ອມຕົນ, [ແລະ] ຄວາມພາກພຽນ” (ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 4:6).
29. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:11–16, 21–26; ໂມໂຣໄນ 10:33–34.
30. ນີ້ເປັນຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ (ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 31:11–21).
31. ເບິ່ງ Mosiah 15:28; ເບິ່ງ 1 Nephi 19:17 ນໍາອີກ; ເບິ່ງ 2 Nephi 26:13; ໂມໄຊຢາ 3:20; 15:28.
32. ໂມໄຊຢາ 4:9–10.
33. “ຊີວິດນິລັນດອນ ... ເປັນຂອງປະທານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດໃນບັນດາຂອງປະທານທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ” (ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 14:7).

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ບົດຮຽນພິເສດ

ໂດຍ ແອວເດີ ຣອນໂນ ເອ ແຮັດສະແບນ
ຈາກຝ່າຍປະທານຂອງສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ໃນ 20 ເດືອນທີ່ຜ່ານມາ ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນພິເສດທີ່ໄດ້ມີຫລານນ້ອຍຜູ້ພິເສດ.

ທ້າວແພັກສະຕັນ ຫລານຊາຍນ້ອຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ເກີດມາພ້ອມກັບພະຍາດໂຄໂມໂຊມທີ່ຜິດປົກກະຕິ ເປັນພະຍາດທີ່ໃຫ້ລາວບໍ່ຄືຄົນຫລາຍກວ່າຮ້ອຍລ້ານ. ສຳລັບລູກສາວຂອງພວກເຮົາ ແລະ ສາມີຂອງນາງ ການເກີດຂອງທ້າວແພັກສະຕັນກໍ່ໃຫ້ເກີດປະສົບການທີ່ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ປະສົບການ ດັ່ງກ່າວເປັນການທົດລອງອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະຮຽນບົດຮຽນພິເສດທີ່ຜູກພັນກັບນິລັນດອນ.

ແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ ທີ່ເຄົາລົບ, ຜູ້ຫາກໍ່ໄດ້ກ່າວກັບເຮົາ, ໄດ້ສອນວ່າ:

“ເພາະເຫດທີ່ທຳມະດາບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ ບາງຄົນເກີດມາມີຄວາມຈຳກັດທາງຮ່າງກາຍ. ສ່ວນສະເພາະຂອງ ຕົວຮ່າງກາຍອາດບໍ່ຄືທຳມະດາ. ສ່ວນລະບົບຮັກສາຕົວອາດບໍ່ເຮັດວຽກງານຕາມສົມຄວນ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງທຸກຄົນເປັນໄຂ້ບໍ່ສະບາຍໄດ້ ແລະ ຈະຕາຍ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຂອງປະທານທີ່ມີ ຮ່າງກາຍເປັນຂອງປະທານອັນລ້ຳຄ່າ. ...

“ເຮົາບໍ່ຕ້ອງມີຮ່າງກາຍທີ່ສົມບູນເພື່ອຮັບການສູງສົ່ງ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ວິນຍານທີ່ດີເລີດກໍ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ທີ່ອ່ອນແອ. ...

“ຈະມີເວລາທີ່ ‘ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍຈະຮວມກັນອີກໃນຮູບລັກສະນະອັນບໍລິບູນຂອງມັນ ທັງແຂນຂາ ແລະ ຂໍ້ຕໍ່ຈະກັບຄືນສູ່ໂຄງຮ່າງອັນຖືກຕ້ອງຂອງມັນ’ (ແອວມາ 11:43). ແລ້ວຍ້ອນການຊົດໃຊ້ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດກາຍເປັນຄົນດີພ້ອມໃນພຣະອົງ.”¹

ສຳລັບທ່ານທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຍາກລຳບາກ ມີຄວາມກັງວົນ, ມີຄວາມອຸກໃຈ; ຫລື ມີຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈ ຍ້ອນຄົນທີ່ທ່ານຮັກ ຂໍໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ໂດຍທາງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດ ແລະ ຄວາມເມດຕາອັນຕະຫລອດ ໄປເປັນນິດ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈຶ່ງຮັກຄົນທີ່ທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ພຣະອົງຮັກທ່ານຄືກັນຢ່າງແນ່ນອນ.

ຕອນທີ່ເກີດຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວຈະມີບາງຄົນທີ່ຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດ ຈຶ່ງຍອມໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ? ແລ້ວມີອີກຄຳຖາມໜຶ່ງວ່າ ເປັນຫຍັງມັນເກີດນຳຂ້າງນ້ອຍ? ເປັນຫຍັງເຮົາ ຕ້ອງປະສົບກັບໂລກພະຍາດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພິການ ຫລື ເອົາຊີວິດຂອງຄອບຄົວກ່ອນເຖົ້າ ຫລື ໃຫ້ປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດຫລາຍປີ? ເປັນຫຍັງຕ້ອງມີຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈ?

ໃນໄລຍະດັ່ງກ່າວນີ້ ພວກເຮົາສາມາດມອງເຫັນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ປະທານ ໃຫ້. ໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ ເມື່ອໄດ້ສະເໜີແຜນດັ່ງກ່າວພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ໂຮໝືດດ້ວຍຄວາມສຸກ.² ເວົ້າງ່າຍໆ ຊີວິດນີ້ເປັນການຝຶກອົບລົມເພື່ອຄວາມສູງສິ່ງອັນນິລັນດອນ ແລະ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຈະມີການທົດລອງ. ກໍເປັນຈັ່ງຊື້ຕະຫລອດການ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຫລີກເວັ້ນມັນໄດ້.

ການໄວ້ວາງໃຈຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງຄວາມເປັນມະຕະຂອງພວກເຮົາ. ໂດຍມີສັດທາໃນພຣະອົງ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈຈາກອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດຕອນ ທີ່ພວກເຮົາມີຄຳຖາມຫລາຍ, ແຕ່ຄຳຕອບບໍ່ມີເລີຍ.

ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວ ແລະ ໄດ້ມາຢັ້ງມຢາມທະວີບອະເມຣິກາ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຂອງພວກເຮົາ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ໃຫ້ຄຳສະເໜີແກ່ທຸກຄົນວ່າ:

“ມີຄົນໃດທີ່ເຈັບປ່ວຍຢູ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍ່? ຈຶ່ງນຳເຂົາມາທີ່ນີ້ ມີຄົນໃດທີ່ເປັນລ່ອຍ ຫລື ຕາບອດ ຫລື ຂາເສຍ ຫລື ພິການ ຫລື ເປັນຂີ້ຫູດ ຫລື ທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງ ຫລື ທີ່ຫູໜວກ ຫລື ມີທຸກໃດໆບໍ່? ຈຶ່ງນຳເຂົາມາ ທີ່ນີ້ ແລະ ເຮົາຈະຮັກສາເຂົາ ເພາະເຮົາມີຄວາມເມດຕາສົງສານເຈົ້າ ອຸທອນຂອງເຮົາເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ...

“ແລະເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ເມື່ອພຣະອົງຮັບສິ່ງດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວຜູ້ຊົງທັງໝົດໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັນ ພ້ອມດ້ວຍຄົນເຈັບຂອງເຂົາ ແລະ ຄົນມີທຸກຂອງເຂົາ ແລະ ຄົນເປັນເປ້ຍລ່ອຍຂອງເຂົາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຄົນຕາບອດຂອງເຂົາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຄົນໃບ້ຂອງເຂົາ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍທຸກຄົນທີ່ມີທຸກໃດໆ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັກສາເຂົາທຸກຄົນ ເພື່ອນຳເອົາມາເຝົ້າພຣະອົງ.”³

ກໍມີອຳນາດຫລາຍໃນຄຳວ່າ ຜູງຊົນທັງໝົດໄດ້ອອກໄປ ພ້ອມກັນ”—ທັງໝົດ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ. ພວກເຮົາ ທັງໝົດ ມີຄວາມຍາກລຳບາກ. ແລ້ວຄຳວ່າ: “ຄົນທີ່ເປັນທຸກໃດໆ.” ພວກເຮົາທຸກຄົນເຂົ້າໃຈຄຳນີ້ ບໍ່ແມ່ນຫວາ?

ບໍ່ດົນມາຫລັງຈາກທ້າວແພັກສະຕັນໄດ້ເກີດມາ ພວກເຮົາກໍຮູ້ວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະອວຍພອນ ພວກເຮົາ ແລະ ສອນພວກເຮົາເຖິງບົດຮຽນພິເສດ. ຂະນະທີ່ພໍ່ລາວພ້ອມກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງມືໃສ່ ເທິງຫົວນ້ອຍໆ ມອບພອນຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ລາວເປັນເທື່ອທຳອິດ ກໍມີຄຳເຂົ້າຄວາມຄິດ ຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ມາຈາກພຣະທຳໂຢຮັນ ບົດທີ່ເກົ່າວ່າ: “ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າປະກົດໃນຕົວລາວ.”⁴

ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງສະແດງອອກໂດຍທາງທ້າວແພັກສະຕັນ.

ພວກເຮົາກຳລັງຮຽນຄວາມອົດທົນ, ສັດທາ, ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູ ໂດຍຜ່ານທາງອຳນາດການ ຮັບໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແຮງກ້າຫລາຍຊົ່ວໂມງ, ນ້ຳຕາແຫ່ງເມດຕາ ແລະ ການອະທິຖານ ແລະ ການສະແດງຄວາມຮັກສຳລັບຄົນທີ່ຮັກກັນ ໂດຍສະເພາະທ້າວແພັກສະຕັນພ້ອມກັບພໍ່ແມ່ຂອງລາວ.

ປະທານເຈມ ອີ ຟາວ, ອາດີດປະທານສະເຕກຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ເຄີຍບອກວ່າ:
“ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຳນຶກບຸນຄຸນສຳລັບພໍ່ແມ່ທີ່ໂດຍຄວາມກ້າຫານຮັບເອົາ ແລະ ເອົາຂະນະຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈ ແລະ ຄວາມເສົ້າໂສກເພື່ອລູກ ທີ່ເກີດມາ ຫລື ມີຄວາມພິການໜັກດ້ານຈິດໃຈ ຫລື ຮ່າງກາຍ. ຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈດັ່ງກ່າວນີ້ ຫລາຍເທື່ອກໍມີທຸກວັນບໍ່ຮູ້ຈົບໃນຊີວິດຂອງພໍ່ແມ່ ຫລື ລູກຄົນນັ້ນ. ຫລາຍໆເທື່ອ ພໍ່ແມ່ຈຳຕ້ອງໃຫ້ການບົວລະບັດຢ່າງເຫລືອຫລາຍ ຊຶ່ງບໍ່ມີການສິ້ນສຸດ ບໍ່ວ່າເປັນກາງເວັນ ຫລື ກາງຄືນ. ມີແມ່ຫລາຍຄົນທີ່ປວດແຂນ, ປວດໃຈເປັນເວລາຫລາຍປີ ໂດຍທີ່ປອບໂຍນ ແລະ ຮັກສາການເຈັບທໍລະມານຂອງລູກຄົນພິເສດ.”⁵

ດັ່ງທີ່ອະທິບາຍໃນໜັງສືໂມໄຊຢາ ພວກເຮົາເປັນພະຍານເຫັນຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດທີ່ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງທ້າວແພັກສະຕັນ ຊຶ່ງຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວກໍມີໃຫ້ທຸກຄົນ: ພາລະໜັກໜ່ວງ ທີ່ມອບໃຫ້ແອວມາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ເບົາບາງລົງ ແທ້ຈິງແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມກຳລັງ ໃຫ້ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດທົນແບກຫາບພາລະໄດ້ໂດຍງ່າຍ ແລະ ພວກເຮົາຍອມຮັບ ຢ່າງຊື່ນບານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິນທິນຕໍ່ພຣະປະສົງທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”⁶

ມີຄົນໜຶ່ງຕອນທ້າວແພັກສະຕັນຍັງນ້ອຍໆ, ພວກເຮົາໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງພະແນກພິເສດສຳລັບເດັກເກີດໃໝ່ ໃນໂຮງໝໍ Primary Childrens’ Medical Center ຢູ່ເມືອງເຊົາເລັກ, ລັດຢູທາ ແລະ ຮູ້ສຶກ

ອັດສະຈັນໃຈ ໂດຍເຫັນການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງລະອຽດຂອງພວກແພດພະຍາບານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າຖາມລູກສາວວ່າ ຈະຈ່າຍຄ່າໄດ້ຢ່າງໃດ ແລ້ວເດົາອອກວ່າຄ່າໂຮງໝໍອາດຫລາຍເທົ່າໃດ. ໝໍຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃກ້ໆໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ “ເດົາຕໍ່ໂພດ” ແລະວ່າຄ່າການບົວລະບັດຂອງທ້າວແພັກສະຕັນຈະຫລາຍກວ່າຂ້າພະເຈົ້າປະເມີນຫລາຍເທົ່າ. ເຮົາກໍໄດ້ຮຽນວ່າ ຄ່າການບົວລະບັດສ່ວນຫລາຍໃນໂຮງໝໍນັ້ນກໍຈ່າຍດ້ວຍການບໍລິຈາກເວລາ ແລະ ເງິນຢ່າງເອື້ອເພື່ອແຕ່ຈາກຄົນຕ່າງໆ. ຄຳເວົ້າຂອງໝໍຄົນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຖ່ອມຕົວ ຂະນະທີ່ຄິດເຖິງຄ່າຂອງຈິດວິນຍານຕົວນ້ອຍນັ້ນ ສຳລັບຄົນທີ່ໄດ້ໃຫ້ການບົວລະບັດແກ່ລາວ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຶກເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຜູ້ສອນສາດສະໜາຫລາຍຄົນຮູ້ ແລ້ວມີຄວາມໝາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງຄື ພວກເຮົາຕ້ອງຈື່ຈຳຄ່າຂອງຈິດວິນຍານວ່າມັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍພຽງໃດ.⁷

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຂະນະທີ່ພິຈາລະນາຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດຊຶ່ງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຊົງຮັກຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດມີໃຫ້ພວກເຮົາໝົດທຸກຄົນ ພ້ອມດ້ວຍໄດ້ຮຽນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງຈິດວິນຍານສຳລັບພຣະເຈົ້າທັງທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານນຳອີກ.

ຄອບຄົວແພັກສະຕັນກໍຮຽນວ່າ ມີທູດສະຫວັນ ແລະ ທູດຢູ່ໃນໂລກຫລາຍໆຄົນຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວລາວຕະຫລອດເວລາ. ມີບາງຄົນທີ່ແອບເຂົ້າມາຊ່ອຍເມື່ອຕ້ອງການແລ້ວແອບອອກໄປ. ມີອີກຄົນໜຶ່ງທີ່ເອົາອາຫານມາໃຫ້, ຊ່ອຍຊັກເສື້ອຜ້າ, ຮັບເອົາພວກອ້າຍເອື້ອຍ, ໂທມາຊ່ອຍສະໜັບສະໜູນ, ແລະ ໂດຍສະເພາະອະທິຖານເພື່ອທ້າວແພັກສະຕັນ. ດັ່ງນັ້ນມີບົດຮຽນອີກບົດໜຶ່ງຄື: ຖ້າຫາກທ່ານເຫັນຄົນທີ່ກຳລັງຈົມນ້ຳຕາຍ ທ່ານຈະຖາມລາວຢາກໃຫ້ຊ່ອຍຫລືບໍ່—ຫລື ຈະຕົກວ່າທີ່ຈະກະໂດດລົງໄປຊ່ອຍຊີວິດລາວທັນທີ? ເຖິງແມ່ນການຂໍຖາມອາດມີເຈດຕະນາທີ່ດີ ທີ່ບອກວ່າ “ບອກຂ້ອຍເດີ້ຖ້າຢາກໃຫ້ຂ້ອຍຊ່ອຍຫຍັງແດ່” ທີ່ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ຊ່ອຍດອກ.

ພວກເຮົາຮຽນຕະຫລອດເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ເປັນຫວັງຊີວິດຂອງຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບພວກເຮົາ ຮຽນຄວາມສຳຄັນ ທີ່ໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອພ້ອມດ້ວຍຄວາມສຸກອັນເຫລືອລົ້ນທີ່ມີໃນການຊ່ອຍຄົນອື່ນ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ທີ່ເຄົາລົບຜູ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງດີເລີດ ເຖິງການຊ່ອຍຄົນທີ່ເປັນທຸກເຄີຍເວົ້າວ່າ: “ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອວຍພອນແກ່ທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມເຝົ້າຮັກສາພີ່ນ້ອງ ເພື່ອຊ່ອຍບັນເທົາຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພະຍາຍາມຈົນສຸດຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ໂລກດີຂຶ້ນ. ທ່ານເຄີຍເຫັນບໍ່ວ່າຄົນດັ່ງກ່າວຍັມຄື ມີຄວາມສຸກຫລາຍ? ເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄປດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ເຂົາເຈົ້າຄືຄົນພໍຈົດພໍໃຈແລ້ວ ເພາະຄົນທີ່ອອກໄປຊ່ອຍຄົນອື່ນຍອມຈະຮັບເອົາພອນໃຫ້ຕົວເອງຢ່າງແນ່ນອນດ້ວຍ.”⁸

ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາທຸກຄົນຈະມີການທົດລອງ, ມີຄວາມລຳບາກ, ມີການພິການ, ມີຄວາມເຈັບຊ້ຳໃຈ, ແລະ ຄວາມເປັນທຸກຫລາຍຊະນິດ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ຊົງຮັກພວກເຮົາ ຈະຢູ່ນຳພວກເຮົາຕະຫລອດເວລາ. ພຣະອົງສັນຍາວ່າ:

“ເມື່ອເຮົາໄປ ພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກປະໄວ້ໃຫ້ເປັນກຳພ້າ: ເຮົາຈະມາຫາພວກທ່ານ. ...

“ເຮົາຂໍມອບສັນຕິສຸກໄວ້ກັບພວກທ່ານ ເປັນສັນຕິສຸກຂອງເຮົາເອງ ທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ພວກທ່ານ. ສັນຕິສຸກທີ່ເຮົາໃຫ້ບໍ່ຄືສັນຕິສຸກທີ່ໂລກໃຫ້. ຢ່າກັງວົນ ແລະ ເປັນທຸກໃຈ, ແລະ ຢ່າສູ່ຍ້ານ.”⁹

ພວກເຮົາກໍມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຫລາຍພຽງໃດ ສຳລັບທ້າວແພັກສະຕັນຄົນປະເສີດ. ໂດຍທາງລາວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງວຽກງານຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍັງສອນບົດຮຽນທີ່ມີຄຸນຄ່າ ອັນສັກສິດ ແລະ ພິເສດນຳອີກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈົບໂດຍອ້າງຄຳຈາກເພງສັນລະເສີນທີ່ມັກຫລາຍ:

ເຮົາຕ້ອງຖືກເກນຈົນການສູ້ຮົບຈົບຢຸດ
ເຮົາແສນຍິນດີ! ເຮົາແສນຍິນດີ!
ມີມິງກຸດຜຸດຜ່ອງລໍທະຫານໃນທັບຊົງສີ;
ເຮົາຈະມີໄຊ ແລະ ໃສ່ມັນບໍ່ຊ້າ.¹⁰

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງ ແລະ ອະທິຖານວ່າ ພວກເຮົາຈະຮັບເອົາພາລະກິດ ຢ່າງສະຫງ່າງາມ ແລະ ຊ່ອຍຄົນໃນບັນດາພວກເຮົາທີ່ເປັນທຸກ ແລະ ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ກຳລັງໃຈ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາທຸກຄົນຂອບພຣະໄທພຣະເຈົ້າສຳລັບພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ໃໝ່ນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ ແລະ ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຢ່າງຖ່ອມຕົນໃຫ້ລູກພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Russell M. Nelson, “We Are Children of God,” *Liahona*, Jan. 1999, 103; *Ensign*, Nov. 1998, 85, 86.
2. ເບິ່ງ ໂຢບ 38:7.
3. 3 ນິໄຟ 17:7, 9.
4. ໂຢຮັນ 9:3.
5. James E. Faust, “The Works of God,” *Ensign*, Nov. 1984, 54.
6. ເບິ່ງ Mosiah 24:15.
7. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 18:10.
8. Thomas S. Monson, “Our Brothers’ Keepers,” *Ensign*, June 1998, 39.
9. ໂຢຮັນ 14:18, 27.
10. “We Are All Enlisted,” *Hymns*, no. 250.

ມະໂນພາບຂອງສາດສະດາກຸ່ງວຽກກັບສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ: ສັດທາ, ຄອບຄົວ, ສິງເຄາະ

ໂດຍ ຈູລີ ບີ ແບັກ

ຫາກຖືກປິດຈາກຕໍາແໜ່ງປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ໃນຊ່ວງລະຍະສອງສາມປີຜ່ານມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກກະຕຸ້ນໃຫ້ກ່າວເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ—ເຖິງຈຸດປະສົງ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງສະມາຄົມ,¹ ຄຸນຄ່າຂອງປະຫວັດສາດຂອງມັນ,² ເຖິງວຽກງານ ແລະ ການເປັນຫຸ້ນສ່ວນກັບອະທິການ ແລະ ກຸ່ມໂຄຣຄຳຖານະປະໂຫລິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ.³ ເບິ່ງຄືວ່າມັນສຳຄັນຫລາຍໃນຕອນນີ້ທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ມະໂນພາບຂອງສາດສະດາກຸ່ງວຽກກັບສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ.⁴

ດັ່ງທີ່ສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສືບຕໍ່ສອນແອວເດີ ແລະ ມະຫາປະໂລຫິດໃຫ້ຮູ້ເຖິງຈຸດປະສົງ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສາດສະດາກໍໄດ້ແບ່ງປັນໂມໂນພາບຂອງພວກເພິ່ນສຳລັບເອື້ອຍນ້ອງຂອງສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະນຳອີກ. ຈາກຄຳແນະນຳຂອງພວກເພິ່ນ, ເຮົາເຫັນແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຈຸດປະສົງຂອງສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະຄືທີ່ຈະເພີ່ມສັດທາ ແລະ ຄວາມຊອບທຳສ່ວນຕົວ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ ແລະ ບ້ານເຮືອນ, ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສິນ. *ສັດທາ, ຄອບຄົວ, ສິງເຄາະ*—ສາມຄຳທີ່ແຈ່ມແຈ້ງນີ້ ໄດ້ສະແດງອອກເຖິງມະໂນພາບຂອງສາດສະດາສຳລັບເອື້ອຍນ້ອງໃນສາດສະໜາຈັກ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນຂອງການພື້ນຟູ, ສາດສະດາໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຈຳເປັນສຳລັບເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນມະໂນພາບແຫ່ງຄວາມຊື່ສັດ, ຈຸດປະສົງຂອງສະຕິ, ຜູ້ເຂົ້າໃຈຄຸນຄ່າ ແລະ ຈຸດປະສົງນິລັນດອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະຂຶ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາປະທານຄົນທຳອິດໃຫ້ “ຄວບຄຸມສະມາຄົມນີ້, ໃນການດູແລຄົນຍາກຈົນ—ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານອື່ນໆຂອງອົງການນີ້.”⁵ ເພິ່ນໄດ້ຫລິງເຫັນອົງການນີ້ເປັນ “ສະມາຄົມພິເສດ, ແຕກຕ່າງຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງຂອງໂລກ.”⁶

ທ່ານບຣິກາ ຢັງ, ປະທານຄົນທົດສອງຂອງສາດສະໜາຈັກ, ໄດ້ແນະນຳທີ່ປຶກສາຂອງເພິ່ນ ແລະ ສະພາ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ ໃຫ້ຊື່ນຳອະທິການ ເພື່ອ “ປ່ອຍໃຫ້ [ເອື້ອຍນ້ອງ] ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ ຂຶ້ນໃນຫວອດຕ່າງໆ.” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ, “ບາງຄົນອາດຄິດວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.”⁷

ຕໍ່ມາ, ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ ກົງກັນຂ້າມກັບອົງການອື່ນໆຢູ່ໃນໂລກ, ຊຶ່ງ “ກຸ່ມຜູ້ ຊາຍໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ຫລື ກຸ່ມຜູ້ຍິງໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ,” ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະເປັນອົງການທີ່ “ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ຖືກອະນຸມັດ, ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ, ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າ.”⁸ ປະທານໂຈເຊັບ ຟຽວດິງ ສະມິດ ໄດ້ ບອກເອື້ອຍນ້ອງວ່າ ເຂົາເຈົ້າ “ໄດ້ຮັບອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຈາກໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ດີເລີດຫລາຍຢ່າງ.”⁹ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານເປັນສະມາຊິກຢູ່ໃນອົງການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້, ເປັນອົງການທີ່ເປັນ ພາກສ່ວນອັນສຳຄັນຂອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ຖືກອອກແບບ ແລະ ໃຫ້ ດຳເນີນງານໃນທາງທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດໃຫ້ໄດ້ຮັບຊີວິດມີລັນດອນໃນອານາຈັກຂອງ ພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”¹⁰

ຂອບເຂດອັນກວ້າງໄກຂອງອິດທິພົນ

ແຕ່ລະປີ, ເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຍິງໜຸ່ມເປັນຈຳນວນຫລາຍຮ້ອຍຫລາຍພັນຄົນໄດ້ກາຍເປັນພາກສ່ວນ ໃນ “ວົງລ້ອມຂອງເອື້ອຍນ້ອງ” ອັນກວ້າງໄກນີ້.¹¹ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ບໍ່ວ່າເອື້ອຍນ້ອງຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍ ຕາມ ແລະ ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃສກໍຕາມ, ນາງຈະເປັນພາກສ່ວນ ແລະ ມີການພົວພັນໃນສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ.¹² ເພາະຈຸດປະສົງທີ່ສຳຄັນຂອງສະມາຄົມ, ຝ່າຍປະທານສູງສຸດຈຶ່ງໄດ້ສະແດງຄວາມປະສົງຂອງພວກເພິ່ນ ໃຫ້ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມເລີ່ມຕົ້ນຕຽມຕົວສຳລັບສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະແຕ່ດົນນານກ່ອນຈະເຖິງອາຍຸ 18 ປີ.¹³

ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະບໍ່ແມ່ນໂຄງການ. ມັນເປັນພາກສ່ວນທາງການຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າທີ່ “ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກພຣະເຈົ້າ” ເພື່ອສອນ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ດົນໃຈເອື້ອຍ ນ້ອງໃນຈຸດປະສົງຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບສັດທາ, ຄອບຄົວ, ແລະ ສິງເຄາະ. ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ ເປັນ ວິທີທາງຂອງຊີວິດສຳລັບສະຕິໄພພິນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ອິດທິພົນຂອງມັນຂະຫຍາຍອອກໄປກວ້າງກວ່າຢູ່ ໃນຫ້ອງຮຽນໃນວັນອາທິດ ຫລື ຕອນສະມາຄົມຊຸມນຸມກັນ. ມັນຕິດຕາມແບບແຜນຂອງສານຸສິດຜູ້ຍິງຜູ້ໄດ້ ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບອົງພຣະເຊຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະ ອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງໃນສາດສະໜາຈັກໃນສະໄໝ ໂບຮານ.¹⁴ ເຮົາໄດ້ຖືກສິດສອນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບສະຕິທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຸນງາມຄວາມດີເປັນ

ພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງນາງ ຊຶ່ງສິ່ງເສີມໂດຍສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະ ດັ່ງທີ່ມັນສຳຄັນຕໍ່ຜູ້ຊາຍທີ່ຈະເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງຄຸນສົມບັດ ຊຶ່ງສິ່ງເສີມໂດຍຖານະປະໂລຫິດ.¹⁵

ຕອນສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຂຶ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ສອນເອື້ອຍນ້ອງວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງ “ລິງເຄາະແກ່ຄົນຍາກຈົນ” ແລະ “ຊ່ອຍກູ້ຈິດວິນຍານ.”¹⁶ ໃນໜ້າທີ່ຂອງເຂົາທີ່ຈະ “ກູ້ຈິດວິນຍານ,” ເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ຖືກອະນຸມັດໃຫ້ຈັດຕັ້ງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂອບເຂດອັນກວ້າງໄກແຫ່ງຄວາມເປັນອິດທິພົນ. ປະທານສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຄົນທຳອິດໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອໃຫ້ອະທິບາຍພຣະຄຳພີ ແລະ ສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຍັງມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສຳຄັນນຳອີກໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເມື່ອໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ບອກເອື້ອຍນ້ອງວ່າ ອົງການຂອງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຈະຕຽມພ້ອມສຳລັບ “ສິດທິພິເສດ, ພອນ ແລະ ຂອງປະທານຂອງຖານະປະໂລຫິດ,”¹⁷ ວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ການກູ້ຈິດວິນຍານແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່. ມັນຮ່ວມດ້ວຍການຮ່ວມເຮັດວຽກງານໃນພຣະວິຫານ ແລະ ການສືບປະຫວັດຄອບຄົວ. ມັນຮ່ວມດ້ວຍການເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກ.

ແອວເດິຈອນ ເອ ວິດໂຊ ໄດ້ປະກາດວ່າ ສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະໄດ້ສະເໜີ “ການລິງເຄາະຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ການລິງເຄາະຈາກຄວາມປ່ວຍໂຊ; ການລິງເຄາະຈາກຄວາມລົງໄສ, ການລິງເຄາະຈາກຄວາມບໍ່ມີຄວາມຮູ້—ການລິງເຄາະຈາກທຸກສິ່ງທີ່ກົດກັນເຂົາເຈົ້າຈາກການມີຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສະຕີ. ຊ່າງເປັນການມອບໝາຍທີ່ດີເດັ່ນແທ້ໆ!”¹⁸

ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ປຽບທຽບສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະໃສ່ກັບ “ກຳແພງປົກປ້ອງ.”¹⁹ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະປົກປ້ອງເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງໄວ ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງຄູ່ຢັ້ງມສອນ ແລະ ສະແດງອອກໃນຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ເຮັດກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຂັດສິນ ແລະ ຕໍ່ຜູ້ເປັນທຸກ,” ເຮົາໄດ້ປະສົມກົມກຽວກັບອະທິການໃນການຊ່ອຍເຫລືອໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າທາງໂລກ ແລະ ທາງວິນຍານ.²⁰

ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄົມໂບ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ມີເອື້ອຍນ້ອງຫລາຍຄົນຜູ້ຕຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເສື້ອຜ້າທີ່ຂາດສ້ອຍ—ຂາດສ້ອຍທາງວິນຍານ. ເຂົາເຈົ້າມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບອາພອນທີ່ສວຍງາມ, ອາພອນທາງວິນຍານ. ... ມັນເປັນສິດທິພິເສດຂອງທ່ານທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ມອບອາພອນໃຫ້ເຂົາເຈົ້ານຸ່ງແທນເສື້ອຜ້າທີ່ຂາດສ້ອຍນັ້ນ.”²¹ ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ແບ່ງປັນມະໂນພາບນີ້. ເພິ່ນໄດ້

ກ່າວວ່າ: “ທ່ານບໍ່ເຫັນບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ ... ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄປຢັ້ງຢືນຢາມ ບ້ານເຮືອນເຫລົ່ານີ້? ເພາະນອກເໜືອໄປຈາກພຣະອາຈານແລ້ວ, ບໍ່ມີສາດສະໜາຈັກອື່ນໃດອີກທີ່ສາມາດ ມີອິດທິພົນ, ທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈ ແລະ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້.”²²

ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ເຕືອນເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍການກ່າວວ່າ ເພິ່ນບໍ່ຢາກ “ເຫັນເວລາຕອນທີ່ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະຈະຕິດຕາມ, ຫລື ປະປົນ ແລະ ຫລົງເສັ້ນທາງຂອງຕົນ ໂດຍການໄປປະປົນກັບ ... ອົງການທີ່ກຸ່ມຜູ້ຍິງໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ.” ເພິ່ນໄດ້ຄາດຫວັງ ໃຫ້ເອື້ອຍນ້ອງ “ນຳພາໂລກ ແລະ ... ໂດຍສະເພາະສະຕີຂອງໂລກ, ໃນທຸກສິ່ງທີ່ໜ້າສັນລະເສີນ, ທຸກ ສິ່ງທີ່ເປັນແບບພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທີ່ສົ່ງເສີມ ແລະ ບໍລິສຸດຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ.”²³ ຄຳແນະນຳຂອງເພິ່ນໄດ້ ເນັ້ນເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຈຳແນກຕົນຈາກປະເພນີໃດໆ, ຄຳຂວັນ, ຄວາມນິຍົມຊົ່ວຄາວ, ແລະ ແນວທາງ, ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງສະມາຄົມ.

ຜູ້ນຳທີ່ສະແຫວງຫາການເປີດເຜີຍສາມາດເບິ່ງວ່າການປະຊຸມ, ບົດຮຽນ, ແລະ ກິດຈະກຳ, ແລະ ຄວາມ ພະຍາຍາມທຸກເທື່ອຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ ບັນລຸຈຸດປະສົງຕາມທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້. ຄວາມດີງາມໃນ ສັງຄົມ, ການເປັນເພື່ອນ, ແລະ ຄວາມເປັນໜຶ່ງ ທີ່ເຮົາປາຖະໜາຈະເປັນຜົນອັນຍອດຍ້ຽມຂອງການຮັບ ໃຊ້ນຳກັນຮ່ວມກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ.

ການບັນລຸະໂນພາບຂອງສາດສະດາ

ບໍ່ດົນມານີ້ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ແລະ ທີ່ປຶກສາຂອງເພິ່ນ ໄດ້ເປັນພະຍານວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຟູພຣະກິດຕິຄຸນອັນລົມບູນຄົນມາໃໝ່ ຜ່ານສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ວ່າສະມາຄົມສະຕີ ສົງເຄາະເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງການຟື້ນຟູນັ້ນ.” ໂດຍທີ່ປະສົງຢາກຮັກສາ “ມູນເຊື້ອອັນຮຸ່ງເຫລື້ອມ” ຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄວ້, ບໍ່ດົນມານີ້ ຝ່າຍປະທານສູງຈຶ່ງໄດ້ລະບຸການຈັດພິມ ແລະ ຈຳໜ່າຍປຶ້ມ ເຫລັ້ມໜຶ່ງຊື່ວ່າ *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ຢູ່ໃນປຶ້ມເຫລັ້ມນີ້, ເຮົາສາມາດພົບເຫັນແບບແຜນ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງເອື້ອຍອ້າຍ ນ້ອງເຮັດວຽກງານເປັນທຸ້ນສ່ວນໃນຄອບຄົວ ແລະ ໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ຫລັກທຳ ກ່ຽວກັບວ່າເຮົາເປັນໃຜ, ເຮົາເຊື່ອຖືສິ່ງໃດ, ແລະ ເຮົາຄວນປົກປ້ອງຢ່າງໃດ. ເຮົາໄດ້ຖືກຊຸກຍູ້ໂດຍຝ່າຍ ປະທານສູງສຸດໃຫ້ສຶກສາປຶ້ມທີ່ສຳຄັນນີ້ ແລະ “ປ່ອຍໃຫ້ຕົວຢ່າງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ການ ດົນໃຈຂອງມັນມີອິດທິພົນໃນຊີວິດ [ຂອງເຮົາ].”²⁴

ເມື່ອເອື້ອຍນ້ອງສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ, ແລ້ວມະໂນພາບຂອງສາດສະດາ ຈະບັນລຸຄວາມສຳເລັດໄດ້. ປະທານຄົມໂບໄດ້ກ່າວວ່າ, “ມັນມີອຳນາດຢູ່ໃນອົງການນີ້ [ຂອງສະມາຄົມ ສະຕີສິງເຄາະ] ຊຶ່ງຍັງບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ເທື່ອ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບ້ານເຮືອນຂອງສີໂອນ ແລະ ສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ—ແລະ ມັນຈະບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນຈົນກວ່າເອື້ອຍນ້ອງພ້ອມທັງຖານະປະໂລທິດ ຈະເຫັນມະໂນພາບຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ”.²⁵ ເພິ່ນໄດ້ທຳນາຍວ່າ “ຄວາມເຕີບໂຕສ່ວນຫລາຍທີ່ ເກີດຂຶ້ນໃນສາດສະໜາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຈະມາເຖິງເພາະສະຕີທີ່ດີທັງຫລາຍຂອງໂລກ (ຊຶ່ງສ່ວນ ຫລາຍເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ສຶກທາງວິນຍານ) ຈະຖືກດຶງດູດເຂົ້າມາຫາສາດສະໜາຈັກເປັນກຸ່ມໃຫຍ່. ສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ໃນລະດັບທີ່ສະຕີຂອງສາດສະໜາຈັກ ... ຈະຖືກພົບເຫັນວ່າແຕກຕ່າງບໍ່ຄືໃຜ—ໃນທາງທີ່ດີ—ຈາກສະຕີ ຄົນອື່ນຢູ່ໃນໂລກ.”²⁶

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ມະໂນພາບຂອງສາດສະດາກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ. ຂ້າພະເຈົ້າ, ເຊັ່ນດຽວກັບປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ, “ແນ່ໃຈວ່າ ບໍ່ມີອົງການອື່ນໃດທີ່ສາມາດເທົ່າທຽມກັບສະມາຄົມ ສະຕີສິງເຄາະຂອງສາດສະໜາຈັກນີ້.”²⁷ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະລຽງຕົວໃຫ້ຄຽງຄູ່ໄປກັບ ມະໂນພາບຂອງສາດສະດາກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ ເມື່ອເຮົາເພີ່ມສັດທາ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ, ແລະ ໃຫ້ການສິງເຄາະ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປິດທ້າຍດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານໂລເຣັນໂຊ ສະໂນ ທີ່ວ່າ: “ອະນາຄົດຂອງສະມາຄົມສະຕີ [ສິງເຄາະ] ມີຄຳສັນຍາຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເມື່ອສາດສະໜາຈັກນັບມື້ນັບເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ສະມາຄົມສະຕີສິງ ເຄາະຈະເປັນປະໂຫຍດຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ແລະ ມັນຈະມີປະສິດທິພາບໃນທາງດີ ຫລາຍກວ່າທີ່ຜ່ານມາ.”²⁸ ຕໍ່ເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ຊ່ອຍຂະຫຍາຍອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮ່ວມເຮັດວຽກງານ ເຫລົ່ານີ້, ທ່ານກໍໄດ້ຮ່ວມຢູ່ໃນການສະຫລອງວຽກງານ ແລະ ໃນຄວາມສູງສົ່ງ ແລະ ໃນລັດສະໝີພາບ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້ແກ່ລູກທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ.”²⁹ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນມະໂນ ພາບນີ້ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Julie B. Beck, “Fulfilling the Purpose of Relief Society,” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2008, 108–11.
2. ເບິ່ງ Julie B. Beck, BYU Women’s Conference address (Apr. 29, 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; “What

I Hope My Granddaughters (and Grandsons) Will Understand about Relief Society,” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2011, 109–13; “Relief Society: A Sacred Work,” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2009, 110–14.

3. ເບິ່ງ Julie B. Beck, “Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies” (Brigham Young University devotional address, Jan. 17, 2012), speeches.byu.edu.

4. ຂ່າວສານນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນການທົບທວນອັນກວ້າງຂວາງເຖິງການທຳນາຍທັງປວງກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ. ມັນເປັນພຽງຕົວຢ່າງເຖິງມະໂນພາບ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງພວກເພິ່ນ. ປຶ້ມຊື່ວ່າ *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, ຂ່າວສານຈາກກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ແລະ ຫ້າງສີອື່ນໆຂອງສາດສະໜາຈັກບັນຈຸຄຳສອນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

5. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 13.

6. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 15.

7. Brigham Young, in *Daughters in My Kingdom*, 41.

8. Joseph F. Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 65–66.

9. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 142.

10. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 97.

11. Boyd K. Packer, in *Daughters in My Kingdom*, 85.

12. ເບິ່ງ Boyd K. Packer, “The Circle of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1980, 110.

13. ເບິ່ງ ຈົດໝາຍຈາກຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ລົງວັນທີ 19 ເດືອນມີນາ, 2003, ແລະ ວັນທີ 23 ເດືອນ ກຸມພາ, 2007.

14. ເບິ່ງ *Daughters in My Kingdom*, 3–6.

15. Boyd K. Packer, in *Daughters in My Kingdom*, 16.

16. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 17.

17. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:602.

18. John A. Widtsoe, in *Daughters in My Kingdom*, 25.

19. Boyd K. Packer, *Ensign*, Nov. 1980, 110.

20. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 142.

21. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, 117.

22. Harold B. Lee, “The Place of Relief Society in the Welfare Plan,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 842.

23. Joseph F. Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 66.

24. The First Presidency, in *Daughters in My Kingdom*, ix.
25. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, 142.
26. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, 95.
27. Gordon B. Hinckley, in *Daughters in My Kingdom*, 160.
28. Lorenzo Snow, in *Daughters in My Kingdom*, 19.
29. Lorenzo Snow, in *Daughters in My Kingdom*, 7.

ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ

ໂດຍ ແອວເດີ ດີ ທອດ ຄຣິສໂຕເຟີສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ພວກເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ມີຄວາມຮັກແພງຫລາຍຕໍ່ຊິດສະເຕີແບັກ, ຊິດສະເຕີອອນເຣດ, ແລະ ຊິດສະເຕີທອມສັນ, ພ້ອມດ້ວຍກຳມະການຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະນຳອີກ.

ບໍ່ດົນມານີ້ເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າສາທາລະນະຊົນມີຄວາມສົນໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ນີ້ຄືບາງສິ່ງທີ່ເຮົາກາຍເປັນ ເພາະຫວັງຈາກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ຈຸດປະສົງ ຂັ້ນຕົ້ນຂອງສາດສະໜາຈັກແມ່ນຈະສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ, ໃນ ໂລກທຸກບ່ອນ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 28:19–20; D&C 112:28). ແຕ່ເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບວ່າເຄີຍມີ ແລະ ຍັງ ມີຄວາມສັບສົນຢູ່ກ່ຽວກັບຄຳສອນ ແລະ ເຖິງທີ່ມາຂອງມັນ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວໃນມື້ນີ້.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງໃນຈຸດສຸດຍອດຂອງເວລາ ແລະ ອັກຄະສາວິກຂອງ ພຣະອົງໄດ້ດື່ມລົນຢ່າງໜັກເພື່ອຮັກສາມັນໄວ້ຈາກການໂຈມຕີຂອງປະເພນີ ແລະ ປັດຊະຍາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຈົດໝາຍຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ໄດ້ບອກເຖິງເຫດການຫລາຍຢ່າງວ່າການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອອັນຮ້າຍແຮງ ແລະ ມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວໃນຊ່ວງໄລຍະການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງອັກຄະ ສາວິກ.¹

ສັດຕະວັດຕ່າງໆມາຫວັງຈາກນັ້ນໄດ້ຮັບແສງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນສອງໃສ່ເປັນບາງຄັ້ງຈົນເຖິງໃນສັດຕະວັດທີ 19, ແສງອາລຸນອັນຮຸ່ງເຫລື້ອມຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ ຄຣິດ, ອັນເຕັມປຽມ ແລະ ສົມບູນ, ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາສູ່ໂລກອີກ. ວັນເວລາອັນຮຸ່ງໂລດນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ເມື່ອ, ເລົາແສງ “ທີ່ແຈ້ງກວ່າແສງຕາເວັນ” (Joseph Smith—History 1:16), ພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສິ່ງ ທີ່ກາຍເປັນການເປີດເຜີຍຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ມາກັບອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດນຳອີກ.

ໃນການເປີດເຜີຍເຫລົ່ານີ້ ເຮົາພົບວ່າ ອາດເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເອີ້ນວ່າ ຈຸດໃຈກາງຂອງຄຳສອນຂອງ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢຊູ ພຣະອົງເອງໄດ້ ອະທິບາຍວ່າ ຄຳສອນໃນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນ: ປະຈັກພະຍານອີກຢ່າງ ໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແມ່ນ:

“ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ແລະ ມັນເປັນຄຳສອນ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ແລະ ເຮົາເປັນ ພະຍານເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບິດາເປັນພະຍານເຖິງເຮົາ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພະຍານ ເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ເຖິງເຮົາ, ແລະ ເຮົາເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງຢູ່ທຸກ ທົນທຸກແຫ່ງກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນເຮົາ.

“ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ, ຜູ້ນັ້ນຈະລອດ; ແລະ ເຂົາຈະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບ ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມູນມໍລະດົກ.

“ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະ ບໍ່ຮັບບັບຕິສະມາ, ຈະຕ້ອງອັບປະໂຫຍດ.

“ ... ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຍ່ອມເຊື່ອໃນພຣະບິດາຄືກັນ; ແລະ ຕໍ່ຜູ້ນັ້ນພຣະບິດາຈະເປັນ ພະຍານເຖິງເຮົາ, ເພາະພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢັ້ງຢາມຜູ້ນັ້ນດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ. ...

“ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່ານີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສ້າງຢູ່ໃນຄຳສອນ ນີ້ຍ່ອມສ້າງຢູ່ເທິງດານຫີນຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕູນະລິກຈະເອົາຊະນະເຂົາບໍ່ໄດ້.” (3 ນິໄຟ 11:31–35, 38–39).

ນີ້ຄືຂ່າວສານຂອງເຮົາ, ດານຫີນທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນເທິງນັ້ນ, ເປັນພື້ນຖານຂອງທຸກສິ່ງໃນສາດສະໜາຈັກ. ດັ່ງ ທີ່ທຸກສິ່ງທັງປວງມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຄຳສອນນີ້ບໍລິສຸດ, ມັນແຈ່ມແຈ້ງ, ມັນງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ—ແມ່ນແຕ່ ເດັກນ້ອຍກໍເຂົ້າໃຈ. ດ້ວຍໃຈອັນຊື່ນຊົມ, ເຮົາໄດ້ຂໍເຊີນທຸກຄົນໃຫ້ຮັບເອົາ.

ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, “ພວກເຮົາເຊື່ອທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ເປີດເຜີຍມາ, ທັງໝົດທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍຢູ່ໃນຂະນະນີ້ ແລະ ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍ ເລື່ອງສຳຄັນ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ອີກຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ

1:9). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍັງມີຫລາຍສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ເທື່ອ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄຳສອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ຈະມາເຖິງສະເໝີຜ່ານການເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນ. ໃນປະເພນີຂອງບາງສາດສະໜາ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ ເລື່ອງສາດສະໜາໄດ້ປະກາດເຖິງການສອນທີ່ເທົ່າທຽມກັນຂອງນັກເທດສະໜາ ແລະ ຄຳສອນອາດກາຍ ເປັນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ຫລື ກາຍເປັນການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງກຸ່ມເຂົາເຈົ້າ. ບາງກຸ່ມເພິ່ງພາອາໄສ ສະພາຂອງກຸ່ມໄວກາງຄົນ ແລະ ຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ. ບາງກຸ່ມໄດ້ເນັ້ນໜັກຢູ່ກັບການໃຫ້ເຫດຜົນຈາກ ຄຳສອນ ຫລື ຈາກພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ແລະ ການແປຂອງມັນ. ເຮົາກໍສິ່ງເສີມການສຶກສາທີ່ເສີມຄວາມ ເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ໃນສາດສະໜາຈັກໃນທຸກວັນນີ້, ດັ່ງເຊັ່ນໃນສະໄໝໂບຮານ, ຊຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຄຳສອນຂອງ ພຣະຄຣິດ ຫລື ການດັດແປງຄຳສອນທີ່ຜິດ ຄືເປົ້າໝາຍຂອງການເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ດ້ວຍສິດອຳນາດຂອງການເປັນອັກຄະສາວິກ.²

ໃນປີ 1954, ປະທານເຈ ຣູເບັນ ຄະລາກ ຈູເນຍ, ຕອນນັ້ນເປັນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ໄດ້ ອະທິບາຍກ່ຽວກັບວ່າ ຄຳສອນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເປັນບົດບາດທີ່ສຳຄັນທີ່ ສຸດຂອງປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ໃນການກ່າວເຖິງສະມາຊິກຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ບາງຄົນໄດ້ຖືກມອບໝາຍ ການເອີ້ນພິເສດບາງຢ່າງ; ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບຂອງປະທານພິເສດ; ພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນ ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ, ຊຶ່ງມອບຂອງປະທານພິເສດທາງວິນຍານທີ່ກ່ຽວພັນກັບ ການສອນຜູ້ຄົນຂອງພວກເພິ່ນ. ພວກເພິ່ນມີສິດ, ມີອຳນາດ, ແລະ ມີສິດອຳນາດທີ່ຈະປະກາດຄວາມໃນ ໃຈ ແລະ ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ຂຶ້ນກັບອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດທັງໝົດຂອງ ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ສິດອຳນາດພິ ເສດນີ້ໃນການສອນຂອງພວກເພິ່ນ; ພວກເພິ່ນມີອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດທີ່ຈຳກັດໃນການສອນ ຊຶ່ງເຈົ້າ ໜ້າທີ່ຄົນອື່ນໆຂອງສາດສະໜາຈັກກໍເປັນເຊັ່ນນີ້ຄືກັນ, ເພາະພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນ ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້, ດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ປະທານຂອງ ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ເພາະເພິ່ນເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດ ເຜີຍສຳລັບສາດສະໜາຈັກທັງໝົດ.”³

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປີດເຜີຍພຣະປະສົງ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງແກ່ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍໃນທາງໃດ? ພຣະອົງອາດກະທຳໂດຍທາງຜູ້ສິ່ງຂ່າວ ຫລື ໂດຍທາງພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງອາດກ່າວໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງເອງ ຫລື ໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການຕິດ ຕໍ່ທາງວິນຍານທີ່ເປັນຖ້ອຍຄຳ ຫລື ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກ ທີ່ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈເກີນກວ່າຖ້ອຍຄຳຈະກ່າວໄດ້ (ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 17:45; D&C 9:8). ພຣະອົງອາດກ່າວດ້ວຍພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເປັນສ່ວນ ຕົວ ຫລື ຕໍ່ສະພາ (ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 27:1–8).

ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງສອງເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່. ເລື່ອງທຳອິດເປັນການເປີດເຜີຍໂດຍຕົງຕໍ່ຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງພຣະທຳກິດຈະການ, ເຮົາເຫັນອັກຄະສາວິກຂອງພຣະຄຣິດປະກາດຂ່າວສານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນແກ່ຊາວຍິວເທົ່ານັ້ນ, ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພຣະເຢຊູ” (ມັດທາຍ 15:24), ແຕ່ບັດນີ້ ໃນເສັ້ນປະຫວັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເວລາໄດ້ມາເຖິງທີ່ຈະປ່ຽນ. ຕອນຢູ່ເມືອງຍົບປາ, ເປໂຕໄດ້ຝັນ ຊຶ່ງໃນຄວາມຝັນນັ້ນ ເພິ່ນເຫັນສັດຊະນິດຕ່າງໆຈາກສະຫວັນໄດ້ຖືກຢ່ອນລົງມາສູ່ໂລກໃນ “ຜ້າຜືນໃຫຍ່ມີເຊືອກຜູກທັງສີ່ແຈ” (ກິດຈະການ 10:11) ແລະ ໄດ້ຖືກບັນຊາໃຫ້ “ຂ້າກິນເສຍ” (ກິດຈະການ 10:13). ເປໂຕບໍ່ກ້າເຮັດ ເພາະສັດບາງຊະນິດ “ບໍ່ສະອາດ” ອີງຕາມກິດຂອງໂມເຊ, ແລະ ເປໂຕກໍບໍ່ເຄີຍລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດທີ່ສັ່ງຫ້າມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສຽງໄດ້ກ່າວກັບເປໂຕໃນຄວາມຝັນວ່າ, “ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະກາດວ່າຖືກຊຳລະແລ້ວຢ່າຖືວ່າເປັນສິ່ງຕ້ອງຫ້າມເລີຍ” (ກິດຈະການ 10:15).

ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້ແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ ເມື່ອບໍ່ດົນຫລັງຈາກນັ້ນ ຊາຍຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກສົ່ງມາຈາກນາຍຮ້ອຍຄົນໂຣມຊີໂກເນລີໂອ ມາຫາເປໂຕ ຂໍໃຫ້ເພິ່ນໄປສອນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ. ໂກເນລີໂອໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນກຸ່ມໃຫຍ່ສົມຄວນທີ່ເປັນຍາດຕິພັນໜຶ່ງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເຫັນເຖິງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບເອົາຂ່າວສານຂອງເພິ່ນ, ເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າບໍ່ຕ້ອງຖືຄົນໃດຄົນໜຶ່ງວ່າເປັນຄົນຕ້ອງຫ້າມ ຫລື ເປັນມົນທົນ. ...

“... ພຣະເຈົ້າເຮັດກັບທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ:

“ທຸກຄົນບໍ່ວ່າຊາດໃດກໍຕາມ ທີ່ຢາກເຮົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຊອບທຳກໍເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງ.” (ກິດຈະການ 10:28, 34–35; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 17–24 ນຳອີກ).

“ຂະນະທີ່ເປໂຕຍັງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍລົງມາເທິງທຸກຄົນ ທີ່ກຳລັງຟັງຖ້ອຍຄຳນັ້ນ.

“ສ່ວນຜູ້ເຊື່ອ [ຜູ້ໄປກັບເປໂຕ] ຄືຄົນຍິວ ຕ່າງກົງດັງ ... ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດຄືກັນ.

“... ແລ້ວເປໂຕໄດ້ຕອບວ່າ,

“ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືກັນກັບພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ, ຄົງບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຫ້າມພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ?” (ກິດຈະການ 10:44–47).

ໂດຍປະສົບການນີ້ ແລະ ການເປີດເຜີຍຕໍ່ເປໂຕ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປັບປຸງການປະຕິບັດຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ສານຸສິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃຈຄໍາສອນຫລາຍຂຶ້ນ. ແລະ ສະນັ້ນການສອນພຣະກິດຕິຄຸນຈຶ່ງໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປທຸກທິນທຸກແຫ່ງ.

ຕໍ່ມາຢູ່ໃນພຣະຄໍາກິດຈະການ, ເຮົາພົບເຫັນຕົວຢ່າງທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ເທື່ອນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການເປີດເຜີຍເລື່ອງຄໍາສອນ ມາເຖິງຕອນປະຊຸມສະພາ. ມີການບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນເລື່ອງພິທີຕັດ ວ່າຄວນນັບຖືວ່າເປັນພຣະບັນຍັດຂໍ້ໜຶ່ງຫລືບໍ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕາມກິດຂອງໂມເຊ (ເບິ່ງ ກິດຈະການ 15:1, 5). “ຝ່າຍພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ພວກເຖົ້າແກ່ ກໍໄດ້ປະຊຸມກັນພິຈາລະນາບັນຫານີ້” (ກິດຈະການ 15:6). ບັນທຶກຂອງເຮົາກ່ຽວກັບການປະຊຸມສະພານີ້ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຖືກບອກວ່າຫລັງຈາກ “ໄດ້ຖຽງກັນເປັນເວລາຍືດຍາວແລ້ວ” (ກິດຈະການ 15:7), ເປໂຕ, ອັກຄະສາວິກຜູ້ໃຫຍ່, ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ປະກາດສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຍືນຍັນແກ່ເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນສະພາວ່າ ເມື່ອພຣະກິດຕິຄຸນເລີ່ມຖືກສອນໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດໃນບ້ານຂອງໂກເນລີໂອ, ເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່າໆກັບຊາວຍິວທີ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດກັບພວກເຮົາແຕກຕ່າງຈາກພວກເຂົາ, ໄດ້ອະໄພບາບກໍາຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.

“ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢາກທົດລອງພວກເຈົ້າ, ໂດຍວາງພາລະອັນໜັກໃສ່ເທິງຫລັງຂອງພິນ້ອງ?”

“ແຕ່ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຮົາພື້ນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຄືກັນກັບພວກເຂົາ” (ກິດຈະການ 15:9–11; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 8 ນໍາອີກ).

ຫລັງຈາກໂປໂລ, ບາຣະນາບາ, ແລະ ບາງເທື່ອຄົນອື່ນໆອີກໄດ້ກ່າວເພື່ອສະໜັບສະໜູນການປະກາດຂອງເປໂຕ, ຢາໂກໂບໄດ້ສະເໜີການຕັດສິນໃຈນັ້ນໂດຍການຂຽນຈົດໝາຍໄປເຖິງສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ສະພາໄດ້ຖືກລົງກັນ “ເຫັນພ້ອມພຽງກັນ” (ກິດຈະການ 15:25; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 12–23 ນໍາອີກ). ໃນຈົດໝາຍປະກາດເຖິງການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ອັກຄະສາວິກໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຫັນດີພ້ອມກັບພວກເຮົາແລ້ວ” (ກິດຈະການ 15:28), ຫລື ອີກປະກາດໜຶ່ງ, ການຕັດສິນໃຈນີ້ມາເຖິງໂດຍການເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແບບແຜນດຽວກັນນີ້ຍັງຖືກປະຕິບັດຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດພື້ນພູຄົນມາໃໝ່. ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກອາດປະກາດ ຫລື ແປຄຳສອນອີງຕາມການເປີດເຜີຍທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ (ເບິ່ງ, ຍົກຕົວຢ່າງ, D&C 138). ການແປຄຳສອນອາດມາເຖິງຜ່ານການປະຊຸມຂອງສະພາຂອງຝ່າຍປະທານ ສູງສຸດ ແລະ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ (ເບິ່ງ, ຍົກຕົວຢ່າງ, Official Declaration 2). ການສົນທະນາ ຂອງສະພາມັກຈະຮ່ວມດ້ວຍຂໍ້ອ້າງອີງຈາກພຣະຄຳພີ, ຄຳສອນຂອງຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ການ ປະຕິບັດ. ແຕ່ສຸດທ້າຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບສາດສະໜາຈັກຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່, ຈຸດປະສົງຄືບໍ່ພຽງແຕ່ເຫັນ ພ້ອມກັນໃນບັນດາສະມາຊິກຂອງສະພາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຈາກພຣະເຈົ້ານຳອີກ. ມັນເປັນ ຂັ້ນຕອນທີ່ຮ່ວມດ້ວຍທັງເຫດຜົນ ແລະ ສັດທາ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພຣະດຳລັດ ແລະ ພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ⁴

ໃນເວລາດຽວກັນ ຄວນຈື່ຈຳວ່າ ບໍ່ແມ່ນການຖະແຫລງທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ, ໃນອາດິດ ຫລື ໃນປະຈຸບັນ, ເປັນຄຳສອນທີ່ຈຳເປັນ. ມັນເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປໃນສາດສະໜາຈັກວ່າ ການຖະ ແຫລງທີ່ກ່າວໂດຍຜູ້ນຳຄົນໜຶ່ງ ໃນໂອກາດໃດໜຶ່ງ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະກ່ຽວພັນກັບໂອກາດນັ້ນ ໂດຍສະ ເພາະ, ຊຶ່ງໄດ້ໂຕ້ຕອງຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ, ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງໃຫ້ເປັນການຖະ ແຫລງເປັນທາງການສຳລັບສາດສະໜາຈັກທັງໝົດ. ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ສອນວ່າ “ສາດສະດາ ເປັນສາດສະດາພຽງແຕ່ເມື່ອເພິ່ນປະພຶດຕົວເຊັ່ນນັ້ນ.”⁵ ປະທານຄະລາກ, ທີ່ກ່າວເຖິງຜ່ານມາ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງຕອນຍັງນ້ອຍທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ເລື່ອງທີ່ເພິ່ນເລົ່າແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຂອງການເດີນທາງມາຂອງກອງທັບຈອນສັນ, ບະລາເດີ ບຣິກຳ ໄດ້ສັ່ງສອນຜູ້ຄົນໃນກອງປະຊຸມຕອນເຊົ້າຕອນ ທີ່ຕົກໃຈເລື່ອງການເດີນມາໃກ້ຂອງກອງທັບ ແລະ ປະກາດເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຂັບໄລ່ເຂົາເຈົ້າກັບໄປ. ໃນກອງປະຊຸມຕອນບ່າຍ ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ ບຣິກຳ ຍັງ ໄດ້ກ່າວໃນຕອນເຊົ້າ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ່າວໃນຕອນນີ້. ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວ, ຊຶ່ງເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຕອນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນ. ...

“... ສາດສະໜາຈັກຈະຮູ້ໂດຍປະຈັກພະຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ວ່າພວກອ້າຍນ້ອງຜູ້ທີ່ກ່າວນັ້ນ ໄດ້ກ່າວຄວາມຄິດຄວາມເຫັນທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫລືບໍ່, ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ຄວາມຮູ້ນັ້ນຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກ.”⁶

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຍືນຍັນບົດບາດອັນສຳຄັນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນຄຳສອນຂອງເຮົາ ໃນປະໂຫຍດທີ່ເດັດຂາດ ດັ່ງນີ້: “ຫລັກທຳຂັ້ນພື້ນຖານຂອງສາດສະໜາຂອງເຮົາແມ່ນປະຈັກພະຍານຂອງ ອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາ ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ, ວ່າພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະຊົນ, ໄດ້ຖືກຝັງ, ແລະ

ໄດ້ຄືນມີຊີວິດໃນມື້ທີສາມ, ແລະ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສະຫວັນ; ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບສາດສະໜາຂອງເຮົາ ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ເອົາມາຕື່ມໃສ່ເທົ່ານັ້ນ.”⁷ ປະຈັກພະຍານຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ ເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່, ເພາະເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ເບື້ອງພຣະທັດຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຍິນສຽງກ່າວເປັນປະຈັກພະຍານວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະອົງອົງດຽວທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະບິດາ (ເບິ່ງ D&C 76:23; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 22 ນຳອີກ). ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທຸກຄົນ ຜູ້ໄດ້ຍິນ ຫລື ອ່ານຂ່າວສານນີ້ ໃຫ້ສະແຫວງຫາຜ່ານການອະທິຖານ ແລະ ສຶກສາພຣະຄຳພີ ທີ່ເປັນພະຍານອັນດຽວກັນນັ້ນ, ລັກສະນະແຫ່ງສະຫວັນ, ການຊົດໃຊ້, ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການຮັບເອົາຄຳສອນຂອງພຣະອົງໂດຍການກັບໃຈ, ຮັບບັບຕິສະມາ, ຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມກົດ ແລະ ພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.

ໃນຂະນະທີ່ບຸນອິດສະເຕີໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງການເປັນພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພຣະເຢຊູແຫ່ງນາຊາເຣັດເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຣະເມຊີອາທີ່ທຳນາຍໄວ້ໃນສະໄໝໂບຮານ. ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດຜູ້ໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ, ໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້, ແລະ ໄດ້ຄືນມີຊີວິດໃນມື້ທີສາມແທ້ໆ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວ, ຊຶ່ງຜ່ານພຣະອົງເຮົາຈະໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດ ແລະ ຖືກໄຖ່ ແລະ ຮັບຄວາມສູງສົ່ງໃນອານາຈັກສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ຍືນຍັນປະຈັກພະຍານທີ່ຜ່ານມາເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ເປັນພະຍານອີກສຳລັບວັນເວລາຂອງເຮົາ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Neal A. Maxwell, “From the Beginning,” *Ensign*, Nov. 1993, 18–19:

“ຢາໂກໂບໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບ ‘ການຕໍ່ສູ້ ແລະ ຜິດຖຽງກັນໃນບັນດາ’ ສາດສະໜາຈັກ (ຢາໂກໂບ 4:1). ໂປໂລໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າກ່ຽວກັບ ‘ຄວາມແຕກແຍກ’ ໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ກ່າວວ່າ ‘ຝູງໜ້າໄນທີ່ຮ້າຍກາດ’ ຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດ ‘ຝູງແກະ’ (1 ໂກຣິນໂທ 11:18; ກິດຈະການ 20:29–31). ເພິ່ນຮູ້ວ່າການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ໄດ້ຂຽນເຖິງຊາວເທຊະໂລນິກວ່າ ການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ‘ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈະມີການຕົກກ່ອນ’; ໄດ້ແນະນຳຕໍ່ວ່າ ‘ຄວາມຊົ່ວອະທຳກຳເນີນການຢູ່’ (2 ເທຊະໂລນິກ 2:3, 7).

“ໃກ້ຕອນທ້າຍ, ໂປໂລໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອວ່າ: ‘ທຸກຄົນໃນແຂວງເອເຊຍໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ’ (2 ຕີໂມທຽວ 1:15). ...

“ການຫລິ້ນຊື້ ແລະ ການຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມຢ່າງຫລວງຫລາຍເຮັດໃຫ້ກຸ່ມອັກຄະສາວິກມີຄວາມເປັນຫ່ວງ (ເບິ່ງ 1 ໂກຣິນໂທ 5:9; ເອເຟໂຊ 5:3; ຢູດາ 1:7). ໂຍຮັນ ແລະ ໂປໂລ ທັງສອງມີຄວາມໂສກເສົ້າເມື່ອເຫັນວ່າມີອັກຄະສາວິກປອມປະກົດຂຶ້ນ (ເບິ່ງ 2 ໂກຣິນໂທ 11:13; ພຣະນິມິດ 2:2). ສາດສະໜາຈັກຖຶກໂຈມຕີ. ບາງຄົນບໍ່ພຽງແຕ່ໜີໄປເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານນຳອີກ. ໃນໂອກາດໜຶ່ງ, ໂປໂລໄດ້ຍືນຍູ່ຄົນດຽວ ແລະ ຮ້ອງທຸກວ່າ ‘ທຸກຄົນປະຖິ້ມເຮົາ’ (2 ຕີໂມທຽວ 4:16). ເພິ່ນຍັງໄດ້ປະນາມຜູ້ທີ່ ‘ເຮັດໃຫ້ບັນດາຄອບຄົວທັງໝົດປັ່ນປ່ວນ’ (ຕີໂຕ 1:11).

“ຜູ້ນຳບາງຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນກະບົດ, ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນໜຶ່ງທີ່ຮັກພຣະອາຈານ, ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບພື້ນຜິວຂອງລາວ (ເບິ່ງ 3 ໂຍຮັນ 1:9–10).

ໃນຊ່ວງໄລຍະຫລາຍປີ, ດັ່ງທີ່ແອວເດີ ນຽວ ເອ ແມັກສະແວວ ໄດ້ກ່າວ, “ເຫດຜົນ, ປະເພນີທາງປັດຊະຍາຂອງຊາວກະຣິກ, ມີອຳນາດແລ້ວຖຶກປ່ຽນໄປ, ອີງຕໍ່ການເປີດເຜີຍ, ຊຶ່ງບາງທີເປັນເພາະຊາວຄຣິດສະຕຽນທີ່ຫວັງດີຜູ້ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນທົ່ວໄປເຫລື້ອມໃສກັບຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ.”

2. ອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາດັ່ງເຊັ່ນໂຈເຊັບ ສະມິດ ປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຮົາເຊື່ອຊາຍ ແລະ ຍິງໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍສາມາດຮຽນ ແລະ ຖຶກນຳພາໄດ້ ໂດຍການດົນໃຈຈາກສະຫວັນໃນການຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານ ແລະ ການສຶກສາພຣະຄຳພີ. ເຊັ່ນດຽວກັບໃນວັນເວລາຂອງອັກຄະສາວິກໃນສະໄໝໂບຮານ, ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຕິດຕໍ່ກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກເຂົາເປັນໄປໄດ້ ຫລື, ອີກປະການໜຶ່ງ, ການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວເປັນໄປໄດ້ (ເບິ່ງ ກິດຈະການ 2:37–38). ໃນທາງນີ້, ສາດສະໜາຈັກຈຶ່ງກາຍເປັນກຸ່ມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຈະເລີນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ທາງວິນຍານ ຜູ້ຊຶ່ງສັດທາບໍ່ໄດ້ມີດມົນ ແຕ່ເຫັນແຈ້ງ—ໄດ້ຮັບ ແລະ ຖຶກຍືນຍັນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າສະມາຊິກທຸກຄົນກ່າວແທນສາດສະໜາຈັກ ຫລື ສາມາດອະທິບາຍຄຳສອນຂອງສາດສະໜາຈັກໄດ້ ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຄົນສາມາດຮັບການຊີ້ນຳຈາກສະຫວັນ ໃນການປະເຊີນກັບການທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດໃນຊີວິດຂອງເຂົາ.

3. J. Reuben Clark Jr., “When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?” *Church News*, July 31, 1954, 9–10; see also Doctrine and Covenants 28:1–2, 6–7, 11–13.

4. ເງື່ອນໄຂສໍາລັບການຕຽມພ້ອມ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມຂອງສະມາຊິກໃນສະພາແມ່ນ “ຄວາມຊອບທຳ, ... ຄວາມບໍລິສຸດ, ແລະ ຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍໃນໃຈ, ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ອົດກັ້ນດົນນານ, ... ສັດທາ, ແລະ ຄຸນງາມຄວາມດີ, ແລະ ຄວາມຮູ້, ຄວາມຢັບຢ້ຽມຕົນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ, ຄວາມກະລຸນາສັນອ້າຍນ້ອງ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ;

“Because the promise is, if these things abound in them they shall not be unfruitful in the knowledge of the Lord” (Doctrine and Covenants 107:30–31).

5. Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:265.

6. J. Reuben Clark Jr., “Church Leaders’ Words,” 10. ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ພໍ່ເພິ່ນໄດ້ບອກເພິ່ນ ກ່ຽວກັບທ່ານບຣິກຳ ຍັງ, ປະທານຄະລາກໄດ້ຂຽນຕື່ມວ່າ:

“ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຄີຍເປັນເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນຫລືບໍ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຫລັກທຳ—ວ່າ ແມ່ນແຕ່ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກກອາດບໍ່ໄດ້ ‘ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,’ ເມື່ອເພິ່ນກ່າວກັບ ຜູ້ຄົນ. ມັນເຄີຍເກີດຂຶ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງຄຳສອນ (ຕາມປົກກະຕິແລ້ວກັບຄົນທີ່ສວຍໂອກາດ) ຕອນທີ່ ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າໃນການປະກາດຄຳສອນນັ້ນ, ຜູ້ປະກາດບໍ່ໄດ້ ‘ຖືກກະ ຕຸ້ນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.’”

“ສາດສະໜາຈັກຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດເມື່ອບັນດາອ້າຍນ້ອງເຫລົ່ານັ້ນເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂຂອງຖານະທີ່ວ່າ ຜູ້ ປະກາດໄດ້ຮັບ ‘ການກະຕຸ້ນຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ’ ຫລືບໍ່? ສາດສະໜາຈັກຈະຮູ້ໂດຍປະຈັກພະຍານ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນກຸ່ມສະມາຊິກ, ວ່າອ້າຍນ້ອງຄົນນັ້ນໄດ້ ‘ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍພຣະວິນຍານຫລືບໍ່’; ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ຄວາມຮູ້ນັ້ນຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກ” (J. Reuben Clark Jr., “Church Leaders’ Words,” 10).

7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 49.

ການແຂ່ງຂັນຂອງຊີວິດ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຊົ້າມື້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບທ່ານເລື່ອງຄວາມຈິງນິລັນດອນ— ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຈະເລີ່ມສ້າງຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ພາເຮົາກັບໄປບ້ານດ້ວຍຄວາມປອດໄພ.

ໃນທຸກບ່ອນ, ຜູ້ຄົນຫົວໂຫຍ. ຍົນກໍໄດ້ທຽວສິ່ງຄົນ ໂດຍສານຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ຂ້າມນ້ຳຂ້າມທະເລ ເພື່ອວ່າຈະໄດ້ໄປຮ່ວມການປະຊຸມທຸລະກິດ, ມີພັນທະທີ່ຈະຈັດການ, ບ່ອນທ່ອງທ່ຽວທີ່ຈະໄປຊົມ, ຫລື ຄອບຄົວທີ່ຈະໄປຢ້ຽມຢາມ. ຖະໜົນຫົນທາງມີຢູ່ທຸກບ່ອນ—ຮ່ວມທັງທາງໃຫຍ່, ທາງຈ້າງ, ແລະ ທາງດ່ວນ— ໃຫ້ລົດຫລາຍລ້ານຄັນເດີນຜ່ານ, ແລະ ໃຫ້ຄົນຫລາຍຄົນນຳໃຊ້, ໄປໆມາໆ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ເຄີຍຂາດສາຍຈັກເທື່ອ, ຕ່າງກໍມີເຫດຜົນຂອງໃຜມັນໃນການເດີນທາງໃນແຕ່ລະວັນ.

ໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວນີ້ ເຮົາເຄີຍຢູ່ດິດບິດໜຶ່ງບໍ່ ເພື່ອຄິດໄຕ່ຕອງ—ຫລື ຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ?

ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບຄວາມຈິງນິລັນດອນ, ຄຳຖາມ ແລະ ຄວາມເປັນຫວ່າງສ່ວນຫລາຍກ່ຽວກັບຊີວິດ ປະຈຳວັນແມ່ນເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ ເຊັ່ນ ເຮົາຊົມໃຈຫຍັງມີແລງນີ້? ເຮົາຄວນທາສິໃດໃສ່ຫ້ອງຮັບແຂກ? ເຮົາຕ້ອງເອົາລູກຊາຍໄປເຂົ້າຫລິ້ນຕະບານບໍ່? ຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ແລະ ອື່ນໆອີກຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນຈະກາຍ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນເມື່ອຄົນທີ່ເຮົາຮັກໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ເມື່ອການເຈັບເປັນເກີດຂຶ້ນໃນບ້ານທີ່ແຂງແຮງ, ເມື່ອມີການປ່ວຍໂຊໜັກ. ແລ້ວເຮົາຈະເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂຶ້ນ, ເຮົາຈະສາມາດພິຈາລະນາວ່າ ອັນໃດສຳຄັນ ແລະ ອັນໃດເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສະຕີຄົນໜຶ່ງຜູ້ໄດ້ທຶນກັບພະຍາດຮ້າຍແຮງເປັນເວລາຫລາຍກວ່າສອງປີແລ້ວ. ນາງໄດ້ບອກວ່າກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ແຕ່ລະມື້ນາງໄດ້ຫຍຸ້ງກັບພາລະຕ່າງໆ ເຊັ່ນທຳຄວາມສະອາດບ້ານ ແລະ ຈັດແຕ່ງປະດັບປະດາເຮືອນດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ສວຍງາມ. ນາງໄດ້ໄປເສີມສວຍສອງເທື່ອຕໍ່ອາທິດ ແລະ ໃຊ້ເວລາ ແລະ ເງິນຄຳເພື່ອຂອກຫາເສື້ອຜ້າຜົມໃໝ່. ດົນໆນາງຈຶ່ງໃຫ້ລູກຫລານມາຫລິ້ນເຮືອນ ເພາະເປັນຫວ່າງຢ້ານວ່າສິ່ງຂອງອັນມີຄ່າຂອງນາງຈະແຕກເພພັງດ້ວຍມືອັນນ້ອຍໆຂອງເຂົາ.

ແລ້ວ ນາງໄດ້ຮັບຂ່າວທີ່ໜ້າວິຕົກບອກວ່າຊີວິດຂອງນາງຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ ແລະ ອາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ບໍ່ດົນ. ນາງເວົ້າວ່າທັນທີທີ່ນາງໄດ້ຍິນຄຳລາຍງານຈາກທ່ານໝໍ, ນາງຈຶ່ງຮູ້ທັນທີວ່ານາງຢາກໃຊ້ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຂອງນາງກັບຄອບຄົວ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້, ແລະ ໃຫ້ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນຈຸດໃຈກາງໃນຊີວິດຂອງນາງ, ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງນາງ.

ເຮົາຈະມີຄວາມແຈ້ງແຈ້ງເຊັ່ນນັ້ນ ບໍ່ວ່າໃນເວລາໃດກໍເວລາໜຶ່ງ, ບາງເທື່ອອາດບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນທາງທີ່ຕົນເຮົາເຮົາຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າສິ່ງໃດສຳຄັນທີ່ສຸດຢູ່ໃນຊີວິດເຮົາ ແລະ ເຮົາຄວນດຳລົງຊີວິດຢ່າງໃດ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຢ່າທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດໄວ້ສຳລັບຕົນເອງໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດ ແລະ ຂີ້ໝ້ຽງກັດກິນໄດ້ ແລະ ໂຈນເຈາະລັກເອົາໄດ້:

“ແຕ່ຈົ່ງທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນສະຫວັນ, ບ່ອນທີ່ມອດ ແລະ ຂີ້ໝ້ຽງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະ ໂຈນເຈາະລັກເອົາບໍ່ໄດ້:

“ເພາະຊັບສິນບັດຂອງເຈົ້າຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”¹

ໃນເວລາທີ່ເຮົາຄຸ້ນຄິດ ຫລື ຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດ, ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຈະອ້ອນວອນຫາສະຫວັນ, ສະແຫວງຫາຄຳຕອບຈາກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ຄຳຖາມອັນສຳຄັນທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຊີວິດ: *ເຮົາມາຈາກໃສ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້? ເຮົາຈະໄປໃສຫລັງຈາກຊີວິດນີ້?*

ຄຳຕອບສຳລັບຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ມີຢູ່ໃນປຶ້ມບົດຮຽນຕ່າງໆ, ຫລື ໃນອິນເຕີແນັດ. ຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບຊີວິດມະຕະນິເທຳນັ້ນ, ມັນຮ່ວມດ້ວຍນິລັນດອນນຳອີກ.

ເຮົາມາຈາກໃສ? ທຸກຄົນຈະຄິດແນວນີ້, ຫລື ຖາມແນວນີ້.

ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ບອກຊາວອາແຖນວ່າ “ພວກເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.”² ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກ, ແລ້ວເຮົາຕ້ອງຄື້ນຄວ້າຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າ ວິນຍານກັບຮ່າງກາຍເປັນຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ.³ ດັ່ງນັ້ນ ວິນຍານຈຶ່ງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຂຽນພຣະທຳເຮັບເຮົາໄດ້ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ “ພຣະບິດາແຫ່ງວິນຍານ.”⁴ ວິນຍານຂອງມະນຸດທັງປວງເປັນບຸດ ແລະ ທິດາທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະອົງ.⁵

ເຮົາໄດ້ສັງເກດເຫັນຖ້ອຍຄຳອັນດົນໃຈຂອງນັກກະວີຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຂຽນກາບກອນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ເປັນຂ່າວສານທີ່ປະທັບໃຈ ແລະ ກະຕຸ້ນຄວາມຄິດ. ທ່ານວິວລຽມ ເວີດສະເວີດ ໄດ້ຂຽນເຖິງຄວາມຈິງນີ້ວ່າ:

ການເກີດຂອງເຮົາຄືການບອນຫລັບ ແລະ ລົມໄປ:

ຈິດວິນຍານຢູ່ໃນຕົວເຮົາຄືກັນກັບດວງດາວ,

ເຄີຍເປັນຢູ່ກ່ອນແລ້ວໃນສະຖານທີ່ອື່ນ,

ແລະ ມາຈາກແດນໄກ:

ເຮົາບໍ່ໄດ້ລືມທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,

ແລະ ບໍ່ໄດ້ໝົດສິ່ງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,

ແຕ່ເຮົາມີຄວາມສາມາດຕິດມານຳ

ຈາກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນບ້ານຂອງເຮົາ:

ສະຫວັນຢູ່ໃກ້ໆຕອນເຮົາເປັນທາລິກ!⁶

ພໍ່ແມ່ກໍໄດ້ໄຕ່ຕອງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນທີ່ຈະສອນ, ດົນໃຈ, ແລະ ໃຫ້ການຊີ້ນຳ, ນຳພາ, ແລະ ເປັນຕົວຢ່າງ. ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ແມ່ໄຕ່ຕອງ, ລູກໆ—ໂດຍສະເພາະຄົນໜຸ່ມ—ຈະຖາມຄຳຖາມອັນສຳຄັນນີ້ວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້? ຕາມທຳມະດາແລ້ວ, ຄຳຖາມນັ້ນຈະກ່າວຢູ່ໃນໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງ ເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້?

ເຮົາຄວນມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍພຽງໃດຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ໄດ້ຈັດຕຽມໂລກນີ້ ແລະ ໄດ້ສົ່ງເຮົາມາພ້ອມກັບໃຫ້ເຮົາລົມການເປັນຢູ່ນາກ່ອນຂອງເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບການທົດສອບ, ແລະ ມີໂອກາດທີ່ຈະພິສູດຕົວເຮົາເອງ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເໝາະສົມສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມໄວ້ໃຫ້ເຮົາ.

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍຂອງການເປັນຢູ່ໃນໂລກຂອງເຮົາ ແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາຮ່າງກາຍທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ. ເຮົາຍັງໄດ້ຮັບອຳເພີໃຈນຳອີກ. ໃນຫລາຍວິທີທາງເປັນພັນໆ, ເຮົາມີສິດທິພິເສດທີ່ຈະເລືອກສຳລັບຕົວເອງ. ຢູ່ທີ່ນີ້ ເຮົາໄດ້ຮຽນນຳນາຍທີ່ເຄັ່ງຄັດ. ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າອັນໃດດີ ອັນໃດຊົ່ວ. ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າອັນໃດຂົນ ອັນໃດຫວານ. ເຮົາຄົ້ນພົບວ່າການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຮົາມີຜົນສະທ້ອນຕາມມາທິຫລັງ.

ໂດຍການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະເໝາະສົມສຳລັບ “ຜາສາດ” ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຕອນພຣະອົງປະກາດວ່າ: “ໃນຜາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາມີທີ່ຢູ່ຫລາຍປ່ອນ. ... ເຮົາໄປຈັດຕຽມປ່ອນໄວ້ສຳລັບພວກເຈົ້າ ... ເຮົາຢູ່ທີ່ໃດ, ພວກເຈົ້າກໍຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນຄືກັນ.”⁷

ເຮົາມາສູ່ຊີວິດມະຕະ “ດ້ວຍຄວາມສາມາດທີ່ຕິດມານຳ,” ແລະ ຊີວິດກໍດຳເນີນຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເດັກນ້ອຍຈະກາຍເປັນໜຸ່ມ, ແລະ ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ກໍມາເຖິງຢ່າງໄວວາ. ຈາກປະສົບການ, ເຮົາຮຽນທີ່ຈະອົງຕໍ່ສະຫວັນເພື່ອການນຳພາ ໃນຂະທີ່ເຮົາເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ໄດ້ໝາຍທາງໄວ້ໃຫ້ເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ໄປເຖິງຄວາມດີພ້ອມທຸກຢ່າງ. ພວກພຣະອົງໄດ້ສັນຍານໃຫ້ເຮົາຕິດຕາມຄວາມຈິງນິລັນດອນ ແລະ ກາຍເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງ, ດັ່ງທີ່ພວກພຣະອົງເປັນ.⁸

ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ປຽບທຽບຊີວິດໃສ່ກັບການແຂ່ງຂັນ. ເພິ່ນໄດ້ຊຸກຂວນຊາວເຮັບເຮົາວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຊັດຖືມ ... ຄວາມຕິດບາບທີ່ຕິດແໜ້ນໂດຍງ່າຍ, ແລະ ຈົ່ງພາກັນແລ່ນດ້ວຍຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມ.”⁹

ໃນຄວາມກະຕືນລີລິ້ນຂອງເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຢາເນີນເສີຍຈາກຄຳແນະນຳຂອງພຣະທຳປັນຍາຈານທີ່ວ່າ: “ນັກແລ່ນໄວບໍ່ແມ່ນຈະໄດ້ຊະນະໃນການແຂ່ງຂັນສະເໝີໄປ. ຄົນກ້າຫານຫລາຍ ບໍ່ແມ່ນຈະຕິຊະນະໃນສະໜາມຮົບສະເໝີໄປ.”¹⁰ ຕາມຈິງແລ້ວ ລາງວັນຈະເປັນຂອງຜູ້ທີ່ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງການແຂ່ງຂັນຂອງຊີວິດ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະຈື່ຈຳການແຂ່ງຂັນອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຈາກຕອນທີ່ຍັງນ້ອຍ. ໝູ່ເພື່ອນກັບຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ມິດງົບຂອງພວກເຮົາຄວັດໄມ້ ເຮັດເປັນເຮືອນ້ອຍ. ເມື່ອຕິດຜ້າໃບສາມຫລ່ຽມໃສ່ແລ້ວ, ທຸກຄົນຈະວາງເຮືອລົງໃນນ້ຳ ເພື່ອແຂ່ງເຮືອກັນໃນບ່ອນນ້ຳໄຫລແຮງ ຢູ່ແມ່ນ້ຳໂພຣໂວ ຢູທາ. ແລ້ວພວກເຮົາຈະແລ່ນໄປຕາມແຄມຝັ່ງເບິ່ງເຮືອລ່າມ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນໄຫລໄປ ຕາມກະແສນ້ຳຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ບາງເທື່ອກໍລ່ອງໄປຢ່າງຊ້າໆໃນບ່ອນນ້ຳເລິກ.

ໃນລະຫວ່າງການແຂ່ງຂັນນັ້ນ, ເຮືອລ່າໜຶ່ງໄດ້ອອກໜ້າທຸກລ່າ ມື້ໆໜ້າໄປຫາຈຸດເສັ້ນໄຊ. ແຕ່ໃນທັນທີ ທັນໃດນັ້ນ, ກະແສນ້ຳໄດ້ພາມັນໄປໃກ້ນ້ຳວຽນ, ແລ້ວເຮືອລ່ານັ້ນໄດ້ຂວ້າມ, ມັນໄຫລວຽນວົນຢູ່ໃນນ້ຳ ບໍ່ສາມາດຫາທາງອອກໄປຫາສະແກນນ້ຳສາຍໃຫຍ່. ໃນທີ່ສຸດມັນໄດ້ໄຫລໄປຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງເຫລືອແຕ່ ຊາກເຮືອຂ້ອງຢູ່ກັບແໜ.

ເຮືອໄມ້ລ່ານັ້ນບໍ່ມີສິ່ງຄືຈຸນ, ບໍ່ມີຫາງເສືອຂອງເຮືອເພື່ອຊີ້ທາງ, ແລະ ບໍ່ມີເຄື່ອງຈັກ. ພຽງແຕ່ອີງຕໍ່ ກະແສນ້ຳ—ລ່ອງໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ງ່າຍໆ.

ບໍ່ຄືກັນກັບເຮືອນ້ອຍລ່ານັ້ນ, ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກສະຫວັນເພື່ອນຳພາເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງເຮົາ. ເຮົາມາສູ່ໂລກມະຕະນີ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ລ່ອງໄປຕາມກະແສຂອງຊີວິດ ແຕ່ດ້ວຍພະລັງທີ່ຈະຄິດ, ໃຫ້ເຫດຜົນ, ແລະ ບັນລຸຜົນສຳເລັດ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບໍ່ໄດ້ວາງເຮົາໄວ້ໃນເສັ້ນທາງນິລັນດອນ ໂດຍປາດສະຈາກການຊີ້ນຳຈາກພຣະອົງ ເພື່ອຈະສາມາດກັບໄປຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມປອດໄພ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງການອະທິຖານ. ຂ້າພະເຈົ້າ ກ່າວເຖິງສຽງຊື່ມອ້ນແຜ່ວເບົານຳອີກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍເນີນເສີຍຈາກພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດ, ຊຶ່ງບັນຈຸພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ—ຊຶ່ງຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ໄປເຖິງເສັ້ນໄຊ ດ້ວຍຄວາມສຳເລັດຜົນ.

ໃນບາງໄລຍະຢູ່ໃນຊີວິດມະຕະຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະເດີນໄປແບບບໍ່ແນ່ນອນໃຈ, ຍິ້ມແບບບໍ່ຫວານຊິນ, ເຈັບປວດກັບການປ່ວຍໂຊ—ຄວາມໜຸ່ມແໜ້ນໄດ້ຜ່ານໄປ, ຄວາມເຖົ້າແກ່ເລື່ອນເຂົ້າມາໃກ້, ແລະ ວັນອັນເຍືອກເປັນຈະມາເຖິງ, ຊຶ່ງເຮົາເອີ້ນວ່າ ຄວາມຕາຍ.

ທຸກຄົນທີ່ຮອບຄອບ ຈະຖາມຕົນເອງຄຳຖາມທີ່ໂປບໄດ້ຖາມທີ່ວ່າ: “ຖ້າຄົນຕາຍແລ້ວ ເຂົາຈະຄົນມີຊີວິດອີກບໍ່?”¹¹ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາອາດພະຍາຍາມລົມຄຳຖາມນີ້, ແຕ່ມັນຈະກັບຄືນມາອີກ. ຄວາມຕາຍຈະມາຫາທຸກຄົນ. ມັນມາຫາຄົນເຖົ້າແກ່ໃນຕອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄປດ້ວຍຄວາມເມື່ອຍລ້າ. ມັນມາຫາຄົນຢູ່ໃນໄວກາງຄົນ. ບາງເທື່ອມັນກໍກຳຈັດສຽງຫົວຂອງເດັກນ້ອຍ.

ຊີວິດຈະຍິນຍົງຢູ່ຕໍ່ໄປຫລັງຈາກຄວາມຕາຍບໍ່? ຄວາມຕາຍເປັນທີ່ສຸດຂອງທຸກຄົນບໍ່? ຮໍເບີດ ບະແລັດຝອດ, ໃນປື້ມຂອງລາວ ຊື່ວ່າ *God and My Neighbor*, ມີຖ້ອຍຄຳຕິດມານຳ ເຖິງການຍອມຮັບຄວາມເຊື່ອຖືຂອງຊາວຄິດສະຕຽນ ເຊັ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄິດ, ການອະທິຖານ, ແລະ ໂດຍສະເພາະຄວາມອະນະຕະ. ລາວໄດ້ຢືນຢັນຢ່າງກ້າຫານວ່າ ຄວາມຕາຍເປັນທີ່ສຸດຂອງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດໃຫ້ຫລັກຖານ. ແລ້ວມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ແປກປະຫລາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຂອງລາວໄດ້ແຕກສະຫລາຍເປັນສອງທຸລີ. ລາວຖືກປະໃຫ້ຢູ່ແບບເປົ່າແປນ ແລະ ປະລາໄຊ. ແລ້ວລາວໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ຄວາມເຊື່ອອີກ ຊຶ່ງລາວເຄີຍເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ປະຖິ້ມໄປ. ແມ່ນຫຍັງພາໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້? ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ຕາຍໄປ. ດ້ວຍຫົວໃຈອັນຊອກຊຳ້, ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງເບິ່ງພັນລະຍາຜູ້ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວຂອງລາວ. ລາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໜ້າທີ່ລາວຮັກສຸດແສນ. ເມື່ອອອກມາ, ລາວໄດ້ເວົ້າກັບໝູ່ເພື່ອນວ່າ: “ແມ່ນນາງ, ແຕ່ເບິ່ງແລ້ວພັດບໍ່ແມ່ນນາງ. ທຸກສິ່ງໄດ້ປ່ຽນໄປ. ສິ່ງທີ່ເຄີຍມີຢູ່ໃນນັ້ນໄດ້ຖືກເອົາໜີໄປ. ນາງບໍ່ເໝືອນເດີມ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ໜີໄປ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຈິດວິນຍານ?”

ຕໍ່ມາລາວໄດ້ຂຽນວ່າ: “ຄວາມຕາຍບໍ່ເປັນດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄາດຄິດ. ມັນຄືການໄປຫາຫ້ອງອື່ນ. ຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນ ເຮົາຈະພົບເຫັນ ... ຍິງ ແລະ ຊາຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ໄດ້ເສຍໄປ.”¹²

ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາຮູ້ວ່າຄວາມຕາຍບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ສຸດ. ຄວາມຈິງນີ້ໄດ້ຖືກສອນໂດຍສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຕະຫລອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ. ເຮົາກໍເຫັນມັນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດຂອງເຮົານຳອີກ. ໃນພຣະຄຳພີມັນອນເຮົາອ່ານຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈາະຈົງ ແລະ ໃຫ້ການປອບ ໂຍນວ່າ:

“ບັດນີ້, ກ່ຽວກັບສະພາບຂອງຈິດວິນຍານລະຫວ່າງການຕາຍກັບການຟື້ນຄືນຊີວິດ—ຈິ່ງເບິ່ງ, ທູດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພໍ່ວ່າ ວິນຍານຂອງມະນຸດທຸກຄົນນັ້ນທັນທີທີ່ອອກຈາກຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ວິນຍານຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ບໍ່ວ່າເຂົາຕິ ຫລື ຊົວ, ຍ່ອມຖືກນຳກັບບ້ານໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ.

ແລະ ເມື່ອນັ້ນເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນ, ຄິວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຊ່ອຍທ່ານຈະຖືກຮັບເຂົ້າໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກ, ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ທີ່ສຸຂະເສີມ, ສະພາບຂອງການພັກຜ່ອນ, ສະພາບຂອງສັນຕິສຸກ, ຊຶ່ງບ່ອນນັ້ນພວກເຂົາຈະ ພັກຜ່ອນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດ ພວກເຂົາ ແລະ ຈາກຄວາມກັງວົນ, ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ທຸກຢ່າງ.”¹³

ຫລັງຈາກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຖືກຄຶງ ແລະ ພຣະກາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກວາງໄວ້ຢູ່ໃນອຸບໂມງເປັນ ເວລາສາມວັນ, ວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າຄືນ. ຫົນທົ່ນປະຕູໄດ້ຖືກກົງອອກ, ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ທີ່ພິນຄິນ ຊີວິດໄດ້ສະເດັດອອກໄປ, ຫຸ້ມຫໍ່ດ້ວຍພຣະກາຍທີ່ເປັນອະມະຕະທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກ.

ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂອງໂປບ ທີ່ວ່າ, “ຖ້າຄົນຕາຍແລ້ວ ເຂົາຈະຄືນມີຊີວິດອີກບໍ່?” ມາເຖິງເມື່ອນາງແມຣີ ແລະ ຄົນອື່ນໆ ໄດ້ມາຫາອຸບໂມງ ແລະ ໄດ້ເຫັນພູດສອງອົງທີ່ຮຸ່ງແຈ້ງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າ ຈຶ່ງຊອກຫາຄົນເປັນຢູ່ໃນໝູ່ຄົນຕາຍ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້, ພຣະອົງເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດແລ້ວ.”¹⁴

ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະຄຣິດໄດ້ເອົາຊະນະຫລຸມຝັງສິບ, ເຮົາທຸກຄົນກໍຈະພິນຄິນຊີວິດຄືກັນ. ນິຕິການໄຖ່ຂອງຈິດ ວິນຍານ. ໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ: “ຮ່າງກາຍ ... ສຳລັບສະຫວັນກໍມີ ແລະ ຮ່າງກາຍສຳລັບແຜ່ນດິນໂລກກໍມີ: ແຕ່ວ່າສະຫງ່າລາສີຂອງຮ່າງກາຍສຳລັບໂລກກໍຢ່າງໜຶ່ງ.”¹⁵

ລັດສະໝີພາບຂອງຊັ້ນສູງຄືສິ່ງທີ່ເຮົາສະແຫວງຫາ. ມັນເປັນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາຢາກອາໄສຢູ່. ມັນເປັນບ່ອນທີ່ຄອບຄົວຢູ່ນຳກັນຊົ່ວນິລັນດອນ. ກ່ອນຈະໄດ້ພອນເຊັນນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງພະຍາຍາມ, ສະແຫວງຫາ, ກັບໃຈຕະຫລອດຊີວິດ, ແລະ ໃນທີ່ສຸດປະສົບຜົນສຳເລັດ.

ເຮົາມາຈາກໃສ? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້? ເຮົາຈະໄປໃສຫລັງຈາກຊີວິດນີ້? ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາ ຄຳຕອບອີກແລ້ວ. ຈາກສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວມານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນປິຕິຍິນດີກັບຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເປັນຫວ່າງນຳລູກຂອງ ພຣະອົງທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຫລົງທາງໄປ, ຄົນໄວລຸ້ນທີ່ຊັກຊ້າ, ຄົນໜຸ່ມທີ່ອອກນອກທາງ, ແລະ ພໍ່ແມ່ຜູ້ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່. ພຣະອາຈານໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້, ແລະ ກ່າວກັບຄົນອື່ນໆນຳອີກວ່າ: “ຈົ່ງກັບມາ. ຈົ່ງຂຶ້ນມາ, ຈົ່ງເຂົ້າມາ. ກັບມາບ້ານ. ກັບມາຫາເຮົາ.”

ອາທິດໜ້ານີ້ເຮົາຈະສະເຫລີມສະຫລອງອິດສະເຕີແລ້ວ. ຄວາມຄິດຂອງເຮົາຈະໜ້າໄປຫາຊີວິດຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ການສືບພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ການພົ້ນຄິນຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ໃນຖານະທີ່ເປັນ
ພະຍານພິເສດຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງຊົງພຣະຊົນ ແລະວ່າພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າ
ການກັບຕ່າງດ້ວຍຄວາມມີໄຊຂອງເຮົາ. ການກັບຄືນເຊັ່ນນັ້ນຈະເປັນຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະທິຖານ
ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ—ແມ່ນແຕ່ພຣະເປຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ
ພຣະຜູ້ໃຫ້ຊີວິດເຮົາ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ມັດທາຍ 6:19–21.
2. ກິດຈະການ 17:29.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 88:15.
4. ເຮັບເຣີ 12:9.
5. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. ໂປຣ໌ 14:2–3.
8. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:48; 3 ນິໄຟ 12:48.
9. ເຮັບເຣີ 12:1.
10. ປັນຍາຈານ 9:11.
11. ໂປຣ 14:14.
12. ເບິ່ງ Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. ແອວມາ 40:11–12.
14. ລູກາ 24:5–6.
15. 1 ໂກຣິນໂທ 15:40.

ອຳນາດແຫ່ງການປົດປ່ອຍ

ໂດຍ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພຣີ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າມີເພື່ອນທີ່ດີຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ໄດ້ສົ່ງກາລະວັດມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອໃສ່ຢູ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ທຸກເທື່ອ.
ລາວຮູ້ຈັກເລືອກ, ແມ່ນບໍ່ທ່ານວ່າ?

ເພື່ອນໝູ່ມຄົນນີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ, ບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກົດກັນລາວໃນຫລາຍຢ່າງ,
ແຕ່ລາວກໍເປັນເພື່ອນທີ່ໜ້າປະຫລາດ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຄວາມກ້າຫານຂອງລາວໃນການເປັນຜູ້ສອນສາດ
ສະໜາກໍເທົ່າກັບພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ. ຄວາມເຊື່ອຖືແທ້ໆຂອງລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວທຸ່ງໝັ້ນແທ້ໆ.
ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າໃນຈິດໃຈຂອງທ້າວສະກາດ ລາວບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນ
ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະວ່າຜູ້ຄົນທັງປວງບໍ່ໄດ້
ອ່ານພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ແລະ ບໍ່ມີປະຈັກພະຍານເຖິງຄວາມຈິງຂອງມັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະເລົ່າເຫດການໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງທ້າວສະກາດໃຫ້ທ່ານຟັງ ຕອນລາວຂີ່ຍົນໄປຄົນດຽວເພື່ອ
ໄປຢາມອ້າຍຂອງລາວ. ຄົນໂດຍສານຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຢູ່ໃກ້ໄດ້ຍິນລາວເວົ້າກັບຄົນຢູ່ທາງຂ້າງວ່າ:

“ສະບາຍດີ, ຂ້ອຍຊື່ວ່າ ສະກາດ. ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ?”

ຜູ້ນັ່ງຢູ່ທາງຂ້າງກໍບອກຊື່ຂອງລາວ.

“ເຈົ້າເຮັດຫຍັງເປັນອາຊີບ?”

“ຂ້ອຍເປັນນັກວິສະວະກອນ.”

“ດີນໍ. ເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃສ?”

“ຢູ່ ລາສ ເວກາສ.”

“ພວກເຮົາມີພຣະວິຫານຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະວິຫານຂອງຊາວມໍມອນຢູ່ໃສບໍ?”

“ຮູ້. ມັນເປັນຕຶກທີ່ສວຍງາມ.”

“ເຈົ້າເປັນຄົນມໍມອນບໍ?”

“ບໍ່.”

“ຄັນຊັນ, ເຈົ້າຄວນເປັນ. ມັນເປັນສາດສະໜາທີ່ດີເລີດ. ເຈົ້າເຄີຍອ່ານພຣະຄຳພີມໍມອນບໍ?”

“ບໍ່.”

“ຄັນຊັນ, ເຈົ້າຄວນອ່ານ. ມັນເປັນໜັງສືທີ່ດີເລີດ.”

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນດ້ວຍກັບທ້າວສະກາດ—ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນໜັງສືທີ່ດີເລີດ. ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢູ່ໜ້າຄຳນຳຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນສິ່ງພິເສດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີມາ: “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ບອກພີ່ນ້ອງທຸກຄົນວ່າ ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດໃນໂລກເໜືອກວ່າພຣະຄຳພີໃດໆ ແລະ ມັນເປັນທັງຫລັກສິລາສຳຄັນຂອງສາດສະໜາຂອງພວກເຮົາ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໄກ້ພຣະ ເຈົ້າໂດຍການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຄຳພີນີ້ຫລາຍກວ່າປະຕິບັດຕາມໜັງສືເຫລົ້ມອື່ນໆ.”

ປີນີ້ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ສຶກສາພຣະຄຳພີມໍມອນ. ເມື່ອເຮົາຕຽມ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະເຮັດຕາມຕົວຢ່າງອັນກ້າຫານຂອງທ້າວສະກາດນັ້ນ ເພື່ອແບ່ງປັນ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະຄຳພີພິເສດນີ້ກັບຄົນອື່ນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຖືຄືກັນກັບເຮົາ.

ເລື່ອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນມີຢູ່ໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທຳອິດຂອງນິໄຟສະບັບທີໜຶ່ງ. ນິໄຟ ໄດ້ຂຽນວ່າ, “ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟຂໍສະແດງຕໍ່ທ່ານວ່າ ຄວາມເມດຕາອັນລະອຽດອ່ອນຂອງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າມີຢູ່ເໜືອທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້, ເປັນເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງຈົນເຖິງອຳນາດການປົດປ່ອຍ” (1 ນິໄຟ 1:20).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມມອນ ທີ່ຄວາມເມດຕາອັນລະອຽດອ່ອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ, ປົດປ່ອຍເຮົາໂດຍການສອນເຮົາໃນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍລິສຸດທີ່ສຸດເຖິງຄຳຂອງພຣະຄຣິດ.

ຫລາຍເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນ ເປັນເລື່ອງການປົດປ່ອຍ. ລີໂຮໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກັບຄອບຄົວຂອງເພິ່ນກໍເປັນການປົດປ່ອຍຈາກການທຳລາຍຂອງເຢຣູຊາເລັມ. ເລື່ອງລາວຂອງຊາວຢາເຮັດກໍເປັນການປົດປ່ອຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບເລື່ອງລາວຂອງຊາວມູລີໄຄ. ແອວມາຜູ້ເປັນລູກກໍເປັນການປົດປ່ອຍຈາກບາບ. ພວກນັກຮິບທຸ່ມຂອງຮີລາມັນໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍໃນການສູ້ຮົບ. ນິໄຟ ແລະ ລີໂຮໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄຸກ. ເລື່ອງການປົດປ່ອຍກໍເຫັນເປັນພະຍານຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນຕະຫລອດທັງເຫລັ້ມ.

ມີສອງເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ສອນບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນຫລາຍ. ເລື່ອງທຳອິດມີຢູ່ໃນທັງສີໂມໄຊຢາ, ເລີ່ມຈາກບົດທີ 19. ຢູ່ບ່ອນນີ້ ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ກະສັດລິມໂຮ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນິໄຟ. ຊາວເລມັນໄດ້ມາກໍ່ສິງຄາມກັບຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ກະສັດລິມໂຮປົກຄອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເອງ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເປັນຂ້າທາດຂອງຊາວເລມັນ. ມັນເປັນຄວາມສະຫງົບທີ່ບໍ່ສະບາຍໃຈ. (ເບິ່ງ Mosiah 19–20.)

ເມື່ອຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮບໍ່ສາມາດທົນກັບການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາວເລມັນອີກຕໍ່ໄປ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊັກຊວນກະສັດຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຍົກທັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ. ຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮໄດ້ປະລາໄຊທັງສາມເທື່ອຕິດຕໍ່ກັນ. ແລ້ວເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະໜັກໜ່ວງກວ່າເກົ່າ. ໃນທີ່ສຸດ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖອມຕົວລົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າ. (ເບິ່ງ Mosiah 21:1–14.) ຂໍ້ທີ 15 ໃນບົດທີ 21 ບອກເຮົາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບດັ່ງນີ້: “ແລະ ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລ້າຊ້າທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວເລມັນອ່ອນລົງຈົນໄດ້ຫລຸດຜ່ອນພາລະແບກຫາບຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງບໍ່ເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດນັ້ນ.”

ບໍ່ດົນຫລັງຈາກອຳໂມນກັບກຸ່ມນ້ອຍຂອງລາວໄດ້ມາເຖິງຈາກເມືອງເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ກັບກິດຽນ—ເຈົ້ານາຍຄົນໜຶ່ງຂອງຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮ—ເຂົາເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນ ແລະ ກໍປະສົບຄວາມສຳເລັດ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ລັກ

ຫົກຈາກການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາວເລມັນ. ເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງລ້າຊ້າທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງເຂົາເຈົ້າ? ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເລື່ອງທີ່ສອງກໍຄ້າຍຄືກັນໃນຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ກໍແຕກຕ່າງກັນ. ເລື່ອງນີ້ມີບັນທຶກຢູ່ໃນ ໂມໄຊຢາ ບົດທີ 24.

ແອວມາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖາມຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຮລາມ, ບ່ອນທີ່ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາໃນຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຈລະຈາກັນ ແລະ ຕົກລົງກັນໃນທາງທີ່ສັນຕິສຸກ. (ເບິ່ງ Mosiah 23:25–29.) ບໍ່ດົນພວກເຈົ້ານາຍຂອງຊາວເລມັນ ເລີ່ມຕົ້ນຊູ່ເຂັນຜູ້ຄົນຂອງແອວມາ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາແບກທາບພາລະອັນໜັກໜ່ວງ (ເບິ່ງ Mosiah 24:8). ຢູ່ໃນຂໍ້ທີ 13 ເຮົາອ່ານວ່າ, “ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາໃນທ່າມກາງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ຈຶ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ຈຶ່ງສະບາຍໃຈເຖິດ, ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໄວ້ກັບເຮົາ; ແລະ ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ເພື່ອປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ.”

ຜູ້ຄົນຂອງແອວມາໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກມືຂອງຊາວເລມັນ ແລະ ໄດ້ເດີນທາງໄປຢ່າງປອດໄພກັບໄປຢູ່ນຳຜູ້ຄົນຂອງເມືອງເຊລາເຮັມລາ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ຄົນຂອງແອວມາ ກັບຜູ້ຄົນຂອງກະສັດລິມໄຮ? ດັ່ງທີ່ເຫັນແຈ້ງ, ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫລາຍຢ່າງ: ຜູ້ຄົນຂອງແອວມາເປັນຄົນມັກສະຫງົບ ແລະ ຊອບທຳ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ກ່ອນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ. ເພາະຄວາມແຕກຕ່າງທັງໝົດນີ້ ຈຶ່ງເໝາະສົມ ແລະ ຍຸດຕິທຳແລ້ວ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄວໃນວິທີທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຈາກມືທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນຂ້າທາດ. ຂໍພຣະຄຳພີເຫລົ່ານີ້ສອນເຮົາເຖິງອຳນາດແຫ່ງການປົດປ່ອຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄຳທຳນາຍໄດ້ບອກໄວ້ກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ສັນຍາວ່າຈະປົດປ່ອຍເຮົາ. ການຊົດໃຊ້ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຫລຸດພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາກັບໃຈ, ຈະໄດ້ຫລຸດພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍທາງວິນຍານ, ໂດຍໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ. ຄຳສັນຍາແຫ່ງການຊົດໃຊ້ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຄຳສັນຍາແຫ່ງການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານກັບໂມເຊ ຕອນພຣະອົງກ່າວວ່າ ນີ້

ຄືວຽກງານຂອງພຣະອົງ ຄືການເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນຂອງມະນຸດ (ເບິ່ງ Moses 1:39).

ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳຖືກຈັດໄວ້ຢ່າງສວຍງາມສຳລັບເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຫັນຖ້ອຍຄຳກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄຳນັ້ນ—ໃນໜັງສືທີ່ນຳພາເຮົາມາຫລາຍສັດຕະວັດໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່ານິລັນດອນ ແລະ ມາດຕະຖານສຳລັບການປະພຶດຕົວຕະຫລອດຊີວິດ. ເຂົາປະກາດວ່າຄຳສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອາຈານລ້າສະໄໝແລ້ວ. ເຂົາກ່າວວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນມີອິດສະລະທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານຂອງຕົນເອງ; ເຂົາພະຍາຍາມປ່ຽນແປງສິດຂອງຜູ້ເຊື່ອຖື, ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຄຳສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ.

ມັນຊ່າງເປັນພອນຫລາຍແທ້ໆ ທີ່ມີເລື່ອງລາວເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດປະກາດຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ເພື່ອຕື່ມໃສ່ເປັນພະຍານຢ່າງທີ່ສອງຕໍ່ຄຳສອນທີ່ໄດ້ປະກາດຢູ່ໃນພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ. ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງສຳຄັນສຳລັບໂລກທີ່ຈະມີທັງພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ? ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຄຳຕອບມີຢູ່ໃນບົດທີ 13 ຂອງ 1 ນິໄຟ. ນິໄຟໄດ້ບັນທຶກວ່າ ທູດໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ ບັນທຶກສະບັບຫລັງ ຊຶ່ງເພິ່ນເຫັນຢູ່ໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນ ຈະສະຖາປະນາຄວາມຈິງຂອງສະບັບທຳອິດ ຊຶ່ງເປັນຂອງອັກຄະສາວິກສິບສອງຂອງລູກແກະ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ຄວາມແຈ້ງແຈ້ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ຊຶ່ງຖືກເອົາໄປຈາກໜັງສືເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ກັນໃນທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ວ່າລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະບຸດຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ, ແລະວ່າຄົນທັງປວງຕ້ອງມາຫາພຣະອົງຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະລອດບໍ່ໄດ້ (ຂໍ້ທີ 40).

ພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ຫລື ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ຕ່າງກໍບໍ່ສົມບູນ ຖ້າປາດສະຈາກກັນ. ເຮົາຕ້ອງການທັງສອງເຫລົ່າເພື່ອສອນ ແລະ ຮຳຮຽນກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງພຣະຄຳສະຕະທຳສົມບູນ ແລະ ຄົບຊຸດ. ໜັງສືອື່ນບໍ່ໄດ້ຫລີດຄ່າຂອງປຶ້ມເຫລົ່ານີ້. ພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນສິ່ງຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມລອດ ແລະ ຄວາມສູງສົ່ງຂອງເຮົາ. ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເປັນສັນໄດ້ສອນຢ່າງມີພະລັງວ່າ: “ເມື່ອໃຊ້ທັງສອງເຫລົ່າ, ພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສອນເທັດສັບສົນ.” (“A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 8).

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈົບໂດຍການກ່າວເຖິງສອງເລື່ອງ—ເລື່ອງໜຶ່ງຈາກພຣະສັນຍາເດີມ, ແລະ ອີກເລື່ອງໜຶ່ງຈາກພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ—ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສອດຄ່ອງຂອງພຣະຄຳພີສອງເຫລົ່ານີ້.

ເລື່ອງລາວຂອງອັບຣາຮາມເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປົດປ່ອຍຂອງເພິ່ນຈາກການນະມັດສະການຮູບປັ້ນທີ່ຄັນເດ (ເບິ່ງ ປະຖົມມະການ 11:27–31; Abraham 2:1–4). ເພິ່ນກັບພັນລະຍາຂອງເພິ່ນ, ຊາລາ, ຕໍ່ມາໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ໄດ້ຖືກສັນຍາວ່າ ຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງພວກເພິ່ນ ປະຊາຊາດທັງປວງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ (ເບິ່ງ ປະຖົມມະການ 18:18).

ພຣະສັນຍາເດີມບັນຈຸເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບອັບຣາຮາມໄດ້ພາຫລານຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ ທ້າວລອດ ໄປກັບເພິ່ນຕອນໜີ້ຈາກປະເທດເອີບ. ເພິ່ນໃຫ້ຫລານຊາຍເລືອກເອົາແຜ່ນດິນກ່ອນ, ທ້າວລອດໄດ້ເລືອກເອົາທົ່ງພຽງຈໍແດນ, ແລະ ລາວໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນປິ່ນໜ້າໄປທາງເມືອງໂຊໂດມ, ເມືອງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ. (ເບິ່ງ ປະຖົມມະການ 13:1–12.) ບັນຫາສ່ວນຫລາຍທີ່ທ້າວລອດມີຫລັງຈາກນັ້ນ, ເປັນຜົນສະທ້ອນຂອງການຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນຂອງລາວໃຫ້ປິ່ນໜ້າໄປທາງເມືອງໂຊໂດມ.

ອັບຣາຮາມ, ຜູ້ມີຄວາມຊື່ສັດແທ້ໆ, ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດບໍ່ເໝືອນກັບຫລານຊາຍ. ແນ່ນອນ, ຈະມີບັນຫາທ້າທາຍຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ກໍເປັນຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບພອນ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ອັບຣາຮາມໄດ້ປິ່ນໜ້າເຕັ້ນໄປທາງໃດ, ແຕ່ເຮົາສາມາດຕວງໄດ້ຢູ່ໃນຂໍ້ທີ 13 ຂອງພຣະທໍາປະຖົມມະການ ບອກວ່າ: “ອັບຣາຮາມຈຶ່ງຍົກຍ້າຍຂະບວນໄປຕັ້ງຢູ່ໃກ້ຕົ້ນໄມ້ສັກສິດຂອງມໍເລທີ່ເຮັບໂລນ; ແລະ ໃນທີ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຖະຫວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ປະຖົມມະການ 13:18).

ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແນ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເພິ່ນປິ່ນປະຕູຜ້າເຕັ້ນຂອງເພິ່ນໄປທາງແທ່ນບູຊາທີ່ເພິ່ນໄດ້ສ້າງແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄິດແນວນັ້ນ? ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກເລື່ອງລາວຂອງກະສັດເບັນຢາມິນ ຕອນເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອຟັງຄໍາປາໄສເທື່ອສຸດທ້າຍຂອງເພິ່ນ. ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ແນະນຳພວກເຂົາໃຫ້ປິ່ນປະຕູຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາໄປທາງພຣະວິຫານ (ເບິ່ງ Mosiah 2:1–6).

ເຮົາສາມາດຖືກປົດປ່ອຍຈາກວິທີຂອງມານ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ ໂດຍການຫັນໄປທາງຄຳສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຜູ້ປົດປ່ອຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເພາະພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍເຮົາຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ບາບ (ເບິ່ງ ໂຣມ 11:26; 2 ນິໄຟ 9:12).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດວ່າ ພຣະເຢຊູຄື ພຣະຄຣິດ ແລະວ່າເຮົາສາມາດເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງໂດຍການອ່ານພຣະຄຳພີມ່ອນ. ພຣະຄຳພີມ່ອນເປັນປະຈັກພະຍານອີກຢ່າງໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ປະຈັກພະຍານຢ່າງທຳອິດເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແມ່ນພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່—ຫລື ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຍ້າຍຖ້ອຍຄຳຂອງພື້ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທ້າວສະກາດ ທີ່ໄດ້ບັນລະຍາຍ
ເຖິງພຣະຄຳພິມມອນວ່າ: “ມັນເປັນໜັງສືທີ່ດີເລີດ.” ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
ຂອງພຣະຄຳພິມມອນແມ່ນມາຈາກຄວາມສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຣິສຕະທາຍທີ່ສັກສິດ, ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ເພື່ອວ່າຄົນທີ່ຫລົງໄປຈະຖືກພົບເຫັນ

ໂດຍ ແອວເດີ ເອັມ ຣະໂຊ ບາເລີດ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ອີງຕາມພຣະຄຳພີ, ເລຍໂຮນາ ເປັນ “ລູກກິມອັນມີຝີມືແປກປະຫລາດ” ມີເຂັມສອງເຫລັ້ມ, ເຂັມດວງໜຶ່ງຊື່ບອກໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພໍ່ລີໄຮຮູ້ທາງທີ່ຈະເດີນໄປໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ (1 ນິໂຟ 16:10).

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງລີໄຮຮູ້ແປກປະຫລາດໃຈຫລາຍ ເມື່ອເພິ່ນເຫັນມັນ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະຫລາດໃຈຫລາຍຂະໜາດໃດເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ GPS ເທື່ອທຳອິດ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນເປັນເຄື່ອງໃຊ້ຂອງປະຈຸບັນ “ທີ່ມີຝີມືແປກປະຫລາດ.” ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ຮູ້ວ່າເຄື່ອງມືອັນນ້ອຍໆນັ້ນ ຢູ່ໃນໂທລະສັບມືຖືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ສາມາດຊື່ບອກທາງ, ບອກໄດ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະ ບອກທິດທາງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຈະໄປຫາ.

ສຳລັບພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບາບາຣາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ, GPS ເປັນພອນຢ່າງໜຶ່ງ. ສຳລັບບາບາຣາ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ນາງບໍ່ຈຳເປັນບອກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຈອດລົດ ແລະ ຖາມຜູ້ຄົນ; ແລະ ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຖືກ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ອ້າຍບໍ່ຕ້ອງຖາມໃຜ. ອ້າຍຮູ້ວ່າອ້າຍຊິໄປທາງໃດ.”

ບັດນີ້, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາມີເຄື່ອງມືຫລາຍຢ່າງ ແມ່ນແຕ່ເປັນໜ້າແປກປະຫລາດຫລາຍກວ່າ GPS ຊະນິດທີ່ດີທີ່ສຸດ. ທຸກຄົນຈະເຄີຍຫລົງທາງ, ບໍ່ຫລາຍກໍໜ້ອຍ. ແມ່ນຜ່ານການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເຮົາຈະສາມາດຖືກພາກັບຄືນມາສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ; ແລະ ເປັນເພາະການເສຍສະລະຊິດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ທີ່ນຳເຮົາກັບບ້ານ.

ການຫລົງທາງນີ້ສາມາດເປັນໄດ້ທັງກຸ່ມສັງຄົມ ຫລື ເປັນສ່ວນບຸກຄົນ. ທຸກວັນນີ້ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາ ເມື່ອໂລກນີ້ໄດ້ຫລົງທາງໄປ, ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າ ແລະ ລຳດັບຄວາມສຳຄັນພາຍໃນບ້ານເຮືອນ ຂອງເຮົາ.

ໜຶ່ງຮ້ອຍປີກ່ອນ ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ຕໍ່ຄວາມສຳພັນຂອງຄວາມສຸກເຂົ້າກັບຄອບຄົວ ແລະ ແນະນຳເຮົາໃຫ້ພະຍາຍາມໃຫ້ມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນບ້ານ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງຖ້າແຍກ ອອກຈາກບ້ານເຮືອນ. ... ຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກຖ້າບໍ່ມີການຮັບໃຊ້, ແລະ ຈະບໍ່ມີການຮັບໃຊ້ໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປ ກວ່າອັນທີ່ປຸງບ້ານເຮືອນເປັນສະຖາບັນແຫ່ງສະຫວັນ ທີ່ເສີມສ້າງ ແລະ ຮັກສາຊີວິດຂອງຄອບຄົວ. ... ເຮົາຕ້ອງເສີມສ້າງບ້ານເຮືອນ” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], 382, 384).

ແມ່ນບ້ານເຮືອນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຮົານີ້ແຫລະ ທີ່ຕ້ອງການການປ່ຽນແປງ ຢູ່ໃນໂລກທີ່ເຫັນແກ່ເງິນ ແລະ ສິ່ງຂອງ. ຕົວຢ່າງໜຶ່ງທີ່ໜ້າວິຕົກຄິດການບໍ່ສົນໃຈກັບເລື່ອງແຕ່ງງານຢູ່ໃນສະຫະລັດ. ໃນຕົ້ນປີນີ້ *New York Times* ໄດ້ລາຍງານວ່າ “ຈຳນວນເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດມານອກການແຕ່ງງານງານແມ່ນມີຫລາຍ ກວ່າແຕ່ກ່ອນ: ມີເດັກຫລາຍກວ່າຫ້າສິບເປີເຊັນທີ່ເກີດນຳຜູ້ຍິງທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 30 ປີ ນອກການ ແຕ່ງງານ” (Jason DeParle and Sabrina Tavernise, “Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30,” *New York Times*, Feb. 18, 2012, A1).

ແລະ ເຮົາກໍຮູ້ວ່າ ໃນບັນດາຄູ່ແຕ່ງງານຢູ່ໃນສະຫະລັດ, ເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຢ່າຮ້າງ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ທີ່ ແຕ່ງງານຢູ່ກໍຍິ່ງຫລົງທາງໄປ ໂດຍປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງອື່ນໆເຂົ້າມາແຊກແຊງຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວຂອງພວກ ເຂົາ.

ພ້ອມນີ້ ກໍມີສິ່ງໜຶ່ງອີກທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງຄື ຊ່ອງວ່າງລະຫວ່າງຄົນຮັ່ງມີ ແລະ ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ລະຫວ່າງ ຄົນທີ່ພະຍາຍາມຮັກສາຄອບຄົວ ແລະ ຄຸນຄ່າ ກັບຄົນທີ່ຍົກເລີກທຸກສິ່ງນັບມື້ນັບໄກກັນຫລາຍ. ຕາມ ສະຖິຕິ, ຄົນທີ່ມີການສຶກສາໜ້ອຍ ແລະ ມີລາຍໄດ້ໜ້ອຍ ສ່ວນໜ້ອຍຈະແຕ່ງງານ ແລະ ໄປໂບດ ແລະ ສ່ວນຫລາຍຈະຮ່ວມເຮັດເລື່ອງບໍ່ດີ ແລະ ຈະມີລູກນອກການແຕ່ງງານ. ເລື່ອງນີ້ກໍມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນໂລກ. (ເບິ່ງ W. Bradford Wilcox and others, “No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class,” available at www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຄິດຂອງຫລາຍຄົນ, ຄວາມຈະເລີນກ້າວໜ້າ ແລະ ການສຶກສາ ເບິ່ງຄືວ່າກຽວພັນ ກັບຄອບຄົວ ແລະ ຄຸນຄ່າ.

ຄຳຖາມແທ້ຈິງ ແມ່ນກ່ຽວກັບ *ສາເຫດ* ແລະ *ຜົນສະທ້ອນ*. ສັງຄົມບາງບ່ອນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄອບຄົວ ດີກວ່າ *ເພາະ* ມີການສຶກສາ ແລະ ຈະເລີນກ້າວໜ້າບໍ່ ຫລື ຖ້າຫາກວ່າເຂົາເຈົ້າຈະເລີນກ້າວໜ້າ ແລະ ມີ ການສຶກສາ *ເພາະ* ເຂົາເຈົ້າມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄອບຄົວດີບໍ່? ໃນສາດສະໜາຈັກທີ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວໂລກນີ້ ເຮົາຮູ້ວ່າ ມັນແມ່ນຄຳຖາມອັນທີສອງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຈິງຈັງກັບຄອບຄົວ ແລະ ສາດສະໜາ ເຮັດຕາມຫລັກ ທຳພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະດີຂຶ້ນທາງວິນຍານ ແລະ ສ່ວນຫລາຍທາງໂລກນຳອີກ.

ແລະ ແນ່ນອນ, ສັງຄົມທີ່ໄປກໍຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ເມື່ອຄອບຄົວ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ຄວາມຈິງຈັງ ຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ຄຸນຄ່າເປັນ *ສາເຫດ* ຕົ້ນຕໍ. ເກືອບທຸກສິ່ງນອກຈາກນັ້ນຈະເປັນ *ຜົນສະທ້ອນ*. ເມື່ອ ຊາຍຍິງແຕ່ງງານກັນ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຂໍ້ຜູກມັດຕໍ່ກັນ, ພວກເຂົາຫວັງຈະສ້າງສານຳກັນ. ເມື່ອລູກເກີດ ມາພາຍໃນການແຕ່ງງານ ແລະ ມີທັງພໍ່ແມ່, ໂອກາດຈະມີຫລາຍ ແລະ ວິຊາຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາຈະສູງຂຶ້ນ. ແລະ ເມື່ອຄອບຄົວທຳງານ ແລະ ຫລິ້ນນຳກັນ, ເພື່ອນບ້ານ ແລະ ຊຸມຊົນຈະກ້າວໜ້າ, ເສດຖະກິດຈະດີ ຂຶ້ນ, ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເພິ່ງລັດຖະບານ ໃຫ້ “ຕັ້ງໂຄງການຕ່າງໆເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ.”

ສະນັ້ນ ຂ່າວຮ້າຍຄື ເມື່ອຄອບຄົວແຕກລ້າວ, ຈະສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນໃຫ້ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ. ແຕ່ຂ່າວດີກໍຄື ເຊັ່ນດຽວກັບສາເຫດ ແລະ ຜົນສະທ້ອນ, ຜົນຮ້າຍນັ້ນສາມາດປ່ຽນເປັນຜົນດີໄດ້. ຄວາມບໍ່ ຍຸດຕິທຳສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ໂດຍການດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳ ແລະ ຄຸນຄ່າ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, *ສາເຫດ* ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງເຮົາແມ່ນຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ຖ້າຫາກເຮົາອຸທິດຕົນກັບສາເຫດນີ້, ແລ້ວເຮົາຈະພັດທະນາຢ່າງອື່ນໄດ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ຈະກາຍເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ ເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ເປັນທັງສາດສະໜາຈັກ ເປັນແສງເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທັງປວງຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍຢູ່ໃນໂລກທີ່ຫົວໃຈຫັນໄປຫາຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ, ແລະ ໂລກທັງໂລກໝູນ ວຽນປ່ຽນໄປຢ່າງໄວວາ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຄົງຢູ່ບ່ອນເກົ່າໄດ້ດົນ. ແບບແຜນ, ແນວທາງ, ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ, ຄວາມຖືກຕ້ອງທາງການເມືອງ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມຄິດເລື່ອງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ກໍຍ້າຍ ແລະ ປ່ຽນແປງ. ດັ່ງທີ່ສາດສະດາເອຊາຍາໄດ້ບອກໄວ້ວ່າ ສິ່ງຊົ່ວຈະຖືກເອີ້ນວ່າດີ, ແລະ ສິ່ງດີຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ຊົ່ວ (ເບິ່ງ ເອຊາຍາ 5:20).

ທາງວິນຍານກໍໄກອອກໄປເລື້ອຍໆ ເມື່ອມານຮ້າຍນັບມື້ນັບຫລອກລວງ, ໃຊ້ເລັ່ຫລຽມ, ແລະ ດຶງຜູ້ຄົນໄປ ຫາມັນຫລາຍກວ່າເກົ່າ ຄືກັນກັບແມ່ເຫລັກໃນຄວາມມືດ—ແມ່ນແຕ່ໃນຕອນທີ່ພຣະກິດຕິຄຸນແຫ່ງຄວາມຈິງ

ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງດຶງດູດທົ່ວໃຈຜູ້ທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ຜູ້ມີກຽດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ຜູ້ສະແຫວງຫາສິນທຳ ແລະ ຄວາມດີກໍຕາມ.

ເຮົາອາດເປັນຈຳນວນນ້ອຍ, ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ ເຮົາສາມາດເອື້ອມອອກ ໄປຫາຊ່ອງວ່າງອັນກວ້າງໄກນີ້ໄດ້. ເຮົາຮູ້ວ່າພະລັງຂອງການຮັບໃຊ້ຢ່າງພຣະຄຣິດ ຈະນຳລູກງຽມຂອງພຣະ ເຈົ້າມາຫາກັນ ບໍ່ວ່າສະພາບທາງວິນຍານ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ. ປີຜ່ານມານີ້ ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັບໃຊ້ ເພື່ອສະເຫລີມສະຫລອງ ວັນຄົບຮອບ 75 ປີ ຂອງໂຄງການສະຫວັດດີການ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນໃຫ້ກາຍເປັນຄົນກຸ້ມຕົນ ເອງຫລາຍຂຶ້ນ. ສະມາຊິກໄດ້ເສຍສະລະເທື່ອແຮງຫລາຍລ້ານຊົ່ວໂມງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ສາດສະໜາຈັກເປັນບ່ອນເພິ່ງທີ່ປອດໄພໃນທະເລທີ່ມີພະຍຸຮ້າຍແຮງ, ເປັນສະໝໍໃນນ້ຳທີ່ປັ່ນປ່ວນ, ປຸງແປງ, ແລະ ແຍກຍ້າຍ, ແລະ ເຍືອງທາງຜູ້ທີ່ເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຊອບທຳ. ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ສາດສະໜາຈັກນີ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນການດຶງເອົາລູກງຽມຂອງພຣະອົງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ໃຫ້ ມາສູ່ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ປົກປ້ອງຂອງພຣະອົງ.

ລິດອຳນາດຂອງເອລີຢາ, ຊຶ່ງບໍ່ມີຂອບເຂດ, ກໍເປັນອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄືກັນ ໃນຈຸດປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈຸດເປົ້າໝາຍນິລັນດອນຂອງລູກງຽມຂອງພຣະອົງ. ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງມາລາກີ, ລິດອຳນາດຂອງພຣະວິນ ຍານບໍລິສຸດ “ຈະນຳພໍ້ກັບລູກມາພົບກັນອີກ” (ມາລາກີ 4:6).

ສາດສະໜາຈັກຕັ້ງຢູ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງການຫັນທົ່ວໃຈ ແລະ ເປັນພະທານະພາໄປຫາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໂລກ. ໃນ ບັນດາສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຜູ້ໄດ້ແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິທານ ແລະ ຜູ້ໄປໂບດໃນວັນອາທິດເປັນ ປະຈຳ, ຈຳນວນປະຮ້າງແມ່ນມີໜ້ອຍກວ່າໂລກ ແລະ ຄອບຄົວກໍໃກ້ຊິດກັນ ແລະ ຕິດຕໍ່ຫາກັນເລື້ອຍໆ. ສຸຂະພາບໃນຄອບຄົວກໍດີກວ່າ, ແລະ ເຮົາກໍມີຊີວິດຍືນຍາວກວ່າປະຊາຊົນໂດຍທົ່ວໄປ. ເຮົາໄດ້ບໍລິຈາກ ເງິນ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຫລາຍກວ່າ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນຂັດສິນ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວເຮົາຈະສະ ແຫວງຫາການສຶກສາສູງ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໂອ້ອວດແນວໃດ, ແຕ່ເປັນພະຍານວ່າ ຊີວິດຈະດີກວ່າ (ແລະ ມີຄວາມສຸກກວ່າ) ເມື່ອທົ່ວໃຈຖືກຫັນກັບຄືນໄປຫາຄອບຄົວ ແລະ ເມື່ອຄອບຄົວ ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ.

ສະນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະສາມາດຫລີກເວັ້ນຈາກການຫລົງທາງໄປ? ທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ ແນະນຳໃຫ້ເຮົາຈັດ *ລຳດັບຄວາມສຳຄັນ*. ໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ນອກບ້ານມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກວ່າສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນບ້ານ. ປະທານແຮໂຣນ ປີ ລີ ໄດ້ແນະນຳວ່າ “ວຽກງານທີ່ ... ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ທ່ານເຮັດ ແມ່ນຢູ່ພາຍໃນບ້ານ

ຂອງທ່ານ” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 134) ແລະ ປະທານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ ໄດ້ກ່າວວ່າ “ບໍ່ມີຄວາມສຳເລັດໃດທີ່ສາມາດທົດແທນຄວາມລົ້ມເຫລວຢູ່ໃນ ບ້ານໄດ້” (quoted from J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], 42; in Conference Report, Apr. 1935, 116).

ຈົ່ງຈັດລະບຽບຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງທ່ານ ເພື່ອຈັດເວລາສຳລັບການອະທິຖານ ແລະ ການສຶກສາພຣະຄຳພີ ແລະ ເຮັດກິດຈະກຳເປັນຄອບຄົວ. ຈົ່ງມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ລູກໆທີ່ຈະເຮັດຢູ່ບ້ານ ເພື່ອເຂົາຈະຮຽນເຮັດວຽກ. ຈົ່ງສອນເຂົາວ່າ ການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນຈະນຳພາເຂົາໃຫ້ຫ່າງໄກຈາກຄວາມສຶກກະປົກ, ຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ, ແລະ ຄວາມຮ້າຍແຮງຢູ່ໃນອິນເຕີແນັດ, ໃນທາງສື່ສານ, ແລະ ໃນວິດີໂອເກມ. ເຂົາຈະບໍ່ຫລົງທາງໄປ, ແລະ ເຂົາຈະຕຽມຕົວທີ່ຈະຮັບເອົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບເມື່ອມັນຖືກມອບໃຫ້ເຂົາ.

ສອງ, ເຮົາຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງຕາມ *ລຳດັບທີ່ຖືກຕ້ອງ!* ການແຕ່ງງານກ່ອນ, ແລ້ວຄອບຄົວ. ຫລາຍຄົນຢູ່ໃນ ໂລກລືມລຳດັບທີ່ຖືກຕ້ອງນີ້ ແລະ ຄິດວ່າເຂົາສາມາດປ່ຽນມັນ ຫລື ບິ້ນມັນ. ຈົ່ງກຳຈັດທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານຍ້ານ ກົວດ້ວຍສັດທາ. ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ນຳພາທ່ານ.

ຕໍ່ທ່ານທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານເທື່ອ, ຈົ່ງຊອກຫາຄູ່ຄອງມີລັນດອນຂອງທ່ານຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຊາຍໜຸ່ມ ທັງຫລາຍ, ຈົ່ງຈື່ຈຳຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ທີ່ວ່າ: “ການເປັນໂສດ ... ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນ ຄິດວ່າເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າປາຖະໜາ ເພາະມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໜ້ອຍ. ຄວາມຜິດແມ່ນຢູ່ທີ່ຊາຍໜຸ່ມ. ອາຍຸອັນ ໜຸ່ມນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ພາເຂົາເຈົ້າເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງທີ່ຫ່າງຈາກໜ້າທີ່ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ... ສ່ວນຍິງໜຸ່ມເປັນຜູ້ຮັບເຄາະ ... ເຂົາເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະແຕ່ງງານຖ້າເປັນໄປໄດ້ ແລະ ຮັບເອົາໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ.” (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 281).

ແລະ ຕໍ່ພວກເຈົ້າຍິງໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວວ່າ ຢ່າລືມໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນີ້ເດີ້. ບໍ່ມີອາຊີບໃດທີ່ ສາມາດນຳຄວາມເພິ່ງພໍໃຈມາໃຫ້ຫລາຍກວ່າການລ້ຽງດູຄອບຄົວ. ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າມີອາຍຸເທົ່າ ກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຫລາຍກວ່ານັ້ນ.

ສາມ, ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ, ທ່ານຄວນເປັນ *ທຸ້ນສ່ວນທີ່ເທົ່າທຽມກັນ* ໃນການແຕ່ງງານຂອງທ່ານ. ຈົ່ງ ອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃບປະກາດເລື່ອງຄອບຄົວເລື່ອຍໆ ແລະ ເຮັດຕາມນັ້ນ. ຈົ່ງຫລີກເວັ້ນຈາກການໃຊ້ ອຳນາດປົກຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນທາງໃດກໍຕາມ. ບໍ່ມີໃຜເປັນເຈົ້າຂອງຄູ່ຄອງ ຫລື ລູກໆ; ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາທຸກຄົນ ແລະ ໄດ້ມອບສິດທິພິເສດໃຫ້ເຮົາເພື່ອມີຄອບຄົວ, ຊຶ່ງເປັນຂອງ ພຣະອົງມາກ່ອນແລ້ວ, ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ. ໃນຖານະທີ່ເປັນ

ລູກງຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຄວນຮຽນຢູ່ໃນບ້ານທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທີ່ຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາສາມາດທູນຕໍ່ພຣະອົງ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ. ທຸກຄົນ, ແຕ່ງງານ ຫລື ເປັນໂສດ, ສາມາດມີຄວາມສຸກ ໄດ້ ແລະ ສິ່ງເສີມຄອບຄົວທີ່ທ່ານມີ.

ແລະ ສຸດທ້າຍ, ຈົ່ງໃຊ້ *ແຫລ່ງສຳລັບຄອບຄົວ* ຂອງສາດສະໜາຈັກ. ໃນການລ້ຽງດູລູກ, ຄອບຄົວ ສາມາດຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກຫວອດ. ຈົ່ງສິ່ງເສີມ ແລະ ເຮັດວຽກງານຮ່ວມກັບຜູ້ນຳຖານະປະໂລທິດ ແລະ ຜູ້ນຳຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ສວຍໂອກາດໃຊ້ໂຄງການສຳລັບຊາວໜຸ່ມ ແລະ ຄອບຄົວ. ໃຫ້ຈື່ຈຳຖ້ອຍ ຄຳຂອງປະທານລີ ທີ່ວ່າ—ສາດສະໜາຈັກເປັນພື້ນຖານທີ່ເຮົາສ້າງຄອບຄົວນິລັນດອນຂອງເຮົາໄວ້ເທິງນັ້ນ (ເບິ່ງ *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 148).

ບັດນີ້, ຖ້າຫາກວ່າມີບຸກຄົນໃດ ຫລື ຄອບຄົວໃດ ໄດ້ຫລົງທາງໄປ, ແລ້ວໃຫ້ທ່ານພຽງແຕ່ນຳໃຊ້ຄຳສອນ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈາກ ພຣະທຳລູກາ ບົດທີ 15 ເພື່ອດັດແປງເສັ້ນທາງຂອງທ່ານ. ຢູ່ໃນບົດນີ້ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ບອກເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງຜູ້ລ້ຽງດູແກະ ເພື່ອໄປຊອກຫາໂຕແກະທີ່ເສຍ ໄປຂອງລາວ, ເລື່ອງການຕ້ອນຮັບລູກທີ່ເສຍໄປຜູ້ໄດ້ກັບຄືນມາບ້ານ. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງສອນຄຳ ອຸປະມາເຫລົ່ານັ້ນ? ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີຄົນໃດໃນພວກເຮົາຈະຫລົງທາງຈົນວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດ ຊອກຫາທາງກັບໄດ້ຜ່ານການຊົດໃຊ້ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອທ່ານສະແຫວງຫາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ, ແລ້ວພຣະວິນ ຍານບໍລິສຸດຈະນຳພາທ່ານ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ. ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ GPS ທາງວິນຍານ ທີ່ຈະບອກໃຫ້ ທ່ານຮູ້ວ່າ ທ່ານຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະ ທ່ານຈະໄປຫາບ່ອນໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງ ມະນຸດຊາດຜູ້ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວຮັກເຮົາທຸກຄົນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າ ຖ້າຫາກເຮົາຕິດຕາມ ພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະນຳພາເຮົາກັບຄືນໄປດ້ວຍຄວາມປອດໄພສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນີ້ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈະລົງມືເຮັດ

ໂດຍ ແອວເດີ ໂອ ວິນເຊິນ ຮາເລັກ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ເໝືອນພໍ່ແມ່ທີ່ດີສ່ວນຫລາຍ, ພໍ່ແມ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ລູກມີອະນາຄົດທີ່ດີ. ພໍ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຍ້ອນສະຖານະການແປກປະຫລາດໃນຕອນນັ້ນພໍ່ແມ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຄວນອອກຈາກບ້ານເຮົາຢູ່ເກາະຊາມົວ ທີ່ມະຫາສະມຸດປາຊີຟິກໃຕ້ ແລະ ເດີນທາງມາປະເທດສະຫະລັດອະເມຣິກາເພື່ອສຶກສາຮຳຮຽນ.

ມັນກໍ່ຍາກຫລາຍສຳລັບພໍ່ແມ່ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງຈາກລູກ ໂດຍສະເພາະໃຫ້ແມ່. ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮູ້ວ່າຈະມີການທ້າທາຍ ຂະນະທີ່ລູກເຂົ້າສູ່ສະຖານະການໃໝ່. ແຕ່ໂດຍມີສັດທາ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈພໍ່ແມ່ໄດ້ເຮັດຕາມແຜນການ.

ເພາະແມ່ເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍແຕ່ນ້ອຍໆມາ ແມ່ຈຶ່ງຮູ້ຈັກຫລັກທຳຂອງການຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານ ແລະ ພໍ່ແມ່ທັງສອງຮູ້ສຶກວ່າ ຕ້ອງມີພອນແຫ່ງສະຫວັນຊ່ອຍລູກຂອງພວກເພິ່ນ. ດັ່ງນັ້ນພໍ່ແມ່ຈຶ່ງໄດ້ຈັດວັນໜຶ່ງທຸກອາທິດເພື່ອຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາ. ພໍ່ແມ່ມີເປົ້າໝາຍທີ່ຈະຕຽມລູກໃຫ້ມີອະນາຄົດທີ່ດີກວ່າ. ແລ້ວພໍ່ແມ່ເຮັດຕາມເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ, ໃນຂະນະທີ່ໄດ້ໃຊ້ສັດທາໂດຍສະແຫວງຫາພອນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໂດຍຜ່ານທາງການຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານ. ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮັບຄວາມໝັ້ນໃຈ, ການປອບໂຍນ ແລະ ຄວາມສະຫງົບສຸກວ່າທຸກຢ່າງຈະດີ.

ແລ້ວພວກເຮົາຈະເຮັດຈັ່ງໃດແດ່ໃນລະຫວ່າງຄວາມຍາກລຳບາກແຫ່ງຊີວິດ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຈະນຳພວກເຮົາເຂົ້າໃກ້ຊິດກັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ? ໜັງສືສຸພາສິດສອນຄວາມຈິງຂອງເລື່ອງຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວທີ່ວ່າ: “ຊົນຊາດໃດທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້ານຳໜ້າ ກໍ່ເປັນຊົນຊາດທີ່ຂາດວິໄນ” (ສຸພາສິດ 29:18). ຖ້າຫາກພວກເຮົາຢາກຈະເລີນ ແທນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົວເອງເໝືອນທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຮູ້ຈັກພວກເຮົາ.

ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂໍໃຫ້ຊາວປະມຸງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ພຣະອົງເຫັນໃນຕົວພວກເພິ່ນຫລາຍກວ່າ ທີ່ພວກເພິ່ນເອງເຂົ້າໃຈ; ພຣະອົງເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເພິ່ນສາມາດເປັນແບບໃດ. ພຣະອົງຮູ້ຄຸນຄວາມດີ ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນພວກເພິ່ນໃຫ້ຮັບໃຊ້. ໃນຕອນຕົ້ນ ພວກເພິ່ນບໍ່ມີ ປະສົບການ ແຕ່ຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງກໍເຫັນຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ຮູ້ສຶກຄຳສອນພຣະອົງ, ແລະ ກາຍເປັນສານຸສິດຂອງພຣະອົງ. ມີຕອນໜຶ່ງທີ່ສານຸສິດບາງຄົນໜີໄປຈາກພຣະອົງ ເພາະສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນ. ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າ ຄົນອື່ນກໍອາດຢາກໄປຄືກັນ, ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຖາມອັກຄະສາວິກສົບສອງວ່າ “ພວກທ່ານເດີ ພວກທ່ານກໍຢາກໜີໄປຄືກັນບໍ?” (ໂຍຮັນ 6:67). ຄຳຕອບຈາກເປໂຕສະແດງວ່າ ເພິ່ນໄດ້ປຽນ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈັ່ງໃດເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. “ພວກຜູ້ຂ້າຈະໜີໄປທາຜູ້ໃດ? ທ່ານເປັນຜູ້ມີຖ້ອຍຄຳແຫ່ງ ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ” (ໂຍຮັນ 6:68) ເພິ່ນຕອບ.

ໂດຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນັ້ນ ສານຸສິດທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ພາກພຽນນີ້ໄດ້ລົງໄປເຮັດສິ່ງທີ່ຍາກໃນຂະນະທີ່ເດີນ ທາງໄປສອນພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຈັດຕັ້ງສາດສະໜາຈັກຫລັງຈາກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂຶ້ນສະຫວັນ ໄປແລ້ວ. ໃນທີ່ສຸດບາງຄົນໃນພວກເພິ່ນໄດ້ເສຍສະລະຊີວິດເພື່ອເປັນພະຍານ.

ພຣະຄຳພີມີຕົວຢ່າງຕ່າງໆ ເຖິງຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈພຣະກິດຕິຄຸນ ແລ້ວກໍອອກໄປເຮັດຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ. ສາດສະດາແອວມາໄດ້ເຂົ້າໃຈຕອນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຍິນອະບິນາໄດສອນ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ກ້າຫານ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດໂນອາ. ແອວມາໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສອນຂອງອະບິນາໄດ ແລ້ວໄດ້ອອກໄປສອນສິ່ງທີ່ໄດ້ ຮຽນມາໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຫລາຍຄົນທີ່ເຊື່ອຄຳຂອງເພິ່ນ (ເບິ່ງ ໂມໄຊຍາ 17:1-4; 18:1-16). ຕອນທີ່ອອກໄປຂົ່ມເຫັງໄພພິນສະໄໝກ່ອນ ອັກຄະສາວິກໂປນໄດ້ປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຕາມທາງໄປ ເມືອງດາມາກັດ ແລ້ວເພິ່ນກໍເຮັດຕາມໂດຍອອກໄປສອນ ແລະ ເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຣິດ (ເບິ່ງ ກິດຈະການ 9:1-6, 20-22, 29).

ໃນສະໄໝພວກເຮົາເອງກໍມີໝູ່ມສາວຫລາຍຄົນພ້ອມດ້ວຍຜູ້ອາວຸໂສຫລາຍຄູ່ທີ່ຕອບຄຳເຊີນຈາກສາດສະດາ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວໄປຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາ. ໂດຍມີສັດທາ ແລະ ຄວາມກ້າຫານ ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ໄປຈາກບ້ານຍ້ອນມີສັດທາທີ່ສາມາດເຮັດຄວາມດີໃນຖານະເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າ ເຮັດຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ກໍເປັນພອນໃນຊີວິດຂອງຫລາຍຄົນ ພ້ອມດ້ວຍປຽນຊີວິດຂອງຕົນເອງ ຄືກັນ. ໃນກອງປະຊຸມເທື່ອແລ້ວນີ້ ປະທານມອນສັນໄດ້ຂອບໃຈນຳທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ໄດ້ເຕືອນໃຈພວກເຮົາ ເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາທີ່ເປັນພະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນການໃຫ້ ພອນແກ່ລູກງຂອງພຣະອົງຢູ່ໂລກນີ້ (ເບິ່ງ “Until We Meet Again,” *Liahona* and *Ensign*,

Nov. 2011, 108). ຄວາມສຳເລັດໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບດັ່ງກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ປະທັບໃຈ ຂະນະທີ່ສະມາຊິກ ຂອງສາດສະໜາຈັກ ເຮັດຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງສາດສະດາ.

ກ່ອນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຈາກໄປ ແລະ ທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ເມື່ອເຮົາໄປ ພວກທ່ານຈະບໍ່ຖືກປະໄວ້ໃຫ້ເປັນກຳພ້າ” (ໂຍຮັນ 14:18). ພຣະອົງ ໄດ້ສອນສານຸສິດຂອງພຣະອົງວ່າ “ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍຄື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຈະໃຊ້ມາ ໃນນາມຂອງເຮົາ ຈະສົ່ງສອນພວກທ່ານທຸກສິ່ງ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານລະນຶກເຖິງທຸກສິ່ງ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານ” (ໂຍຮັນ 14:26). ນີ້ເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ອົງດຽວກັນ ທີ່ສາມາດໃຫ້ກຳລັງແກ່ພວກເຮົາ ແລະ ຊຸກຍູ້ພວກເຮົາໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ສາດສະດາສະໄໝນີ້ສອນໄວ້.

ຂະນະທີ່ພວກເຮົາລົງມືເຮັດຕາມຄຳສອນຂອງພວກຜູ້ນຳ, ພວກເຮົາຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກຊຶ້ງ ກວ່າເຖິງເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດມີເພື່ອພວກເຮົາ. ຕະຫລອດທົ່ວກອງປະຊຸມເທື່ອນີ້ສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວິກໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ດົນໃຈແກ່ພວກເຮົາ. ຂໍຈົ່ງຮຽນຄຳສອນດັ່ງກ່າວ ແລະ ໂຕ້ຕອງໃນໃຈທ່ານ ພ້ອມດ້ວຍຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊ່ອຍທ່ານເຂົ້າໃຈຄຳສອນເຫລົ່ານີ້ໃນຊີວິດ ຂອງທ່ານເອງ. ເມື່ອມີຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນແລ້ວ ກໍໃຫ້ໃຊ້ສັດທາ ແລະ ລົງມືເຮັດຕາມຄຳແນະນຳດັ່ງກ່າວ.

ຈົ່ງສຶກສາພຣະຄຳພີ ໂດຍມີເຈດຕະນາຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ເພີ່ມເຕີມໃນຂ່າວສານທີ່ ມອບໃຫ້ທ່ານ. ຈົ່ງໂຕ້ຕອງໃນໃຈ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນດົນໃຈທ່ານ. ແລ້ວຈົ່ງເຮັດຕາມການດົນໃຈນັ້ນ.

ເຊັ່ນດຽວກັບຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນເລື່ອງການຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານ ແລ້ວລົງມືເຮັດ. ແອວມາເຄີຍເວົ້າເຖິງການຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ການອະທິຖານເປັນວິທີຮັບຄວາມແນ່ໃຈ ເມື່ອເພິ່ນວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານມາຫລາຍວັນເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ດ້ວຍຕົນເອງ” (ແອວມາ 5:46). ແບບດຽວກັນນີ້ ພວກເຮົາຮຽນວິທີທີ່ຈະຈັດການກັບການທ້າທາຍ ໃນຊີວິດໂດຍການຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານ.

ພວກເຮົາມີຄວາມຍາກລຳບາກໃນຊີວິດທີ່ອາດຈະຫລົດຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສັດທາຂອງພວກເຮົາ ທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຮູ້ວ່າສົມຄວນ. ພວກເຮົາຫຍຸ້ງໂພດຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາທຸກຄົນ ກໍແຕກຕ່າງກັນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມເຂົ້າໃຈນຳພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຫັນຫຍັງແດ່ໃນເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຍຮັນ ແລະ ອັກຄະສາວິກຄົນອື່ນໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຊີນໃຫ້ພວກເພິ່ນຕາມພຣະອົງໄປ? ຄືກັນກັບມະໂນພາບຂອງ

ພຣະອົງກ່ຽວກັບພວກເພິ່ນ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດກໍມີມະໂນພາບເຖິງຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາຄືກັນ. ພວກເຮົາຕ້ອງມີສັດທາ ແລະ ມີຄວາມກ້າຫານຄືກັນກັບອັກຄະສາວິກກຸ່ມທໍາອິດ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການນໍາເອົາຄວາມສຸກທີ່ພົ້ນຍືນ ແລະ ຄວາມເບີກບານອັນໃຫຍ່ຍິ່ງມາໃຫ້ເຮົາ.

ເມື່ອພວກເຮົາຮຽນຕາມຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງຢູ່ນໍາຄົນ ແລະ ອະທິຖານ, ສອນ, ແລະ ໃຫ້ກໍາລັງທາງວິນຍານ. ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດຕາມຕົວຢ່າງພຣະອົງ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງເຮັດ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາ. ທ່ານຈະຮັບພອນທີ່ມີການດົນໃຈ ຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເພື່ອເຮັດຄວາມດີຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ຈະມີການປ່ຽນແປງ ແລະ ທ່ານຈະຮັບເອົາວິທີການແບບໃໝ່ ຊຶ່ງຈະເປັນພອນໃຫ້ທ່ານພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ. ໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ນໍາຊາວນີໄຟ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຖາມວ່າ “ເຈົ້າຄວນເປັນຄົນແນວໃດ?” ພຣະອົງຕອບວ່າ “ຄືກັນກັບທີ່ເຮົາເປັນ” (3 ນີໄຟ 27:27). ພວກເຮົາຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງເພື່ອກາຍເປັນຄືກັນກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຊົ່ນໍາທາງໃຫ້ພວກເຮົາ: “ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງຂໍ, ແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ; ຈົ່ງເຄາະ, ແລ້ວຈະມີຄົນໄຂປະຕູໃຫ້; ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຂໍກໍຈະໄດ້ຮັບ; ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຄາະກໍຈະມີຄົນໄຂປະຕູໃຫ້” (3 ນີໄຟ 27:29).

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຕົວເອງເໝືອນທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເຂົ້າໃຈພວກເຮົາ ແລະ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາເຮັດຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ, ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນໃນທາງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດມາກ່ອນ. ຍ້ອນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພໍ່ແມ່, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບພອນທາງການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄຸນ. ສໍາຄັນກວ່ານັ້ນອີກ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ດີ ແລະ ມີສັດທານໍາອີກ. ເວົ້າງ່າຍໆ ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນຊົ່ວນິລັນດອນ.

ຄືກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຖືສິນອິດເຂົ້າ, ແລະ ອະທິຖານເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງລູກໆ ແລະ ຄືກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກອັກຄະສາວິກກຸ່ມທໍາອິດ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ຄວາມເຂົ້າໃຈແບບດຽວກັນນັ້ນກໍມີເພື່ອດົນໃຈ ແລະ ຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ລົງມືເຮັດ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາເປັນຄົນທີ່ມີປະຫວັດແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສັດທາ ແລະ ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະລົງມືເຮັດ. ໃຫ້ເບິ່ງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ ແລະ ພອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ! ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງສາມາດໃຫ້ພອນແກ່ທ່ານ ເພື່ອຈະໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງຊີວິດພ້ອມດ້ວຍຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເຮັດຕາມ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງທີ່ຢາກໃຫ້ເຮົາສາມາດກັບໄປຫາພຣະອົງ. ເພື່ອເຮັດແນວນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງມີສັດທາ ທີ່ຈະລົງມືເຮັດ—ທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ. ຕະຫລອດວັນເວລາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພຣະອົງຢຽດພຣະທັດອອກມາ ແລະ ເຊື່ອເຊີນພວກເຮົາວ່າ:

“ຈົ່ງຮັບເອົາແອກຂອງເຮົາແບກໄວ້ ແລະ ຮຽນຮູ້ຈາກເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາມີໃຈສຸພາບ ແລະ ອ່ອນຫວານ; ແລະ ພວກທ່ານຈະໄດ້ພົບການພັກຜ່ອນ.

“ດ້ວຍວ່າແອກທີ່ເຮົາໃຫ້ພວກທ່ານແບກນັ້ນກໍ່ງ່າຍ ແລະ ພາລະທີ່ເຮົາໃຫ້ພວກທ່ານຮັບນັ້ນກໍ່ເບົາ”
(ມັດທາຍ 11:29-30).

ຄືກັບທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດມອງເຫັນຄວາມສາມາດໃນຕົວຂອງພວກສານຸສິດກຸ່ມທຳອິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍ່ເຫັນຢ່າງດຽວກັນນັ້ນໃນຕົວຂອງພວກເຮົາ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງມອງເຫັນຕົວເອງເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດມອງເຫັນພວກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າພວກເຮົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວໂດຍມີສັດທາ ແລະ ມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະລົງມືເຮັດ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ພຽງແຕ່ຢູ່ເທິງຫລັກທຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ

ໂດຍ ແອວເດີ ແລຣີ ວາຍ ວິວສັນ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໜຶ່ງເດືອນກວ່າຫລັງຈາກພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານກັນ, ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ພາກັນຂີ່ລົດເດີນທາງໄປໄກ. ນາງໄດ້ເປັນຜູ້ຂັບລົດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມພັກຜ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ *ພະຍາຍາມ* ເພາະວ່າເສັ້ນທາງຫລວງທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນຕາມນັ້ນໄດ້ມີ ຊື່ສຽງເປັນທາງທີ່ຕຳຫລວດມັກໃສ່ກັບດັກຄົນຂັບລົດໄວ, ແລະ ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າອາດ ໄດ້ມີໂນ້ມອງທີ່ຈະຂັບລົດໄວໃນຄາວນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ນ້ອງຂັບໄວໂພດ; ຊ້າງລົງແດ່.”

“ເອີ້,” ເຈົ້າສາວຄົນໃໝ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດຢູ່ໃນໃຈນາງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຂັບລົດມາເກືອບສິບປີ, ແລະ ນອກຈາກຄູສອນຂັບລົດຂອງເຮົາແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍບອກເຮົາວ່າຕ້ອງຂັບລົດແນວໃດແຕ່ກ່ອນ.” ສະນັ້ນນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ອ້າຍມີສິດຫຍັງທີ່ຈະມາບອກນ້ອງວ່າຕ້ອງຂັບລົດແນວໃດ?”

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຄຳຖາມຂອງນາງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຫາຄຳຕອບບໍ່ທັນ. ສະນັ້ນ ໃນຄວາມພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ດີ ທີ່ສຸດໃນຖານະທີ່ເປັນສາມີ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ອ້າຍບໍ່ຮູ້—ເພາະວ່າອ້າຍເປັນສາມີຂອງນ້ອງ ແລະ ອ້າຍດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ.”

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ນີ້ຄືຄຳແນະນຳ: ຖ້າຫາກທ່ານຕົກຢູ່ໃນສະພາບ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ນັ້ນ *ບໍ່ແມ່ນ* ຄຳ ຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈທີ່ຈະລາຍງານວ່າ, ເປັນເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ຄວາມຜິດນັ້ນ.

ຄຳສອນ ແລະ ພັນທະສັນຍາ ອະທິບາຍວ່າ ສິດທີ່ຈະໄດ້ນຳໃຊ້ ຖານະປະໂລຫິດໃນບ້ານເຮືອນ ຫລື ໃນບ່ອນອື່ນໃດກໍແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຊອບທຳໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນຈະຖືກບັງຄັບ ຫລື ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຕາມຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.¹ ພຣະຄຳພີກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ເຮົາຈະສູນເສຍ

ອຳນາດນັ້ນເມື່ອເຮົາ “ບັງຄັບ ຫລື ຄອບຄອງ ຫລື ບົບຄັ້ນຈິດວິນຍານຂອງ (ຄົນອື່ນ), ໃນຄວາມ ບໍ່ຊອບທຳ ປະການໃດ.”²

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າເຮົາຕ້ອງນຳພາດ້ວຍ “ຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.” ຫລັກທຳດັ່ງກ່າວກ່ຽວພັນ ກັບຜູ້ນຳທັງໝົດໃນສາດສະໜາຈັກ ຮ່ວມທັງບັນດາພໍ່ ແລະ ແມ່ທຸກໆຄົນໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ.³ ເຮົາຈະສູນເສຍສິດທີ່ຈະມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສິດພິເສດໃດໆທີ່ເຮົາມີຈາກພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາໃຊ້ສິດບັງຄັບຄົນອື່ນໃນທາງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ.⁴ ເຮົາອາດຈະຄິດວ່າວິທີດັ່ງກ່າວແມ່ນສຳລັບຜົນ ປະໂຫຍດດີຂອງຜູ້ທີ່ຖືກ “ບັງຄັບ.” ແຕ່ເມື່ອໃດເຮົາພະຍາຍາມບົບຄັ້ນຄົນໃດໜຶ່ງ ໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທຳຜູ້ທີ່ ສາມາດ ແລະ ຄວນ ໃຊ້ອຳເພີໃຈທາງສິນທຳຂອງຕົນເອງ, ເຮົາກຳລັງກະທຳຢ່າງບໍ່ຊອບທຳ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ ຕັ້ງໃຈກັບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງແລ້ວ, ຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນຄວນເປັນຄວາມຮັກດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ແລະ ເປັນວິທີທີ່ ຈະສອນຫລັກທຳນິລັນດອນ.

ເຮົາບໍ່ສາມາດບັງຄັບຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດສິ່ງດີ. ພຣະຄຳພີໄດ້ບອກຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນວິທີຂອງພຣະ ເຈົ້າ. ການບົບບັງຄັບຈະສ້າງຄຽດແຄ້ນ. ມັນສ້າງຄວາມບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ຄົນຮູ້ສຶກບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດ. ໂອກາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ສູນເສຍໄປ ເມື່ອຜູ້ທີ່ບັງຄັບຄິດຢ່າງຈອງຫອງວ່າ ເຂົາເຈົ້າຄຳຕອບ ທີ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດສຳລັບຄົນອື່ນ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ “ມັນເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ນິໄສຂອງມະນຸດເກືອບ ທຸກໆຄົນ” ທີ່ຈະມີສ່ວນໃນການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳນີ້,⁵ ສະນັ້ນເຮົາຄວນຮູ້ສຶກຕົວວ່າ ມັນເປັນການ ຜິດພາດທີ່ຈະເຮັດໄດ້ງ່າຍ. ຜູ້ຍິງກໍອາດນຳໃຊ້ການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳນີ້ຄືກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຄຳພີ ຊີ້ບອກວ່ານີ້ເປັນບັນຫາກັບຜູ້ຊາຍເປັນພິເສດ.

ການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳມັກຈະມາພ້ອມກັບການຕີຢູ່ສະເໝີ ແລະ ການກັກຄວາມເຫັນພ້ອມ ຫລື ຄວາມຮັກເອົາໄວ້. ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບກໍຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳ ແລະ ພໍ່ແມ່ດັ່ງກ່າວພໍໃຈຈັກ ເທື່ອ ແລະ ວ່າເຂົາເຈົ້າລົ້ມເຫລວ. ພໍ່ແມ່ທີ່ສະຫລາດຮູ້ຈັກ ເມື່ອໃດເດັກໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະເລີ່ມໃຊ້ອຳເພີໃຈ ຂອງເຂົາເອງໃນການຕັດສິນໃຈບາງສິ່ງ. ແຕ່ຖ້າພໍ່ແມ່ຍິດອຳນາດໃນການຕັດສິນໃຈ ທັງໝົດ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນ “ສິດ” ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າຈຳກັດການເຕີບໂຕ ແລະ ການພັດທະນາຂອງລູກໆຂອງ ເຂົາເຈົ້າຫລາຍ.

ລູກໆຂອງເຮົາຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນເຮົາເປັນເວລາທີ່ຈຳກັດ. ຖ້າເຮົາລໍຖ້າຈົນວ່າເຂົາບໍ່ຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຮົາແລ້ວ ກ່ອນຈະໃຫ້ເຂົານຳໃຊ້ອຳເພີໃຈທາງສິນທຳຂອງເຂົາ, ເຮົາໄດ້ລໍຖ້າດົນເກີນໄປ. ເຂົາຈະບໍ່ພັດທະນາ ຄວາມສາມາດນັ້ນໄດ້ໃນທັນທີທັນໃດທີ່ຈະເລືອກຢ່າງສະຫລາດ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີສິດໄດ້ຕັດສິນໃຈ

ເລື່ອງສໍາຄັນຕອນທີ່ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນເຮົາ. ລູກໆດັ່ງກ່າວມັກຈະຂັດຂືນຕໍ່ຕ້ານການບີບບັງຄັບນີ້ ຫລື ຖືກຈໍາກັດໂດຍຄວາມບໍ່ສາມາດຈະຕັດສິນໃຈເລື່ອງໃດໆດ້ວຍຕົວເອງ.

ພໍ່ແມ່ທີ່ສະຫລາດຕຽມລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຊ່ອຍຕົວເອງໂດຍບໍ່ມີເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຈັດຫາໂອກາດສໍາລັບການເຕີບໂຕຂະນະທີ່ລູກໆຮຽນຮູ້ຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທາງວິນຍານ ທີ່ຈະນໍາໃຊ້ອໍາເພີໃຈຂອງຕົນຢ່າງເໝາະສົມ. ແລະ ແນ່ນອນວ່າ, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າບາງເທື່ອລູກໆຈະເຮັດຜິດພາດໄປ ແລະ ຮຽນບົດຮຽນຈາກຄວາມຜິດພາດນັ້ນ.

ຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີປະສົບການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ສອນເຮົາກ່ຽວກັບການຊ່ອຍລູກໆໃຫ້ພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເຂົາທີ່ຈະເລືອກ. ລູກສາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ນາງມາຣີ, ເປັນນັກກິລາທີ່ເກັ່ງກ້າໃນທີມຂອງນາງທີ່ຊະນະເລື້ອຍໆ. ປີໜຶ່ງທີມຂອງນາງໄດ້ໄປເຖິງລະດັບຊະນະເລີດ, ແລະ ເກມນັ້ນແມ່ນຈະໄດ້ຫລິ້ນກັນໃນວັນອາທິດ. ຕອນໄວລຸ້ນ, ນາງມາຣີກໍໄດ້ຮັບການສິດສອນວ່າວັນຊະບາໂຕເປັນວັນພັກຜ່ອນ ແລະ ເສີມສ້າງພະລັງທາງວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນວັນຫລິ້ນກິລາ. ແຕ່ນາງຍັງໄດ້ຮັບຄວາມກົດດັນຈາກຄູສອນກິລາ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນໃນທີມພ້ອມທັງຄວາມປາຖະໜາບໍ່ຢາກໃຫ້ທີມຂອງນາງຜິດຫວັງ.

ນາງໄດ້ຖາມພວກເຮົາວ່ານາງຄວນເຮັດແນວໃດ. ພັນລະຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຕັດສິນໃຈໃຫ້ນາງໄດ້ງ່າຍໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຫລັງຈາກໄດ້ພິຈະລະນາດ້ວຍການອະທິຖານແລ້ວ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ໃນກໍລະນີນີ້ລູກສາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຮັບເອົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທາງວິນຍານສໍາລັບການຕັດສິນໃຈຂອງນາງເອງ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະຄໍາພິກັບນາງ, ແລະ ແລ້ວໄດ້ຊຸກຍູ້ນາງມາຣີໃຫ້ອະທິຖານ ແລະ ຄິດໄຕ່ຕອງເບິ່ງ.

ຫລັງຈາກສອງສາມມື້ນາງໄດ້ສະເໜີການຕັດສິນໃຈຂອງນາງ. ນາງຈະຫລິ້ນເກມໃນວັນອາທິດ. ບັດນີ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ຫລັງຈາກການສົນທະນາຕໍ່ໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມໝັ້ນໃຈຈາກພຣະວິນຍານ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາ ແລະ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນາງເລືອກເອົາເອງທີ່ຈະຫລິ້ນ. ຫລັງຈາກເກມນັ້ນຈົບລົງ, ນາງມາຣີຢ່າງຊ້າໆໄປຫາແມ່ຂອງນາງທີ່ລໍຖ້ານາງຢູ່. ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແມ່ເອີຍ, ລູກ ຮູ້ສຶກ ບໍ່ສະບາຍໃຈເລີຍ. ລູກບໍ່ຢາກມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນອີກ. ລູກຈະບໍ່ຫລິ້ນເກມໃດອີກໃນວັນຊະບາໂຕ.” ແລະ ນາງກໍບໍ່ໄດ້ຫລິ້ນອີກເລີຍ.

ບັດນີ້ນາງມາຣີໄດ້ເຂົ້າໃຈດ້ວຍຕົວເອງເຖິງຫລັກທໍາແຫ່ງການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ. ຖ້າພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັງຄັບນາງບໍ່ໃຫ້ຫລິ້ນເກມນັ້ນ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງສູນເສຍປະສົບການທີ່ລ້ຳຄ່າ ແລະ ມີພະລັງດ້ວຍພຣະວິນຍານນັ້ນ.

ຕາມທີ່ທ່ານເຫັນໄດ້ວ່າ, ການຊ່ອຍລູກໆໃຫ້ນຳໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຂົາຢ່າງສົມຄວນຮຽກຮ້ອງການສັ່ງສອນເຂົາເຖິງວິທີທີ່ຈະອະທິຖານ ແລະ ຮັບຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາ. ຈະຕ້ອງມີການສັ່ງສອນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງການເຊື່ອຟັງພ້ອມທັງຫລັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສຳຄັນອື່ນໆດ້ວຍ.⁶

ໃນການລ້ຽງດູຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າເປົ້າໝາຍທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນການຊ່ອຍລູກໆໃຫ້ຈັດຕັ້ງການຕິດຕໍ່ຂອງເຂົາເອງກັບສະຫວັນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາຕ້ອງເພິ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເພິ່ງພວກຂ້າພະເຈົ້າ. ບຣິກຳຢັງ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ໃນໜ້າທີ່ທັງປວງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເລືອກເຮັດທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງຈາກ ... ລູກຫລານມະນຸດໃຫ້ເຮັດ, ... ຂ້າພະເຈົ້າຈະວາງໜ້າທີ່ການສະແຫວງຫາ ... ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນໜ້າທີ່ທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ສຳຄັນສຸດຈົນວ່າເຮົາຈະເປີດເສັ້ນທາງແຫ່ງການສື່ສານຈາກສະຫວັນມາເຖິງໂລກ—ຈາກພຣະເຈົ້າມາເຖິງຈິດວິນຍານຂອງເຮົາເອງ.”⁷

ນາງມາຣີໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງນາງໃນເລື່ອງອື່ນ, ສະຖານະການກ່ອນນັ້ນ, ແລະ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ໃຈລູກສາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພັດທະນາເສັ້ນທາງແຫ່ງການສື່ສານນີ້ກັບສະຫວັນໃນຊີວິດຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ຮຽນບາງສິ່ງທີ່ດີຈາກປະສົບການຂອງນາງ ແລະ ສາມາດເລືອກສິ່ງທີ່ດີກວ່າໃນອະນາຄົດ. ປາດສະຈາກການຕິດຕໍ່ກັບພຣະວິນຍານແລ້ວ, ລູກໆ ແລະ ພໍ່ແມ່ຄືກັນສາມາດແກ້ຕິວຕໍ່ການຕັດສິນໃຈທີ່ບໍ່ດີໄດ້ໂດຍອ້າງເຖິງການນຳໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄຳສັນຍາໃນພຣະຄຳພິກໍາຄືວ່າ “ຄົນສະຫລາດ ... ແລະ ຮັບເອົາພຣະວິນຍານອັນສັກສິດເປັນຜູ້ນຳຂອງເຂົາ ... [ບໍ່ຖືກ] ຫລອກ.”⁸

ຜົນຂ້າງຄຽງເພີ່ມເຕີມ ແລະ ທີ່ເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳສາມາດເປັນການສູນເສຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຄົນບາງຄົນຜູ້ທີ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ນຳຫລື ພໍ່ແມ່ທີ່ເອົາໃຈຍາກ ແລະ ບົບບັງຄັບ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າພົບເຫັນວ່າມັນຍາກທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະຄຳຊູ ແລະ ຈູງໃຈເຂົາເຈົ້າໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.

ຖ້າວ່າເຮົາຈະຊ່ອຍຜູ້ຄົນໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາໃຫ້ຈັດການຕິດຕໍ່ທີ່ສຳຄັນກັບສະຫວັນ, ເຮົາຕ້ອງເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳແບບທີ່ຖືກບັນຍາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳພິ Doctrine and Covenants ພາກທີ 121. ເຮົາຕ້ອງກະທຳ “ໂດຍການຊັກຊວນ, ໂດຍຄວາມອົດກັ້ນ, ໂດຍຄວາມສຸພາບ ແລະ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ໂດຍຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີມານຍາ.”⁹ ປະທານ ເຮັນລີ ບີ ໄອຣິງ ໄດ້ກ່າວວ່າ,

“ໃນຈຳນວນຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທີ່ເຮົາສາມາດມອບໃຫ້ ... ຄົນໜຸ່ມສາວ, ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈະເປັນການປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຮົາທີ່ວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ບ້ານທາພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າພວກເຂົາສາມາດເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້.”¹⁰

ໃນເມື່ອເຮົາພິຈະລະນາຫລັກທຳທີ່ຄວນນຳພາເຮົາໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ໃນບ້ານເຮືອນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບົດຄວາມດ້ວຍຕົວຢ່າງໜຶ່ງຈາກປະຫວັດຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ແອນ ດິບ, ລູກສາວຂອງຄອບຄົວມອນສັນ, ກ່າວວ່າ ຈົນເຖິງມື້ນີ້, ເມື່ອນາງຍ່າງເຂົ້າໄປໃນປະຕູບ້ານທີ່ນາງຖືກລ້ຽງດູມາ, ພໍ່ຂອງນາງຈະກ່າວວ່າ, “ໂອ້, ເບິ່ງແມ່ວ່າໃຜມາແລ້ວ. ແລະ ພວກເຮົາກໍ່ດີໃຈຫລາຍ, ແລະ ນາງກໍ່ຈຶ່ງແມ່ນງາມຫລາຍນຳ?” ນາງໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍ້ອງຍໍຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີ; ບໍ່ສຳຄັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າປະກົດວ່າເປັນແນວໃດ ຫລື ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງມາແລ້ວ. ... ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປຢັ້ງມໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມີຄົນຮັກຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄົນຍ້ອງຍໍຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີຄົນຍິນດີຕ້ອນຮັບ, ຂ້າພະເຈົ້າຮອດບ້ານແລ້ວ.”¹¹

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ນີ້ເປັນວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານຖືກຂົ່ມເຫັງມາໃນອາດີດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານມາຫາພຣະອົງ.¹² *ທຸກໆຄົນ* ຖືກຮັກ. *ທຸກໆຄົນ* ຖືກຍິນດີຕ້ອນຮັບ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:36.
2. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:37; ເນັ້ນຄຳເນື່ອງ.
3. ເບິ່ງ Neal A. Maxwell, “Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror,” *Tambuli*, Jan. 1991, 13–14; *Ensign*, Nov. 1990, 14–16.
4. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:37.
5. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:39.
6. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 68:25–29.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 44.
8. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 45:57.
9. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:41.

10. Henry B. Eyring, “Help Them on Their Way Home,” *Liahona* and *Ensign*, May 2010, 25.
11. ເບິ່ງ Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 372.
12. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 11:28.

ມັນກຸ້ມຄຳບໍ?

ແອວເດີ ເດວິດ ແອັຟ ອີແວນສ໌
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ລະຫວ່າງກອງປະຊຸມນີ້ ແລະ ກອງປະຊຸມອື່ນໆໃນບໍດົນມານີ້,¹ ຫລາຍຄົນພວກເຮົາກໍຢາກຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະ
ເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ເພື່ອຊ່ອຍສ້າງສາສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈະໄດ້ເຫັນຄວາມເຕີບໂຕອັນ
ແທ້ຈິງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່?

ໃນວຽກງານນີ້ ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆທີ່ສຳຄັນຂອງເຮົາ, ວຽກງານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນຈະຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ
ໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາເອງສະເໝີ.² ເປັນເພາະຄອບຄົວນັ້ນເອງທີ່ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ
ຄວາມເຕີບໂຕອັນແທ້ຈິງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.³ ເຮົາຕ້ອງສອນຫລັກທຳ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ແກ່
ລູກໆຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງຊ່ອຍເຫລືອເຂົາໃຫ້ມີສັດທາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຕຽມຮັບບັບຕິສະມາເມື່ອ
ເຂົາມີອາຍຸໄດ້ແປດປີ.⁴ ເຮົາຕ້ອງຊື່ສັດຕໍ່ຕົນເອງ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະໄດ້ເຫັນຈາກຕົວຢ່າງຂອງເຮົາເຖິງ
ຄວາມຮັກທີ່ເຮົາມີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ອຍລູກໆຂອງເຮົາໃຫ້
ຊື່ນຊົມກັບການຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ມີຄວາມສຸກໃນຄອບຄົວ, ແລະ ມີຄວາມກະຕັນຍູໃນການຮັບໃຊ້ຄົນ
ອື່ນ. ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງເຮັດຕາມແບບແຜນທີ່ນີໄຟໄດ້ມອບໃຫ້ ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ:

ເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກງານຢ່າງພາກພຽນທີ່ຈະ ... ຊັກຊວນລູກຫລານຂອງເຂົາເຈົ້າ ... ໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ
ແລະ ໃຫ້ທຳຕົນປອງດອງກັບພຣະເຈົ້າ. ...

ເຂົາເຈົ້າເວົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ, ເຂົາເຈົ້າປິຕິຍິນດີໃນພຣະຄຣິດ, ເຂົາເຈົ້າສັ່ງສອນເລື່ອງພຣະຄຣິດ, ເຂົາເຈົ້າ
ທຳນາຍເຖິງພຣະຄຣິດ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າບັນທຶກຕາມຄຳທຳນາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອລູກຫລານຂອງເຂົາ
ເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຈະຫລົງວຫາແຫລ່ງໃດເພື່ອການປົດບາບຂອງພວກເຂົາ.”⁵

ເຮົາອອກແຮງຢ່າງພາກພຽນເພື່ອນຳພອນເຫລົ່ານີ້ມາໃຫ້ລູກໆຂອງເຮົາໂດຍການໄປໂບດກັບເຂົາ, ຈັດການ ສັງສັນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ອ່ານພຣະຄຳພີນຳກັນ. ເຮົາອະທິຖານທຸກວັນກັບເຂົາ, ຮັບເອົາການເອີ້ນ, ໄປ ຍັງມຸຢາມຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄົນທີ່ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ແລະ ເຮັດສິ່ງອື່ນໆທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ລູກໆຮູ້ວ່າເຮົາຮັກ ເຂົາ ແລະ ວ່າເຮົາຮັກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ຮັກພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຮັກສາດສະໜາ ຈັກຂອງພວກພຣະອົງ.

ເຮົາກ່າວ ແລະ ທຳນາຍເຖິງພຣະຄຣິດ ເມື່ອເຮົາສອນບົດຮຽນຢູ່ໃນການສັງສັນໃນຄອບຄົວ ຫລື ນັ່ງຢູ່ກັບ ລູກ ແລະ ບອກເຂົາວ່າເຮົາຮັກເຂົາ ແລະ ກ່າວປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາເຖິງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ຖືກພົ້ນພາຍຄືນ ມາໃໝ່.

ເຮົາສາມາດຂຽນກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດໂດຍການຂຽນຈົດໝາຍຫາຄົນທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່, ລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວທີ່ໄປຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດ, ແລະ ຄົນທີ່ເຮົາຮັກ ຈະໄດ້ຮັບພອນເມື່ອເຮົາຂຽນຈົດໝາຍເຖິງເຂົາ ເຈົ້າ. ຈົດໝາຍຈາກບ້ານບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງສອງສາມແຖວເທົ່ານັ້ນ. ຈົດໝາຍແທ້ໆຈະເປັນສິ່ງທີ່ແຕະຕ້ອງໄດ້, ຄິດກ່ຽວກັບ, ແລະ ທະນຸຖະໜອມ.

ເຮົາຊ່ວຍເຫລືອລູກໆຂອງເຮົາເພິ່ງພາອາໄສຕໍ່ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຮູ້ຈັກເຖິງການ ໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະບິດາທີ່ຊົງຮັກ ໂດຍການສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພໃນການເປັນພໍ່ແມ່ ຂອງເຮົາ. ຄວາມຮັກ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພຂອງເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ຈະດຶງດູດລູກໆຂອງເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໄກ້ເຮົາ ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈະສ້າງສັດທາໃນການທີ່ຈະຮູ້ວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຂົານຳອີກ ແລະ ວ່າ ພຣະອົງຈະອະໄພໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເມື່ອເຂົາກັບໃຈ ແລະ ພະຍາຍາມເປັນຄົນດີຫລາຍຂຶ້ນ. ເຂົາໄວ້ວາງໃຈ ໃນຄວາມຈິງນີ້ ເພາະເຂົາໄດ້ມີປະສົບການອັນດຽວກັນນັ້ນຈາກພໍ່ແມ່ຢູ່ໃນໂລກຂອງເຂົາ.

ນອກເໜືອໄປຈາກວຽກງານທີ່ເຮົາຈະເຮັດຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາເອງ, ມີໄພໄດ້ສອນວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກ ງານຢ່າງພາກພຽນທີ່ຈະ ... ຊັກຊວນລູກຫລານຂອງເຂົາເຈົ້າ ... ໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ໃຫ້ທຳຕົນ ປອງດອງກັບພຣະເຈົ້າ. ...⁶ ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນມີພອນ ແລະ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນ. ບາງຄົນທີ່ ຕ້ອງການພຣະກິດຕິຄຸນໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກເທື່ອ. ບາງຄົນເຄີຍຢູ່ ໃນບັນດາພວກເຮົາ ແຕ່ຕອນນີ້ຢາກຮູ້ສຶກຄວາມສຸກນັ້ນຄືນອີກດັ່ງຕອນທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄຸນໃນ ເມື່ອກ່ອນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກທັງຜູ້ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຮັກຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາຫາພຣະອົງອີກ.⁷ ຕໍ່ ພຣະອົງ ແລະ ພວກເຮົາ, ມັນບໍ່ສຳຄັນ. ມັນເປັນວຽກງານອັນດຽວກັນ. ມັນເປັນວຽກງານຂອງຈິດວິນ ຍານ, ບໍ່ວ່າສະພາບການຂອງເຂົາຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ມັນຈະເປັນສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ

ຂອງເຮົາ, ຕໍ່ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຕໍ່ເຮົາ.⁸ ວຽກງານຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຄື ການເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ”⁹ ແກ່ລູກໆທັງປວງຂອງພຣະອົງ ບໍ່ວ່າສະພາບການໃນຕອນນີ້ຂອງເຂົາຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ. ພອນຂອງເຮົາຄືທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອໃນວຽກງານນີ້.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງວິທີທີ່ເຮົາສາມາດຊ່ອຍເຫລືອໄດ້ ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ: “ປະສົບການຂອງເຮົານຳການເຜີຍແຜ່ຕ້ອງເປັນໃນເວລານີ້. ການທີ່ເຮົາຈະນັ່ງຄິດເຖິງປະສົບການເຜີຍແຜ່ຂອງເຮົາໃນອາດີດນັ້ນແມ່ນບໍ່ພຽງພໍ. ກ່ອນຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໄດ້ນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິໄປເລື້ອຍໆ.”¹⁰

ການແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິກັບຄົນທີ່ເຮົາເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ ແລະ ຮັກ ຈະເປັນວຽກງານ ແລະ ຄວາມສຸກໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລົ່າປະສົບການສອງຢ່າງໃຫ້ທ່ານຟັງ.

ທ້າວເດບ ອໍເຈີດ ໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຢູ່ເມືອງເຊົາເລັກ, ບ່ອນທີ່ໝູ່ເພື່ອນສ່ວນຫລາຍຂອງລາວເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີແກ່ລາວ. ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງລາວ ກໍໄດ້ຊວນລາວໃຫ້ໄປຮ່ວມກິດຈະກຳໂບດເລື້ອຍໆ. ໝູ່ເພື່ອນຂອງລາວກໍເຮັດຄືກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກໃນເວລານັ້ນ, ແຕ່ເມື່ອລາວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນລາວໄດ້ຮັບພອນໂດຍຕົວຢ່າງຂອງໝູ່ເພື່ອນທີ່ເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ກິດຈະກຳຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຕອນລາວເຂົ້າໂຮງຮຽນວິທະຍາໄລ, ລາວໄດ້ຍ້າຍບ່ອນຢູ່, ແລະ ໝູ່ເພື່ອນສ່ວນຫລາຍຂອງລາວໄດ້ໄປເຜີຍແຜ່. ລາວຂາດຕົວຢ່າງທີ່ດີຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງລາວ.

ເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງທ້າວເດບບໍ່ໄດ້ໄປເຜີຍແຜ່. ເພື່ອນຄົນນີ້ໄດ້ໄປຫາ ອະທິການທຸກອາທິດເພື່ອດັດແປງຊີວິດຂອງລາວ ເພື່ອຈະສາມາດໄປຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່. ແລ້ວລາວກັບທ້າວເດບໄດ້ອາໄສຢູ່ຫໍພັກດຽວກັນ, ຊຶ່ງໂດຍແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິ, ເຂົາເຈົ້າຈະເວົ້າລົມກັນກຽວກັບວ່າ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄປຮັບໃຊ້ ແລະ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ໄປພົບກັບອະທິການເລື້ອຍໆ. ເພື່ອນຂອງລາວໄດ້ສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ຄວາມນັບຖືຕໍ່ອະທິການຂອງລາວ ແລະ ຕໍ່ໂອກາດທີ່ຈະກັບໃຈ ແລະ ຮັບໃຊ້. ແລ້ວລາວໄດ້ຖາມທ້າວເດບ ຖ້າຫາກວ່າລາວຢາກໄປຫາອະທິການກັບລາວເທື່ອຕໍ່ໄປຫລືບໍ່. ມັນເປັນການເຊື່ອເຊີນທີ່ດີນຳ! ເພາະການເປັນເພື່ອນ ແລະ ຕາມສະພາບການຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການເຊື່ອເຊີນນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິ.

ທ້າວເດບກໍໄດ້ຕົກລົງໄປ ແລະ ບໍ່ດົນກໍໄດ້ໄປພົບກັບອະທິການ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ້າວເດບຕັດສິນໃຈ ພົບກັບຜູ້ສອນສາດສະໜາ. ລາວໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານວ່າ ພຣະກິດຕິຄຸນເປັນສິ່ງແທ້ຈິງ, ແລ້ວບໍ່ດົນກໍໄດ້ ນັດໝາຍທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາ. ທ້າວເດບໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໂດຍອະທິການ, ແລະ ປີໜຶ່ງຈາກນັ້ນ ທ້າວ ເດບ ອໍເຈິດ ແລະ ນາງແຄຕະລິນ ອີແວນສ໌ ໄດ້ແຕ່ງງານກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ເຂົາເຈົ້າມີລູກທີ່ໜ້າຮັກ ຫ້າຄົນ. ນາງແຄຕະລິນເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບເພື່ອນທີ່ ດີຂອງລາວ, ພ້ອມດ້ວຍອະທິການທີ່ດີ, ໄດ້ພາທ້າວເດບມາເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ.

ເມື່ອທ້າວເດບໄດ້ກ່າວເຖິງການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຂອງລາວ ແລະ ກ່າວປະຈັກພະຍານເຖິງເລື່ອງນີ້, ລາວ ໄດ້ຖາມວ່າ, “ມັນກຸ້ມຄ່າບໍ່? ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງໝູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທັງຜູ້ນຳກຸ້ມຊາວໜຸ່ມ ແລະ ອະທິການຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດຫລາຍປີ, ກຸ້ມຄ່າບໍ່ເພື່ອໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ?” ເມື່ອຊີ້ໄປຫນາງແຄຕະລິນ ແລະ ລູກຫ້າຄົນ, ລາວເວົ້າວ່າ, “ຢ່າງໜ້ອຍສຳລັບພັນລະຍາ ແລະ ລູກຫ້າ ຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ມັນກຸ້ມຄ່າ.”

ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມີການແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນ, ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອ “ຄົນດຽວ.” ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມີການ ສົນທະນາກັນ ຫລື ເມື່ອບາງຄົນກັບມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແມ່ນຄອບຄົວທີ່ຖືກຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ເມື່ອລູກ ຂອງທ້າວເດບກັບນາງແຄຕະລິນໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄຸນຄືກັນ. ລູກສາວຄົນ ໜຶ່ງກັບລູກຊາຍສອງຄົນໄດ້ໄປຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງຫາກໍໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້ຢູ່ອາພາຍ (Alpine-German-speaking mission) ເວົ້າພາສາເຢຍລະມັນ. ລູກຜູ້ໃຫຍ່ສອງຄົນໄດ້ແຕ່ງງານຢູ່ໃນ ພຣະວິຫານ, ແລະ ລູກຜູ້ນ້ອຍຕອນນີ້ ຮຽນຢູ່ອຸດົມ, ຊື່ສັດໃນທຸກທາງ. ມັນກຸ້ມຄ່າບໍ່? ໂອ້, ແມ່ນແລ້ວ, ມັນກຸ້ມຄ່າແທ້ໆ.

ຂິດສະເຕີ ໄອລິນ ເຫວດ ກໍໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສະເຕກນັ້ນຄືກັນຕອນທ້າວເດບ ອໍເຈິດ ໄດ້ເລົ່າປະສົບ ການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຂອງລາວ. ຕະຫລອດໄລຍະໃນກອງປະຊຸມນັ້ນ ນາງບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງເລື່ອງໃດ ນອກຈາກຄອບຄົວຂອງນາງເທົ່ານັ້ນ ໂດຍສະເພາະນ້ອງສາວຂອງນາງຊື່ ມິແຊວ, ຜູ້ໄດ້ອອກໄປຈາກ ສາດສະໜາຈັກເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ນາງມິແຊວເປັນແມ່ຮ້າງ ແລະ ພະຍາຍາມລ້ຽງດູລູກສີ່ຄົນ. ນາງ ໄອລິນຮູ້ສຶກວ່າ ນາງຄວນສິ່ງປຶ້ມຫົວໜຶ່ງຂອງແອວເດີ ເອັມ ຣະໂຊ ບາເລີດ *Our Search for Happiness*, ພ້ອມກັບປະຈັກພະຍານຂອງນາງໄປໃຫ້ນາງ, ຊຶ່ງນາງໄດ້ເຮັດ. ອາທິດໜຶ່ງຈາກນັ້ນ ໝູ່ຄົນ ໜຶ່ງຂອງນາງກໍຮູ້ສຶກວ່າ ຄວນຕິດຕໍ່ຫນາງມິແຊວຄືກັນ. ໝູ່ຄົນນັ້ນກໍໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຫນາງມິແຊວ ແລະ ແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານຂອງນາງ ແລະ ສະແດງຄວາມຮັກທີ່ນາງມີຕໍ່ນາງມິແຊວ. ຊ່າງເປັນເລື່ອງ ປະຫລາດໃຈຫລາຍນຳກຽວກັບວິທີທີ່ພຣະວິນຍານທຳງານກັບຜູ້ຄົນ ເພື່ອຊ່ອຍບາງຄົນໃນຍາມຂັດສົນ.

ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປ. ນາງມີແຊວໄດ້ໂທຫານາງໄອລິນ ແລະ ຂອບໃຈນາງສຳລັບປີ້ມ. ນາງເວົ້າວ່າ ນາງ ເລີ່ມຮູ້ສຶກເຖິງການຂາດພຣະວິນຍານຢູ່ໃນຊີວິດຂອງນາງ. ນາງໄອລິນໄດ້ບອກນາງວ່າ ນາງຮູ້ວ່າຄວາມ ສະຫງົບທີ່ນາງສະແຫວງຫາມັນ ແມ່ນຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນ. ນາງບອກນາງວ່າ ນາງຮັກນາງ ແລະ ຢາກໃຫ້ ນາງມີຄວາມສຸກ. ນາງມີແຊວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງນາງ. ບໍ່ດົນນາງໄດ້ພົບກັບຊາຍທີ່ດີ ຜູ້ເຂັ້ມ ແຂງຢູ່ໃນໂບດ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານ ແລະ ຜະນຶກເຂົ້າກັນຢູ່ພຣະວິຫານອອກເດີນ ຢູ່ທາ. ບໍ່ດົນມານີ້, ລູກຊາຍຂອງນາງອາຍຸ 24 ປີ ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ.

ຕໍ່ຄອບຄົວຄົນອື່ນໆຂອງນາງມີແຊວ, ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ວ່ານີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານໃຫ້ພິຈາລະນາດ້ວຍການອະທິຖານວ່າ ນີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຫລືບໍ່. ຈິ່ງ ອະນຸຍາດໃຫ້ຄອບຄົວ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຜູ້ສອນສາດສະໜາຊ່ອຍເຫລືອທ່ານ. ເມື່ອທ່ານຮູ້ວ່າມັນ ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະ ມັນກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນແທ້, ຈິ່ງມາຮ່ວມກັບພວກເຮົາໂດຍການຮັບເອົາຂັ້ນຕອນອັນດຽວ ກັນນັ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.

ເຮົາຍັງບໍ່ຮູ້ຕອນຈົບຂອງເລື່ອງນີ້ເທື່ອ, ແຕ່ພວນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຍິງທີ່ດີຄົນນີ້ກັບຄອບຄົວຂອງນາງ ເພາະຄົນທີ່ຮັກນາງໄດ້ລົງມືທັນທີທີ່ໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນ ແລະ ໃນແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິ ເພື່ອ ແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານ ແລະ ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ກັບຄົນມາ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເລື່ອຍໆກ່ຽວກັບປະສົບການສອງຢ່າງນີ້. ຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຜູ້ໄດ້ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງຊີວິດ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຊາຍໜຸ່ມອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຍິງຄົນໜຶ່ງໄດ້ແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານ ແລະ ສັດທາຂອງນາງກັບນ້ອງສາວຜູ້ໄດ້ຈາກສາດສະໜາຈັກໄປເປັນເວລາ 20 ປີ. ຖ້າຫາກເຮົາຈະ ອະທິຖານ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ ວ່າຄວນຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ໃດ, ແລ້ວພຣະອົງຈະ ຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະກາຍເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດວຽກງານ ຂອງພຣະອົງ. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມຮັກຕາມການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈະກາຍເປັນການ ເຮັດໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງອັນສຳຄັນ.¹¹

ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນປະສົບການແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິ ເລື່ອງການແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນກັບຄົນທີ່ ທ່ານເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ, ຫລາຍຄົນພວກທ່ານອາດເຄີຍມີປະສົບການດັ່ງທີ່ນາງໄອລິນ ເຫວດ ເຄີຍມີ. ທ່ານເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບບາງຄົນທີ່ທ່ານຢາກເອື້ອມອອກໄປຫາ ແລະ ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ກັບມາ ຫລື ແບ່ງປັນ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງທ່ານກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດກັບເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ ລົງມື, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເລື່ອນມື້ເລື່ອນວັນ, ເມື່ອໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນ. ຈິ່ງເວົ້າລົມກັບໝູ່ເພື່ອນ ຫລື ຄົນໃນ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ. ໃຫ້ເຮັດແບບທຳມະຊາດ ແລະ ປົກກະຕິ. ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານຮັກເຂົາເຈົ້າ ແລະ

ຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຜູ້ສອນສາດສະໜາກໍສາມາດຊ່ອຍເຫລືອໄດ້. ຄຳແນະນຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຄືກັນກັບຂອງປະທານມອນສັນ ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ເຮົາຫລາຍເທື່ອຢູ່ທີ່ແທ່ນປາໄສວ່າ, ຢ່າຊັກຊ້າເມື່ອໄດ້ຮັບການຊົງນຳ.¹² ເມື່ອທ່ານກະທຳຕາມການກະຕຸ້ນ ແລະ ເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຈົ່ງຄອຍເບິ່ງເວລາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ໃຊ້ຄວາມເຕັມໃຈຂອງທ່ານເຮັດສິ່ງທີ່ນຳການມະຫັດສະຈັນມາສູ່ຊີວິດຂອງທ່ານ ແລະ ມາສູ່ຊີວິດຂອງຄົນທີ່ທ່ານມີຄວາມເປັນຫວັງເປັນໄຍຕໍ່.¹³

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ເຮົາສາມາດສ້າງສາສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຫັນຄວາມເຕີບໂຕອັນແທ້ຈິງໄດ້ ເມື່ອເຮົາເຮັດວຽກງານທີ່ຈະນຳພອນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນມາສູ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນທີ່ເຮົາຮັກ. ນີ້ຄືວຽກງານຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພວກພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ວ່າພວກພຣະອົງຕອບຄຳອະທິຖານ. ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມການກະຕຸ້ນເຫລົ່ານັ້ນ, ໂດຍມີສັດທາໃນຄວາມສາມາດຂອງພວກພຣະອົງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການມະຫັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນ, ແລ້ວການມະຫັດສະຈັນຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຊີວິດຈະປ່ຽນແປງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Worldwide Leadership Training Meeting, Feb. 11, 2012, LDS.org.
2. ເບິ່ງ *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 134.
3. ເບິ່ງ Boyd K. Packer, “Priesthood Power in the Home,” Worldwide Leadership Training Meeting, Feb. 11, 2012, LDS.org.
4. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 68:25–28.
5. ເບິ່ງ 2 Nephi 25:23, 26.
6. ເບິ່ງ 2 Nephi 25:23.
7. ເບິ່ງ ລູກາ 15:4–7.
8. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 18:10.
9. ເບິ່ງ Moses 1:39.
10. “Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve,” *Ensign*, Oct. 1977, 14.

11. ເບິ່ງ Thomas S. Monson, “Anxiously Engaged,” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2004, 56–59; “To the Rescue,” *Liahona*, July 2001, 57–60; *Ensign*, May 2001, 48–50; “The Doorway of Love,” *Liahona* and *Ensign*, Oct. 1996, 2–7.

12. ເບິ່ງ Ann M. Dibb, “My Father Is a Prophet” (Brigham Young University–Idaho devotional, Feb. 19, 2008), byui.edu/devotionalsandspeeches; Thomas S. Monson, “Stand in Your Appointed Place,” *Liahona* and *Ensign*, May 2003, 54–57; “Peace, Be Still,” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2002, 53–56; “Priesthood Power,” *Liahona*, Jan. 2000, 58–61; *Ensign*, Nov. 1999, 49–51; “The Spirit Giveth Life,” *Ensign*, May 1985, 68–70.

13. ນອກເໜືອໄປຈາກທີ່ປະທານທອມັສ ແອັສ ມອນສອນ, ສາດສະດາຄົນອື່ນໆກໍໄດ້ສອນຫລັກທຳ ດຽວກັນນີ້. ຍົກຕົວຢ່າງ, ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມໂບ ໄດ້ສອນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການ ກະທຳຕາມການກະຕຸ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກພຣະວິນຍານເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ: “God does notice us, and he watches over us. But it is usually through another person that he meets our needs. Therefore, it is vital that we serve each other in the kingdom” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 82).

ເພື່ອຮັກສາໃຫ້ສັກສິດ

ໂດຍ ແອວເດີ ພໍ ບີ ໄພເປີ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ປະມານ 1,500 ປີ ກ່ອນພຣະຄຣິດ, ຄົນລ້ຽງແກະຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຫັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ລຸກເປັນໄພຢູ່ຄ້ອຍພູໂຮເຣັບ. ປະສົບການນັ້ນໄດ້ປ່ຽນໂມເຊຈາກການເປັນຄົນລ້ຽງແກະເປັນສາດສະດາ ແລະ ຈາກການເຕົ້າໂຮມຝູງແກະເປັນການເຕົ້າໂຮມຊາວອິດສະລາເອນ. ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍປີຈາກນັ້ນ, ປະໂລທິດໝູ່ມຄົນໜຶ່ງໃນສະພາຂອງກະສັດມີຄວາມປະທັບໃຈກັບການເປັນພະຍານຂອງສາດສະດາຜູ້ຖືກສັ່ງປະຫານ. ປະສົບການນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແອວມາຈາກການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ບ້ານເມືອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ເກືອບເຖິງ 2,000 ປີຈາກນັ້ນ, ຊາຍໝູ່ມຜູ້ອາຍຸ 14 ປີ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປ່າ ຊອກຫາຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ຄຳຖາມອັນຈິງໃຈຂອງເພິ່ນ. ປະສົບການຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢູ່ໃນປ່າໄດ້ປ່ຽນເພິ່ນເປັນສາດສະດາ ແລະ ເປັນຜູ້ຟື້ນຟູ.

ຊີວິດຂອງໂມເຊ, ແອວມາ, ແລະ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ປ່ຽນແປງເພາະປະສົບການແຫ່ງສະຫວັນ. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພວກເພິ່ນ ເພື່ອຈະໄດ້ຊື່ສັດສະເໝີໄປຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ວຽກງານຂອງພຣະອົງຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເພິ່ນ, ເຖິງແມ່ນໄດ້ປະເຊີນກັບສິ່ງກົງກັນຂ້າມ ແລະ ການທົດລອງອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຕາມມາ.

ປະສົບການຂອງເຮົາກັບສະຫວັນອາດບໍ່ເປັນໂດຍຕົງ ຫລື ເຫັນໄດ້ງ່າຍ, ຫລື ການທ້າທາຍຂອງເຮົາເປັນຕາຫວາດຫວັ່ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດັ່ງເຊັ່ນກັບສາດສະດາ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເຮົາທີ່ຈະອົດທົນຢ່າງຊື່ສັດແມ່ນຂຶ້ນກັບການຮັບຮູ້, ການຈື່ຈຳ, ແລະ ການນັບຖືສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກເບື້ອງເທິງ.

ທຸກວັນນີ້, ສິດອຳນາດ, ຂໍກະແຈ, ແລະ ພິທີການໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ສູ່ໂລກ. ມີພຣະຄຳພີ ແລະ ພະຍານພິເສດອີກ. ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຈະຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອການປົດບາບ ແລະ ເພື່ອການຍືນຍັນ ເພື່ອການວາງມືເພື່ອການບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ເບິ່ງ D&C

20:41). ດ້ວຍຂອງປະທານອັນລ້ຳຄ່າເຫລົ່ານີ້, ປະສົບການຂອງເຮົາທາງສະຫວັນສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະ
ກ່ຽວພັນກັບຜູ້ທີ່ສາມໃນຝ່າຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຜ່ານສຽງແຜ່ວເປົາ, ພຣະວິນຍານກ່າວກັບເຮົາ
ເພື່ອນຳພາເຮົາ, ເພື່ອກູ້ເຮົາ.

(“The Still Small Voice,” *Children’s Songbook*, 106)

ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານສັກສິດຊົງນຳ;

ຂໍໃຫ້ພຣະອົງສອນເຮົາເຖິງຄວາມຈິງ.

ພຣະອົງຈະເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຣິດ,

ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາດ້ວຍພາບແຫ່ງສະຫວັນ

(“Let the Holy Spirit Guide,” *Hymns*, no. 143)

ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະໄດ້ຍິນສຽງແຜ່ວເປົາຊຶ່ງໃສ່ວິນຍານຂອງເຮົາ. ຄວາມ
ຮູ້ສຶກນີ້—ຄວາມປະທັບໃຈນີ້—ເປັນແບບທຳມະຊາດ ແລະ ຍາກທີ່ຈະຮູ້ສຶກ ຈົນວ່າເຮົາມອງຂ້າມມັນ ຫລື
ຄິດວ່າມັນເປັນສະຕິ ຫລື ສັນຊາດຕະຍານ. ຂ່າວສານແຕ່ລະຢ່າງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຮັກ
ແລະ ຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ພາລະກິດຢູ່ໃນໂລກຂອງພວກ
ເຂົາ. ການຄິດ ແລະ ການຂຽນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ສຶກຈາກພຣະວິນຍານໄວ້ທຸກວັນເປັນຜົນສອງຢ່າງໃຫ້
ແກ່ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ ໃນການຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ (1) ຮັບຮູ້ປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຮົາທາງສະຫວັນ
ແລະ (2) ເພື່ອຮັກສາເລື່ອງລາວໄວ້ເພື່ອຕົວເຮົາເອງ ແລະ ເພື່ອລູກຫລານຂອງເຮົາ. ການບັນທຶກມັນໄວ້
ກໍເປັນການຮັບຮູ້ ແລະ ການຍອມຮັບເປັນທາງການນຳອີກ ເຖິງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເພາະບໍ່ມີສິ່ງ
ໃດທີ່ມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊຸ່ນເຄື່ອງ, ຫລື ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພຣະພິໂລດຕໍ່ຜູ້ໃດ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່
ສາລະພາບວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທັງປວງ (ເບິ່ງ D&C 59:21).

ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໂດຍທາງພຣະວິນຍານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ມາຈາກ
ເບື້ອງເທິງເປັນສິ່ງສັກສິດ (ເບິ່ງ D&C 63:64). ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີນກວ່າຄຳເຕືອນເທົ່ານັ້ນ;
ມັນເປັນຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຳອະທິບາຍນຳອີກ. ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ຈາກສະຫວັນເປັນສິ່ງ
ສັກສິດ. ມັນສັກສິດເພາະວ່າແຫລ່ງຂອງມັນ ແມ່ນສະຫວັນ.

ສັກສິດ ໝາຍເຖິງການມີຄ່າຄວນຕໍ່ຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ນັບຖື. ໂດຍການຈຳແນກບາງສິ່ງວ່າສັກສິດ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ມັນມີຄ່າ ແລະ ຢູ່ໃນລຳດັບສູງກວ່າສິ່ງອື່ນໆ. ສິ່ງທີ່ສັກສິດຄວນຖືກປະຕິບັດ

ຕໍ່ດ້ວຍຄວາມຫວ່າງໄຍ, ດ້ວຍຄວາມນັບຖື, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄາລະວະຫລາຍກວ່າ. ຄວາມສັກສິດຕັ້ງຢູ່
ໃນລະດັບສູງໃນຄຸນຄ່າຂອງສະຫວັນ.

ສິ່ງທີ່ສັກສິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນສິ່ງສັກສິດຕໍ່ເຮົາໄດ້ພຽງແຕ່ເມື່ອຜ່ານການໃຊ້ອຳເພີໃຈ; ແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງ
ເລືອກທີ່ຈະຮັບ ແລະ ນັບຖືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້ານັບຖືວ່າເປັນສິ່ງສັກສິດ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຈາກສະຫວັນມາໃຫ້. ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ຮັບເອົາ ແລະ ນັບຖືສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາ.

ແຕ່ “ມີການກົງກັນຂ້າມໃນທຸກສິ່ງ” (2 ນິໄຟ 2:11). ການກົງກັນຂ້າມຂອງຄວາມສັກສິດຄື ການໝິ່ນປະ
ໝາດ ຫລື ທາງໂລກ. ສິ່ງທາງໂລກຈະແຂ່ງຂັນກັບສິ່ງທີ່ສັກສິດສະເໝີເພື່ອຢາກໄດ້ຄວາມສົນໃຈ ແລະ
ລຳດັບຄວາມສຳຄັນຈາກເຮົາ. ຄວາມຮູ້ເລື່ອງທາງໂລກກໍເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ຊີວິດປະຈຳວັນໃນໂລກຂອງເຮົາ.
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແນະນຳເຮົາໃຫ້ສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້ ແລະ ປັນຍາ, ໃຫ້ສຶກສາ ແລະ ຮຳຮຽນຈາກ
ປຶ້ມທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແລະ ຮູ້ພາສາ, ຕະກູນ, ແລະ ຜູ້ຄົນ (ເບິ່ງ D&C 88:118; 90:15). ດັ່ງນັ້ນ, ການ
ເລືອກທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມສັກສິດມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າຝ່າຍໂລກ ເປັນການເລືອກລຳດັບຄວາມສຳຄັນ, ບໍ່
ແມ່ນການເລືອກອັນໜຶ່ງ ແລ້ວຖິ້ມອັນໜຶ່ງ; “ມີການສຶກສາຍ່ອມດີ ກຳໜົດ ເຂົາເຊື່ອຟັງຄຳແນະນຳຂອງ
ພຣະເຈົ້າ” (2 ນິໄຟ 9:29; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ຄວາມແຍ້ງຊິງເອົາລຳດັບລະຫວ່າງສິ່ງສັກສິດ ແລະ ຝ່າຍໂລກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນໄດ້ສະ
ແດງໃຫ້ເຫັນໃນປະສົບການຂອງໂມເຊຢູ່ທີ່ຕົ້ນໄມ້ທີ່ລຸກເປັນໄຟ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນໂມເຊໄດ້ຮັບການເອີ້ນທີ່ສັກສິດ
ຈາກພຣະເຢໂຮວາ ເພື່ອໃຫ້ໄປບົດປ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນຈາກການເປັນຂ້າທາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ໃນຕອນຕົ້ນ ຄວາມຮູ້ທາງໂລກຂອງລາວເຖິງອຳນາດຂອງປະເທດເອຢິບ ແລະ ຟາລາໂອ ເຮັດໃຫ້ລາວ
ຄິດສົງໄສ. ໃນທີ່ສຸດ, ໂມເຊໄດ້ໃຊ້ສັດທາໃນພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄດ້ຄວບຄຸມຄວາມຮູ້ທາງໂລກ
ຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນສິ່ງທີ່ສັກສິດ. ຄວາມໄວ້ວາງໃຈນັ້ນໄດ້ໃຫ້ພະລັງແກ່ລາວທີ່ຈະເອົາ
ຊະນະການທົດລອງທາງໂລກ ແລະ ໄດ້ນຳພາຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ.

ຫລັງຈາກໄດ້ຫລຸດພົ້ນຈາກກຳມີຂອງກະສັດໂນອາ ແຕ່ກັບມາຕົກຢູ່ໃນການເປັນຂ້າທາດຂອງອາມູລອນ,
ແອວມາອາດມີຄວາມສົງໄສນຳການເປັນພະຍານທາງວິນຍານທີ່ລາວໄດ້ຮັບ ຕອນລາວໄດ້ຟັງອະບິນາໄດ.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມສັກສິດ ແລະ ສາມາດເອົາຊະນະການທົດລອງຂອງລາວ
ໄດ້.

ໃຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ປະສົບກັບບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ໃນຕອນເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນແປພຣະຄຳພິມມອນ. ເພິ່ນຮູ້ເຖິງ
ຄວາມສັກສິດຂອງແຜ່ນຈາລຶກ ແລະ ວຽກງານການແປ. ແຕ່ເພິ່ນຖືກເກັຍກ່ອມໂດຍມາຕິນ ແຮວິສ ໃຫ້ຖື

ການເປັນເພື່ອນ ແລະ ເງິນວ່າມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍກວ່າຄໍາແນະນໍາ. ຜົນກໍຄື, ການແປໄດ້ຖືກລັກໄປ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສອນໂຈເຊັບເລື່ອງການມອບສິ່ງສັກສິດໄວ້ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ (ເບິ່ງ D&C 10:9) ແລະ ໄດ້ເອົາແຜ່ນຈາລຶກ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງການແປໄປຈາກເພິ່ນຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ. ເມື່ອໂຢເຊັບຮູ້ວ່າ ອັນໃດສໍາຄັນກວ່າ ສິ່ງສັກສິດໄດ້ຖືກນໍາກັບຄືນມາໃຫ້ ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດວຽກງານຕໍ່ໄປ.

ພຣະຄໍາພິມມອນກໍມີຕົວຢ່າງອື່ນໆອີກເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກັບການຈັດລໍາດັບຄວາມສໍາຄັນ. ມັນກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ໄດ້ຖືກພາໄປຫາຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດເພື່ອຮັບເອົາໝາກໄມ້ທີ່ສັກສິດ, ຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວການຫົວເຍາະເຍີ້ຍຂອງຜູ້ຄົນຢູ່ຕົກອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫັນໜີຈາກຄວາມສັກສິດ ໄປຫາຝ່າຍໂລກ. (ເບິ່ງ 1 Nephi 8:11, 24–28.) ຕໍ່ມາ, ຊາວນີໂຟໄດ້ເລືອກຄວາມຈອງຫອງ ແລະ ປະຕິເສດວິນຍານແຫ່ງການທໍານາຍ ແລະ ການເປີດເຜີຍ, ເຍາະເຍີ້ຍສິ່ງທີ່ສັກສິດ (ເບິ່ງ Helaman 4:12.) ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການມະຫັດສະຈັນຂອງການກໍານົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງເລືອກປະຕິເສດການສະແດງໃຫ້ປະຈັກເຫລົ່ານັ້ນຈາກສະຫວັນ ໄປຮັບເອົາການອະທິບາຍຂອງໂລກ (ເບິ່ງ 3 Nephi 2:1–3).

ທຸກວັນນີ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນກໍຍັງມີຢູ່. ສຽງຂອງໂລກດັງແຮງຫລາຍຂຶ້ນ. ມັນນັບມື້ນັບຍິວະຍົງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອທີ່ຊາວໂລກນັບຖືວ່າບໍ່ມີເຫດຜົນ. ເພາະ “ເຮົາເຫັນພໍມົວງຄືເຫັນໃນແວ່ນ” (1 ໂກຣິນໂທ 13:12) ແລະ ບໍ່ຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງທຸກສິ່ງ (ເບິ່ງ 1 Nephi 11:17), ບາງເທື່ອເຮົາອາດຮູ້ສຶກອ່ອນແອ ແລະ ຕ້ອງການຄວາມແນ່ນອນໃຈທາງວິນຍານຕື່ມອີກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກອໍລີເວີ ຄາວເດີລີວ່າ:

ຖ້າລາວປາຖະໜາການເປັນພະຍານຕື່ມອີກ, ໃຫ້ລາວນຶກເຖິງຄືນທີ່ລາວໄດ້ເອີ້ນຫາພຣະອົງຢູ່ໃນໃຈຂອງລາວ, ເພື່ອວ່າລາວຈະຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໃຫ້ຄວາມສະຫງົບແກ່ຈິດໃຈຂອງລາວບໍ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້? ລາວຈະມີພະຍານໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າພະຍານຈາກພຣະເຈົ້າ? (ເບິ່ງ D&C 6:22–23).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນອໍລີເວີ ແລະ ເຮົາໃຫ້ເພິ່ງພາອາໄສປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວທີ່ສັກສິດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຜ່ານມາຕອນສັດທາຂອງເຮົາຖືກທ້າທາຍ. ເຊັ່ນດຽວກັບໂມເຊ, ແອວມາ, ແລະ ໂຈເຊັບ, ປະສົບການເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນສະໝໍທາງວິນຍານເພື່ອຮັກສາເຮົາໃຫ້ຢູ່ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເວລາທີ່ຖືກທົດລອງ.

ສິ່ງທີ່ສັກສິດບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເລືອກປະຖົມໄດ້. ຜູ້ໃດທີ່ເລືອກປະຖົມສິ່ງທີ່ສັກສິດຈະມີຄວາມມືດມົວຢູ່
ໃນຈິດໃຈ (ເບິ່ງ D&C 84:54), ແລະ ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຂົາຈະກັບໃຈ, ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະຖືກເອົາໄປ
ຈາກເຂົາ (ເບິ່ງ D&C 1:33). ໂດຍບໍ່ມີສິ່ງທີ່ສັກສິດເປັນສະໝໍ, ເຂົາຈະພົບເຫັນຕົນເອງຫລົງທາງໄປຢູ່ໃນ
ທະເລຂອງຝ່າຍໂລກ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ຄົນທີ່ຍຶດຖືສິ່ງທີ່ສັກສິດ ຈະໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາທີ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ມາຈາກ
ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ດຳເນີນຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ຈະໄດ້
ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຫລາຍຂຶ້ນ; ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະຮຸ່ງແຈ້ງຫລາຍຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆຈົນເຖິງວັນທີ່
ສົມບູນ (ເບິ່ງ D&C 50:24).

ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງປະທານພອນໃຫ້ເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຮູ້ສະເໝີໄປ, ຈີ່ຈຳ, ແລະ ນັບຖືສິ່ງສັກສິດ
ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກເບື້ອງເທິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ເມື່ອເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາຈະມີພະລັງທີ່ຈະ
ອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ເອົາຊະນະການທ້າທາຍຂອງວັນເວລາຂອງເຮົາ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະ
ເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ພຣະຄຣິດຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຮົາ?

ໂດຍ ແອວເດີ ນຽວ ແອວ ແອນເດີເສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ນັກຂ່າວຜູ້ໜຶ່ງຈາກວາລະສານທີ່ສຳຄັນຢູ່ປະເທດບຣາຊິນ ໄດ້ສຶກສາກ່ຽວກັບສາດສະໜາຈັກເພື່ອຈະຕຽມເລື່ອງຂ່າວສານອັນຍິ່ງໃຫຍ່.¹ ລາວໄດ້ສຶກສາເຖິງຄຳສອນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຍ້ຽມຢາມສູນກາງສຳລັບຝຶກຝົນຜູ້ສອນສາດສະໜາ ແລະ ສູນກາງທາງດ້ານໃຈບຸນຕໍ່ມະນຸດ. ລາວໄດ້ເວົ້ານຳໝູ່ເພື່ອນຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເວົ້ານຳຄົນທີ່ບໍ່ມັກສາດສະໜາຈັກປານໃດ. ໃນການສຳພາດນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ນັກຂ່າວຜູ້ນີ້ຄືວ່າຈົງຂະນະທີ່ລາວໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຄິດວ່າຂາວມໍ່ມອນບໍ່ເປັນຊາວຄຣິດສະຕຽນ?” ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າລາວໄດ້ເວົ້າເຖິງສາດສະໜາຈັກ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມໝາຍສ່ວນຕົວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອຸທິດຕົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດບໍ່?”

ພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມພວກຟາລີຊາຍວ່າ, “ພວກທ່ານຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ?”² ໃນການທົດສອບຂັ້ນສຸດທ້າຍ, ຄວາມເປັນສານຸສິດຂອງເຮົາສ່ວນຕົວຈະບໍ່ຖືກພິພາກສາໂດຍໝູ່ເພື່ອນ ຫລື ສັດຕູ. ແທ້ໆແລ້ວ, ເໝືອນກັບໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຢືນຢູ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖືກພິພາກສາຈາກພຣະອົງ.”³ ໃນວັນນັ້ນຄຳຖາມອັນສຳຄັນສຳລັບເຮົາທຸກຄົນຈະແມ່ນ: “ພຣະຄຣິດຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຮົາ?”

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດໂລກທັງປວງ, ພຣະເຢຊູຕິຕຽນບາງຄົນໂດຍເອີ້ນເຂົາເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ,⁴ ຄົນໂງ່ຈ້າ,⁵ ແລະ ຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ.⁶ ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນດ້ວຍຄວາມເຫັນພ້ອມວ່າບາງຄົນເປັນປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເປັນຂອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ⁷ ແລະ ຄວາມແສງສະຫວ່າງສຳລັບໂລກນີ້.⁸ ພຣະອົງບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ບາງຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຄົນຕາບອດ⁹ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ.¹⁰ ພຣະອົງໄດ້ຍົກຍ້ອງຄົນອື່ນວ່າເຂົາມີຈິດໃຈບໍລິສຸດ¹¹ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຊອກ ຫາຄວາມຊອບທຳ.¹² ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈວ່າບາງຄົນບໍ່ມີສັດທາ¹³ ແລະ ເປັນຄົນ ທາງໂລກ,¹⁴ ແຕ່ພຣະອົງໃຫ້ກຽດຕໍ່ບາງຄົນທີ່ເປັນຄົນຖືກເລືອກ,¹⁵

ເປັນສານຸສິດ¹⁶ ແລະ ເປັນໝູ່ເພື່ອນ.¹⁷ ເພາະສະນັ້ນພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຖາມຕົວເອງວ່າ, “ພຣະຄຣິດຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຮົາ?”

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ບັນຍາຍເຖິງເວລາໃນປະຈຸບັນນີ້ຂອງເຮົາວ່າເຮົາທ່າງອອກໄປຈາກ ຝ່າຍວິນຍານ ... ດ້ວຍມີລິມຂອງການປ່ຽນແປງຢູ່ຮອບຂ້າງພວກເຮົາ ແລະ ສິນທຳຂອງສັງຄົມກຳລັງ ຖືກທຳລາຍຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາພວກເຮົາ.¹⁸ ປະຈຸບັນນີ້ເປັນເວລາທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖື ແລະ ບໍ່ມີຄວາມ ນັບຖືຕໍ່ພຣະຄຣິດ ແລະ ການສອນຂອງພຣະອົງ.

ໃນຊ່ວງເວລາອັນວຸ້ນວາຍນີ້, ເຮົາມີຄວາມບໍ່ຄົບຖ້ວນຕໍ່ການເປັນສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເຮົາເຫັນພຣະທັດ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອ້ອມພວກເຮົາ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຖືກສະແດງອອກຢ່າງສວຍງາມຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິຖານວ່າ, “ນີ້ແມ່ນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຄືທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ເປັນ ພຣະເຈົ້າທຸ່ງແທ້ແຕ່ອົງດຽວ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ມາ.”¹⁹ ຄວາມເປັນສານຸສິດ ໃນຊ່ວງເວລາອັນສຳຄັນນີ້ຈະເປັນກຽດຕິຍົດຕໍ່ເຮົາຕະຫລອດຊີວິດນິລັນດອນ.

ຂ່າວສານຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນລະຫວ່າງກອງປະຊຸມນີ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອນຳພາເຮົາໃນການ ເດີນທາງແຫ່ງຄວາມເປັນສານຸສິດ. ຂະນະທີ່ເຮົາໄດ້ຟັງລະຫວ່າງສອງມື້ຜ່ານມານີ້, ດ້ວຍການອະທິຖານເພື່ອການ ນຳພາທາງດ້ານວິນຍານ, ແລະ ເມື່ອເຮົາສຶກສາ ແລະ ອະທິຖານກ່ຽວກັບຂ່າວສານເຫລົ່ານີ້ໃນວັນຂ້າງໜ້າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳພາເຮົາເປັນການສ່ວນຕົວຜ່ານຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄວາມຮູ້ສຶກ ເຫລົ່ານີ້ນຳເຮົາເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າທລາຍຂຶ້ນ, ການກັບໃຈ, ການເຊື່ອຟັງ, ຄວາມເຊື່ອ, ແລະ ການໄວ້ວາງໃຈ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕອບສະໜອງຕໍ່ການມີສັດທາຂອງເຮົາ. “ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຮັກເຮົາກໍຈະປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຮັກຜູ້ນັ້ນ ແລະ ພຣະບິດາກັບເຮົາຈະມາທີ່ນັ້ນ ແລະ ເຮົາຈະຕັ້ງ ຢູ່ກັບເຂົາ.”²⁰

ພຣະເຢຊູວ່າ “ແລ້ວຈິ່ງຕາມເຮົາມາ”²¹ ບໍ່ພຽງແຕ່ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງວິນຍານເທົ່ານັ້ນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເປັນສານຸສິດບໍ່ແມ່ນການແຂ່ງຂັນເລີຍ, ແຕ່ເປັນການເຊື່ອເຊີນຕໍ່ທຸກໆຄົນ. ການເດີນທາງເປັນສານຸສິດ ບໍ່ແມ່ນການແລ່ນອັນສັ້ນໆ ຫລື ແມ່ນການແລ່ນແຂ່ງຂັນອັນຍາວນານ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນການ ເດີນທາງຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຮົາໄປສູ່ໂລກຊັ້ນສູງກວ່າໂລກນີ້.

ການເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະອົງເປັນການເອີ້ນໃຫ້ເຮັດພາລະໜ້າທີ່ແຕ່ລະວັນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຖ້າພວກທ່ານ ຮັກເຮົາ, ຈິ່ງຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ. “ຖ້າພວກທ່ານຮັກເຮົາພວກທ່ານກໍຈະເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ.”²²

“ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຕ້ອງການມານຳເຮົາໃຫ້ເຊົາເຫັນແກ່ຕົວເອງແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນທຸກໆມື້ ແລະ ຕາມເຮົາໄປ.”²³ ບາງເທື່ອເຮົາອາດຈະເຮັດບໍ່ດີເທົ່າທີ່ເຮົາຈະເຮັດໄດ້, ແຕ່ຖ້າວ່າເຮົາກຳລັງພະຍາຍາມ, ການເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະເຢຊູຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊຸກຍູ້ ແລະ ຄວາມຫວັງ: “ຈົ່ງມາຫາເຮົາທຸກຄົນທີ່ ອິດເມື່ອຍຈາກການແບກພາລະໜັກ ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ພັກຜ່ອນ.”²⁴

ໃນເວລາໃດກໍຕາມໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເປັນສານຸສິດທີ່ທ່ານຢູ່ປະຈຸບັນນີ້, ທ່ານຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ. ຮ່ວມກັນເຮົາຈະຍົກກັນແລະກັນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຕາມວິທີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ວັນອັນສຳຄັນທີ່ຈະມາເຖິງ. ບໍ່ວ່າຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກອັນໃດ, ຄວາມອ່ອນແອຢ່າງໃດກໍຕາມທີ່ຂັດຂວາງເຮົາ, ຫລື ສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຈະເປັນໄປໄດ້ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາມີສັດທາຕໍ່ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອົງທີ່ໄດ້ປະກາດວ່າ, “ທຸກໆຢ່າງເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ.”²⁵

ຂໍໃຫ້ເຮົາຍົກຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນສານຸສິດທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່. ເລື່ອງທຳອິດແມ່ນມາຈາກຊີວິດຂອງ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ທີ່ໄດ້ສະແດງອຳນາດອັນລຽບງ່າຍຂອງຄວາມໃຈບຸນ ແລະ ການສັ່ງສອນຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, “ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກທ່ານຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພວກທ່ານ.”²⁶

ເກືອບ 20 ປີຜ່ານມາແລ້ວ ປະທານມອນສັນໄດ້ກ່າວຄຳປາໄສໃນກອງປະຊຸມກ່ຽວກັບຍິງໝູ່ຜູ້ໜຶ່ງອາຍຸ 12 ປີ ຜູ້ທີ່ເປັນໂຣກມະເລັງ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມກ້າຫານຂອງນາງ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນຂອງໝູ່ເພື່ອນຂອງນາງ ທີ່ໄດ້ອູ້ມນາງຂຶ້ນຊົມພູ ທິມພະໂນກັສ ຢູ່ພາກກາງຂອງລັດຢູທາ.

ສອງສາມປີຜ່ານມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບນາງຈາມີ ພາລະເມີ ບຣິນທັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງ ນາງຈາກທັດສະນະອີກຢ່າງໜຶ່ງ—ເລື່ອງລາວທີ່ປະທານມອນສັນໄດ້ເຮັດເພື່ອນາງ.

ຈາມີໄດ້ພົບປະທານມອນສັນ ໃນເດືອນມີນາ ປີ 1993, ມື້ໜຶ່ງ ຕໍ່ມາຫລັງຈາກທ່ານໝໍບອກນາງວ່າ ນາງ ເປັນໂລກມະເລັງທີ່ຮ້າຍແຮງໃນກະດູກຂາເບື້ອງຂວາໃກ້ໆຫົວເຂົ້າຂອງນາງ. ພໍຂອງນາງຊ່ອຍປະທານມອນສັນ ມອບພອນຖານະປະໂລຫິດ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວສັນຍາຕໍ່ນາງວ່າ, “ພຣະເຢຊູຈະຢູ່ທາງຂວາ ແລະ ທາງຊ້າຍຂອງເຈົ້າເພື່ອຍົກເຈົ້າຂຶ້ນ.”

ຂະນະທີ່ຈະອອກຈາກຫ້ອງການຂອງເພິ່ນໃນວັນນັ້ນ, ຈາມີໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍເອົາໝາກປຸມເປົ້າທີ່ມັດ ຢູ່ເທິງຕັ້ງອົງຂອງຂ້ອຍໃຫ້ເພິ່ນ. ໝາກປຸມເປົ້າມີຄຳຂຽນໃສ່ວ່າ ‘ເຈົ້າເປັນຄົນດີທີ່ສຸດ’ ຂຽນເປັນຕົວອັກສອນ ທີ່ແຈ່ມໃສ.”

ຜ່ານການຮັກສາໂລກມະເລັງທາງຢາ ແລະ ການຜ່າຕັດຂອງນາງເພື່ອຮັກສາຂາໄວ້, ປະທານມອນສັນ ບໍ່ເຄີຍລືມນາງ. ຈາມີໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ປະທານມອນສັນເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມໝາຍແຫ່ງຄວາມເປັນ ສານຸສິດຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ. ເພິ່ນໄດ້ຍົກຂ້ອຍຂຶ້ນຈາກຄວາມເລົ່າເສຍໃຈ ກາຍເປັນຄວາມຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຍາວນານ. ສາມປີຕໍ່ມາຫລັງຈາກການພົບຄັ້ງທຳອິດ, ຈາມີໄດ້ນັ່ງຢູ່ຫ້ອງການຂອງປະທານມອນສັນ. ເມື່ອການຍ້ຽມຢາມເກືອບຈະຈົບລົງ, ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຈາມີຈະບໍ່ເຄີຍລືມເລີຍ. ມັນຊ່າງເປັນນິໄສອັນທຳມະດາ, ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຂອງເພິ່ນແທ້ໆ, ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງຕົກຕະລົງເມື່ອເພິ່ນເອົາໝາກປຸມເປົ້າ ອັນດຽວກັນທຳນາງໄດ້ໃຫ້ເພິ່ນສາມປີທີ່ຜ່ານມາແລ້ວນັ້ນຄືນໃຫ້ນາງ. ໝາກປຸມເປົ້າປະກາດວ່າ “ເຈົ້າເປັນຄົນ ດີທີ່ສຸດ.” ເພິ່ນໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່ານາງຈະກັບມາຫ້ອງການເພິ່ນອີກເມື່ອນາງຫາຍຈາກໂລກມະເລັງ ຢ່າງສົມບູນ. ສິບສີ່ປີຫລັງຈາກການພົບຈາມີຄັ້ງທຳອິດ, ປະທານມອນສັນເປັນຜູ້ປະກອບພິທີແຕ່ງງານໃຫ້ຈາມີ ພໍລະເມີ ແລະ ເຈສັນ ບຣິນທັນ ຢູ່ໃນພຣະວິຫານເຊົາເລັກ.²⁷

ເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ຫລາຍສິ່ງຈາກຄວາມເປັນສານຸສິດຂອງປະທານມອນສັນ. ເພິ່ນເຕືອນບັນດາຜູ້ນຳຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ ສະເໝີວ່າໃຫ້ຈື່ຈຳຄຳຖາມງ່າຍໆນີ້ວ່າ: “ພຣະເຢຊູຈະກະທຳຢ່າງໃດ?”

ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກຜູ້ນຳຂອງສາລາທຳວ່າ, “ຢ່າວິຕົກເລີຍ ຈົ່ງເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ.”²⁸ ຄວາມເປັນສານຸສິດປະກອບດ້ວຍ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມສະຫງົບ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະອົງໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກ, ເພາະຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມຍ້ານກົວຂອງເຮົາຈະສະຫງົບລົງດ້ວຍມີຄວາມໝັ້ນໃຈພຽງວ່າ ພຣະອົງຮັກເຮົາ ແລະ ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

ບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບຄອບຄົວໜຶ່ງທີ່ເປັນຕົວຢ່າງອັນດີງາມເຖິງວິທີທີ່ເຮົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ໂອລະກັນ ແລະ ໂສລິນ ແສນເທລັສ ທີ່ມາຈາກເມືອງ ພອດ ໂອ ແພຣນສ໌, ປະເທດ ເຮທີ, ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າຟັງດັ່ງນີ້.

ໃນວັນທີ 12 ເດືອນມັງກອນ ປີ 2010, ໂອລະກັນ ກຳລັງເຮັດວຽກ ແລະ ໂສລິນ ຢູ່ໂບດເມື່ອເກີດແຜ່ນດິນ ໄຫວອັນຮ້າຍແຮງຢູ່ປະເທດ ເຮທີ. ລູກສາມຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການຈີ—ມີອາຍຸໄດ້ຫ້າປີ, ແອນຈີມີອາຍຸໄດ້ສາມປີ, ແລະ ການສະລີ—ມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງປີ, ຢູ່ເຮືອນຫ້ອງແຖວກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາ.

ຄວາມເພພັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ທຸກທິນທຸກແຫ່ງ. ຕາມທີ່ພວກທ່ານຮູ້, ຫລາຍສິບພັນຄົນໄດ້ເສຍຊີວິດໃນເດືອນມັງກອນນັ້ນ ຢູ່ປະເທດເຮທີ. ໂອລະກັນ ແລະ ໂສລິນ ໄດ້ແລ່ນໄປຫາເຮືອນຫ້ອງແຖວເພື່ອຊອກຫາລູກ. ເຮືອນຫ້ອງ ແຖວທີ່ຄອບຄົວແສນເທລັສຢູ່ນັ້ນຖືກພັງພິນາດ.

ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າທາທາງຫລົບໜີບໍ່ໄດ້. ອາຄານນັ້ນຖືກທຳລາຍຢ່າງບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອ. ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະ ຊ່ອຍເຫລືອເບິ່ງຄືວ່າຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ.

ໂອລະກັນ ແລະ ໂສລິນ ແສນເທລັສ ທັງສອງຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານ ໃນພຣະວິຫານ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ໃນຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ. ແຕ່ວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າເສຍໃຈ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ.

ໂອລະກັນໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຕອນລາວຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດທີ່ສຸດ ລາວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນອະທິຖານ. “ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນ, ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂໍໃຫ້ລູກຄົນໜຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ລອດແດ່ທ້ອນ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍເຫລືອພວກຂ້າພຣະອົງເຖິດ.” ລາວໄດ້ຢ່າງລອບອາຄານນັ້ນຫລາຍລອບ, ອະທິຖານເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບການດີໃຈ. ຄົນຂ້າງບ້ານພະຍາຍາມປອບໃຈລາວ ແລະ ຊ່ອຍລາວໃຫ້ຍອມຮັບວ່າລາວໄດ້ເສຍລູກ ໄປແລ້ວ. ໂອລະກັນຢ່າງລອບໆຕໍ່ໄປໃກ້ເສດດິນຈີ່ຂອງອາຄານດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ການອະທິຖານ. ແລ້ວເກີດສິ່ງມະຫັດສະຈັນຂຶ້ນ. ໂອລະກັນໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍໄຫ້ຢ່າງງຽບໆ. ສຽງໄຫ້ນັ້ນແມ່ນສຽງ ຂອງລູກນ້ອຍຂອງລາວ.

ເພື່ອນບ້ານຂຸດຄົ້ນຢ່າງວຸ້ນວາຍຫລາຍໆຊົ່ວໂມງ, ສຽງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນຄວາມມືດຂອງກາງຄືນ, ທ່າມກາງສຽງຕອກ ແລະ ສຽງສິ້ວ, ກຸ່ມຊ່ອຍເຫລືອໄດ້ຍິນສຽງອີກສຽງໜຶ່ງ. ເຂົາເຈົ້າຢຸດຕອກເພື່ອຟັງ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຊື່ອສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ມັນເປັນສຽງຂອງເດັກນ້ອຍ—ແລະ ເດັກນ້ອຍນັ້ນກຳລັງຮ້ອງເພງ. ການຈີ ຜູ້ທີ່ມີອາຍຸໄດ້ຫ້າປີ ເລົ່າເລື່ອງວ່າລາວຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງລາວຈະຍິນສຽງຂອງລາວ ຖ້າລາວຮ້ອງເພງ. ຍ້ອນວ່າກ່ອນຫີນສີມັງອັນໜັກທັບແຂນລາວ. ແຂນຂອງລາວຕ້ອງໄດ້ຖືກຕັດອອກ, ການຈີໄດ້ຮ້ອຍເພງ ທີ່ລາວມັກຫລາຍທີ່ສຸດຊຶ່ງແມ່ນເພງ “ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.”²⁹

ເມື່ອຫລາຍຊົ່ວໂມງຜ່ານໄປ, ທ່າມກາງຄວາມມືດ, ຄວາມຕາຍ, ແລະ ຄວາມໝົດຫວັງຂອງລູກຫລານອັນລ້ຳຄ່າ ຫລາຍໆຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ປະເທດເຮທີ, ຄອບຄົວແສນເທລັສປະສົບສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ການຈີ, ແອນຈີ ແລະ ການສະລີ ທຸກຄົນມີຊີວິດລອດກ້ອງອາຄານທີ່ພັງພິນາດນັ້ນ.³⁰

ສິ່ງມະຫັດສະຈັນບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີສະເໝີ. ບາງເທື່ອເຮົາອາດສົງໄສວ່າເປັນຫຍັງສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ເຮົາໄດ້
ອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຍັງບໍ່ເກີດຂຶ້ນເທື່ອໃນຕອນນີ້. ແຕ່ເມື່ອເຮົາວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ,
ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຈະເກີດຂຶ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດນີ້ ຫລື ຊີວິດຕໍ່ໄປກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະ
ເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຊົງປະກາດວ່າ: “ຢ່າກັງວົນ ແລະ ເປັນທຸກໃຈ; ແລະ ຢ່າສູ່ຍ້ານ.”³¹
“ໂລກຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານທົນທຸກທໍລະມານ. ແຕ່ຈົ່ງມີໃຈກ້າເຖີດ! ເຮົາໄດ້ຂະນະໂລກແລ້ວ.”³²

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າເມື່ອທ່ານຮັກພຣະອົງ, ໄວ້ໃຈໃນພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ແລະ ເຮັດຕາມພຣະອົງ,
ທ່ານຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຫັນພ້ອມຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອທ່ານຖາມວ່າ, “ພຣະຄຣິດຄິດຢ່າງໃດ
ກ່ຽວກັບເຮົາ?” ທ່ານຈະຮູ້ວ່າທ່ານເປັນສານຸສິດຂອງພຣະອົງ; ທ່ານເປັນໝູ່ເພື່ອນຂອງພຣະອົງ. ໂດຍພຣະຄຸນ
ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດສຳລັບຕົວເອງ.

ເຮົາກຳລັງລໍຖ້າຄຳສະຫລຸບຂອງການປາໄສ ຈາກສາດສະດາ ຜູ້ແສນຮັກຂອງເຮົາຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ.
ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນອັກຄະສາວິກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ ໄດ້ແຕ່ 12 ປີ. ຫລາຍກວ່າ 48 ປີ ເຮົາໄດ້ຮັບພອນທີ່ໄດ້ມີໂອກາດຟັງເພິ່ນ
ສະແດງປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າເພິ່ນມີບົດບາດເປັນອັກຄະສາວິກ
ຜູ້ຊັ້ນສູງສຸດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນປະຈຸບັນນີ້.

ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ການຍົກຍ້ອງຕໍ່ສານຸສິດຫລາຍໆຄົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນສະມາຊິກຂອງ
ສາດສະໜາຈັກນີ້, ເຮົາປະກາດດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົວວ່າທູດສະຫວັນໄດ້ກັບມາແຜ່ນດິນໂລກໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ.
ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍກໍຄືກັນກັບພຣະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງໃນສະໄໝໂບຮານ
ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່, ດ້ວຍອຳນາດ, ພິທີການ, ແລະ ພອນແຫ່ງສະຫວັນ. ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນປະຈັກ
ພະຍານອີກຢ່າງໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກ ແລະ ເສຍຊີວິດ
ເພື່ອບາບຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃນມື້ທີສາມ. ພຣະອົງໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດ. ໃນວັນຕໍ່ມາ, ທຸກຄົນຈະຄູ່ເຂົ້າລົງ
ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ກໍຈະຮັບວ່າພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຣິດ.³³ ໃນວັນນັ້ນ, ເຮົາຈະບໍ່ເປັນຫ່ວງວ່າ “ຄົນອື່ນໆຖືວ່າ
ເຮົາເປັນຄົນຄຣິດຕຽນຫລືບໍ່?” ໃນເວລານັ້ນ, ເຮົາຈະຕັ້ງໃຈຟັງພຣະອົງ, ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຈະປະທັບໃຈ
ຕໍ່ຄຳຖາມທີ່ວ່າ, “ພຣະຄຣິດຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຮົາ?” ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້
ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ André Petry, “Entre a Fé e a Urna,” *Veja*, Nov. 2, 2011, 96.
2. ມັດທາຍ 22:42.
3. ໂຣມ 14:10.
4. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 6:2.
5. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 23:17.
6. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 7:23.
7. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 13:38.
8. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:14.
9. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 15:14.
10. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 13:22.
11. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:8.
12. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 5:6.
13. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 17:17.
14. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 8:23.
15. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 6:70.
16. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 13:35.
17. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 15:13.
18. Thomas S. Monson, “Stand in Holy Places,” *Liahona and Ensign*, Nov. 2011, 83, 86.
19. ໂຢຮັນ 17:3.
20. ໂຢຮັນ 14:23.
21. ລູກາ 18:22.
22. ໂຢຮັນ 14:15.
23. ລູກາ 9:23.
24. ມັດທາຍ 11:28.
25. ມາຣະໂກ 9:23.
26. ມັດທາຍ 23:11.
27. ຈາມີ ບຣິນທັນ, ຈົດໝາຍເຖິງຜູ້ຊຽນປີ້ມ, ວັນທີ 27 ເດືອນມັງກອນ, 2012.

28. ມາຣະໂກ 5:36.

29. “ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ,” *ເທງສວດ ແລະ ເທງຂອງເດັກນ້ອຍ*, 64.

30. ຈາກການສືບທະນາກັບໂອແກນ ແລະ ໂຊລິນ ເຊນທິລັສ ໃນວັນທີ 10 ເດືອນກຸມພາ, 2012; ເບິ່ງ Jennifer Samuels, “Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti,” *Church News*, Jan. 29, 2010, 6 ນຳອີກ.

31. ໂຢຮັນ 14:27.

32. ໂຢຮັນ 16:33.

33. ເບິ່ງ ໂຣມ 14:11.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ເມື່ອເຮົາປິດກອງປະຊຸມນີ້

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນລັນ

ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມປຸງມ ເມື່ອເຮົາມາເຖິງທ້າຍກອງປະຊຸມອັນດີເດັ່ນນີ້. ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍເມື່ອເຮົາໄດ້ຍິນຄຳແນະນຳ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວກັບເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າທ່ານຈະເຫັນດ້ວຍກັບຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າເຮົາໄດ້ຮູ້ສຶກພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການສຳພັດ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງເຮົາມີຄວາມປະທັບໃຈກັບສຽງເພງທີ່ມ່ວນອອນຊອນ, ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງບັນຍາກາດດີໃຫ້ແກ່ກອງປະຊຸມແຕ່ລະພາກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ທຸກຄົນຜູ້ໄດ້ແບ່ງປັນພອນສະຫວັນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວປາໄສກັບພວກເຮົາ ຕະຫລອດທັງຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວຄຳອະທິຖານໃນແຕ່ລະພາກ.

ມີຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ອຍເຫລືອກອງປະຊຸມ ທຸກເທື່ອຢູ່ຂ້າງໃນໂດຍບໍ່ມີໃຜຮູ້. ຄົງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ຖ້າປາດສະຈາກຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈນຳທຸກໆຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານກໍມີຄວາມກະຕັນຍູຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ບັນດາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ໄດ້ຖືກປິດຈາກຕຳແໜ່ງໃນກອງປະຊຸມນີ້. ພວກເພິ່ນໄດ້ເສຍສະລະຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຄົນລຸ້ນຕ່າງໄປຈະຮູ້ສຶກຄືກັນ.

ພ້ອມນີ້ ພວກເຮົາກໍໄດ້ສະໜັບສະໜູນບັນດາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ໄດ້ຖືກເອີ້ນສູ່ຕຳແໜ່ງໃໝ່ຂອງພວກເພິ່ນໃນກອງປະຊຸມນີ້ດ້ວຍການຍົກມືຂຶ້ນ. ພວກເຮົາຂໍຕ້ອນຮັບພວກເພິ່ນ ແລະ ຢາກໃຫ້ພວກເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາ

ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບພວກເພິ່ນໃນອຸດົມການຂອງພຣະອາຈານ. ພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກເອີ້ນສູ່ຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເພິ່ນໂດຍການດົນໃຈຈາກເບື້ອງບົນ.

ພວກເຮົາໄດ້ຖ່າຍທອດກອງປະຊຸມນີ້ຢ່າງກວ້າງໂກ, ຕະຫລອດທຸກທະວີບ, ຂ້າມນ້ຳຂ້າມທະເລ ໄປເຖິງຜູ້ຄົນຢູ່ໃນທຸກທົນທຸກແຫ່ງ. ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຫລາຍຄົນພວກທ່ານ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍມີຄວາມຮັກ ແລະ ມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ທ່ານ ບໍ່ວ່າທ່ານຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ.

ຈິ່ງແມ່ນເປັນພອນແທ້ໆ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທີ່ມີພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນຊີວິດ ແລະ ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ. ມັນຕອບຄໍາຖາມອັນສໍາຄັນທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຊີວິດ. ມັນເປັນຫລັກຖານເຖິງຄວາມໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຫວັງແກ່ຊີວິດຂອງເຮົາ.

ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ເຖິງການທ້າທາຍທີ່ເຮົາປະເຊີນຢູ່. ພຣະອົງຮັກເຮົາທຸກຄົນ ແລະ ຢາກປະທານພອນໃຫ້ເຮົາ ແລະ ຢາກຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງໃນຄໍາອະທິຖານ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ແນະນຳເມື່ອພຣະອົງບອກໃຫ້ເຮົາອະທິຖານສະເໝີ ແລ້ວພຣະອົງຈະຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງເຮົາ, ແລະ ພອນຂອງເຮົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່—ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ຫລາຍກວ່າທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຊັບສົມບັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄວາມເສື່ອມໂຊມທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນ.¹

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ບ້ານເຮືອນຂອງທ່ານຈິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈກັນ ແລະ ດ້ວຍວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈິ່ງຮັກຄອບຄົວຂອງທ່ານ. ຖ້າຫາກມີການຜິດຖຽງກັນ ແລະ ການຄັດແຍ້ງກັນຢູ່ໃນບັນດາພວກທ່ານ, ຈິ່ງແກ້ໄຂມັນໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍໃນຕອນນີ້. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຈະບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ. ...

“ເພາະຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ມີວິນຍານແຫ່ງການຂັດແຍ້ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ, ແຕ່ມາຈາກມານ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງການຂັດແຍ້ງ ແລະ ມັນໄດ້ຍຸຍົງໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ຂັດແຍ້ງກັນດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ.

“[ແຕ່] ຈິ່ງເບິ່ງ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄໍາສອນຂອງເຮົາ ... ; ແຕ່ ມີ ເປັນຄໍາສອນຂອງເຮົາຄື ຄວນໃຫ້ເລື່ອງເຊັ່ນນັ້ນໝົດໄປ.”²

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖ່ອມຕົນຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດເບັນຢາມິນ ທີ່ໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນດັ່ງນີ້:

“ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກທ່ານຂຶ້ນມາ ... ເພື່ອພວກທ່ານຈະຄິດວ່າ ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງຢິ່ງໃຫຍ່ກວ່າມະນຸດ.

“ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄືກັນກັບຕົວຂອງພວກທ່ານທີ່ຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບຈຸດອ່ອນທຸກຢ່າງໃນຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກເລືອກ ... ຈາກພຣະທັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ... ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາ ແລະ ປົກປ້ອງໂດຍອຳນາດອັນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ, ທີ່ໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດ, ສຸດຄວາມຄິດ, ແລະ ສຸດກຳລັງ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.³

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜາຈົນສຸດທິວິຈິທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຮັບໃຊ້ທ່ານ.

ບັດນີ້ ເມື່ອເຮົາຈາກກອງປະຊຸມນີ້ໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມອບພອນຈາກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານແຕ່ລະຄົນ. ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ບ້ານ ຈຶ່ງກັບໄປບ້ານດ້ວຍຄວາມປອດໄພ. ຂໍໃຫ້ທ່ານຈຶ່ງໂຕ່ຕອງ ເຖິງຄວາມຈິງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ, ຂໍໃຫ້ມັນຊ່ອຍທ່ານກາຍເປັນຄົນດີກວ່າສອງມື້ທີ່ຜ່ານມາ.

ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາພົບກັນອີກໃນຫົກເດືອນຂ້າງໜ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາສູ່ທ່ານ, ແລະ ມາສູ່ເຮົາທຸກຄົນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວມາໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ—ແມ່ນແຕ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ—ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 19:38.
2. 3 ນິໄຟ 11:28–30; ເນັ້ນຄຳເນັ້ງ.
3. ໂມໄຊຢາ 2:10–11.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ສາມັນ

ຈິ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ

ໂດຍ ແອນ ເອັມ ດິບ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານອົງການຍິງໝູ່ສາມັນ

ຖືວ່າເປັນສິດທິພິເສດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັບພວກເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້. ທຸກເທື່ອເມື່ອເດືອນມັງກອນ ມາເຖິງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍຢາກຮູ້ຄຳຂວັນໃໝ່ປະຈຳປີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ໃຊ້ເວລາຊຶ່ງຊັງຕົນເອງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳຂວັນຂອງ *ປີທີ່ຜ່ານມາ* ໄດ້ດີປານໃດ.

ໃຫ້ເຮົາມາໃຊ້ເວລາຈັກບົດໜຶ່ງເພື່ອທົບທວນຄຳຂວັນເທື່ອແລ້ວນີ້ທີ່ວ່າ: “ຈິ່ງໃຫ້ຄຸນນະທຳປະດັບຄວາມຄິດ ຂອງເຈົ້າຢ່າງບໍ່ເສື່ອມຄາຍ”¹ “ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າແນ່ວແນ່ແລະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ວຽກງານດີຢູ່ສະເໝີ,”² “ຈິ່ງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຖື,”³ “ໃຫ້ມີໃຈເດັດດ່ຽວ ແລະ ກ້າຫານ,”⁴ ແລະ ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທົບສາມ ກ່າວວ່າ: “ພວກເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນສັດຊື່, ຈິງ, ບໍລິສຸດ, ມີເມດ ຕາ, ມີຄຸນນະທຳ, ແລະ ໃນການເຮັດຄວາມດີຕໍ່ມະນຸດທັງປວງ.”⁵

ການສຶກສາ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຂໍ້ພຣະຄຳພິເຫລົ່ານີ້ຕະຫລອດປີ ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ມັນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນ ຫົວໃຈ, ຈິດວິນຍານ, ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໃຫ້ມັນເປັນສິ່ງ ນຳພາໄປຕະຫລອດ ເມື່ອເຮົາຫັນຄວາມສົນໃຈຂອງເຮົາຕໍ່ຄຳຂວັນຂອງປີ 2012, ຊຶ່ງພົບເຫັນໃນ Doctrine and Covenants.

ຫົວບົດຂອງພາກທີ 115 ອະທິບາຍວ່າ ມັນເປັນປີທີ 1838, ແລະ ແມ່ນຢູ່ເມືອງຟາແວ້ສ, ລັດມິດເຊີລີ. ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບການສ້າງສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນ ແລະ ບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສາດສະດາໄດ້ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈ. ໃນຂໍ້ທີ 5, ເຮົາຈະເຫັນ ຄຳຂວັນຂອງປີນີ້, ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າ ຈິ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ, ເພື່ອແສງ ສະຫວ່າງຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນທຸ່ງໃຫ້ປະຊາຊາດ.

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າແນວໃດເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳວ່າ *ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ?* ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ—ຄົນໜຸ່ມທີ່ສູງສັກຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າວາດພາບເຫັນພວກເຈົ້າລຸກຂຶ້ນຢ່າງພາກພຽນຈາກຕຽງນອນຂອງພວກເຈົ້າທຸກເຊົ້າໄປທ້ອງຮຽນສາດສະໜາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນພວກເຈົ້າລຸກຂຶ້ນຢ່າງຊື່ສັດຈາກການຄູ່ເຂົ້າຫລັງຈາກກ່າວຄຳອະທິຖານທຸກມື້. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ ວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢ່າງກ້າຫານ ເພື່ອແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານ ແລະ ປົກປ້ອງມາດຕະຖານຂອງພວກເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈໂດຍຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ດີຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຫລາຍຄົນກໍໄດ້ຮັບເອົາການເຊື່ອເຊີນນີ້ແລ້ວ ທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຊຸກຍູ້ຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ.

ວິທີໜຶ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຮົາສາມາດລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ ແມ່ນການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ເຮົາຮຽນຮູ້ພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະຄຳພີ, ຈາກສາດສະດາໃນປະຈຸບັນ, ແລະ ໃນປຶ້ມນ້ອຍຊື່ວ່າ *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ*. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນມີປຶ້ມນ້ອຍນີ້. ໃນປຶ້ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂີດອ້ອມຄຳວ່າ *ສຳລັບ* ແລະ *ເຈົ້າ*, ຊຶ່ງໝູ່ຮັກຄົນໜຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພາເຮັດ. ການເຮັດແນວນັ້ນ ໄດ້ເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ມາດຕະຖານເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຂໍ້ແນະນຳທີ່ໄປເທົ່ານັ້ນ—ມັນມີຄວາມໝາຍພິເສດ *ສຳລັບ* ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໃຊ້ເວລາຖ້ອຍຄຳ ເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນປຶ້ມຂອງພວກເຈົ້າ, ອ່ານມັນທັງເຫລັ້ມ, ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານເປັນພະຍານວ່າ ມາດຕະຖານແມ່ນ *ສຳລັບ* ພວກເຈົ້າຄືກັນ.

ຈະມີບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າທີ່ພະຍາຍາມປະໝາດ ຫລື ບໍ່ນັບຖືມາດຕະຖານຢູ່ໃນປຶ້ມ *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ*. ເຂົາເຈົ້າອາດຫລຽວເບິ່ງປຶ້ມນີ້ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ແມ່ເອີຍ, ປຶ້ມບໍ່ໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບ (ກ່າວເຖິງບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນນັ້ນ).” ຫລື ເຂົາເຈົ້າອາດຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ, “ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງບໍ່ດີ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮ້າຍແຮງເທົ່າກັບ (ກ່າວຊື່ຂອງບາງຄົນໃສ່).”

ປະທານແຮໂຣນ ບີ ລີ ໄດ້ສອນວ່າ, “ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຂໍ້ ແມ່ນຂໍ້ທີ່ຍາກສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະຮັກສາໃນທຸກວັນນີ້.”⁶ ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ທຸກເລື່ອງ ໂດຍການທີ່ພວກທ່ານຈະກະທຳບາບ; ເພາະມີທາງ ແລະ ວິທີຕ່າງໆຊຶ່ງມີຫລາຍຈົນຂ້າພະເຈົ້ານັບບໍ່ໄດ້.”⁷ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າມີບັນຫາເລື່ອງການຮັກມາດຕະຖານ ແລະ ພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊຸກຍູ້ພວກເຈົ້າໃຫ້ຊອກຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນ. ໃຫ້ອ່ານພຣະຄຳພີຂອງພວກເຈົ້າ. ໃຫ້ໃຊ້ເວລາເບິ່ງແວບໄຊ້ຂອງສາດສະໜາຈັກ, LDS.org, ເພື່ອຊອກຫາຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ຄຳຖາມຂອງພວກເຈົ້າ. ໃຫ້ເວົ້າລົມກັບພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄົນທີ່ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເມື່ອເຂົາດຳລົງຊີວິດ ຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ. ຈົ່ງອະທິຖານ. ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ຜູ້ຮັກພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງໃຊ້ຂອງ

ປະທານແຫ່ງການກັບໃຈທຸກວັນ. ຈົ່ງຮັບໃຊ້ກັນ. ແລະ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື ຈົ່ງຟັງ ແລະ ເຮັດຕາມການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ປະທານ ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ຊຸກຍູ້ເຮົາທຸກຄົນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້: “ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ. ... ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າສິ່ງໃດຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງໃດບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະ ບໍ່ປົດປັ້ງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການປະກົດອາດປ່ຽນມັນໄດ້. ... ຖ້າໝູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຈົ້າຊວນພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ພວກເຈົ້າ ຕ້ອງເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າຕ້ອງຍືນຍູ່ຄົນດຽວກໍຕາມ.”⁸

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບໍ່ຢາກໃຫ້ເຮົາເພິ່ງພາອາໄສຊາວໂລກ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຂອງສັງຄົມທີ່ປ່ຽນແປງຕະຫລອດເວລາ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງ ແລະ ເຮັດຕາມການຊົງນຳທີ່ບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ນຳພາຄົນອື່ນໄປຫາພຣະກິດຕິຄຸນ ໂດຍການຕັ້ງມາດຕະຖານໄວ້ສູງ.

ພຣະຄຳພີມີຕົວຢ່າງຫລາຍຢ່າງເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນແນວຄິດນີ້. ຢູ່ໃນພຣະທຳພວກຜູ້ປົກຄອງ ໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບແຊມຊັນ. ແຊມຊັນໄດ້ເກີດມາກັບຄວາມສາມາດອັນໃຫຍ່ຍິ່ງ. ແມ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຖືກສັນຍາວ່າ, “ລາວຈະຕັ້ງຕົ້ນພາລະກິດໃນການຊ່ອຍກູ້ເອົາຊາດອິດສະຣາເອນໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງພວກຟິລິດສະຕິນ.”⁹ ແຕ່ເມື່ອແຊມຊັນເຕີບໂຕຂຶ້ນ, ລາວໄດ້ເພິ່ງພາໂລກຫລາຍກວ່າຮັບເອົາຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວໄດ້ເລືອກເຮັດ ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ລາວ “ພໍໃຈ”¹⁰ ແທນທີ່ເປັນເພາະມັນຖືກຕ້ອງ. ພຣະຄຳພີໄດ້ໃຊ້ຄຳວ່າ “ແລ້ວລາວກໍໄດ້ໄປ”¹¹ ເລື້ອຍໆ ເມື່ອບອກເຖິງການເດີນທາງ, ການກະທຳ, ແລະ ການເລືອກຂອງແຊມຊັນ. ແທນທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ ເພື່ອບັນລຸຄວາມສາມາດອັນໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງລາວ, ແຊມຊັນໄດ້ຕົກຢູ່ໃນອິດທິພົນຂອງໂລກ, ໄດ້ເສຍພະລັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ລາວ, ແລະ ໄດ້ຕາຍໄປແບບໜ້າສັງເວດຄາວເປັນໝູ່.

ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະຄຳພີໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງຂອງດານີເອນ. ດານີເອນກໍໄດ້ເກີດມາກັບຄວາມສາມາດທີ່ໃຫຍ່ຍິ່ງຄືກັນ. ໃນພຣະທຳດານີເອນ, ບົດທີ 6, ເຮົາອ່ານວ່າ, “ດານີເອນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຕົນເຮັດວຽກດີກວ່າຜູ້ກວດກາລາຊາການ ແລະ ເຈົ້າແຂວງຄົນອື່ນໆ ຍ້ອນດານີເອນເປັນຄົນເດັ່ນ.”¹² ເມື່ອດານີເອນປະເຊີນກັບການທ້າທາຍຂອງໂລກ, ລາວບໍ່ໄດ້ໝິ່ນປະໝາດໂລກ—ແຕ່ລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຫລຽວຂຶ້ນຫາສະຫວັນ. ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດວ່າບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດອະທິຖານ, ແຕ່ໃຫ້ນະມັດສະການກະສັດເປັນເວລາ 30 ມື້, ດານີເອນ “ໄດ້ກັບເມືອເຮືອນຂອງຕົນ. ໃນຫ້ອງຊັ້ນເທິງຂອງເຮືອນນັ້ນ ມີປ່ອງຢ້ຽມຢູ່ສາມປ່ອງປິ່ນໜ້າໃສ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນດັ່ງທີ່ເຄີຍປະຕິບັດມາ ດານີເອນໄດ້ຄຸເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າປ່ອງຢ້ຽມທີ່ໂຂໄວ້ ແລະ ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າມີລະສາມເທື່ອ.”¹³

ດານີເອນບໍ່ມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ ໃນການເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວໄດ້ຢູ່ໃນຖ້ຳສິງທັງຄົນເພາະສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ລາວໄດ້ຖືກປົກປ້ອງ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນສຳລັບການເຊື່ອຟັງຂອງລາວ. ເມື່ອກະສັດດາລີອຸດເອົາດານີເອນຂຶ້ນຈາກຖ້ຳສິງໃນຕອນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ, ເພິ່ນໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໄປວ່າ ທຸກຄົນຄວນເກງກົວພຣະເຈົ້າຂອງດານີເອນ ແລະ ເຮັດຕາມຕົວຢ່າງທີ່ຊື່ສັດຂອງດານີເອນ. ແນ່ນອນ, ດານີເອນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າ ເຮົາຕ້ອງເຮັດແນວໃດໃນການເປັນທຸງສຳລັບປະຊາຊາດ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຫລົດມາດຕະຖານຂອງເຮົາລົງເມື່ອເຮົາຖືກທົດລອງຢູ່ໃນໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທີ່ໄດ້ຍິນເຖິງຕົວຢ່າງຂອງຊາວໜຸ່ມໃນຍຸກສະໄໝນີ້, ຊຶ່ງຄືກັນກັບພວກເຈົ້າ, ຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນທຸງຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນາງໂຈແອນນາເປັນຄົນໜຶ່ງໃນສາມຄົນທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຢູ່ໃນໂຮງຮຽນອຸດົມຂອງນາງ ແລະ ເປັນຍິ່ງໜຸ່ມຄົນດຽວຢູ່ໃນຫວອດຂອງນາງ. ນາງໄດ້ສັນຍາກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ນາງຈະບໍ່ເວົ້າຄຳຫຍາບຄາຍ. ເມື່ອນາງຖືກຈັບຄູ່ໃຫ້ເຮັດໂຄງການໜຶ່ງຢູ່ໂຮງຮຽນກັບຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຜູ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຄຳສັນຍາຄືກັນບາງ, ນາງບໍ່ຍອມຫລຸດມາດຕະຖານຂອງນາງລົງ. ນາງໄດ້ຂໍໃຫ້ລາວນັບຖື ແລະ ໃຫ້ກຽດແກ່ຄຸນຄ່າຂອງນາງ. ຫລາຍເທື່ອ, ດ້ວຍຄຳເຕືອນທີ່ອ່ອນໂຍນ, ແລະ ບາງເທື່ອກໍ່ບໍ່ອ່ອນໂຍນ, ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງນິໄສ ແລະ ເວົ້າຈາບສຸພາບ. ຫລາຍຄົນໄດ້ສັງເກດເຫັນການປ່ຽນແປງຂອງລາວ, ຮ່ວມທັງພໍ່ຂອງລາວ, ຜູ້ໄດ້ຂອບໃຈນາງໂຈແອນນາທີ່ໄດ້ເປັນເພື່ອນທີ່ດີໃນຊີວິດຂອງລູກຊາຍຂອງລາວ.¹⁴

ຕອນໄປເຮັດພາລະກິດບໍ່ດົນມານີ້ຢູ່ປະເທດຟິລິບປິນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບການນາງເຄເຣັນ, ຜູ້ໄດ້ແບ່ງປັນປະສົບການຂອງນາງຕອນນາງເປັນກຸນລະສະຕິ ໃນຂະນະທີ່ນາງສຶກສາເອົາປະລິນຍາຕິ ຝ່າຍຜູ້ຈັດກາຍຂອງໂຮງແຮມ ແລະ ຮ້ານອາຫານ. ນາຍຄູໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນຮຽນເຮັດນ້ຳດື່ມ ຫລາຍຊະນິດທີ່ມີລິດຊາດດີ ເພື່ອຈະໄດ້ເສີບຢູ່ຮ້ານອາຫານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນ້ຳດື່ມບາງຈຳນວນມີເຫລົ້າປົນຢູ່ນ້ຳ, ແລະ ນາງເຄເຣັນຮູ້ວ່າ ມັນຕ້ານກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບນາງທີ່ຊົມນ້ຳດື່ມເຫລົ່ານັ້ນ. ໃນຕອນທີ່ນາງປະເຊີນກັບຜົນສະທ້ອນອັນຮ້າຍແຮງ, ນາງພົບຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ, ແລະ ນາງບໍ່ໄດ້ດື່ມນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ.

ນາງເຄເຣັນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ: “ນາຍຄູຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ່າງມາຫາຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຖາມວ່າເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ດື່ມນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ນາງເຄເຣັນ, ເຮັດແນວໃດເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກລິດຊາດຂອງມັນ ແລະ ຈະຜ່ານຂັ້ນຕອນຮຽນນີ້ໄດ້ແນວໃດ ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ຊົມເບິ່ງນ້ຳດື່ມເຫລົ່ານີ້?’ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຊື້ອຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະ

ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກ, ພວກເຮົາບໍ່ຕື່ມສິ່ງໃດທີ່ທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນຈະຫວັງແນວໃດ ຈາກຂ້ານ້ອຍ, ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍຈະຕົກຄະແນນ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຍອມຕື່ມນ້ຳ ເຫລົ່ານັ້ນ.”

ຫລາຍອາທິດຜ່ານໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງອີກກ່ຽວກັບມື້ນັ້ນ. ໃນທ້າຍເທີມ, ນາງເຄເຣັນຮູ້ວ່າ ຄະແນນ ຂອງນາງອາດຕໍ່າ ຍ້ອນວ່ານາງບໍ່ໄດ້ຊົມນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ. ນາງບໍ່ກ້າຫລຽວເບິ່ງເຈ້ຍຄະແນນ, ແຕ່ເມື່ອນາງ ຫລຽວເບິ່ງ, ນາງຮູ້ວ່າ ນາງໄດ້ຮັບຄະແນນສູງກວ່າທຸກຄົນໃນຫ້ອງ.

ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການນີ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າ ... ຈະປະທານພອນໃຫ້ແນ່ນອນ ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຍັງຮູ້ອີກວ່າ ເຖິງແມ່ນຖ້າຫາກຂ້ານ້ອຍຈະຕົກຄະແນນ, ແຕ່ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ກິນແຫງກັບສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດໄປນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕົກຄະແນນໃນ ສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເລືອກທີ່ຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເປັນສິ່ງທີ່ ຖືກຕ້ອງ.”¹⁵

ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ເກີດມາກັບຄວາມສາມາດອັນໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນທິດາທີ່ຮັກຫອມຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ພຣະອົງຮູ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຮັກພວກ ເຈົ້າ. ພຣະອົງເຊື່ອເຊີນພວກເຈົ້າໃຫ້ “ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ,” ແລະ ພຣະອົງສັນຍາວ່າ ເມື່ອ ພວກເຈົ້າເຮັດ, ພຣະອົງຈະສະໜັບສະໜູນພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ພວກເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະທິຖານ ວ່າ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະພົບຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຮັບເອົາຄຳເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາຄຳ ສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:45.
2. ໂມໄຊຢາ 5:15.
3. 1 ຕີໂມທຽວ 4:12.
4. ໂຢຊວຍ 1:9.
5. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 30.
7. ໂມໄຊຢາ 4:29.

8. Thomas S. Monson, “Examples of Righteousness,” *Liahona and Ensign*, May 2008, 65.
9. ພວກຜູ້ປົກຄອງ 13:5.
10. ພວກຜູ້ປົກຄອງ 14:3.
11. ພວກຜູ້ປົກຄອງ 14:7.
12. ດານີເອນ 6:3.
13. ດານີເອນ 6:10.
14. ສຳລັບພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງເລື່ອງນີ້, ໃຫ້ເບິ່ງ Joanna Ehrisman, “The Thing about Being Mormon,” ໃນ Katilin Medlin ແລະ ສະບັບອື່ນໆ, *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), 93–96.
15. ຈົດໝາຍສ່ວນຕົວເຖິງຜູ້ຂຽນປຶ້ມ, 2012.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໜູ່ມສາມັນ

ສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້: ທ່ານມີວຽກງານທີ່ຈະເຮັດ

ໂດຍ ແມຣີ ເອັນ ຄຸກ

ທີ່ປຶກສາທຳອິດໃນຝ່າຍປະທານຂອງອົງການຍິງໜູ່ມສາມັນ

ຍິງໜູ່ມທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຮັກພວກເຈົ້າທຸກຄົນ. ພວກເຮົາເຫັນພວກເຈົ້າລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງຢູ່ໃນໂລກບ່ອນທີ່ມີການທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດອັນຫລວງຫລາຍຄຽງຄູ່ກັນໄປ. ສິ່ງນີ້ອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົງໄສວ່າ, ອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ໃນຖານະທີ່ພວກເຈົ້າເປັນທິດາຜູ້ມີຄຸນງາມ ຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າຈະແຈ່ມໃສ! ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່, ແລະ ຄວາມຈິງເຫລົ່ານີ້ສາມາດພົບເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕອນພວກເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສອນພວກເຈົ້າເຖິງຄວາມຈິງ ແລະ ຕຽມພວກເຈົ້າສຳລັບການທ້າທາຍໃນຊີວິດ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານອຳເພີໃຈທາງສິນທຳ ແລະ ໂອກາດໃຫ້ພວກເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮຽນໃນຂະນະທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ພຣະອົງມີວຽກງານໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດ. ໃນການບັນລຸວຽກງານນີ້, ພວກເຈົ້າມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສ່ວນຕົວທີ່ຈະສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້. ສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ, “ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ໃຫ້ຄວາມຫວັງ,” ຂອງພວກເຈົ້າ¹ ສາມາດພົບເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນປື້ມ *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ* ພາຍໃຕ້ມາດຕະຖານຂອງການສຶກສາ ແລະ ຄຸນຄ່າແຫ່ງຄວາມຮູ້ຂອງຍິງໜູ່ມ.

“ການສຶກສາ ... ຈະເປີດໂອກາດ.”² ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ວ່າ ຈົ່ງສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້, ແມ່ນແຕ່ໂດຍການສຶກສາ ແລະ ໂດຍສັດທານຳອີກ,³ ພວກເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຈາກການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງນຳອີກ ເມື່ອພວກເຈົ້າຮຽນໂດຍສັດທາ.

ຈິ່ງສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້ໂດຍການສຶກສາຢ່າງພາກພຽນ. ໜ້ອຍໜັກໜ້ອຍໜ້າ ພວກເຈົ້າຈະມີເວລາໄດ້
ຮັບການສຶກສາເທົ່າກັບພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໃນຕອນນີ້. ປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ໄດ້ແນະນຳຢ່າງ
ສະຫລາດຕໍ່ຊາວໜຸ່ມຂອງສາດສະໜາຈັກວ່າ: “ແບບແຜນຂອງການສຶກສາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກໍ່ສ້າງໃນ
ໄລຍະທີ່ພວກເຈົ້າສຶກສາ ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຢາກມີຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າໄປຕະຫລອດຊີວິດ.”⁴
“ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮັບເອົາການສຶກສາເທົ່າທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ... ໃຫ້ເສຍສະລະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ
ເມື່ອຈຳເປັນ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດວຽກງານຢູ່ໃນໂລກນີ້. ... ໃຫ້ຝຶກຝົນມັນສະໝອງ ແລະ ມີຂອງ
ພວກເຈົ້າ ໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ດີ ເມື່ອພວກເຈົ້າດຳເນີນໄປໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.”⁵

ໃນການກ່າວກັບກຸ່ມສະຕີ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ
ອະນາຄົດຈະເປັນແນວໃດ; ສະນັ້ນ, ເຮົາຈິ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຕຽມສຳລັບຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ. ... ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ
ໃຫ້ພວກເຈົ້າຈິ່ງສະແຫວງຫາການສຶກສາ ແລະ ຮຽນເອົາວິຊາຄວາມຮູ້ທີ່ມີຄ່າ ເພື່ອວ່າຖ້າຫາກສະພາບ
ການເຊັ່ນນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຈັດຫາ.”⁶

ຍິງໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ຈິ່ງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງສາດສະດາທີ່ສະຫລາດ ແລະ ໃຫ້ການດົນໃຈເຫລົ່ານີ້.
ຈິ່ງເປັນນັກຮຽນທີ່ດີ. ຈິ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ້ອງແສງອອກໄປ ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມ
ຂະຫຍັນ, ຊື່ສັດ, ແລະ ດ້ວຍຄຸນນະທຳ. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າມີບັນຫາ ຫລື ທ້າຖອຍໃຈນຳການຮຳຮຽນ, ໃຫ້
ຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ຄູສອນ, ແລະ ສະມາຊິກໃນໂບດ. ຢ່າຍອມແພ້ເດີ!

ໃຫ້ຂຽນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຢາກຮຽນລົງໄວ້, ແລ້ວ “ໃຫ້ບອກເປົ້າໝາຍການສຶກສາຂອງພວກເຈົ້າກັບຄອບຄົວ,
ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ຜູ້ນຳຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ສົ່ງເສີມ ແລະ ຊຸກຍູ້ພວກເຈົ້າ.”⁷ ນີ້ຄືແບບ
ແຜນຂອງຄວາມກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວ.

ໂດຍທີ່ມີເທັກໂນໂລຊີ, ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຮູ້ອັນຫລວງຫລາຍ. ພວກເຈົ້າປະສົບກັບ
ສຽງ, ວິດີໂອ, ແລະ ຄ່າຍເຄືອຢູ່ໃນຄອມພິວເຕີຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ຈິ່ງເລືອກໃຊ້ ແລະ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຂໍ້ມູນ
ອັນຫລວງຫລາຍນີ້ມາລົບກວນ ຫລື ຢັບຢັ້ງພວກເຈົ້າໄວ້ຈາກຄວາມກ້າວໜ້າ. ຈິ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຍິງໜຸ່ມ
ທັງຫລາຍ! ພວກເຈົ້າ ເປັນຜູ້ກຳນົດຈຸດເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າ ເປັນຜູ້ຕັດສິນເອງວ່າຈະໃຫ້ສິ່ງ
ໃດເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ.

ການຮຽນຮູ້ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດບາງຢ່າງ ຈະຢູ່ນອກຫ້ອງຮຽນ. ຈິ່ງພົວພັນກັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ ຜູ້
ສາມາດສອນຄວາມຊຳນານໃຫ້ພວກເຈົ້າ ເລື່ອງການເປັນແມ່ບ້ານ, ສິລະປະ, ດົນຕີ, ປະຫວັດຄອບຄົວ,
ກິລາ, ການຂຽນ, ຫລື ການປາກເວົ້າ. ໃຫ້ຜູກມິດກັບເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຂໍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍເຫລືອພວກ

ເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງໃໝ່ບາງສິ່ງ, ຈຶ່ງສອນມັນຕໍ່ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ ຫລື ກາຍເປັນຜູ້ຊ່ອຍເຫລືອຍິງ ໜຸ່ມຄົນອື່ນ ຊຶ່ງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງສຳລັບ Honor Bee ຂອງພວກເຈົ້າ.

ນອກເໜືອໄປຈາກແມ່ທີ່ປະເສີດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຫລາຍຄົນທີ່ຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຜູ້ຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າຄົນທຳອິດຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ເກົ້າປີ. ຄູສອນຢູ່ຊັ້ນປະຖົມ ໄວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າແສ່ວຄຳວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ມາສູ່ບ້ານເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,” ແລ້ວແຂວນຮູບແຜ່ນນັ້ນໄວ້ເທິງຝາຢູ່ຫ້ອງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຕອນ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສາວ. ຄູສອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳພາຂ້າພະເຈົ້າ, ຕັກເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຊຸກຍູ້ ຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີ. ແລ້ວກໍມີຄົນອື່ນອີກທີ່ຊ່ອຍເຫລືອ. ຊາງຫຍິບເຄື່ອງສອງຄົນຢູ່ໃນຫວອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າຫຍິບເຄື່ອງ. ດ້ວຍການນຳພາ, ຄວາມອິດທິນ, ແລະ ການຊຸກຍູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສິ່ງກະໂປງໂຕໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫຍິບເອງໄປແຂ່ງຂັນ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 14 ປີ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບລາງວັນຊະນະເລີດ! ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວໄດ້ເພີ່ມຄວາມຢາກມີຄວາມຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຊຳນານໃນຝ່າຍອື່ນໆນຳອີກ.

ການຮັບເອົາຄວາມຮູ້ໃນຕອນນີ້ ຈະມີຄ່າຫລາຍເມື່ອພວກເຈົ້າກາຍເປັນແມ່. “ລະດັບການສຶກສາຂອງແມ່ ແມ່ນມີອິດທິພົນຫລາຍຕໍ່ການເລືອກການສຶກສາຂອງ [ລູກໆ] ຂອງນາງ.”⁸ ການສຶກສາຂອງແມ່ສາມາດ “ເປັນສິ່ງຊ່ອຍໃຫ້ຄອບຄົວພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກໄດ້.”⁹ ຜູ້ຍິງທີ່ມີການສຶກສາສູງ ... “ມັກຈະ: ເກີດລູກທີ່ ມີສຸຂະພາບດີກວ່າ, ມີລູກທີ່ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງກວ່າ, ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຫລາຍກວ່າ, ຕັ້ງຕົວໄດ້ດີ ແລະ ຮູ້ຈັກຄິດ ແລະ ຕັດສິນໃຈ.”¹⁰

ເຮົາໄດ້ຮຽນຢູ່ໃນ “ໃບຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ” ວ່າ “ຜູ້ເປັນແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕົ້ນຕໍທີ່ຈະລ້ຽງດູ ລູກເຕົ້າ.”¹¹ ການຈັດຫາການສຶກສາໃຫ້ລູກໆຂອງພວກເຈົ້າ ເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງການລ້ຽງດູນັ້ນ, ແລະ ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນສັກສິດຂອງພວກເຈົ້າ. ເຊັ່ນດຽວກັບນັກຮິບໜຸ່ມສອງພັນຄົນ, ຜູ້ “ໄດ້ຮັບການ ສິດສອນຈາກແມ່ຂອງພວກເຂົາ,”¹² ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄູສອນທີ່ສຳຄັນຂອງລູກໆ, ສະນັ້ນຈຶ່ງເລືອກຮຽນ ຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຈຶ່ງເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລູກໆ ແລະ ຄອບຄົວໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ ໂດຍການຮຽນຮູ້ ໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້.

ຈຶ່ງສະແຫວງການຮຽນຮູ້ໂດຍສັດທາ. ເຮົາຮຽນໂດຍສັດທາເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທາງວິນຍານຜ່ານການ ອະທິຖານ, ການສຶກສາພຣະຄຳພີ, ແລະ ການເຊື່ອຟັງ ແລະ ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາການຊົງນຳຂອງ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງທັງໝົດ. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າເຮັດພາກສ່ວນຂອງພວກ ເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຮູ້, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອພວກ

ເຈົ້າພະຍາຍາມຮັກສາຕົນໃຫ້ມີຄ່າຄວນ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໃຫ້ການຊົງນຳ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຮູ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງໜຸ່ມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍົມໄມ້ຢ່າງໃນຫິມະທີ່ຍາວເກີນຕົວ, ເກີບທີ່ໃຫຍ່ເກີນຕີນ, ແລະ ເພື່ອນຄົນໜຶ່ງໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າຫລິ້ນສະກີ! ພວກເຮົາໄດ້ໄປຫລິ້ນໃນຍາມລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ ໃນມື້ທີ່ສວຍງາມ, ຫິມະກຳພໍດີ, ແລະ ທ້ອງຟ້າກຳແຈ້ມໃສ, ເປັນສີຄາມ. ເພາະຄວາມຍ້ານຄ້ອຍຊັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຊົາຕື່ນເຕັ້ນຕອນຮຽນ. ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົ້ມຫລາຍເທື່ອກັບໄມ້ຢ່າງນັ້ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນມັກກິລາ!

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ດົນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບວ່າ ອາກາດສຳລັບມື້ໄປຫລິ້ນສະກີ ຈະບໍ່ເປັນແບບນັ້ນທຸກມື້. ໃນມື້ທີ່ມີດຳລື່ມ, ພວກເຮົາໄດ້ຫລິ້ນສະກີໃນສະພາບທີ່ເອີ້ນວ່າ “ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮາບພຽງ.” ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮາບພຽງຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອແສງຕາເວັນກະຈາຍໄປທົ່ວຫິມະ, ທ່ານຈະພົບວ່າຍາກທີ່ຈະສັງເກດເຫັນ, ແລະ ກໍຍາກທີ່ຈະຮູ້ວ່າບ່ອນໃດຊັ້ນ ຫລື ບ່ອນໃດຫລຸບໂນນຢູ່ຕາມຄ້ອຍພູ.

ຍິງໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ພວກເຈົ້າອາດຢາກເຫັນອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຄ້ອຍພູຊັ້ນຕອນໄປຫລິ້ນສະກີນັ້ນ. ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮາບພຽງ, ບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ການຮຽນຮູ້ໂດຍສັດທາຈະນຳຄວາມເຊື່ອໝັ້ນມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງຜ່ານວັນເວລາທີ່ບໍ່ແນ່ນອນນີ້.

ໃນບົດທີ 25 ຂອງມັດທາຍ, ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍິງສາວສະຫລາດສິບຄົນ ສອນເຮົາວ່າການຕຽມພ້ອມທາງວິນຍານເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍ ແລະ ຕ້ອງບັນລຸດ້ວຍຕົນເອງ. ພວກເຈົ້າຄົງຈື່ໄດ້ວ່າ ຍິງສາວທັງສິບຄົນນັ້ນໄດ້ຖືກເຊີນໄປງານກິນລ້ຽງຮ່ວມກັບເຈົ້າບ່າວ, ແຕ່ຍິງສາວທັງຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ຕຽມພ້ອມໂດຍເອົານ້ຳມັນໄປເພື່ອ.

“ແລ້ວພວກຄົນໂງ່ກໍເວົ້າກັບພວກຄົນສະຫລາດວ່າ ຂໍປັນນ້ຳມັນຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ພວກຂ້ອຍແດ່ ເພາະໂຄມໄຟຂອງພວກຂ້ອຍໃກ້ຈະມອດແລ້ວ.

“ແຕ່ພວກຄົນສະຫລາດຕອບວ່າ ບໍ່ໄດ້ດອກນ້ຳມັນບໍ່ມີພຽງພໍສຳລັບພວກຂ້ອຍ ແລະ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາຄົນຂາຍນ້ຳມັນ ແລະ ຊື້ເອົາສຳລັບພວກເຈົ້າສາ.

“ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງອອກໄປນັ້ນ, ເຈົ້າບ່າວກຳມາຮອດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕຽມພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປ ກັບເຈົ້າບ່າວໃນງານກິນລ້ຽງສົມຣິດ ແລະ ປະຕູກໍອັດ.”¹³

ພວກເຈົ້າອາດຄິດວ່າ ຍິງສາວທ້າຄົນນັ້ນເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ ທີ່ບໍ່ໄດ້ແບ່ງປັນນ້ຳມັນຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ການຕຽມພ້ອມທາງວິນຍານຕ້ອງເຮັດດ້ວຍຕົນເອງ, ເທື່ອລະຢາດ, ແລະ ບໍ່ສາມາດ ແບ່ງປັນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ.

ມັນເຖິງເວລາແລ້ວສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຫາຄວາມຮູ້ທາງວິນຍານໃຫ້ຕົນເອງ, ເທື່ອລະຢາດ, ຜ່ານການ ອະທິຖານ, ການສຶກສາພຣະຄຳພີ, ແລະ ການເຊື່ອຟັງ. ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ຈະສະແຫວງຫາການສຶກສາ ຂອງພວກເຈົ້າ—ເທື່ອລະຢາດ. ຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳທີ່ບໍ່ລິສຸດແຕ່ລະເທື່ອ ຈະຕື່ມນ້ຳມັນ ໃສ່ ຕະກຽງຂອງພວກເຈົ້າ, ຈະໃຫ້ເຮັດພວກເຈົ້າເໝາະສົມສຳລັບການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລິສຸດ, ຜູ້ ເປັນຄູສອນແຫ່ງສະຫວັນຂອງເຮົາ.

ພຣະວິນຍານບໍ່ລິສຸດຈະນຳພາພວກເຈົ້າເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງຢູ່ໃນໂລກມະຕະນີ້, ເຖິງແມ່ນໃນຕອນທີ່ພວກ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮາບພຽງກຳຕາມ, ບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງ ຍ້ານ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ພາພວກເຈົ້າໄປສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ, ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍ່ລິສຸດຈະ ນຳພາພວກເຈົ້າໃນການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃນການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານຈາກປະລິບການສ່ວນຕົວວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້ ບໍ່ພຽງ ແຕ່ໂດຍການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໂດຍສັດທານຳອີກ, ແລ້ວພວກເຈົ້າ ຈະ ຖືກນຳພາໃນສິ່ງທີ່ “ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ... ຈະປະສົງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງຮູ້.”¹⁴

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃບປິຕຸພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນສາວ ແລະ ໄດ້ຖືກແນະນຳໃຫ້ຕຽມຕົວ ເອງດ້ວຍການສຶກສາ ແລະ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ຄຸນງາມຄວາມດີຕອນຍັງນ້ອຍ ເລື່ອງການເປັນແມ່ບ້ານ ແລະ ລ້ຽງ ດູລູກເຕົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຢາກໄດ້ພອນຂອງການມີຄອບຄົວຫລາຍ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ຮັບພອນນັ້ນຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 37 ປີ, ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານ. ສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນ ພໍ່ໝ້າຍ, ສະນັ້ນ ໃນມື້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນນັ້ນແທ້ ບ່ອນແມ່ນແຕ່ສາມີເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄອບຄົວພ້ອມດ້ວຍລູກສີ່ຄົນນຳອີກ.

ກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ມີຫລາຍເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລິ້ນສະກີຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮາບ ພຽງ, ໂດຍຖາມວ່າ, “ອະນາຄົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ?” ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເຮັດຕາມຄຳ

ແນະນຳຢູ່ໃນໃບປຶດຖຸພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຶກສາຢ່າງພາກພຽນ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນນາຍຄູ ແລະ ໄດ້ຮຽນຕໍ່ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ອຳນວຍການຢູ່ໂຮງຮຽນປະຖົມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຫາ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ສະແຫວງຫາການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອແທ້ໆໃນ ຄຳສັນຍາຂອງສາດສະດາ ຜູ້ໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າ “ສືບຕໍ່ໃນຄວາມ ຈິງ ແລະ ຊື່ສັດ, ຮັກສາພັນທະສັນຍາ [ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ], ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຮັກພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນ ແລະ ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ [ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ], ແລ້ວ [ຂ້າພະເຈົ້າ] ຈະບໍ່ຖືກປະຕິເສດຈາກພອນ ນິລັນດອນໃດໆ ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນມີໄວ້ໃຫ້ສຳລັບລູກໆທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະອົງ.”¹⁵

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າການສຶກສາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕຽມຂ້າພະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າວາດ ພາບໄວ້ຕອນຄາວເປັນສາວ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຶກສາເພື່ອເປັນນາຍຄູ ແລະ ເພື່ອສອນ ລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນອະນາຄົດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕຽມຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອສອນ ພາສາອັງກິດຢູ່ປະເທດມົງໂກລິນຳອີກຕອນເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາກັບສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອ ສອນຍິງໜຸ່ມຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ແລະ ສອນຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄຸນຄ່າຂອງ ຄວາມຮູ້—ເປັນພອນທີ່ປະເສີດລ້ຳເກີນກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາດພາບໄວ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ ແລະ ຮັກພວກເຈົ້າ. ພຣະອົງໄວ້ວາງໃຈພວກເຈົ້າ ແລະ ມີວຽກງານໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດ ຊຶ່ງເປັນວຽກງານທີ່ ພວກເຈົ້າ ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າ ຈະ ຕຽມພ້ອມສຳລັບວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າສະ ແຫວງຫາການຮຽນຮູ້ໂດຍການສຶກສາ ແລະ ໂດຍສັດທາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນີ້ ໃນ ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Gordon B. Hinckley, “Reaching Down to Lift Another,” *Liahona*, Jan. 2002, 67; *Ensign*, Nov. 2001, 54.
2. *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ* (ປີ້ມນ້ອຍ 2011), 9.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), 28.
5. Gordon B. Hinckley, “Seek Learning,” *New Era*, Sept. 2007, 2, 4.

6. Thomas S. Monson, "If Ye Are Prepared Ye Shall Not Fear," *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2004, 116.
7. ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ, 9.
8. Cheryl Hanewicz and Susan R. Madsen, "The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision," *Utah Women and Education Project, Research Snapshots*, no. 3, (Jan. 2011): 1.
9. Marjorie Cortez, "Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle," *Deseret News*, Sept. 23, 2011, A1.
10. Olene Walker, "More Utah Women Need to Finish College," *Salt Lake Tribune*, Oct. 30, 2011, O4.
11. "The Family: A Proclamation to the World," *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2010, 129.
12. Alma 56:47.
13. ມັດທາຍ 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, "Education for Real Life," *Ensign*, Oct. 2002, 18.
15. M. Russell Ballard, "Preparing for the Future," *Ensign*, Sept. 2011, 27.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໜຸ່ມສາມັນ

ບັດນີ້ເປັນເວລາທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ

ໂດຍ ອິເລນ ແອັສ ດໍຕັນ

ປະທານອົງການຍິງໜຸ່ມສາມັນ

ຈາກປ່ອງຢ້ຽມຫ້ອງການຂອງອົງການຍິງໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພາບທີ່ສວຍງາມຂອງພຣະວິຫານເຊົາເລັກ. ທຸກມື້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດໂມໂຣໂນ, ຍືນຢູ່ເທິງພຣະວິຫານເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມສ່ອງແສງ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເຖິງສັດທາຂອງເພິ່ນ ແຕ່ຂອງເຮົານຳອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກໂມໂຣໂນ ເພາະວ່າ, ໃນທຸກສັງຄົມທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເພິ່ນຄົງຢູ່ຢ່າງບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈິງ. ເພິ່ນເປັນວິລະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນຍືນຢູ່ຄົນດຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເພິ່ນຍືນຢູ່ເທິງພຣະວິຫານໃນທຸກວັນນີ້, ກວັກມີເອີ້ນເຮົາໃຫ້ມີຄວາມກ້າຫານ, ເພື່ອຈື່ຈຳວ່າເຮົາເປັນໃຜ ແລະ ໃຫ້ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະໄປພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ—ເພື່ອໃຫ້ “ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ,”¹ ຍືນຢູ່ເໜືອສຽງນັ້ນນອງຂອງໂລກ, ແລະ ດັ່ງທີ່ເອຊາຢາໄດ້ທຳນາຍໄວ້ວ່າ, “ໃຫ້ຂຶ້ນ ... ໄປຍັງເນີນພູຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເດີ”²—ພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ.

ຜູ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນມື້ນີ້ ຄືທິດາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ. ບໍ່ມີກຸ່ມຜູ້ຄົນກຸ່ມໃດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ທີ່ມີອິດທິພົນ ຜູ້ຍືນຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ແລະ ໃນຄວາມຊອບທຳ ຫລາຍໄປກວ່າກຸ່ມຍິງໜຸ່ມ ແລະ ກຸ່ມສະຕີຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄວາມສູງສັກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ເຖິງເອກະລັກ ແລະ ໂຊກຊາຕາຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ມີຊື່ສຽງໃນໂລກກ່ອນເກີດ. ເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າມີພັນທະສັນຍາ ແລະ ຄຳສັນຍາ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບມໍລະດົກທາງວິນຍານແຫ່ງປິຕຸຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຢາໂຄບ. ສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງໜຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຜູ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນຄຳຄືນນີ້ວ່າ “ເປັນຄວາມຫວັງທີ່ສ່ອງແຈ້ງ”³ ຂອງອະນາຄົດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນດ້ວຍ! ຢູ່ໃນໂລກທີ່ທ້າທາຍ, ພວກເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ສ່ອງແຈ້ງ. ແນ່ນອນ, ນີ້ເປັນວັນ “ເວລາທີ່ບໍ່ມີວັນລືມ.”⁴ ນີ້ເປັນວັນເວລາຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຕອນນີ້ ເປັນເວລາສຳລັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມໃນທຸກແຫ່ງທຶນທີ່ “ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ, ເພື່ອແສງສະຫວ່າງຂອງພວກເຈົ້າ ຈະເປັນທຸງໃຫ້ປະຊາຊາດ.”⁵

“ມາດຕະຖານເປັນກົດຂອງການວັດແທກ ໂດຍສິ່ງນັ້ນ ຈະຮູ້ໄດ້ເຖິງຄວາມຈິງຈັງ ຫລື ຄວາມດີພ້ອມ.”⁶ ເຮົາຕ້ອງເປັນທຸກແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດເພື່ອທຸກບ່ອນໃນໂລກຈະໄດ້ເຫັນ! ປຶ້ມນ້ອຍທີ່ຫາກໍຖືກດັດແປງໃໝ່ຊື່ ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ ບັນຈຸບໍ່ພຽງແຕ່ມາດຕະຖານທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢ່າງຈິງຈັງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະປະທານພອນໃຫ້ນຳອີກຖ້າຫາກເຮົາປະຕິບັດຕາມ. ຖ້ອຍຄຳທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນປຶ້ມຫົວນີ້ເປັນ ມາດຕະຖານສຳລັບໂລກ, ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຕາມຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຈະເຮັດສິ່ງໃດເພື່ອຈະໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນໂລກ ທີ່ນັບມື້ນັບມືດມົວລົງ. ການດຳລົງຊີວິດຕາມປຶ້ມນີ້ ຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າໃຫ້ມີຄ່າຄວນພໍສຳລັບການ ເປັນເພື່ອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລະ ໃນໂລກທີ່ພວກເຈົ້າອາໄສຢູ່ນີ້, ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງການຄວາມ ເປັນເພື່ອນນັ້ນໃນຕອນຕ້ອງຕັດສິນໃຈ ຊຶ່ງຈະກຳນົດອະນາຄົດທີ່ສຳເລັດຜົນ ແລະ ມີຄວາມສຸກຂອງພວກ ເຈົ້າ. ການດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານເຫລົ່ານີ້ ຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າໃຫ້ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນ ພຣະວິທານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ນັ້ນຮັບເອົາພອນ ແລະ ອຳນາດທີ່ລໍຖ້າພວກເຈົ້າຢູ່ ຕອນພວກເຈົ້າເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ.⁷

ຕອນລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊື່, ເອມີ, ຍັງນ້ອຍ, ນາງມັກເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍ ໃນຕອນຂ້າພະເຈົ້າ ຕຽມຕົວໄປໂບດ. ຫລັງຈາກໄດ້ສັງເກດເບິ່ງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດເປັນປະຈຳແລ້ວ, ນາງໄດ້ຫວີຜົມຂອງນາງ ເອງ ແລະ ນຸ່ງເຄື່ອງ, ແລ້ວນາງໄດ້ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເອົາ “ສິ່ງເຫລື້ອມໆ.” “ສິ່ງເຫລື້ອມໆ” ທີ່ນາງກ່າວ ເຖິງແມ່ນຄຣິມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອກັນໜ້າບໍ່ໃຫ້ທຸ່ງແຫ້ງ. ຕາມຄວາມຂໍຮ້ອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທາມັນໃສ່ ແກ້ມ ແລະ ສິບຂອງນາງ, ແລ້ວນາງຈະຍິ້ມອອກມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ພວກເຮົາພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄປ ໂບດ!” ສິ່ງທີ່ນາງເອມີບໍ່ຮູ້ຄື ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າ ນາງ “ເຫລື້ອມ” ຢູ່ແລ້ວ. ໃບໜ້າຂອງນາງເຫລື້ອມ ເພາະນາງ ບໍລິສຸດ ແລະ ໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ດີ. ນາງມີພຣະວິນຍານຢູ່ກັບນາງ, ແລະ ມັນປະກົດໃຫ້ເຫັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ຍິງໜຸ່ມທີ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນຄຳຄືນນີ້ຈະຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມສວຍງາມຂອງພວກ ເຈົ້າ—“ຄວາມສ່ອງແສງ” ຂອງພວກເຈົ້າ—ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບເຂົ້າແປ້ງ, ຄຣິມ, ຫລື ເສື້ອຜ້າທີ່ສັງຄົມນິຍົມກັນນຸ່ງ ຖື. ມັນຂຶ້ນກັບຄວາມບໍລິສຸດພາຍໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານ ແລະ ມີຄ່າຄວນສຳລັບຄວາມເປັນເພື່ອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະລັງແກ່ ໂລກໄດ້. ຕົວຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ຄວາມສະຫວ່າງຈາກດວງຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ຈະເປັນອິດທິພົນ ຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້ ຜູ້ເຫັນພວກເຈົ້າ “ສ່ອງແສງ,” ແລະ ພວກເຂົາຈະຢາກເປັນຄືກັນກັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ ຄວາມສະຫວ່າງນີ້ມາຈາກໃສ? ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ພຣະວິນຍານໃຫ້ຄວາມ ສະຫວ່າງແກ່ທຸກຄົນທີ່ມາສູ່ໂລກ “ແລະ ພຣະວິນຍານໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງແກ່ທຸກຄົນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ທີ່ເຊື່ອຟັງສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານ.”⁸ ຄວາມສະຫວ່າງອັນສູງສິ່ງໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ດວງຕາ ແລະ ໃບໜ້າ ຂອງພວກເຈົ້າ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູ

ຄຣິດ. ນັ້ນຄືວິທີທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ “ຄວາມສອງແສງ”! ແລະ ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ, ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນ, “ຄຣິດທີ່ເຫລື້ອມ” ບໍ່ເກີດຜົນໃນໃບໜ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ!

ການເອີ້ນໃຫ້ “ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສອງແສງອອກໄປ” ເປັນການເອີ້ນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໃຫ້ນຳພາໂລກ ໃນ ອຸດົມການອັນຍິ່ງໃຫຍ່—ເພື່ອຍົກທຸງຂຶ້ນ—ແລະ ນຳພາຄົນລຸ້ນນີ້ໃນຄຸນງາມຄວາມດີ, ຄວາມບໍລິສຸດ, ແລະ ຄວາມມີຄ່າຄວນຕໍ່ພຣະວິຫານ. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຢາກສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງຢູ່ໃນໂລກ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງ ແຕກຕ່າງຈາກໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ຜູ້ໄດ້ກ່າວຕໍ່ກຸ່ມ ສະຕີ ໃນວັນເວລາຂອງເພິ່ນວ່າ: “ພວກທ່ານບໍ່ຄວນໃຫ້ຜູ້ຍິງໃນໂລກ ... ນຳພາພວກທ່ານໄປ, ແຕ່ພວກ ທ່ານຄວນເປັນຜູ້ນຳພາຜູ້ຍິງໃນໂລກ ໃນທຸກສິ່ງ ... ທີ່ເຮັດໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດບໍລິສຸດ.”⁹ ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ຍັງດັງກ້ອງຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້. ໃນຖານະທີ່ເປັນທິດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເກີດມາເພື່ອນຳພາ.

ໃນໂລກທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່, ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ ຄວາມເປັນເພື່ອນ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະເໝີ ຜູ້ຈະບອກພວກເຈົ້າ “ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດ”¹⁰ ເມື່ອພວກເຈົ້າຮັບ ຮູ້ ແລະ ອາໄສໄພເພິ່ງການນຳພາ ແລະ ການກະຕຸ້ນຂອງພຣະອົງ. ແລະ ນັບແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ບໍ່ສະຖິດຢູ່ໃນວິຫານທີ່ບໍ່ສັກສິດ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງສຳຫລວດກວດກາເບິ່ງນິໄສ ແລະ ຫົວໃຈຂອງ ເຮົາ. ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງປຸງບາງສິ່ງ—ເພື່ອກັບໃຈ. ດັ່ງທີ່ບິດາຂອງກະສັດລາໂມໂນໄດ້ກ່າວຢູ່ໃນພຣະ ຄຳພິມມອນ, ເພິ່ນຈະປະຖິ້ມບາບຂອງເພິ່ນທັງໝົດເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.¹¹ ເຮົາເດັ, ພວກເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນບໍ່?

ກຸ່ມຄົນໜຸ່ມກຸ່ມໜຶ່ງໃນເມືອງຄະວິນ ຄຣິກ, ລັດ ອາຣິໂຊນາ, ໄດ້ “ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສອງແສງອອກໄປ” ແລະ ໄດ້ນຳພາຄົນໜຸ່ມໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານຢູ່ໃນປື້ມ *ສຳລັບ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ*. ເຂົາເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຂຽນບາງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ ທ່ວງດຶງເຂົາເຈົ້າໄວ້ ຫລື ຂຽນບາງສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຢາກປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ໄວ້ໃນປື້ມບັນທຶກ ສ່ວນຕົວ, ແລະ ຈາກນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊຸດຊຸມ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພາກັນມາຫາຊຸມນັ້ນ, ໄດ້ຈົກເຈ້ຍໃບທີ່ເຂົາເຈົ້າ ຂຽນຂໍ້ຄວາມດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວໂຍນມັນລົງຊຸມ ຄືກັນກັບຜູ້ຄົນຂອງອຳໂມນໄດ້ເຮັດໃນພຣະຄຳພິມມອນກັບ ອາວຸດແຫ່ງສົງຄາມຂອງພວກເຂົາ.¹² ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຖືມເຈ້ຍເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ສັນຍາທີ່ຈະປ່ຽນ. ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ!

ພວກເຈົ້າມີບາງສິ່ງໃນຊີວິດທີ່ຢາກປ່ຽນບໍ່? ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ພວກເຈົ້າສາມາດກັບໃຈ ເພາະ ການເສຍສະລະຊິດໃຊ້ອັນເປັນນິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະປ່ຽນ, ເພື່ອກາຍເປັນຄົນບໍລິສຸດ ແລະ ສະອາດຄືນອີກ, ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ

ພຣະອົງ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າ ເມື່ອເຮົາເຮັດ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຈື່ຈຳບາບ ແລະ ຄວາມຜິດຂອງເຮົາ ອີກຕໍ່ໄປ.¹³

ບາງເທື່ອ ມັນອາດເບິ່ງວ່າ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຮັກສາຄວາມສ່ອງແສງໄວ້ສະເໝີ. ພວກເຈົ້າປະເຊີນກັບ ການທ້າທາຍຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງອາດບັງຄວາມສະຫວ່າງທັງປວງ, ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ບາງເທື່ອ ເສັ້ນທາງກໍຫຍຸ້ງຍາກ, ແລະ ບາງເທື່ອອາດເປັນອາຍໝອກຕົບໜາບັງຄວາມສະຫວ່າງໄວ້. ນັ້ນຄືກໍລະນີ ຂອງຍິງໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຊື່ ຟະລໍເຣັນ ແຈດວິກ. ນັບແຕ່ນາງມີອາຍຸໄດ້ 10 ປີ, ນາງຟະລໍເຣັນ ຮູ້ວ່າ ນາງ ລອຍນ້ຳເກັ່ງ. ນາງໄດ້ລອຍຢູ່ English Channel ພາຍໃນ 13 ຊົ່ວໂມງ ກັບ 20 ນາທີ. ນາງ ຟະລໍ ເຣັນ ມັກການທ້າທາຍ, ແລະ ຕໍ່ມານາງໄດ້ລອຍລອຍນ້ຳຈາກຝັ່ງທະເລປາຊີຟິກໄປຫາຝັ່ງເກາະກາຕາລີ ນາ—ປະມານ 21 ໄມ (34 ກິໂລແມັດ). ໃນການລອຍນ້ຳເທື່ອນັ້ນນາງເລີ່ມອ່ອນເພຍເມື່ອລອຍໄປໄດ້ 15 ຊົ່ວໂມງ. ນ້ຳໝອກຕົບໜາເທິງໜ້ານ້ຳບັງບໍ່ໃຫ້ເຫັນຝັ່ງ. ແມ່ຂອງນາງໄດ້ຂີ່ເຮືອຕາມນາງໄປຂ້າງໆ, ແລະ ນາງຟະລໍເຣັນໄດ້ບອກແມ່ຂອງນາງວ່າ ນາງຍ້ານວ່ານາງຄົງໄປບໍ່ເຖິງຝັ່ງ. ແມ່ຂອງນາງກັບຜູ້ຝຶກນາງໄດ້ ໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ນາງໄປເລື້ອຍໆ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ນາງເຫັນຄືໝອກເທົ່ານັ້ນ. ນາງໄດ້ເຊົາລອຍ, ແຕ່ຫລັງຈາກ ນາງໄດ້ຂຶ້ນເຮືອ, ນາງຮູ້ວ່າ ນາງລອຍເກືອບຮອດຝັ່ງແລ້ວ. ເຫລືອແຕ່ປະມານໜຶ່ງໄມ (1.6 ກິໂລແມັດ) ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະໄປຮອດຝັ່ງ. ຕໍ່ມາຕອນນາງຖືກສຳພາດ ແລະ ຖືກຖາມວ່າເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງເຊົາລອຍ, ນາງໄດ້ຮັບສາລະພາບວ່າ ບໍ່ແມ່ນຄວາມໜາວ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຍາວໄກ. ນາງເວົ້າວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຍອມແພ້ ເພາະໝອກ.”¹⁴

ຕໍ່ມານາງໄດ້ພະຍາຍາມລອຍນ້ຳອີກ, ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ໝອກໄດ້ບັງທາງນາງອີກ. ແຕ່ເທື່ອນີ້, ນາງໄດ້ ລອຍຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນທີ່ສຸດໄດ້ໄປເຖິງຝັ່ງ. ເທື່ອນີ້ເມື່ອນາງຖືກຖາມວ່າເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງລອຍຕໍ່ໄປ, ນາງ ເວົ້າວ່າ ນາງໄດ້ວາດພາບເຫັນຝັ່ງຢູ່ໃນໃຈຜ່ານໝອກອັນຕົບໜານັ້ນຕະຫລອດໄລຍະທີ່ນາງລອຍໄປ.¹⁵

ສຳລັບນາງຟະລໍເຣັນ ແຈດວິກ, ຝັ່ງເປັນເປົ້າໝາຍຂອງນາງ. ສຳລັບເຮົາແຕ່ລະຄົນ, ພຣະວິຫານຄື ເປົ້າ ໝາຍຂອງເຮົາ. ເພື່ອນໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ຈຶ່ງຕັ້ງໃຈ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າລັບຕາໄປ. ຢ່າ ປ່ອຍໃຫ້ໝອກອັນຕົບໜາທີ່ເປີະເບື້ອນທາງສິນທຳ ແລະ ສຽງຂອງໂລກທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທໍ້ຖອຍໃຈກົດ ກັນພວກເຈົ້າໄວ້ຈາກການໄປເຖິງຈຸດເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຈາກການດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານ, ຈາກການຊື່ນຊົມກັບຄວາມເປັນເພື່ອນຂອງພຣະວິຫານບໍລິສຸດ, ແລະ ຈາກການມີຄຳຄວນພໍທີ່ຈະເຂົ້າໄປ ໃນພຣະວິຫານ. ຈຶ່ງຮັກສາພາບຂອງພຣະວິຫານ ບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເດີ້.

ຫລາຍອາທິດກ່ອນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນສູງຂອງພຣະວິຫານຮິໂນ ນິວາດາ. ຄວາມສະຫວ່າງຂອງ ໄຟຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນແມ່ນແຈ່ມແຈ້ງຫລາຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວງແກ້ວທີ່ແຂວນຢູ່ກາງເພດານທີ່ສະທ້ອນ ໃສ່ໄຟ, ສິ່ງແສງລະຍິບລະຍັບເປັນຫລາຍສີຄືສີຮຸ້ງ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ຮັບຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດຂອງໂລກ¹⁶ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະທີ່ເຮົາຄວນຍິດຖືໄວ້ ແລະ ສະທ້ອນແສງຂອງມັນອອກໄປທົ່ວ. ເຮົາ ເປັນຄືກັນກັບແກ້ວ ແຫ່ງນ້ອຍໆແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ສະທ້ອນແສງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນການເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງສະອາດ ແລະ ປາດສະຈາກຜົງທຸລີຂອງໂລກ. ແມ່ນແຕ່ຕອນຢູ່ໃນພຣະວິຫານໃນມື້ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳ ຂອງໂມໂຣໄນເອີ້ນເຮົາຢູ່—ຜູ້ເປັນທິດາຂອງສີໂອນວ່າ: “ຈິ່ງຕື່ນ ແລະ ລຸກຂຶ້ນຈາກຜົງທຸລີ.”¹⁷ “ບໍ່ ແຕະຕ້ອງຂອງຊົ່ວ, ຫລື ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ.”¹⁸ “ຈິ່ງຕື່ນ ແລະ ລຸກຂຶ້ນ ... , ຈິ່ງສວມອາພອນອັນສວຍງາມ, ໂອ້ ທິດາຂອງສີໂອນ ... , ເພື່ອພັນທະສັນຍາຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ ກັບທ່ານຈະສຳເລັດ, ໂອ້ ເຊື້ອສາຍອິດສະລາເອນ.”¹⁹

ພອນຂອງພຣະວິຫານທີ່ຖືກສັນຍາໄວ້ບໍ່ແມ່ນສຳລັບພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ສຳລັບທຸກລຸ້ນຄົນ. ເມື່ອພວກເຈົ້າ ຕັ້ງພຣະວິຫານເປັນເປົ້າໝາຍ, ແລ້ວອິດທິພົນຂອງພວກເຈົ້າໃນທາງດີຈະຍືນຍົງເກີນກວ່າເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່, ແລະ ວຽກງານທີ່ພວກເຈົ້າກະທຳແທນຜູ້ທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ການທຳນາຍສຳເລັດ ຄົບຖ້ວນ!

ກອງປະຊຸມເທື່ອແລ້ວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຈຫລາຍເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນແອວເດີ ເດວິດ ເອ ແບັດນາ ເຊື້ອເຊີນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໃຫ້ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການເຮັດວຽກງານສືບປະຫວັດຄອບຄົວ ຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ເຮັດວຽກງານໃນພຣະວິຫານແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວປາດສະຈາກພອນ ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.²⁰ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນໄດ້ສະເໜີຄຳເຊື້ອເຊີນນີ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ຫົວໃຈ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັ້ນແຮງ. ໃນພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants ເຮົາໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບວິນຍານເລີດ ລ້ຳອື່ນໆທີ່ໄດ້ເກັບໄວ້ໃຫ້ອອກມາໃນຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລາ ເພື່ອມີສ່ວນໃນການວາງຮາກຖານຂອງວຽກ ງານໃນຍຸກສຸດທ້າຍອັນສຳຄັນຍິ່ງ, ຮ່ວມທັງການສ້າງພຣະວິຫານທັງຫລາຍ ແລະ ການປະກອບພິທີການ ໃນນັ້ນ ເພື່ອການໄຖ່ຄົນຕາຍ.²¹ ນີ້ຄືວັນເວລາຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ວຽກງານຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ແລ້ວ! ບັດນີ້ ເປັນເວລາທີ່ຈະມີຄຳຄວນ ແລະ ຮັບເອົາໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານ. ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດ ວຽກງານນີ້, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ເທິງພູສີໂອນ.²²

ແອວເດີຣະໂຊ ເອັມ ບາເລີດ ໄດ້ກ່າວເຖິງພວກເຈົ້າວ່າ, “ອິດທິພົນຂອງຍິງໜຸ່ມຂອງສາດສະໜາຈັກ, ຄື ກັນກັບຍັກໃຫຍ່ພວມນອນຫລັບຢູ່, ຈະຕື່ນຂຶ້ນ, ລຸກຂຶ້ນ, ແລະ ດົນໃຈຜູ້ອາໄສຂອງແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ເຮັດ

ສິ່ງທີ່ຊອບທຳ.”²³ ຍິງໝູ່ມັງຫລາຍ, ຈິ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນເຫດການອັນຮຸ່ງເຫລື້ອມ ອັນທີ່ຈະ ຫລໍ່ຫລອມອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຂອງໂລກ. ຕອນນີ້ເປັນເວລານັ້ນ!

“ຢູ່ເທິງພູສູງທຸງປົວສະບັດ. ປະຊາດຊາດທັງຫລາຍຫລຽວມອງ; ມັນທັກທາຍທັງໂລກ!”²⁴ ເພື່ອນໝູ່ມ ທັງຫລາຍ, ພວກເຈົ້າເປັນທຸງນັ້ນ! ຈິ່ງມີຄຸນງາມຄວາມດີ ແລະ ບໍລິສຸດ, ຈິ່ງສະແຫວງຫາຄວາມເປັນ ເພື່ອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຈິ່ງຝັງບາບ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຈົ້າເສຍ, ຈິ່ງເອົາໃຈໃສ່ ຕໍ່ຈຸດເປົ້າໝາຍ ແລະ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ໝອກທີ່ເປີຂເປື້ອນເລື່ອງສິນທຳບັງເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ຈິ່ງມີຄຳ ຄວນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໃນຕອນນີ້. ຈິ່ງທາ “ຄຣິມເຫລື້ອມ” ນັ້ນ! ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານດ້ວຍ ສຸດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ຊີວິດຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາເຂົ້າ ໃກ້ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ ພຣະເຢຊູຄຣິດຫລາຍຂຶ້ນ. ແລະ ຂ້າພະ ເຈົ້າຂໍອະທິຖານ, ເຊັ່ນດຽວກັບໂມໂຣໂນວ່າ ພວກເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ, ເພື່ອແສງ ສະຫວ່າງຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນທຸງໃຫ້ປະຊາຊາດ!²⁵ ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 115:5.
2. ເອຊາຢາ 2:3; see 2 Nephi 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, “Standing Strong and Immovable,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 10, 2004, 20.
4. Oliver Cowdery, in Joseph Smith—History 1:71, note.
5. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 115:5.
6. Ezra Taft Benson, “Strengthen Thy Stakes,” *Tambuli*, Aug. 1991, 4; *Ensign*, Jan. 1991, 2.
7. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 109:22.
8. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 84:46.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 184.
10. 2 ນິໄຟ 32:5.
11. ເບິ່ງ Alma 22:18; ເນັ້ນຄຳເນື່ອງ.
12. ເບິ່ງ Alma 24:17.
13. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 58:42.

14. ເບິ່ງ Sterling W. Sill, in Conference Report, Apr. 1955, 117.
15. ເບິ່ງ Randy Alcom, “Florence Chadwick and the Fog,” epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. See also “Florence Chadwick,” in {95}Encyclopedia of World Biography,{96} vol. 19 (2004): 64–66; “Navigation Information” and “Swim Successes,” Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, accessed Mar. 27, 2012. Additional varying accounts about Florence Chadwick exist.
16. ເບິ່ງ 3 Nephi 9:18.
17. ໂມໂຣໂນ 10:31.
18. ໂມໂຣໂນ 10:30.
19. ໂມໂຣໂນ 10:31.
20. ເບິ່ງ David A. Bednar, “The Hearts of the Children Shall Turn,” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2011, 24–27.
21. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 138:53–54.
22. ເບິ່ງ Obadiah 1:21; Doctrine and Covenants 103:9; and *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 472--73.
23. Russell M. Nelson, “Daughters of Zion,” *New Era, Young Women Special Issue*, YW Nov. 1985, 9.
24. “High on the Mountain Top,” Hymns, no. 5.
25. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 115:5.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໜຸ່ມສາມັນ

ເຊື້ອ, ເຊື້ອຟັງ, ແລະ ອິດທິນ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ການໄດ້ມາກ່າວກັບພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງຖອມຕົນຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ສະຫວັນມາຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເໝາະສົມກັບໂອກາດນີ້.

ປະມານ 20 ປີກ່ອນ, ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ມາສູ່ຊີວິດມະຕະນີເທື່ອ. ພວກເຈົ້າຍັງຢູ່ໃນສະຫວັນ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍກັບຄວາມຢູ່ເຢັນເປັນສຸກນິລັນດອນຂອງພວກເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ, ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກກາຍເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າຄົນມີການກ່າວອຳລາດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ພວກເຈົ້າໄດ້ມາຮັບເອົາຮ່າງກາຍ ແລະ ກາຍເປັນມະນຸດ, ຖືກຕັດຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ການຕ້ອນຮັບທີ່ປິຕິຍິນດີໄດ້ລໍຖ້າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້. ປີທຳອິດນັ້ນແມ່ນປະເສີດລ້ຳ, ພິເສດຫລາຍ. ຊາຕານບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະລ້ລວງພວກເຈົ້າ, ເພາະພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບເທື່ອ. ພວກເຈົ້າໄຮ້ດຽງສາຍຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ດົນ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ໄລຍະທີ່ເອີ້ນວ່າ “ເດັກໄວລຸ້ນທີ່ຫົວແຂງ.” ຂ້າພະເຈົ້າກຳລາກຖືກເອີ້ນວ່າ “ເດັກໄວລຸ້ນທີ່ດີເລີດ.” ມັນເປັນໄລຍະທີ່ມີໂອກາດ, ເປັນໄລຍະທີ່ເຕີບໂຕ, ເປັນໄລຍະຂອງການພັດທະນາ—ຊຶ່ງເປັນຕອນຮັບເອົາຄວາມຮູ້ ແລະ ເປັນໄລຍະທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ.

ບໍ່ມີຄົນໃດເວົ້າວ່າ ໄລຍະເປັນໄວລຸ້ນເປັນໄລຍະທີ່ສະບາຍ. ສ່ວນຫລາຍມັນເປັນໄລຍະທີ່ບໍ່ແນ່ນອນໃຈ, ທີ່ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ພຽບພ້ອມ, ທີ່ພະຍາຍາມຊອກຫາໝູ່ເພື່ອນ. ມັນເປັນໄລຍະຕອນທີ່ພວກເຈົ້າກາຍເປັນຄົນເພິ່ງຕົນເອງໄດ້ຫລາຍ—ແລະ ບາງທີຢາກມີອິດສະລະຫລາຍກວ່າທີ່ພໍແມ່ຂອງພວກເຈົ້າຈະມອບໃຫ້ໃນຕອນນີ້. ມັນຍັງເປັນໄລຍະທີ່ສຳຄັນນຳອີກເມື່ອຊາຕານພະຍາຍາມລ້ລວງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຊັກຊວນພວກເຈົ້າໃຫ້ເດີນອອກຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຈະພາພວກເຈົ້າກັບຄືນໄປຫາບ້ານໃນ

ສະຫວັນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຈາກມາ ແລະ ກັບຄືນໄປຫາຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຮັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ກັບຄືນໄປຫາ
ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກເຈົ້າ.

ໂລກທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຈົ້າບໍ່ມີສິ່ງຊ່ອຍເຫລືອທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການໃນເສັ້ນທາງທີ່ກັນດານນີ້. ສະນັ້ນ
ຫລາຍຄົນໃນສັງຄົມຂອງເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຈາກບ່ອນປອດໄພ, ອອກໄປຈາກຝັ່ງທີ່ສະຫງົບ.

ອາເພີໃຈ, ຄວາມອະທຳ, ຮູບພາບລາມິກ, ຢາເສບຕິດ, ຄວາມກົດດັນຂອງໝູ່ເພື່ອນ—ທັງໝົດນີ້ ແລະ
ຢ່າງອື່ນໆອີກ—ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຖືກໂຍນລົງໄປໃນທະເລແຫ່ງຄວາມບາບ ແລະ ຖືກຊັດໃສ່ຕະລົງຊັ້ນ
ຂອງການໝົດໂອກາດ, ຂາດພອນ, ແລະ ຄວາມຝັນແຕກສະຫລາຍ.

ມີທາງທີ່ປອດໄພບໍ່? ມີບ່ອນຫລົບລີ້ຈາກໄພພິບັດທີ່ເປັນຕາຍຳນນີ້ບໍ່? ຄຳຕອບແມ່ນແນ່ນອນຄື ມີ! ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂໍແນະນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ຫລຽວເບິ່ງທໍ່ໄຟຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍກ່າວມາແລ້ວ; ຂ້າພະເຈົ້າ
ຈະກ່າວອີກວ່າ: ບໍ່ມີໝອກໃນຕອນໃດທີ່ຕົບໜາ, ບໍ່ມີຄືນໃດທີ່ມືດມົວ, ບໍ່ມີລົມພະຍຸໃດທີ່ຮ້າຍແຮງ, ບໍ່
ມີນາຍເຮືອຄົນໃດທີ່ຫລົງທາງ ຈົນວ່າທໍ່ໄຟຂອງພຣະເຈົ້າສ່ອງບໍ່ເຖິງ. ມັນເຍືອງແສງສ່ອງທາງໃນຊີວິດ.
ມັນຮ້ອງອອກມາວ່າ, “ທາງຢູ່ພີ້. ບ້ານຢູ່ພີ້.” ມັນເປັນສິ່ງສັນຍານອັນງ່າຍໆທີ່ຈະເຫັນ ແລະ ບໍ່ຜິດພາດ.
ຖ້າຕາມມັນໄປ, ມັນຈະນຳພາພວກເຈົ້າກັບຄືນສູ່ບ້ານໃນສະຫວັນຂອງພວກເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບພວກເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້ກ່ຽວກັບສິ່ງສັນຍານສາມຢ່າງຈາກທໍ່ໄຟຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊຶ່ງຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາອົງນັ້ນ ຜູ້ຊຶ່ງລໍຖ້າພວກເຈົ້າຢູ່ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນທີ່
ຈະຕ້ອນຮັບພວກເຈົ້າ. ສິ່ງສັນຍານສາມຢ່າງຄື *ເຊື້ອ*, *ເຊື້ອຟັງ*, ແລະ *ອົດທົນ*.

ທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງສິ່ງສັນຍານທີ່ເປັນຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ສຳຄັນຄື: *ເຊື້ອ*. ເຊື້ອວ່າພວກເຈົ້າ
ເປັນທິດາຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ວ່າພຣະອົງຮັກພວກເຈົ້າ, ແລະວ່າພວກເຈົ້າມາຢູ່ນີ້ເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່
ຮຸ່ງເຫລື້ອມ—ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມລອດນິລັນດອນຂອງພວກເຈົ້າ. ເຊື້ອວ່າການເປັນຄົນຈິງຈັງ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່
ຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເປັນສິ່ງສຳຄັນອັນສູງສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ມັນເປັນແນວນັ້ນແທ້!

ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈຶ່ງເຊື່ອຖ້ອຍຄຳທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວແຕ່ລະອາທິດ ເມື່ອພວກເຈົ້າທ່ອງຂຶ້ນໃຈຄຳ
ຂວັນຂອງຍິງໜຸ່ມ. ຈຶ່ງຄິດກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນ. ມັນມີຄວາມຈິງຢູ່ໃນນັ້ນ.
ພະຍາຍາມດຳລົງຊີວິດຕາມຄຸນຄ່າທີ່ຕັ້ງໄວ້. ຈຶ່ງເຊື່ອ, ດັ່ງທີ່ຄຳຂວັນຂອງພວກເຈົ້າກ່າວ, ວ່າຖ້າຫາກພວກ
ເຈົ້າຍອມຮັບ ແລະ ກະທຳຕາມຄຸນຄ່າເຫລົ່ານີ້, ພວກເຈົ້າຈະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ບ້ານເຮືອນ ແລະ
ຄອບຄົວເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ, ຮັບພິທີການຂອງພຣະວິຫານ, ແລະ

ຊື່ນຊົມກັບພອນແຫ່ງຄວາມສູງສົ່ງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລະ ເມື່ອກະທຳຕາມ, ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະ ໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບມັນ.

ພວກເຈົ້າສ່ວນຫລາຍໄດ້ຮຳຮຽນຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຈາກຕອນທີ່ພວກເຈົ້າຍັງນ້ອຍໆ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຮຽນຈາກພໍ່ແມ່ທີ່ຮັກແພງ ແລະ ຄູສອນທີ່ເປັນທ່ວງເປັນໄຍ. ຄວາມຈິງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າມີປະຈັກພະຍານ; ພວກເຈົ້າເຊື່ອສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮຽນ. ເຖິງແມ່ນວ່າປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າຖືກບຳລຸງລ້ຽງທາງວິນຍານ ແລະ ເຕີບໂຕໂດຍການສຶກສາ, ເມື່ອພວກເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອຂໍການຊົງນຳ, ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າໄປໂບດແຕ່ລະອາທິດ, ແຕ່ມັນຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະຮັກສາປະຈັກພະຍານນັ້ນໄວ້. ຊາຕານຈະພະຍາຍາມຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງມັນເພື່ອທຳລາຍມັນ. ຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ບຳລຸງລ້ຽງມັນ. ເຊັ່ນດຽວກັບແປວໄຟ, ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າ—ຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການບຳລຸງລ້ຽງ—ມັນກໍຈະຄ່ອຍດັບມອດໄປ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເດີ້.

ນອກເໜືອໄປຈາກການໄປໂບດໃນວັນອາທິດ ແລະ ກິດຈະກຳພາຍໃນອາທິດແລ້ວ, ເມື່ອພວກເຈົ້າມີໂອກາດໄປຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຕອນເຊົ້າມືດ ຫລື ໃນຕອນໄປໂຮງຮຽນ, ຈົ່ງສວຍເອົາໂອກາດນັ້ນ. ຫລາຍຄົນພວກເຈົ້າກໍໄດ້ໄປຮ່ວມຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາຢູ່ຕອນນີ້. ດັ່ງທຸກສິ່ງໃນຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮັບເອົາຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາແມ່ນຂຶ້ນກັບທ່າທາງ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະຮຽນ. ຂໍໃຫ້ທ່າທາງຂອງພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງໜຶ່ງໃນຄວາມຖ່ອມ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮຽນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບໂອກາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີໃນຕອນເປັນໄວລຸ້ນ ທີ່ໄດ້ໄປຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາໃນຕອນເຊົ້າມືດ, ເພາະມັນເປັນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນການພັດທະນາຕົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຊ່ອຍພັດທະນາປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດໄດ້.

ຫລາຍປີກ່ອນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນກຳມະການຂອງຝ່າຍອຳນວຍການຮ່ວມກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳເລັດຜົນຫລາຍໃນຊີວິດ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍກັບຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງລາວຕໍ່ສາດສະໜາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ລາວໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມສາດສະໜາຈັກເພາະຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາ. ຕອນລາວໄດ້ແຕ່ງງານ, ພັນລະຍາຂອງລາວເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຕະຫລອດຊີວິດຂອງນາງ. ຕອນນັ້ນລາວບໍ່ນັບຖືສາດສະໜາໃດ. ເມື່ອຫລາຍປີຜ່ານໄປ, ເຖິງແມ່ນພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ພະຍາຍາມ, ແຕ່ລາວກໍບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະໄປໂບດກັບລູກເມຍຂອງລາວ. ເມື່ອລູກໃຫຍ່ຂຶ້ນ ລາວໄດ້ຂັບລົດພາລູກສາວສອງຄົນໄປຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາທຸກໆເຊົ້າ. ລາວໄດ້ນັ່ງຖ້າຢູ່ໃນລິດໃນຂະນະທີ່ລູກສາວຢູ່ຫ້ອງຮຽນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ລາວໄດ້ຂັບລົດພາພວກເຂົາໄປໂຮງຮຽນ. ມື້ໜຶ່ງຝົນຕົກແຮງ, ລູກສາວຄົນໜຶ່ງຂອງລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ເອີຍ, ເຂົ້າໄປໃນກໍໄດ້. ພໍ່ຢາກນັ່ງ

ຖ້າຢູ່ນອກຫ້ອງກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ.” ລາວກໍຕົກລົງ. ປະຕູຫ້ອງຮຽນເປີດຢູ່, ແລະ ລາວໄດ້ຟັງ. ຫົວໃຈຂອງລາວ ໄດ້ຖືກສຳພັດ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ລາວໄດ້ໄປຫ້ອງຮຽນສາດສະໜານຳລູກສາວຂອງລາວຕະຫລອດປີ, ຊຶ່ງໃນ ທີ່ສຸດລາວກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເປັນສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງຕະຫລອດຊີວິດຂອງລາວ. ຈຶ່ງ ໃຫ້ຫ້ອງຮຽນສາດສະໜາຊ່ອຍສ້າງ ແລະ ເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າ.

ຈະມີເວລາໃດເວລາໜຶ່ງເມື່ອພວກເຈົ້າຈະປະເຊີນກັບການທ້າທາຍ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ປະຈັກພະຍານຂອງພວກ ເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ, ຫລື ພວກເຈົ້າອາດຈະເມີນເສີຍຈາກມັນ ເມື່ອພວກເຈົ້າສົນໃຈກັບສິ່ງອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮຽກຮ້ອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຮັກສາມັນໄວ້ໃຫ້ດີ. ມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ພວກເຈົ້າຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັກສາໄພໃຫ້ລູກໃໝ່ຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້. ພວກເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນກິນແໜງໃນພາຍຫລັງ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເນື້ອເພງໜຶ່ງໄດ້ທີ່ແຕ່ງໂດຍນາງຈູລີ ເດ ອາເຊເວໂດ ແຫ້ງສ໌. ນາງໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບປະຈັກພະຍານຂອງນາງວ່າ:

ເມື່ອປະເຊີນກັບຄວາມປ່ຽນແປງ
ເມື່ອຫຸ້ມລ້ອມໄປດ້ວຍໝອກແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ
ຂ້າພະເຈົ້າປົກປ້ອງມັນໄວ້ດ້ວຍຊີວິດ
ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມອົບອຸ່ນ—ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມສະຫວ່າງ
ເຖິງແມ່ນລົມພະຍຸກະໜ້າຢ່າງແຮງ
ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຕົ້ນຝົນທີ່ຖອກເທລົງມາ
ຂ້າພະເຈົ້າຄົງຢູ່ເໝືອນເດີມ
ຮັກສາແປວໄພໃຫ້ລູກໃໝ່ຢູ່ຕໍ່ໄປ.¹

ຈຶ່ງເຊື່ອ, ແລະ ຈາກນັ້ນໃຫ້ຮັກສາແປວໄພຂອງປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ລູກໃໝ່ຕະຫລອດໄປ, ບໍ່ ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.

ສອງ, ເພື່ອນໝູ່ມທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າ *ເຊື່ອຟັງ*. ຈຶ່ງເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ຈຶ່ງເຊື່ອກົດຂອງ ພຣະເຈົ້າ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ມອບກົດໃຫ້ພວກເຮົາ. ເມື່ອເຮົາເຊື່ອຟັງ, ຊີວິດຂອງເຮົາຈະບັນລຸ ຄວາມສຳເລັດ, ບໍ່ສັບສົນຫລາຍປານໃດ. ການທ້າທາຍ ແລະ ບັນຫາຂອງເຮົາຈະງ່າຍຂຶ້ນທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ ໄປ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັນຍາໄວ້. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫົວ ໃຈ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ເຕັມໃຈ; ແລະ ຄົນທີ່ເຕັມໃຈ ແລະ ເຊື່ອຟັງ ຈະໄດ້ຢູ່ດີກິນດີຢູ່ໃນແຜ່ນດິນສີໂອນໃນ ວັນເວລາສຸດທ້າຍນີ້.²

ພວກເຈົ້າມີຊີວິດດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງຮັກສາມັນຈາກບັນຫາເທົ່າທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ພວກເຈົ້າຈະຖືກລ້ຽງ, ບາງເທື່ອໂດຍບຸກຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຄິດວ່າເປັນເພື່ອນ.

ຫລາຍປີກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າລົມກັບຜູ້ປຶກສາຂອງກຸ່ມຍິງໜຸ່ມໄມເມດຄົນໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າເຖິງປະສົບການທີ່ນາງໄດ້ມີກັບຍິງໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ. ຍິງໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ຖືກລ້ຽງຫລາຍເທື່ອໃຫ້ໜີໄປຈາກເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ເດີນໄປຕາມທາງໂຄ້ງແຫ່ງຄວາມບາບ. ເພາະການຊັກຊວນຂອງໝູ່ເພື່ອນຢູ່ໂຮງຮຽນຫລາຍເທື່ອ, ນາງໄດ້ຕົກລົງເດີນໄປໃນທາງໂຄ້ງກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນ: ນາງຕ້ອງບອກພໍ່ແມ່ຂອງນາງວ່າ ນາງຈະໄປເຮັດກິດຈະກຳຢູ່ໂບດກັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມ. ນາງໄດ້ວາງແຜນເຮັດແນວນັ້ນ, ແຕ່ຈະໄປພຽງບົດໜຶ່ງໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນໃນໂບດເຫັນນາງ ແລ້ວໝູ່ເພື່ອນຈະມາຮັບເອົານາງ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະໄປມ່ວນຊື່ນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ມີເຫລົ້າມີເບຍໃຫ້ກິນດີ້ມ ແລະ ໄປບ່ອນທີ່ລະເມີດສິ່ງທີ່ຍິງໜຸ່ມຮູ້ວ່າຖືກຕ້ອງ.

ຄູສອນໄດ້ອະທິຖານຂໍ້ການດົນໃຈ ໃນການຊ່ອຍເຫລືອກຸ່ມຍິງໜຸ່ມຂອງນາງໂດຍສະເພາະຍິງໜຸ່ມຄົນນີ້, ຜູ້ເບິ່ງຄືວ່າ ບໍ່ແນ່ໃຈກັບການຜູກມັດຂອງນາງຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ. ຄູສອນໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃນຄືນນັ້ນວ່າບໍ່ຕ້ອງເຮັດສິ່ງທີ່ນາງໄດ້ວາງແຜນໄວ້, ແຕ່ໃຫ້ເວົ້າລົມກັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມກ່ຽວກັບຄວາມສະອາດທາງສິນທຳ. ໃນຂະນະທີ່ນາງເລີ່ມຕົ້ນແບ່ງປັນແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຍິງໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໂມງຂອງນາງເລື້ອຍໆ ເພາະບໍ່ຢາກພາດການອອກໄປມ່ວນຊື່ນກັບໝູ່ເພື່ອນ. ແຕ່ເມື່ອມີການສົນທະນາກັນຕໍ່ໄປ, ຫົວໃຈຂອງນາງໄດ້ຖືກສຳພັດ, ຄວາມສຳນຶກຂອງນາງໄດ້ຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນ, ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງນາງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ເມື່ອເວລາມາເຖິງ, ນາງເຮັດຫູບໄດ້ຍິນສຽງແກລິດບິບສັນຍານຢູ່ຂ້າງນອກ. ນາງໄດ້ຍູ້ກັບກຸ່ມຍິງໜຸ່ມ. ການລ້ຽງໃຫ້ເດີນໄປທາງໂຄ້ງຈາກທາງທີ່ພຣະເຈົ້າອະນຸມັດໄດ້ຖືກຫລີກເວັ້ນ. ຊາຕານກໍຖືກຢັບຢັ້ງ. ຍິງໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ຢູ່ຕໍ່ຫລັງຈາກກິດຈະກຳເພື່ອຂອບໃຈຄູສອນສຳລັບບົດຮຽນ ແລະ ເພື່ອບອກໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າບົດຮຽນໄດ້ຊ່ອຍນາງໃຫ້ຫລີກເວັ້ນຈາກຜົນສະທ້ອນອັນຮ້າຍແຮງແນວໃດ. ຄຳອະທິຖານຂອງຄູສອນໄດ້ຮັບຄຳຕອບ.

ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າ ເພາະນາງໄດ້ຕັດສິນໃຈບໍ່ໄປກັບໝູ່ເພື່ອນໃນຄືນນັ້ນ—ໄປກັບໝູ່ນັກຮຽນຊາຍຍິງທີ່ໂດ່ງດັງ—ຍິງໜຸ່ມຄົນນັ້ນຖືກໝູ່ເພື່ອນດັ່ງກ່າວກຽດຊັງ ແລະ ເປັນເວລາຫລາຍເດືອນທີ່ນາງບໍ່ມີໝູ່ເພື່ອນຢູ່ໂຮງຮຽນ. ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບວ່າ ນາງບໍ່ຢາກເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ. ມັນເປັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ ແລະ ເປັນຊ່ວງໄລຍະທີ່ເປົ່າປຽວດຽວດາຍ, ແຕ່ນາງໄດ້ຍຶດໝັ້ນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ມີໝູ່ໃໝ່ຜູ້ນັບຖືມາດຕະຖານດຽວກັນກັບນາງ. ບັດນີ້, ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ, ນາງໄດ້ແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ມີລູກທີ່ໜ້າຮັກສີ່ຄົນ. ຊີວິດຂອງນາງຄົງແຕກຕ່າງຫລາຍຂະໜາດໃດ. ການຕັດສິນໃຈຂອງເຮົາ ເປັນສິ່ງກຳນົດຊີວິດຂອງເຮົາ.

ເພື່ອນໝູ່ທີ່ລ້ຳຄ່າທັງຫລາຍ, ຈົ່ງໃຫ້ການຕັດສິນໃຈແຕ່ລະເທື່ອຂອງພວກເຈົ້າຜ່ານຂໍ້ສອບເຫລົ່ານີ້ທີ່ວ່າ: “ມັນຈະເປັນແນວໃດຕໍ່ເຮົາ? ມັນຈະເປັນແນວໃດສຳລັບເຮົາ?” ແລະ ບໍ່ໃຫ້ການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າເປັນຕາມ “ສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນຈະຄິດ?” ແຕ່ໃຫ້ເປັນຕາມ “ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະຄິດກ່ຽວກັບຕົວເຮົາເອງ?” ຈົ່ງໃຫ້ສຽງແຜ່ວເປົ້ານັ້ນມີອິດທິພົນກັບພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງຈື່ຈຳຄົນທີ່ໄດ້ວາງມືໃສ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຈົ້າຢືນຢັນ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.” ຈົ່ງເປີດຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ເປີດຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ສຽງພິເສດນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ. ດັ່ງທີ່ສາດສະດາເອຊາຢາໄດ້ສັນຍາວ່າ, “ພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຍິນ ... ວ່າ, ຫົນທາງຢູ່ພີ້, ຈົ່ງເດີນໄປແມ່.”³

ທ່າທາງທີ່ໄປໃນວັນເວລາຂອງເຮົາຄືທີ່ຈະເຮັດຕາມອຳເພີໃຈ. ວາລະສານ ແລະ ໂທລະທັດ ສະແດງຮູບຂອງດາລາທັງ, ຮູບຂອງນັກກິລາທີ່ເກັ່ງກ້າ—ບຸກຄົນທີ່ຄົນໝູ່ມັກຖືເອົາເປັນແບບຢ່າງ—ເຮັດໃຫ້ເຂົາລະເມີດກົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫລົງໄປເຮັດສິ່ງທີ່ເປັນບາບ, ຄືກັບວ່າມັນບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນແນວໃດ. ຢ່າເຊື່ອ! ຈະມີເວລາຂອງການຄິດຄະແນນ—ແມ່ນແຕ່ເວລາຄິດໄລ່ບັນຊີ. ເຊັ່ນດຽວກັບບາງເກີບແກ້ວ ທຸກຄົນຈະມີທ່ຽງຄືນ—ຖ້າບໍ່ແມ່ນໃນຊີວິດນີ້, ມັນຈະເປັນໃນຊີວິດໜ້າ. ມີພິພາກສາຈະມາເຖິງທຸກຄົນ. ພວກເຈົ້າຕຽມພ້ອມແລ້ວບໍ່? ພວກເຈົ້າພູມໃຈກັບການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ່?

ຖ້າມີຄົນໃດເຕະສະດູດໃນເສັ້ນທາງ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາພວກເຈົ້າວ່າ ຍັງມີທາງຫວນກັບຢູ່. ຂັ້ນຕອນນັ້ນເອີ້ນວ່າ ການກັບໃຈ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຈັດຫາພອນນັ້ນໄວ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນເສັ້ນທາງຈະລຳບາກ, ແຕ່ຄຳສັນຍານັ້ນແມ່ນແທ້ຈິງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຖິງແມ່ນວ່າບາບຂອງໝູ່ເຈົ້ານັ້ນເປັນສີແດງ, ແຕ່ເຮົາຈະຊຳລະໃຫ້ຂາວສະອາດດັ່ງນວນຝ້າຍ.”⁴ “ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ຈິດຈຳຄວາມຜິດຂອງເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.”⁵

ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າມີຂອງປະທານແຫ່ງອຳເພີໃຈທີ່ປະເສີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງພວກເຈົ້າໃຫ້ເລືອກທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ.

ສຸດທ້າຍ, ຈົ່ງ ອົດທົນ. ຄຳວ່າອົດທົນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າມັກຄຳອະທິບາຍນີ້ ທີ່ວ່າ: ຄື ການຍົດໝັ້ນຢູ່ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ. ພວກເຈົ້າອາດຕ້ອງການມີຄວາມກ້າຫານ ເພື່ອຈະໄດ້ເຊື່ອ; ຈະມີບາງເວລາທີ່ຈຳເປັນເມື່ອພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງ. ແນ່ນອນມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າອົດທົນຈົນເຖິງມື້ນັ້ນ ມື້ທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈາກໂລກມະຕະນີ້ໄປ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ຫລາຍປີກ່ອນກັບຫລາຍຄົນຜູ້ໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍມີບັນຫາຫລາຍແທ້ໆ, ເປັນໜ້າຫ່ວງໄຍແທ້ໆ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຊື່ເຮັດແນວໃດກັບຊີວິດ. ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດແນວ

ໃດ?” ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ແນະນຳເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍຂໍແນະນຳພວກເຈົ້າຄືກັນທີ່ວ່າ: ຈົ່ງສະແຫວງຫາການຊົງນຳຈາກສະຫວັນໄປແຕ່ລະມື້. ການເປັນຫວ່າງນຳອະນາຄົດເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະເຮັດ, ແຕ່ການແກ້ໄຂໄປແຕ່ວັນເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະເຮັດ. ເຮົາແຕ່ລະຄົນສາມາດເປັນຄົນຈົງຈັງໄດ້ໃນມື້ໜຶ່ງ—ແລ້ວມື້ຕໍ່ໄປກໍໃຫ້ເປັນແນວນັ້ນອີກ, ແລະ ມື້ຕໍ່ໄປກໍຄືກັນ—ຈົນກວ່າເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານ, ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃຊ້ຊີວິດເຮັດຄວາມດີ ແລະ ສິ່ງຊອບທຳ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສັນຍາວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືກິດ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງ. ຈົ່ງເບິ່ງທີ່ເຮົາ ແລະ ອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ແລະ ເຈົ້າຈະມີຊີວິດ; ຍ້ອນເຮົາຈະໃຫ້ຊີວິດນິລັນດອນແກ່ຄົນທີ່ອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.”⁶

ເພາະຈຸດປະສົງນີ້ແຫລະທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມາສູ່ຊີວິດມະຕະນີ້, ເພື່ອນໝູ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ສຳຄັນຫລາຍໄປກວ່າເປົ້າໝາຍທີ່ພວກເຈົ້າພະຍາຍາມບັນລຸ—ແມ່ນແຕ່ຊີວິດນິລັນດອນໃນອານາຈັກຂອງພຣະບິດາຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າເປັນທິດາທີ່ມີຄ່າ, ທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ຜູ້ໄດ້ຖືກສົ່ງມາສູ່ໂລກໃນທຸກວັນນີ້ ແລະ ໃນເວລາສຳລັບຈຸດປະສົງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກສະຫງວນໄວ້ຈົນເຖິງເວລານີ້. ຫລາຍສິ່ງທີ່ດີເລີດ ແລະ ຮຸ່ງເຫລື້ອມໄດ້ຖືກເກັບໄວ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະເຊື່ອ, ເຊື່ອຟັງ, ແລະ ອິດທິນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມອບພອນນີ້ໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Julie de Azevedo Hanks, “Keeper of the Flame,” Treasure the Truth (compact disc, 1997).
2. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 64:34.
3. ເອຊາຍາ 30:21.
4. ເອຊາຍາ 1:18.
5. ເຢເຣມີຍາ 31:34.
6. 3 ນິໄຟ 15:9.